

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 26 / Hejmar: 307 / Tîrmeh 2007

14 TEMMUZ YAŞAM GEREKÇEMİZDİR

"Kürdistan'da nakşicilik"

Atatürk sonrası dönemde dinsel paradigmanın daha yozlaştırıcı ve politik amaçlı kılınmasıyla cumhuriyetin bu yönlü kazanımları oldukça aşındırılmıştır. DP ve AP iktidar dönemlerinde dinin siyasallaştırılması daha açıktan yapılmıştır. 12 Mart ve 12 Eylül askeri darbelerinde Türk islam sentezi adı altında resmi bir ideolojik görünüme bürünmüştür. 1980 sonrası Türkiye'si aslında bir nevi İranlaşma yoluna gitmiştir. En son AKP iktidarıyla islami ideoloji resmen iktidar olmuştur. Sanıldığının aksine siyasal islamın iktidar olması bir tercih olmayıp, devletin uzun süreden beri yürüttüğü din politikasının sonucu olmuştur. Hem de islamın en tutucu bir mezhep yorumu olan sünni nakşibendi ekolü yoluyla bu dönüşüm sağlanmıştır. İran islamıyla çelişki özde değil biçimdedir. Toplumsal yanı daha ağır basan şia mezhebiyle, tutucu devletçi yanı ağır basan sünni nakşibendi yorum çekişme halindedir.

ABD ***'yeşil kuşak'*** teorisiyle komünizme karşı yürüttüğü islami hareketi, günümüzde sözde radikal islama karşı ılımlı islam olarak devam etmek istemektedir. Bunu Türkiye üzerinde deneyerek, özellikle Fettullah Gülen önderliğinde bölge ve dünya çapında büyük bir islami reform projesi yürüterek gerçekleştirmeye çalışmaktadır. İslami ideolojinin siyasi ve toplumsal rolü son tahlilde toplumları şeffaf olmaktan alıkoyduğundan olumsuzdur. Toplumsal geleneğin gerçek yorumu olmaktan uzaktır.

Kürt ve Kürdistan üzerinde siyasi islamın ağırlıklı biçimi sünni nakşibendi tarikatıdır. Uzun bir tarihi geçmişi olan nakşiciliğin Ortadoğu'daki gelişiminde Kürt şeyh ve tarikat başlarının payı büyüktür. Bir nevi ideolojik boşluk nakşicilikle doldurulmak istenmiştir. Beylerin ayaklanma dönemlerinden sonra ideolojik önderliğin nakşi şeyhlerinin eline geçtiği görülmektedir. ***1878 Nehri isyanı***, 20. yüzyılda ***1914 Bitlis-Mutki***, ***1925 Şeyh Sait***, ***1930 Şeyh Ahmet Barzani*** ve ***1960'lardaki Barzani*** ve ***Talabani*** önderlikli hareketlerin ideolojik motiflerinde nakşicilik belirgindir. 1980 sonrasında Türk islam sentezinde de nakşicilik belirgindir. Turgut Özal ile nakşicilik ANAP'ta önemli bir hamle yapmıştır. Daha önceki DP ve AP içinde de tarikatlar etkilidir. Fakat 12 Eylül sonrasında devletin himayesinde partileşme, vakıf, okul, dernek, medya, holding gibi her alanda kuruluşlara gitmişlerdir. Kemalist cumhuriyet ideolojisine karşı bir ideolojik karşıdevrimin yapıldığı kesindir. Fakat model açık değil, sessiz ve gizlice yürütülmüştür. Halen bu karşıdevrim karanlıkta bir konudur. ABD ile bağlantıları olmakla birlikte, iç resmi boyutları açığa çıkmamıştır.

Kilit öğelerden biri ***Fettullah (Gülen) Hoca****'dır.* Fettullah Hoca'nın ***Said-i Nursi****'yi* –cumhuriyetin kuruluşundan 1960'a kadar en önde gelen geçiş döneminin nakşi önderi– güncelleştirdiği söylenmektedir. ABD ile ittifak halinde bir nevi islam dünyasının evangelist tarikatı önderi de denilebilir. ***Erbakan Hoca****'nın* ve ***Ecevit****'in* ABD ve bürokrasiye tam uyum sağlayamaması sonucunda, yeni dalganın ***R.T. Erdoğan*** önderliğinde AKP ile yükselişe geçtiği görülmektedir. Nakşiliğin siyasi bir zafer kazandığı söylenebilir. Bunda Kürt nakşi önderinin rolü de çok önemlidir. 2002 ve 2004 seçimlerinde de açıkça görüldüğü gibi, Şeyh Sait ve Said-i Nursi mirasçılarından ***Abdülmelik Fırat***, ***Cüneyt Zapsu***, ***Hüseyin Çelik***, ***Zeki Ergezen*** (Abdülmelik Hak ve Özgürlükler Partisi Başkanı, Zapsu R.T. Erdoğan'ın Başdanışmanı, Hüseyin Çelik Milli Eğitim Bakanı'dır) gibi birçokları sayılı Nakşi önderleri olarak devlet ve resmi siyaset içinde tam yer almışlardır. YNK lideri Talabani ve KDP lideri Barzani de aynı nakşi şeyhleri olup, Türkiye'deki nakşi geleneğinin destekleyicileridir. Kürt emekçi ve demokratik hareketine karşı Özal'dan beri devletle birlikte birçok ortak operasyon geliştirmişlerdir.

Kürt nakşiciliği yarı gizli çalıştığı için, Avrupa ve ABD ile Ortadoğu'daki diğer örgütlenmeleri tam kestirilememektedir. Ama en azından şia kadar etkili olduklarını bilmek gerekir. ABD ile kurdukları ilişkiler stratejik olup, Büyük Ortadoğu Projesi'nde önemli bir ideolojik ve siyasi rol oynadıkları tartışmasızdır. Ilımlı islam esasında nakşi islamıdır. ABD ile ittifak halinde Orta Asya'ya kadar bir program dahilinde hareket ettikleri her geçen gün daha iyi anlaşılmaktadır. Yenilenmiş ılımlı islam ile eski Baasçı Arap milliyetçiliği, CHP'nin ***kemalist*** milliyetçiliği, Suudi Arabistan'ın ***Vahhabi*** mezhepçiliği, Mısır'ın ***Müslüman Kardeşçiliği*** İran'ın ***Hizbullah****'ına* alternatif olarak çıkmaktadır.

**** Bu yazı Rêber Apo'nun "Bir Halkı Savunmak" kitabından alınmıştır.***

14 Temmuz ruhuyla yeni sürece yüklenelim

"14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi, insan soyunun geliştirebileceği en büyük kararlılığın, yine insan yeteneğinin ortaya çıkaracağı en güçlü irade ve pratiğin bu biçimde Kürdistan'da, Önder Apo öncülüğünde ve PKK saflarında bir kere daha ortaya çıkartılması olmuştur. 25 yıldır partimiz, onun öncülüğünde Kürt gençliğinin direnme örgütü olan gerilla ve tüm halkımız, gerçekten de bu anıya bağlılığın gereklerini pratikte yerine getirerek, büyük bir ayağa kalkışı, cesaret ve fedakarlığı ortaya çıkartmıştır." **(2'de)**

14 Temmuz ruhuyla yeni sürece yüklenelim

"14 Temmuz direnişçiliğinin kendisi, ideolojik zafer temelinde yaşam gerçeğidir. Ancak parti ideolojisine, Önderlik ideolojisine uygun düştüğü ölçüde yaşamı kabul etme, buna yaşam deme gerçeğidir. Biz yaşamı uğruna ölecek kadar seviyoruz derken, yine ideolojik çizgimizle var olduğumuz ölçüde bir yaşamdan söz edebiliriz derken, bu büyük direnişçilerin kast ettiği buydu. Onlar, direnişin her anında bu ruhu temsil ettiler ve yaşamlarıyla büyük zaferin yaratıcısı oldular"

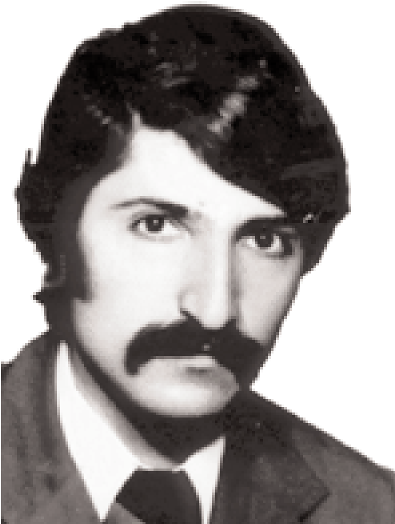
Halk Savunma Merkezi

Değerli yoldaşlar

Tarihi 14 Temmuz direnişinin 25. yıldönümünde, *Hayri, Kemal, Akif* ve *Ali Çiçek* yoldaşların şahsında tüm kahraman şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Ulusal onur günümüzün Önder Apo'ya, halkımıza ve tüm yoldaşlara kutlu olmasını diliyoruz. Başta gerilla güçlerimiz olmak üzere hareket olarak 14 Temmuz ruhuyla, kararlılığıyla ve ısrarıyla önümüzdeki mücadele sürecine yükleneceğimizin ve 14 Temmuz zafer çizgisinin gereklerini pratikte yerine getireceğimizin sözünü tüm demokratik insanlığa bir kez daha yineliyoruz.

Değerli yoldaşlar

14 Temmuz, 25 yıl önce Amed zindanında hareketimizin, tarihin tanıdığı en vahşi ve ağır işkence altında tasfiye edilmek istendiği bir sürece karşı partimizin öncü militanları tarafından büyük ölüm orucu direnişinin başlatıldığı gündür. Önder Apo'nun 1973 baharında gruplaşmaya dair verdiği tarihi karar, yine 18 Mayıs 1977'de Antep'te, *Haki Karer* yoldaşın katledilmesinin ardından verdiği direniş ve partileşme kararının her türlü inkar ve imha saldırılarına karşı eyleme dönüştürüldüğü, böyle büyük bir eylem kararlılığının ve pratiğinin ortaya çıkardığı gün oluyor. İyi biliyoruz ki, 1982 Newrozu'nda *Mazlum Doğan* yoldaşın direnişiyle başlayan, 18 Mayıs'ta *Ferhat* yoldaşların eylemiyle devam eden zindan direnişimiz, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi ile hem 12 Eylül faşist askeri rejimine karşı hem de onun dayandığı inkar ve imha sistemine karşı PKK'nin çizgisinin her bakımdan zafer kazanacağının pratik ilanı olmuştur.

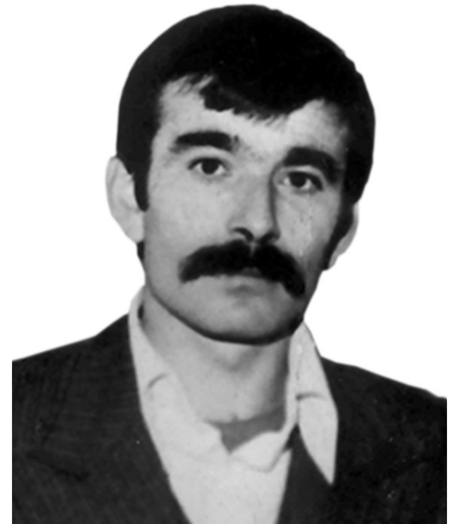
Bu bakımdan bütün zindan direniş pratiği, onun içerisinde de 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi, insan soyunun geliştirebileceği en büyük kararlılığın, yine insan yeteneğinin ortaya çıkaracağı en güçlü irade ve pratiğin bu biçimde Kürdistan'da, Önder Apo öncülüğünde ve PKK saflarında bir kere daha ortaya çıkartılması olmuştur. 25 yıldır partimiz, onun öncülüğünde Kürt gençliğinin direnme örgütü olan gerilla ve tüm halkımız, gerçekten de bu anıya bağlılığın gereklerini pratikte yerine getirerek, büyük bir ayağa kalkışı, cesaret ve fedakarlığı ortaya çıkartmıştır. Kürt halkı Hayrileşerek, Kemalleşerek, Akifleşerek, Alileşerek, özgürlük ve demokrasi mücadelesini her türlü bedeli ödeme temelinde, büyük bir cesaret ve fedakarlıkla binlerce şehit verme karşılığında günümüze kadar getirmeyi bilmiştir.

14 Temmuz bir yaşam gerçeğidir

25 yıl boyunca on binlerce şehit vermeyi yaratacak denli büyük bir süreci ve hareketi ortaya çıkartmanın nasıl büyük bir kararlılık olduğunu, tarihle nasıl uyumlu olduğunu görmek zor değildir. Kürt halk tarihinin 25 yılı, bu büyük kararlılık ve direniş temelinde, gerçekten de bütün tarihin en onurlu, en şerefli, en başı dik halkın öz gücüne güvenerek kendi geleceğini özgür iradesiyle yarattığı bir süreç olmuştur. Zulmü insan iradesiyle yıkmayı bilen 14 Temmuz direnişçiliği, gerçekten de Kürt halkına en yüksek onur ve şerefi kazandırmış, onun özgür yaşamdaki bilinç ve karardaki ısrarını geliştirmiştir. Bu büyük tarihi karar gerçeğinin etkisi, 25 yıl önceki kadar günümüzde de tazedir, hareketimizin ve halkımızın tarihinde hep bu tazeliğini koruyarak etkisini devam ettirecektir.

Değerli yoldaşlar

14 Temmuz direnişinin 26 yıllık derslerini çıkartmak kuşkusuz çok önemlidir. Böyle büyük bir yeni mücadele sürecine girdiğimiz dönemde, bu büyük karar ve irade gününün anlamını derinliğine bilince çıkartmak ve onunla donanmak önümüzdeki sürecin zaferlerini

yaratmak açısından gereklidir. Dolayısıyla 14 Temmuz direnişçiliği karşısında kendi durumumuzu değerlendirmek, kişisel düzeyde, örgütsel düzeyde, bir bütün mücadele düzeyinde bu değerlendirmeyi yaparak, 14 Temmuz direniş çizgisiyle kendimizi tamamen uyumlu hale getirmek gerekir.

Buradan baktığımızda, 14 Temmuz her türlü gericiliğe karşı parti ideolojimizin, Önder Apo'nun ideolojik çizgisinin zaferini ilan etmiştir. 14 Temmuz direnişçiliğinin kendisi, ideolojik zafer temelinde yaşam gerçeğidir. Ancak parti ideolojisine, Önderlik ideolojisine uygun düştüğü ölçüde yaşamı kabul etme, buna yaşam deme gerçeğidir. Biz yaşamı uğruna ölecek kadar seviyoruz derken, yine ideolojik çizgimizle var olduğumuz ölçüde bir yaşamdan söz edebiliriz derken, bu büyük direnişçilerin kast ettiği buydu. Onlar, direnişin her anında bu ruhu temsil ettiler ve yaşamlarıyla büyük zaferin yaratıcısı oldular.

Zafenin güvencesi doğru yaşam çizgisidir

Doğru yaşam, Önderlik çizgisine uygun yaşam, onunla yaşamın her anında bütünleşme önemlidir. Yapılan her işte, atılan her adımda zaferin güvencesi, böyle bir yaşam çizgisini tutturabilmektir. Bu bakımdan bu büyük yaşam çizgisiyle, kararlılığıyla, iradesiyle tamamen bütünleşmek, bu yeni mücadele sürecinde de her türlü başarıyı elde etmemizin temeli olacaktır.

Yine biliyoruz ki, 14 Temmuz direnişçiliği kendi pratiğinden büyük bir ders çıkarmayı ifade ediyor. Hem dışarıda yürütülen çalışmaların güçlü özeleştirel değerlendirilmesine hem de zindan da geliştirilen direnişlerin Önderlik çizgisinde kapsamlı çözümlenmesine ve özeleştirisel süzgeçten geçirilmesine dayalı olarak bu büyük zafer kararlılığı ortaya çıkartılmıştır. Hayri yoldaş, *"Önder Apo ile aramızda büyük mesafeler olmasaydı, mücadelemizin gelişimi çok daha güçlü olacaktı"* derken, kastettiği buydu. Zindanda sergilenen birçok direnişin ardından, onun derslerini çıkarma temelinde ve adım adım direnişi ilerleterek yapılanların eksikliklerini, hatalarını ortaya çıkartıp bu temelde kendini yeniden kararlaştırarak 14 Temmuz Ölüm Orucu Direnişi'nin zafere gittiğini biliyoruz. Dolayısıyla en büyük öğrenmenin, bilinçlenmenin, kararlaşmanın, irade kazanmanın ve doğruyu bulmanın, pratiğin derslerini çıkarmak olduğu açıktır.

Bu doğrular, başarılı bir pratik çizgiye girmek açısından gereklidir. Bu bakımdan yeni bir mücadele sürecine girdiğimiz bu dönemde, pratiğin derslerini çıkarttığımız ölçüde büyük adımlar atacağımız, başarılı çalışmalar yürüteceğimiz, yani 14 Temmuz direniş ruhuyla bütünleşeceğimiz açıktır. Bu bakımdan tekrar tekrar kendi pratiklerimiz üzerinde yoğunlaşmamız, onların derslerini çıkartarak ve bunlardan aldığımız güçle pratik faaliyete yüklenmek gerilla açısından da başarının kesin temeli olacaktır.

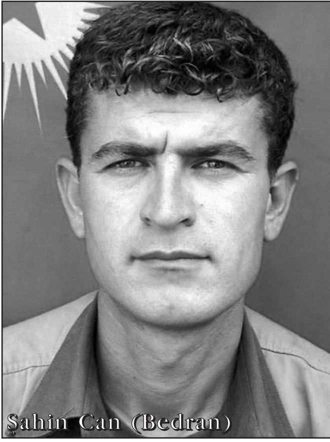
> **"İnsan kararlı olur, zafer inancını güçlü tutar, başarıda ısrar ederse, her türlü güçlüğü ve engeli aşabilir, zorluğu giderebilir ve büyük başarının yaratıcısı olabilir. Bu konuda ne imkan, ne ortamın özelliği sonucun belirleyicisi değildir. Sonucun belirleyicisi insan kararlılığıdır, ısrarıdır. Bu ısrarı gösterecek büyük bilinç, inanç ve irade gücüdür"**

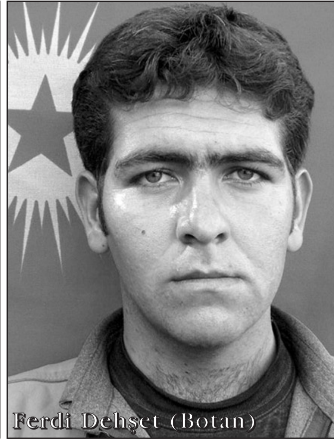

14 Temmuz direnişçiliği zaferde ısrardır

14 Temmuz direnişçiliğinin başarıda, zaferde ısrar olduğu biliniyor. 50-60 gün adeta damla damla kanını verme misali bütün bedenini mum gibi eriterek, ama çok yüksek bir irade ve kararlılıkla, kesin sonuç almadaki ısrar, 14 Temmuz direnişçiliğinin en temel özelliği olmaktadır. Demek ki insan kararlı olursa, zafer inancını güçlü tutarsa ve sonuna kadar başarıda ısrar ederse, her türlü güçlüğü ve engeli aşabilir, zorluğu giderebilir ve nerede olursa olsun büyük başarının yaratıcısı olabilir. Bu konuda ne imkan, ne ortamın özelliği, ne şu ne bu sonucun belirleyicisi değildir. Sonucun belirleyicisi insan kararlılığıdır, ısrarıdır. Bu ısrarı gösterecek büyük bilinç, inanç ve irade gücüdür. Bu da yeni süreçte başarılı pratik geliştirebilmemiz açısından, 14 Temmuz direnişinden çıkartacağımız en büyük ders olmaktadır.

Hayri yoldaş, *"mezar taşıma borçlu yazılsın"* derken, ne kadar özeleştirel bir yaklaşım içinde olduğunu, Önderlik çizgimize ve Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamına ne denli bağlı olduğunu ortaya koymuştur. 14 Temmuz ruhu, aslında bu denli derin özeleştirisel bir yaklaşım gösterebilme, tarih ve halk karşısında derin bir sorumluluk duygusu yaratabilme çizgisidir. Dolayısıyla bu büyük direnişle şu ortaya çıkmıştır: İnsan ancak zafer çizgisinde mücadele ettiği ve bütün varlığını böyle ortaya koyduğu ölçüde tarih ve halk karşısında bir anlam ifade edebilir.

Şahin Can (Bedran)

Ferdi Dehşet (Botan)

Azad Tahiri (Diler)

Yusuf Taş (Hebun)

Geçmişte içine düşülen zayıflıkların, olumsuzlukların borcunu kısmen ödeyebilir. İşte bu büyük bilinç, bu derin fedakar yaklaşım Önderlik çizgimizin özü olmaktadır, mücadelemizin başarıyla gelişmesinin temel harcını oluşturmaktadır.

Bu yeni mücadele sürecimiz açısından da böyle büyük bir tutuma, direniş çizgisine, özeleştirel yaklaşıma; bu temelde kendini yenileme, güçlendirme, Önderlik çizgisiyle bütünleştirerek büyük bir karar gücünü ve eylem yeteneğini ortaya çıkarmaya ihtiyaç vardır. Bu bakımdan, her zaman her yerde karşılaştığımız engeli aşmak, zorluğu yenmek, bulunduğumuz çalışmaları başarıyla yürütmek, her gün yeni zaferler kazanabilmek için 14 Temmuz direniş çizgisiyle bütünleşmemiz, onu doğru temsil etmemiz gerekir. Böyle yaptığımız, bu çizgiye ulaşmaya çalıştığımız ve ondan güç almayı bildiğimiz ölçüde her zaman her yerde büyük gelişmeler, başarılar yaratacağımız kesindir.

Değerli yoldaşlar

Çok iyi biliniyor ki bu büyük direniş gerçeğinin 26. yılına, yeni bir mücadele sürecini ilan ederek girmiş bulunuyoruz. Tarihi 18 Mayıs kararlılığının 30. yıldönümünde hareket olarak, yeni bir büyük kararlaşmayı yaşadık. Hem HPG IV. Konferansı hem de KONGRA GEL V. Genel Kurulu'nun yaptığı kapsamlı değerlendirmeler temelinde, hareketimiz ve halkımız aktif savunma çizgisinde yeni bir mücadele sürecine girdiğini ilan etmiş bulunuyor. Bunun Türkiye devletinin inkar ve imhadaki ısrarına karşı özgür yaşam için direnme kararımızın yeniden canlandırılması ve güçlendirilmesi olduğu bilinmektedir. Bu direnişin kadın özgürlüğüne ve ekolojiye dayalı halkımızın demokratik konfederal örgütlülüğünü geliştirme temelinde sürdürülmek istendiği bilinmektedir. Şöyle diyebiliriz: Aktif savunma direnişi temelinde halkımızın demokratik konfederal örgütlülüğünün 7'den 70'e geliştirilmesinin tersine, demokratik toplum konfederalizminin inşa edilmesi temelinde halkımızın özgür ve demokratik yaşam doğrultusundaki direnişinin ilerletilmesi kararına ulaşılmış bulunuyor.

Başarının yakalanmasına denk bir pratik çalışma yürütülmelidir

Yeni süreci elbette tüm yönleriyle değerlendirmeli, anlamalıyız. Bu doğrultuda belli tartışmalar yürüttük. Fakat daha kapsamlı anlaşılması gerektiği açıktır. Bu şu açıdan gereklidir: Yeni aktif savunma aşaması kararıyla önceki süreç birçok açıdan farklılıklar arz etmektedir. Elbette felsefik, ideolojik çizgimiz devam ediyor. Demokratik sosyalizm çizgisini pratikte başarıyla hayata geçirmek, örgüte ve mücadeleye dönüştürmek için çabalarımızı daha da geliştiriyoruz. Aktif savunma sürecinin gereği olarak, halkın demokratik konfederal örgütlülüğünü gerçekleştirme ve geliştirme temelinde Kürt sorununun çözüm gücünü ortaya çıkarmayı öngörüyoruz. Bu için de özgüce güven, halkın gücünü ortaya çıkarma, kendi çabalarıyla halkın özgür demokratik yaşamını yaratma, içinde bulunduğumuz sürecin temel tutumu ve bütün kurum ve örgütlerimizin temel görevi olmaktadır.

Bu bakımdan hem anlayış hem de taktik planlama ve yürütme olarak önemli değişikliklerin bu yeni süreçle ortaya çıktığı kesindir. Yeni süreci doğru anlamak, derinliğine kavramak, aktif savunma sürecinin bütün çalışmalarda, propaganda ajitasyonda, siyasi diplomatik faaliyetlerde, yine gerilla çalışmalarında ortaya çıkardığı değişiklikleri görerek, bu temelde hem anlayış düzeyimizi hem de planlama ve uygulama düzeyimizi değiştirmek son derece gereklidir. Nasıl ki 14 Temmuz direnişi, içinde bulunduğu koşulların değerlendirilmesi temelinde büyük bir özeleştirel sorgulama ve kendini yenileme ile zafer çizgisine girmeyi ve bunda hamle yapmayı ifade ettiyse, şimdi de düşmanın inkar ve imhadaki ısrarı karşısında Kürt sorununun, Kürt halkının demokratik örgütlülüğü ve özgücü temelinde çözüm sürecinin geliştirilmesi için, hareketimizin, özellikle de öncü militan yapının ve gerillanın kendini yenileyip yeniden kararlaştırarak güçlü bir hamlesel çıkışı, etkili bir mücadele sürecine girmeyi, bu temelde başarıyı yakalamayı öngörmesi ve böyle bir pratik süreci geliştirmesi gerekir.

Bu açıdan her bakımdan özgüce güven, kendini çözüm gücü haline getirme, zorluklar ne olursa olsun, düşman saldırıları ne kadar büyük olursa olsun, kendini çözüm gücü yapma yeni süreçte zaferi kazanmanın esasıdır. Bu da 14 Temmuz direnişçiliğinin özü, ruhu olmaktadır. Düşmanın, militanlar şahsında en ağır ve vahşi işkenceyi uygulayarak PKK'yi yenilgiye uğratmayı hedeflediği bir ortamda, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişçiliği, hiçbir imkana sahip olunmamasına rağmen insan bilincini, kararlılığını ve iradesini en üst düzeyde geliştirerek kendini çözüm gücü haline getirmenin adı olmuştur. Dola-

yısıyla yeni mücadele sürecimizin büyük 14 Temmuz direnişçiliğiyle çok yakından benzerlikleri vardır.

Halkımızın hareketimizin özgücüne güven dönemin temel özelliğidir

Halk olarak kendimizi çözüm gücü haline getirme sürecine girmiş oluyoruz. Yeni kararlılığımızla, nasıl ki zindanda 14 Temmuz kararıyla öncü, önder militan yapı kendini çözüm gücü haline getirdi, partimizin ideolojik zaferini bu temelde yarattıysa, şimdi de halk olarak, tüm hareket olarak inkar ve imhadaki ısrara karşı kendimizi tıpkı Büyük Ölüm Orucu'ndaki gibi büyük bir mücadeleye yatırarak, direnme temelinde kendi çözüm gücümüzü yaratmayı, kendimizi çözüm iradesi kılmayı ve bu temelde büyük bir başarıyı elde etmeyi hedefliyoruz.

Dolayısıyla özgüce güven öne çıkıyor. Yani halkımıza ve gücüne güven, hareketimizin gücüne güven, kendi gücümüze güven bu dönemin temel özelliğidir. Bu da ancak büyük bir kararlılıkla, irade beyanıyla, zafer ısrarıyla olur. Bunun için de kendimizi örgütlü kılmak, tüm halkı örgütlemek, bu örgütlenme temelinde büyük güç ortaya çıkartarak bu büyük mücadele sürecini başarıyla yürütmek esas olmaktadır. Bu bakımdan başkalarından bekleme dönemi aşıyoruz. Sadece beklentili olmak değildi elbette, büyük çalışma o zaman da vardı. Çözüm gücünü, iradesini ortaya koyma temelinde, Kürt sorunuyla ilgili güçleri, başta Kürdistan'ı egemenliği altında tutan devlet yönetimleri olmak üzere herkesi barışçıl demokratik davranmaya, bu temelde Kürt sorununun çözümünün gelişmesine katılım göstermeye çağırıyorduk. Böyle bir çözüm yaratmak istiyorduk. Bunun hem Kürt halkı, hem Türkiye toplumu, hem de Ortadoğu halkları açısından daha doğru, yararlı, geliştirici bir tutum olduğuna kesinlikle inanıyorduk. Şimdi de bu inancımızı koruyoruz.

Kürdistan ve Ortadoğu'nun böyle bir demokratik dönüşüm sürecine gireceğini, sorunların bu temelde çözüm bulacağını biliyoruz, buna derinden inanıyoruz. Kürdistan'ın demokratikleştikçe, Ortadoğu'nun demokratik dönüşüm kalesi olacağına yürekten inanıyoruz.

Bu inancımız bizi, herkesin mutabık kaldığı bir konuda çözüm yaratma noktasında sadece bekleme değil, ideolojik, siyasi, örgütsel savunma mücadelelerini geliştirerek bilinçlerde değişiklik yaratma, böylece çözüm zeminlerini güçlendirerek demokrasinin gelişmesini sağlama temelinde bir mücadeleye itiyor.

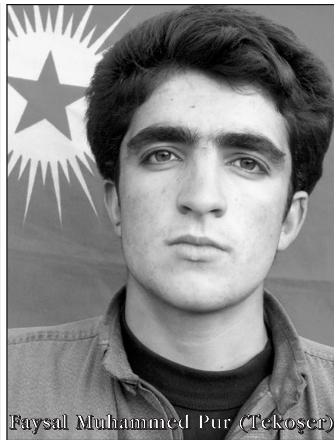
Bu nedenle yeni süreçte görev ve sorumluluklarımız artmış bulunuyor. Demokratik barışçıl çözüme ikna etmek için çalışma değil de, Kürt halkını ve kendimizi örgütleyerek, demokratik konfederalizm çizgisinde, Kürdistan parçalarında ve yurtdışında bulunan Kürt halkını 7'den 70'e örgütlü kılıp demokrasi mücadelesi içerisine çekerek, demokratik yaşam iradesini böyle bir örgütlülük temelinde ortaya çıkartarak, herkesi bu sorunun barışçıl demokratik çözümünü kabul etmeye mecbur bırakmak istiyoruz. Daha da önemlisi tabii, Kürt halkının kendi öz örgütlülüğü temelinde iradesiyle yürür hale gelmesini, bu temelde kendi kendini yönetir bir düzeye ulaşmasını sağlamak istiyoruz. Bu da bize daha büyük çalışma görevleri yüklüyor, sorumluluklarımızı arttırıyor, görev çerçevemizi büyütüyor. Diğer yandan ise yaklaşımımızı düzeltmemizi istiyor. Yani başkalarından bekleyen tutumumuzdan çıkarak kendimizi çözüm gücü haline getirmemizi, kendimizi çözüm gücü kılacak denli ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri çalışmaları geliştirmeyi gerektiriyor. Bu bakımdan kendimizi geliştirmeliyiz, güçlendirmeliyiz, mücadeleye sevk etmeliyiz.

Geçmiş sürece göre gücümüzü çok daha fazla her bakımdan çalışmaya, mücadeleye sevk etmemiz gerekiyor. Onun için başkalarından beklentili olma, onlarla birlikte yapacağız diye bekleme devri geçmiştir. Dolayısıyla da başkaları yapmayınca şikayet etme, hep rahatsızlık belirtme, yakınma; kendi gücünü ortaya çıkartıp sonuç alma yerine, başkaları yapsın, başkaları niye yapmıyor anlayışı içerisinde olma dönemi bitmiştir artık.

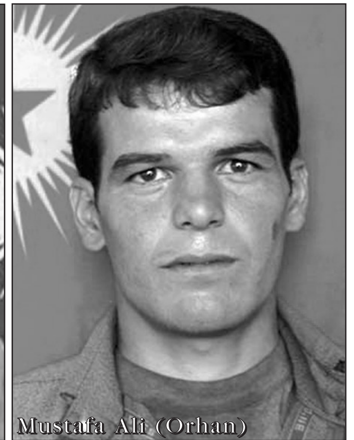
PKK özgüce dayanma hareketidir

14 Temmuz direnişçilerinin kendilerini büyük zaferin çözüm gücü yapmaları gibi hepimizin, hareketimizin ve halk olarak tümümüzün, Kürt sorununun çözümünde kendi demokratik konfederal örgütlülüğümüzü geliştirerek ve bunun gerektirdiği mücadeleyi her alanda yürüterek, kendimizi çözüm gücü haline getirme sürecimiz

Ahmet Bilal (Rizgar)

Faysal Muhammed Pur (Tekoşer)

Sadık Beramedi (Umid)

Mustafa Ali (Orhan)

başlıyor. Yani daha çok çalışmamız gerekiyor, görevlerimiz artmıştır. Kendi gücümüze güvenerek iş yapmamız gerekiyor. Dolayısıyla özgüce dayanma dönemi yeniden gelişmiştir.

PKK, her zaman özgüce dayanma hareketiydi, halkın gücüne dayanma hareketiydi, ama geçen pasif savunma döneminde, birilerini etkileyerek bir çözüm yaratma arayışı oldu. Gördük ki bu sonuca gitmiyor. Karşı taraf bunu zayıflık sayıyor, dolayısıyla ezme ve imha saldırılarını sürdürüyor. Madem ki böyle davranılıyor, çözüme yaklaşılmıyor, o zaman kendi demokratik örgütlülüğümüzü çok ileri düzeyde geliştirerek kendi kendimizi çözüm gücü yapmayı, Kürt halkının özgücüne dayanarak örgütlenmesini, halkı çözüm gücü haline getirmeyi öngören, esas alan bir mücadele sürecine girmiş bulunuyoruz.

Tabii bunun propaganda, ajitasyon çalışmalarında yarattığı yenilikler var. Siyasi çalışmalarda, serhildanda, diplomatik faaliyetlerde hem yaklaşım, hem tarz, hem hedeflerde ortaya çıkardığı, yarattığı yenilikler var. Fakat en çok da gerilla alanında, askeri alanda yarattığı yenilikler var. Aktif savunma döneminin askeri bakımdan ortaya çıkardığı yenilikleri kesinlikle görmemiz, bilmemiz gerekiyor.

Bir kere kendini, savunma alanını genişletmiştir aktif savunma süreci. Sadece kendi tedbirleriyle kendini savunma değil de, düşmanı daraltacak bir savunma eylemliliğini geliştirerek, kendini, çizgiyi, halkı savunma görevini yerine getirme sürecini ortaya çıkarmıştır. Yine sadece siyasi gündemi etkileyerek, bu temelde kendini ayakta tutup çözüm iradesini dayatarak Kürt sorununa çözüm arama değil, siyasi süreci etkilemekle birlikte esas olarak da ideolojik ve örgütsel mücadeleyi, çalışmaları geliştirerek, halkın demokratik konfederal örgütlülüğü için ön açma görevini yerine getirerek, halkın örgütlenmesinin zeminini güçlendirip onun için fırsat ve imkan yaratarak Kürt sorununun çözüm sürecini geliştirmeyi öngören bir süreç oluyor bu. Yani gerillanın duruşu, pratikteki duruş ve amaçları değişiyor. Sadece ideolojik siyasi bir duruş olmaktan çıkarak, halkın örgütlenmesini sağlamada gerillanın duruş ve pratiğinin önemli bir hale geldiği dönemi yaşıyoruz. Bu durum hedeflerimizde değişiklikler yapıyor tabii. HPG IV. Konferansı bu aktif savunmanın hedeflerinin neler olacağını belirtti. Yine eylem taktiklerinde değişiklikler gerektiriyor.

> "Yeni süreç her bakımdan kendini yenileme temelinde başarıya götürülebilir. Bu da girişkenlik, eskiyi eleştirebilmeyi, yeni arayışları sağlamayı gerektiriyor. 14 Temmuz direnişi en fazla da bu noktada bir özellik arz ediyor. Yani kendi yaşamını tümüyle ortaya koyacak düzeyde bir yenilenmeyi, kararlaşmayı, değişiklik yapmayı içeriyor"

Kısaca gerillanın yeni sürece göre her bakımdan kendisini yenileme gereği vardır. Bunu görmemiz, anlamamız kesinlikle gerekli. Hem anlayış düzeyinde gerekli düzenlemeleri yapmak gerekiyor hem de planlama ve pratikleştirme düzeyinde, tarz, üslup ve tempo düzeyinde yeni dönemin özelliklerine uygun bir düzeyi tutturmak gerekiyor.

14 Temmuz direnişçiliğinin yaratıcı ruhu bize yön vermeli

Bunları niye belirtiyoruz? Çünkü yeni süreç her bakımdan kendini yenileme temelinde başarıya götürülebilir. Bu da girişkenlik gerektiriyor, tutum gerektiriyor, eskiyi eleştirebilmeyi gerektiriyor. Yeni arayışları sağlamayı gerektiriyor. Bu noktada tutuculuk, eski alışkanlıklarda ısrar, eskiyi tekrarlama yaklaşımları engel oluşturabiliyor. Geçen yıllara göre, geçmişe göre değerlendirme yapma, güncel pratiği buna göre düzenleme içinde kalınabiliyor. Oysa bunlar tehlikelidir, yanlıştır, bu tür durumlar ortaya çıkmasın. Tutucu, alışkanlıkları aşamayan, geçmişi tekrardan kurtaramayan yaklaşımların mutlaka aşılması, tam bir anlayış yenilenmesi ve yeni planlamanın geliştirilmesi, yeni sürecin gerektirdiği tarz, üslup ve tempoya ulaşılması açısından bunları ısrarla belirtiyoruz.

14 Temmuz direnişinden ders çıkaracaksak, en fazla da bu noktada bir özellik arz ediyor. Yani öyle ki kendi yaşamını tümüyle ortaya koyacak düzeyde bir yenilenmeyi, kararlaşmayı, değişiklik yapmayı içeriyor 14 Temmuz direnişçiliği. Şimdi bizim de aktif savunma sürecinin görev ve sorumluluklarını bütünüyle bilince çıkartıp planlamaya dönüştürmek ve onun gerektirdiği tarz, üslup ve tempoya ulaşarak, güncel görevlerimizi başarıyla görev çizgimizde yürütebilmek için, böyle bir yenilenmeye, yeni sürecin özelliklerini kavrayacak, özümseyecek düzeyde kendimizi değiştirmeye ve pratikleştirme içine girmeye ihtiyacımız vardır.

Bu noktada 14 Temmuz direnişçiliğinin o büyük değiştirici, yaratıcı ruhu, gerçeği bize yön vermelidir. Her türlü tutucu ve eski alışkanlıklarda ısrar eden, tekrarı öngören, basit, zayıf tutumlarda kalmayı sürdüren yaklaşımlara karşı Apocu çizgide kendimizi yenilemeye; yeni sürecin özelliklerini özümseyerek büyük bir kararlılıkla önümüze çıkan görev ve sorumlulukların gereğini başarıyla yerine getirecek bir pratik çalışma içerisine girmemize ihtiyaç vardır. Yeni mücadele süreci ancak böyle kazanılabilir.

Değerli yoldaşlar

14 Temmuz direnişinin 25. yıldönümü vesilesiyle yeni siyasi, askeri sürece ilişkin de birkaç hususu belirtmekte yarar var. Türkiye bir seçim sürecinde. Bu süreçte her şey konuşuluyor. Gerçekten neler konuşuluyor, seçim kampanyası nasıl yürütülüyor konusunda insan söz söylemekten bile irkiliyor. Kendileri de söylüyorlar zaten, kirli çamaşırların ortaya dökülmesi durumu diyorlar. Türkiye siyasetinin ne kadar kirlendiği, basitleştiği, yiyici, rantçı, ikiyüzlü yaklaşımların ortaya çıktığı bu tartışmalarda rahatlıkla görülüyor. Bu bakımdan seçim sürecine ilişkin çok fazla şey söylemek istemiyoruz.

Bu süreç nasıl ortaya çıktı, nasıl sonuçlanacak, bunlara ilişkin de geçmişte bazı değerlendirmeler yapmaya çalışmıştık. Birkaç şeyi yeniden özetlemek yararlı olabilir. Şu görüş

bir kere yanlıştır: Seçim, cumhuriyet krizinin aşılma yöntemi midir? Hayır, kesinlikle krizi aşma yöntemi değildir. Krizin çözülmesi yok. Bir kere cumhuriyet rejiminin krizi yapısaldır. O da cumhuriyet sisteminin yapısalcılığa, inkarcılığa dayanmasından kaynaklanıyor. Diller ve kültürler inkar ediliyor. Din inkar ediliyor. Çok kaba materyalist bir yaklaşımla düşünelim; kültürler mozaiği olan Anadolu'da sen her türlü dili, kültürü inkar edersen, desen ki her şey tek ulus, tek millet, tek tek oraya bağlarsan, elbette toplumun yüzde doksanını inkar etmiş olursun. Nüfusun yüzde yüzü dindar olan bir toplumda, çok kaba maddeci bir yaklaşımla dini inkar etmeye, ret etmeye kalkarsan, toplumun tümünü inkar etmiş olursun.

Cumhuriyet rejimi, toplumun inkarına dayanıyor aslında. Yapısal kriz buradadır. Kendini inkar eden devleti de toplum inkar ediyor. Bu durum, devlet ile toplum arasında yapısal bir çelişki ve çatışma doğuruyor. Dolayısıyla kim ki devlete biraz mesafeli duruyor, karşı çıkıyorsa, toplum hemen onun peşinden sürükleniyor. Bundan devleti yönetenler büyük endişe, kaygı duyuyorlar. Dolayısıyla devlet yönetimi tam bir baskı, işkence ve savaş rejimi oluyor. Önder Apo diyordu ya; kapitalist devletçi sistemin yaşadığı kaosu, Amerika kriz yönetimleriyle idare ediyor.

Türk ordusu da cumhuriyet rejiminin yaşadığı derin krizi, ancak baskı ve şiddet yöntemleriyle idare edebiliyor. Toplumla bu kadar çelişik olan devlet, kendini askeri yapılanmada derinleştirdikçe derinleştiriyor. Sivil yapılar aslında bir yapı bile değiller. Bir insanın sırtındaki elbise kadar bile anlamları yok. Bu kadar askeri yapı, zırh, devletin özünü ifade ediyor. Devlet tam bir askeri kurumlaşma içerisinde. Sivil kurum, kuruluşlar bir elbise değerinde bile değil. Öyle seçimin, demokrasinin, meclisin Türkiye'nin sorunlarını çözme, sözde krizi aştırma yöntemi olması mümkün değil.

Krizi aştırma yöntemi seçim değil ordunun muhtırasıdır

Aslında krizin çözülmesi değil de derinleşen, artan krizin hafifletilmesinden söz edebiliriz. Bunun yönteminin de seçim olmaktan çok, askeri müdahaleler olduğu, darbeler, muhtıralar olduğu bilinmektedir. Nitekim cumhurbaşkanlığı seçimi dolayısıyla gelişen, derinleşen krizi aştırmak için de genelkurmay başkanlığının 27 Nisan gecesi saat 12'de verdiği muhtıranın esas süreci geliştirdiği açıktır. Bu bakımdan krizi aştırma çabası, yöntemi aslında seçim değil, ordunun muhtırası olmuştur. Onun da özünün, ne mutlu Türküm demeyenlerin düşman ilan edilmesi olduğunu biliyoruz.

Aslında genelkurmay toplumun büyük bir kesimini açıkça düşman ilan etti. Bir yandan toplumu tehdit eder, uyarırken böyle bir ilanla, diğer yandan da yönetim güçlerini, özellikle de AKP'yi tehdit etmiş oldu. Eğer dediğimize gelmezseniz sizi de düşman ilan ederiz; bakın toplumu düşman ilan etmekten çekinmiyoruz. Aslında bu bir operasyondu, askeri operasyondu. Seçim denen şeyin özü, genelkurmay başkanlığının muhtırasıyla gelişen süreç, AKP üzerinde politik bir operasyon süreci oluyor. Seçim, sadece bu operasyonu maskeleme, güya işte sivil yöntemlerle yönetim değişikliği yaratılıyormuş gibi toplumu ve dış kamuoyunu aldatma çabasından başka bir şey değildir. Gerçek olan, ordunun AKP'yi politik ehlileştirmeye tabi tutma çabasıdır. Tehditle, baskıyla cumhurbaşkanlığını seçtirmeyip önünü keserek AKP'yi daha fazla kendisiyle uyumlu hale getirme, klasik cumhuriyet yapısıyla uyumlu kılma, böyle bir çizgiye çekme çabasıdır.

Nitekim bu tehdit ve çabanın önemli ölçüde sonuç verdiği görülüyor. AKP yöneticileri, başta genel başkanları olmak üzere genelkurmay başkanlığının bu mesajını çok iyi aldılar. Çünkü açıktı, kendileri de ciddi bir zorlanma içindeydi, dolayısıyla hemen seçim kararı aldılar. Ardından oluşturdukları seçim listesini tamamen genelkurmayın talepleri doğrultusunda oluşturdular. Genelkurmayla çelişmeyecek bir seçim listesi ortaya çıkartarak, yeni bir meclisin ve hükümetin bu temelde oluşacağının mesajını genelkurmaya verdiler. Aynı zamanda AKP'nin merkez partisi olduğunu, cumhuriyetle, genelkurmayla herhangi bir sorununun olmadığını, çok uyumlu çalıştıklarını her fırsatta ilan ettiler. Bu da genelkurmay operasyonunun sonuç verdiği anlamına geliyor. Bunu görünce genelkurmay başkanlığı, memnuniyetini belirtti. Onlar da yeni karar alarak, AKP'nin bir dönem daha iktidarda kalmasına onay verdiler. Böyle bir uyum ve uzlaşma aralarında çıktı.

Yaşar Büyükanıt ile Tayyip Erdoğan'ın üç dört kez çeşitli biçimlerde görüşmesi, tartışması yeni bir uzlaşma sağladı. AKP'nin yönetim tarzında, anlayışta genelkurmaya biraz daha yaklaşması temelinde, genelkurmay da bir dönem daha AKP'nin iktidarda kalmasına onay verdi. Böylece aslında seçim yapıldı, Türkiye yönetiminin nasıl oluşacağı belirlenmiş oldu. Bu da seçimle değil, genelkurmay operasyonuyla belirlendi. Yani devleti yöneten birinci güç olan genelkurmay, hükümetin kimden oluşacağına dair bir sonuca ulaşmış oldu. Bu bakımdan aslında içine girilen süreç, süreci geliştirenler açısından tamamlandı. AKP'ye onay verildi ve yeni bir genelkurmay-AKP uzlaşması ortaya çıkartıldı. Çok büyük olasılıkla yeni yönetim böyle olacak. Çünkü AKP gördü ki, genelkurmayla

uyumlu olmazsa iktidarda kalamaz. Ecevit hükümeti nasıl bir ayda çökertildi, Erbakan'ın başına getirilenler ortadadır, nasıl siyasi hayatı bir ayda sona erdirildi, Özal ve Menderes'i söylemeye bile gerek yok. Dolayısıyla AKP, tehditler karşısında korku içerisinde. Tabii uyumlu hale gelmeyi, uzlaşmayı ifade eden bir sürece girdi.

Genelkurmay'ın da AKP'nin böyle bir ehlileşme süreci yaşaması temelinde bir dönem daha iktidarda olmasına ihtiyacı vardı. Çünkü bir temeli var, tabanı var. İçeride ve dışarıda siyasi bir kredisi var. Bunu özellikle hareketimize karşı mücadelede biraz daha kullanmak istiyor. AKP'ye ihtiyaçları vardı, ama AKP'nin de uzlaşmacı cumhuriyetle çok fazla çelişmeyen bir çizgiye gelmesi gerekiyordu. İşte bu sağlandı. Bu anlamda seçim yapılmıştır.

Genelkurmay-AKP uzlaşması temelinde yeni bir yönetim oluşacak

Çok büyük olasılıkla AKP yeniden iktidara gelecektir. Yani mecliste çoğunluğu oluşturacak, hükümeti kuracaktır. Dolayısıyla da genelkurmay-AKP uzlaşması temelinde yeni bir Türkiye cumhuriyeti yönetimi oluşacaktır. Bu uzlaşmanın bize karşı yeni bir imha planı temelinde olma olasılığı yüzde yüze yakındır. Çünkü bu tartışmalar yürütülürken en çok öne çıkartılan PKK'ye karşı mücadele olmuştur. Genelkurmay bunu her fırsatta söylediği gibi, Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül gibi AKP yöneticileri de birer asker kesilerek, kendilerinin PKK'ye karşı nasıl daha aktif mücadele edeceklerini her fırsatta kamuoyuna deklere etmişlerdir. Bu nedenle yeni uzlaşmanın da bize karşı bir saldırı konsepti temelinde ve yeni bir planlama dahilinde olacağı kesin gibidir.

Nitekim zaten Tayyip Erdoğan seçim propagandalarını Kürdistan'dan başlatmış, hemen hemen bütün Kürt illerini gezmiştir. Niçin? DTP'nin ortaya koyduğu bağımsız adayların önünü kesmek, onların seçilme ihtimalini azaltmak için. Kim bunu istedi AKP'den? Elbetteki genelkurmay istedi, genelkurmayla uzlaşmanın bir gereği olarak bunu yapmaya çalıştılar. genelkurmaya, PKK'yi zayıflatacak, ona karşı mücadele yürütecek birinci gücün kendileri olduğu sözünü verdiler. Ve bu pratikleriyle de onu yerine getirmeye çalıştılar.

O zaman seçim neyi ifade ediyor? Aslında biraz teknik işleri tamamlayacak, yani kimler milletvekili olacaklar, nasıl bir bakanlar kurulu oluşacak, program ne zaman tamamlanacak, bunların belirlenme sürecini ifade ediyor. Dolayısıyla kimin yönetim olacağını değil de, aslında belirlenmiş yönetimin kimler tarafından icra edileceğinin netleşeceği bir sürece dönüşmüş durumda. Buna herkes de razı olmuş gibi. Basında birbiriyle çok atışıyor olsalar da senaryodur. Halkı aldatmak için yapıyorlar. CHP de böyle bir şeye razı olmuş gibi, hiç de iktidar olmak isteyen bir parti konumunda değil. AKP'nin hükümet olacağına o da razı ve muhalefeti şimdiden göze almış durumda.

MHP'yi de çok fazla engel çıkarmasın diye herhalde meclise çekecekler. Biraz bu DYP, ANAP çevreleri vardı, onlarla uğraşanlar oluyordu bir hükümet alternatifi olabilirler mi diye. Onlar da ilerletilmedi, aslında boşa çıkartıldı. Böylece herhalde AKP'nin yeniden hükümet olduğu, CHP ve MHP'nin muhalefeti oluşturduğu, bağımsızların da mecliste belli ölçüde yer aldığı yeni bir meclis oluşacak seçim ardından. Hükümet büyük ihtimalle AKP tarafından kurulacak ve yeni hükümet programı da geçen yıllarda olduğu gibi, hareketimizi imha ve tasfiyeyi ön gören yeni bir saldırı planı olacaktır. Çok büyük olasılıkla seçimde ortaya çıkacak gelişmeler böyle olacak.

Kendini fes etmiş etmemiş, hükümet, seçime giden bir hükümet olmuş veya olmamış çok fark etmiyor. Aslında bunların hiçbiri yokmuş gibi dış ilişki çalışmalarını, diplomatik faaliyetlerini sürdürüyorlar.

ABD Türkiye çelişki ve çatışmaları bir süre daha devam edecek

Türkiye, ABD üzerinde çok yönlü baskı uyguluyor söz konusu tasfiye, imha planlarını ABD'ye kabul ettirebilmek için. ABD'nin bu konuda Türkiye'ye dayatması var. O da şu: Ortadoğu'da şiddet anlamında yapabileceğini aslında büyük anlamda yaptı, mevcut durumu ortaya çıkardı. Daha fazla şiddet yöntemiyle Irak'ta veya İran'da ilerlemesi, sonuç araması zordur ABD'nin. Onun için şimdi geçen 6-7 yılda uyguladığı şiddete dayalı olarak Ortadoğu'da çıkan sonuçları siyasi yapılanmaya dönüştürmek, bunun için de Türkiye-Irak ittifakını eksen almak istemektedir.

BOP'un bölgede yapılanma ekseni olarak Türkiye-Irak ittifakını düşünmek zorundadır. O nedenle her fırsatta Türkiye'nin her dayatması karşısında ABD de, ABD-Türkiye-Irak üçlü ittifakı temelinde hareket etmek sorunları çözer demektedir. Bunu da Türkiye kabul edemiyor. Neden? Çünkü mevcut Irak'ı kabul ederse, federe yönetim içerisinde Kürdistan Federasyonunu da kabul etmiş olacak. Oysa inkarcı sistem, Kürdistan federe yönetimini kabul etmek istemiyor. Onu kabul ederse inkarcılık kırılacak, o zaman bütün dayanaklar ortadan kalkacak. Şimdiye kadar Güney Kürdistan'a dönük politikalarının hepsi taktikti, stratejik değildi ve hepsi PKK'yi ezmek için verdiği tavizlerden oluşuyordu. Artık daha fazla taviz vermek istemiyor. Mevcut Irak'ı kabul ederek, Kürt gerçeğini resmen artık geri dönülmez biçimde kabul etmek istemiyor. Dolayısıyla da ABD'nin istemlerini kabul

etmiyor. Stratejisi onunla uyuşmuyor. Bu da Türkiye ile ABD arasındaki çelişki ve mücadelenin devam etmesini ortaya çıkartıyor. ABD, Türkiye'yi öngördüğü ittifaka razı edemediği için Irak'ta tam denetim sağlayamıyor. Suriye ve İran için de istediği etkinliğe ulaşamıyor. Türkiye de ABD'den destek alamayınca, özellikle Güney Kürdistan'a dönük operasyonunu gerçekleştiremiyor. Aralarında şimdi böyle bir çelişki ve çatışmalı durum var. Bu biçimde bir süre daha devam edeceği anlaşılıyor.

Türkiye demokratikleşme sürecine giremiyor

AB ile ilişkileri de en zayıf konumda. Aslında birliğe katılma süreci neredeyse durmuş bulunuyor. Bazı yasalar çıkartılmış olsa da, birliğe katılmanın demokratikleşmesi Avrupa ölçülerinde açıktır. Türkiye ise demokratikleşme sürecine giremiyor. Bu, kısmen tartışılsa bile pratiğe dönüştürülemiyor. Çünkü ordu buna izin vermiyor. Toplumu baskı ve şiddetle yönetmek esas olduğu için, yönetim de demokratikleşme adımını atamıyor. Böyle bir adımla mevcut sistemin çözüleceğinden korkuluyor. Bu da AB ilişkilerini, AB'ye katılım sürecini zayıflatıyor, engelliyor, çelişkili ve mücadeleci bir duruma dönüştürüyor. Nitekim şimdi yaşanan süreç budur.

AB, aslında AKP'ye büyük umutlar bağlamıştı, destek de vermişti. Bu umutların zayıflamakta olduğu ortada. Fransa'daki seçimler ardından Türkiye'yi tam üyelik konumunda Avrupa'ya alma eğilimlerinin giderek azaldığı gözüküyor. AB, özellikle CHP, MHP gibi güçlerin dayatmaları karşısındaysa daha çok korku ve endişe duyuyor Türkiye'den. Nitekim son Sosyalist Enternasyonal CHP'yi neofaşist bir parti olarak tanımladı. Neredeyse enternasyonalden çıkarma durumu gündeme geldi. Bu kadar ana muhalefet olan bir parti, sosyalist enternasyonalden, neofaşist çizgide olduğu için atılırsa, böyle bir Türkiye'nin AB'ye girmesi, AB ile ilişkileri geliştirmesi zor olacak. Kısaca AB, aslında Türkiye'yi sömürmek üzere klasik politikasını devam ettiriyor.

Türkiye-İran çelişkisi bölgeyi ele geçirme çelişkisidir

Türkiye ile İran ilişkileri en ileri düzeye geçtiğimiz yıllarda çıktı. Siyasi, askeri, ekonomik boyutlarıyla bu düzeye vardı. Zaten ekonomik olarak birbirlerine muhtaçlar, her zaman birbirlerine ihtiyaçları oluyor. Siyasi ve askeri planda ise en ileri düzeye geçtiğimiz süreçte ulaştı. Artık onu aşması mümkün değil. İran kısmen Türkiye'den yararlanmaya, Türkiye'nin zorlukları sonucunda bölgesel etkinliğini geliştirmeye çalıştıysa da artık Türkiye'yle daha ileri bir ilişki kurması mümkün değil, bunu kendi yararına görmüyor. Türkiye-İran çelişkileri, bölgesel planda alttan altta vardı. Bu mezhep çelişkisidir, bu bölgeyi ele geçirme çelişkisidir. Hatta dünyayla birinci planda ilişki kurma çelişkisidir.

Biliyoruz ki tarihte, İran da dünya hakimi olmak istedi. İstanbul yönetimleri de dünya hakimi olmak istediler. Osmanlılar da dünyaya hakim olmak istediler. Buradan gelen bir tarihsel çelişki de var. Milliyetçi çelişkiler var. Bütün bunlar dikkate alınırsa, Kürt sorunundan duydukları korku ve ABD'yi kendileriyle ittifaka zorlamak için kendi aralarında belli bir ilişki düzeyini siyasi ve askeri boyutta yaratsalar da bu çok ileri gidemez. İçinde çelişkileri barındıran bir durum olur. Şimdiki durum da budur.

Nitekim İran, bir yandan Türkiye'ye destek verirken bir yandan temkinlidir. Araplarla, hatta ABD'yle ilişkilerini düzeltmeye çalışıyor. Bir yandan Kürtlerle de ilişkilenmek istiyor. Güney Kürdistan yönetimiyle belli bir ilişkisi vardır. Bu, şunu gösteriyor: Türkiye'nin istediği gibi onunla tam ittifak halinde Kürtlere karşı saldırı yürütmesi zordur. Buna her zaman bir sınır koyacak. Daha etkili, akıllı politikalar yürütülürse veya Avrupa ve ABD ile ilişkilerini biraz yoluna koyarsa, Türkiye'yle mesafesi daha çok açılacaktır.

Türkiye'ye vereceği desteğin fazlasını geçen dönemde Suriye verdi. Ekonomik olarak da belli bir ilişki geliştirdiler. Aslında esas rol komplo sürecinde oynandı. Şimdi Suriye'nin de hem Lübnan'da, hem Filistin sahasında zorlukları, sorunları vardır. Buna bir de Irak eklendi. Dolayısıyla Türkiye ile belli bir ilişki içinde olsalar da artık geçtiğimiz süreç kadar destek verici olmaları, destek vermeleri zordur.

Kısaca Türkiye-İran-Suriye üçlü ittifakının yapacakları aslında geçen dönemde gerçekleşmiştir. Özellikle de hareketimize karşı ortak bir saldırıyı çeşitli yöntemlerle uyguladılar, bunu en ileri düzeyde yaptılar. Bundan sonra mevcut olanın daha ötesine geçmeleri zor olduğu gibi, şimdiye kadar olan düzeni de sürdürmeleri zordur.

Buna bir de Irak'taki durumu eklememiz lazım. Türkiye özellikle Irak'ı kendi çizgisinde oluşturmak istiyor ve bu konuda da bir baskı yaratmaya çalışıyor. Nitekim şimdi Türkiye'de birçok çevre Irak'ın bölüneceğini tartışır noktaya gelmiştir. Herkesten önce Irak'ın bölünme durumunu Türkiye içinde birçok çevre tartışıyor. Bırakalım Türkiye çizgisinde bir Irak yaratmayı, tersine, birlik içinde, Irak'ın federasyon birliği içinde kalmasına dair umutları kırılma, azalma durumuna gelmiştir.

KDP ve YNK'nin politikalarında önemli değişiklikler oluyor

Güney Kürdistan yönetimiyle de yani KDP ve YNK'yle ilişkileri de eskisi gibi değildir. Zaten eskisi gibi olması da mümkün değil. Geçmişte KDP, YNK hep PKK karşıtı cephede yer alarak, PKK karşıtlığını politikaya dönüştürdüler. Ağırlıklarını ona dayadılar. Güney Kürdistan'daki gelişmeler bu

"Sosyalist Enternasyonal CHP'yi neofaşist bir parti olarak tanımladı. Enternasyonalden çıkarma durumu gündeme geldi. Ana muhalefet olan bir parti, sosyalist enternasyonalden neofaşist çizgide olduğu için atılırsa, böyle bir Türkiye'nin AB'ye girmesi, ilişkileri geliştirmesi zor olacak. AB, Türkiye'yi sömürmek üzere klasik politikasını devam ettiriyor"

temelde oldu. Yani PKK'yle mücadelenin dolaylı sonuçları olarak ortaya çıktı. Şimdi artık bununla daha ileri gidemeyeceklerini görüyorlar.

KDP ve YNK'nin politikalarında önemli değişiklikler oluyor. Neden? Çünkü Türkiye yönetimi de Kürt karşıtlığı tutumunu açıkça ortaya koyuyor. Bunu sadece Kuzey Kürdistan'la sınırlı kılmıyor. Kürdistan'ın bütün parçalarına yayıyor. Bütün dünyaya böyle bir politikayı dayatıyor. Nitekim bu gerçeği Güney Kürdistanlı örgütlerin daha iyi gördüğü anlaşılıyor. En son Mesut Barzani, Türkiye için sorunun PKK veya Kerkük'le sınırlı olmadığını, Kürtleri tümden inkar ettikleri için böyle bir politika izlediklerini, Kürt inkarı ve imhası politikasını yürütmek istediklerini açıkça ifade etti. Güney Kürdistan'ın bu anlamda Türkiye'nin tehdidi altında olduğunu ortaya koydu. Belli bir dirençleri var.

Bu dirençleri elbetteki kendi çıkarlarından ileri geliyor. Artık PKK karşıtlığını bir politikaya dönüştürmek değil de, bir biçimde diğer parçalarda da Kürt inkarcılığı yıkılır, kırılırsa Güney Kürdistan'ın gelişiminin daha güçlü olacağını, daha az tehdit edileceğini ya da Güney Kürdistan'a çevreden gelen tehditlerin ortadan kalkacağını görüyorlar. Bu bakımdan da başta Türkiye olmak üzere İran ve Suriye'nin Kürtleri inkar eden yaklaşımdan uzaklaşması için çaba harcıyorlar. İnkarcılığa bu biçimde karşı duruyorlar. Bu da önemli bir durumdur. Bu gerçeklik sürdükçe, Türkiye'nin eskisi gibi tavizler vererek ya da korkutarak KDP ve YNK'yi kendi çıkar doğrultusunda kullanması mümkün değildir.

Hiç böyle bir ihtimal yok, aralarında uzlaşma olmaz denemez elbette. ABD'nin çıkarları da var. O da Türkiye ile anlaşırsa, bir biçimde özellikle Ermenilere yapıldığı gibi, Güney kabul edilerek, diğer alanlarda Kürtlerin ezilmesi temelinde bir anlaşma dayatılabilir. Güney'de bazı güçler böyle bir anlaşma içine çekilebilir. Bu ihtimal vardır, biz her zaman böyle bir ihtimali göz önünde bulundurmalıyız. Buna karşı tedbirli olmalıyız. Ancak Güney'deki güçlerin tümünün böyle bir şeye geniş çaplı katılması, eskisi gibi uzun vadeli bir çatışmaya dönüşmesi zordur. Artık onun koşullarında önemli ölçüde değişiklikler olmuştur. Dolayısıyla da KDP, YNK politikalarında giderek daha çok somutlaşan kalıcılaşmaya dönüşen bir politika değişikliği gözlenmektedir. Bunun süreçle daha da gerçekleşmesi en güçlü olasılıktır.

Türkiye toplumu imha planını desteklemeyecektir

Bütün bunlar dikkate alınırsa, her ne kadar kendi içlerinde seçim süreciyle AKP'nin yeniden hükümete getirilmesi temelinde bir uzlaşma ortaya çıkarmış olsalar da ve bu, hareketimize karşı yeni bir imha planı etrafında oluşsa da, bunun Türkiye'de de destekçileri az olacaktır. Çünkü Türkiye toplumunun önemli bir kesimi karşıttır, aydınlar, demokratik çevreler karşıttır. Açıktan karşı çıkıyorlar ve çözüm gerektiğini ortaya koyuyorlar. Yine toplumun önemli bir kesimi karşıttır. Çünkü savaşa dayanamıyorlar. Askerlerin cenaze törenlerinde ortaya konan tepkilerle Türkiye toplumunun tutumu büyük ölçüde görülüyor. Bu bakımdan yeni bir imha planı hazırlasa da bunun içte de destekçisi az olacaktır. Dikkat edilirse, dışta da destekçileri azdır. Tam tersine, inkarcı ve imhacı klik iyice daralmıştır. CHP ve MHP'nin hırçınlığını, yine genelkurmayın bu kadar açık ve saldırgan davranmasını buna yormak lazım.

Kürt halkının Kürdistan'dan göçertilmesine izin vermeyeceğiz

Geçen süreçte aslında bu neo ittihatçı, yani kızıl elmacı kliğin iyice daraltılması, inkarcı, imhacı kliğin aşılma noktasına getirilmesi durumunda, AKP onlara can simidi, nefes borusu oldu. Şimdi AKP de büyük baskı altında. Yeniden bir uzlaşma yaratmaya kalksalar da bu geçen dört yıldaki gibi olmayacaktır. Çünkü toplum artık AKP'ye o kadar uzun vadeli kredi vermiyor. Bu bakımdan AKP'yi nefeslendirmenin de sonuna geliniyor. Aslında inkarcı, imhacı zihniyet, bunu temsil eden klik iyice daraltılmıştır. Türkiye içinde de böyle, dış ilişkiler bakımından da böyledir. Bu nedenledir ki hırçın davranıyor, saldırgan davranıyor bu klik. Yine seçim sürecini başlatarak elde etmek istediklerine ulaşmış olacak ki, hemen yeni politikalar geliştiriyor. İşte tampon bölge kararını gündeme getirdiler. Güvenlik bölgesi adı altında zaten 1985'ten beri gündemde olan bir politika belli ölçüde uygulanmıştır. Buna rağmen gerilla direnişi, Kürt halkının özgürlük mücadelesi engellenememiştir.

Diğer yandan sınır ötesi operasyonu sürekli gündemde tutuyorlar. Neredeyse eski meclisi bile toplayıp karar alacaklardı, o kadar tartışıyorlar. Şimdiki tartışmalar çok büyük ölçüde seçim propagandasıdır. Partilerin birbirlerini zayıflatmak için başvurdukları bir taktik oluyor. Yine paralı asker konusunu gündeme getirdiler. Sözde altı tugaylık yeni profesyonel ordu hazırlıyor, eğitiyorlarmış. Bunlar hep astsubaylardan oluşacak, yani paralı as-

ker olacak. Kürdistan'daki savaş bu altı tugaya devredilecekmiş. Milli ordu savaştan çekilecek. Şimdi bütün bunlar Türkiye için bir kurtuluş olabilir mi? Elbette değil. Türkiye'yi ne uzun vadede, ne kısa vadede bu uygulamaların kurtarması mümkün değil. Zaten birçok alanda yaratılmış durumda, ama direnişi engelleyemedi. Yeni süreçte bunu sürdürmeye çalışsalar da engelleyemeyecekler.

Özellikle gerilla direnişi geliştirilerek, halk bilinçlendirip topraklarından ayrılmamaya ikna edilerek, zorla köyler, kasabalar yerlerinden sökülürse, bu sefer halkı olduğu yerden ayaklanmaya yönelterek, kuzeyden güneye, doğudan kuzeye geçişleri, hareketliliği geliştirerek bu tampon bölge girişimini boşa çıkartmak mümkündür. Bizim politikamızın da bu yönlü olacağı ve bu tür girişimleri boşa çıkartacağımız artık Kürdistan'dan başka alanlara Kürt nüfusun savrulmasına, göçertilmesine izin vermeyeceğimiz ortadadır.

Güney operasyonu Türkiye için bir kırılma noktası olacaktır

Sınır ötesi operasyon, aslında nisanda gündemdeydi. Gerçekten de bir plan vardı. Türk ordusunun kış ve bahar planlaması büyük ölçüde şöyleydi, stratejisi açığa çıkmıştı; kışın ve ilkbaharda Kuzey'de süpürme operasyonu diyorlar, bu ad altında operasyonları yayarak, gerillaya en ağır darbeleri vurarak çok zayıflatmayı öngörüyorlardı. Buna dayalı olarak da nisanda Güney'e operasyon yapıp, Güney'de de sarmaşık operasyonu adı altında hazırladıkları operasyon temelinde darbeler vurarak, aslında PKK'yi imha ve tasfiye planını önemli ölçüde başarmayı hedefliyorlardı. Bu plan başarısız kılınmıştır. Kuzey'de de sonuç vermemiştir. Güney'e de operasyon yapamadılar. Çünkü operasyon yapmanın koşullarını hazırlayamadılar. ABD'yle anlaşamadılar, AB'den destek alamadılar, KDP, YNK'den destek alamadılar. Hareketimizin gücünden korktular. Aslında büyük ölçüde, girersek çıkamayız sonucuna ulaştılar. Çünkü hep batak olarak değerlendirdiler ve başarısız kalacak bir operasyonu kimse üstlenmek istemedi. Genelkurmay hükümetin, hükümet genelkurmayın üzerine atmaya çalıştı.

Sonuçta operasyon yapılamamıştır. Şimdi bu koşullardaki tartışmalar gerçekçi değildir. Seçim sonucunda oluşturulacak yeni planlama dahilinde güze doğru operasyon süreci gelişebilir tabii. Güney'e dönük baskılarını arttırmaya çalışacaklar. Özellikle siyasi sonuç almak için, güz döneminde, eylülden itibaren bir Güney operasyonu her an gündeme gelebilir. Ama mevcut koşullarda bizim hazırlığımız ve genel siyasi durum dikkate alınırsa, Güney operasyonu Türkiye için bir çıkış, çözme noktası değil, tam tersine bir kırılma noktası olacaktır. Çünkü bizim de bütün Medya Savunma Bölgeleri'ndeki savunma anlayışımız şudur: *'Giren düşman gücü mutlaka ezilecek ve yenilgiye uğratılacaktır.'* Biz de bu şiar temelinde hareket ediyor ve mücadele hazırlıklarımızı yapıyoruz ki, eğer öyle bir sürece girilirse, Türk ordusunun alacağı sonuç ezilme ve yenilgi olacaktır. Belki de siyaset değişikliği açısından bir kırılma noktası böyle bir operasyonla gündeme gelebilir.

Türkiye toplumu bu savaşın bitmesini istiyor

Paralı asker konusuna gelince, milli ordunun yapamadığını paralı ordunun yapması zordur. Vatan için savaşanlar eğer PKK karşısında başarısız kalmışlarsa, para için savaşanların başarılı olacağını düşünmek, umut etmek beyhude bir beklentiden başka bir şey olamaz. Belki tecrübeli, eğitimli olabilirler, biz de bunu ciddiye alırız, almalıyız da. Buna karşı kendi eğitimimizi, teknik taktik durumumuzu gözden geçirip boşa çıkartacak düzeyde geliştiririz. Fakat genel planda bunun da Türkiye için bir kurtuluş olmayacağını şimdiden belirtmek kesinlikle bir abartı değil. Çünkü önemli olan yalnız başına tecrübe değil, savaşı sürdürenlerin savaşın amacına bağlılıkları ve kendini bu amaç doğrultusunda feda etmeye hazır olup olmama durumlarıdır. Böyle olunca, milli ordunun daha nitelikli olduğu, paralı ordunun böyle bir tutum da gösteremeyeceği, kendi maaşını almaktan öteye bir şey düşünmeyeceği bir gerçektir. Bu bakımdan böyle bir değişiklik arayışının gerilla karşısında başarı aramaktan kaynaklandığını düşünmek zordur. Bunu aslında herkesten çok Türkiye'nin genelkurmayı bilmektedir.

Buna rağmen niye bir arayış içine girildiği sorulursa, gerillaya karşı başarılı olmaktan ziyade, Türkiye toplumunun tepkilerini azaltmaya dönük bir arayış olarak gözükmektedir. Çünkü gerçekten de asker kayıplarını Türkiye toplumu artık kaldıramıyor. Her asker cenazesinde hükümetin ve genelkurmayın üzerine yürünüyor. Toplum bu savaşın bitmesini istiyor. Barış istiyor, çözüm istiyor. Artık savaşın bedelini kaldırmıyor. Bu bakımdan büyük tepkiyle yüz yüze Türkiye yönetimi. Bu tepkinin büyüyüp derinleşerek Türkiye'de bir isyana dönüşmesinden korktukları için, bu tepkiden kendilerini kurtarmak istiyorlar. Paralı asker arayışının büyük ölçüde bu amaca dönük olduğu, cenaze törenlerinden ve toplumdan gelen tepkilerden Türkiye yönetimini kurtarmayı hedeflediği kesindir. Aslında genelkurmayın arayışı bu çerçevededir. Bunun da devlet yönetimi açısından, inkar ve imhacı politika açısından bir kurtuluş olmadığı, esas olarak gerillayı ez-

me yöntemini, amacını içermediği, tam tersine bir geçiştirmeci yaklaşım olduğu, toplumsal tepkiden kendini kurtarmayı hedeflediği açıkça ortaya çıkıyor.

Değerli yoldaşlar

Bütün bunlar karşısında elbette bizim de kendi durumumuzu değerlendirmemiz gerekiyor. Özellikle düşmanın durumunu anlamak kadar kendi durumumuzu anlamak, kendi çözüm gücümüzün yerinde, zamanında ne kadar ortaya konduğunu görmek, buna göre görev ve sorumluluklarımıza üstün başarı ölçüsünde sahip çıkmak büyük önem arz ediyor. Bizce düşman zayıflayacağı kadar zayıflamıştır. İnkar ve imhacı zihniyet ve politika teşhir olacağı kadar olmuş, içte ve dışta çok büyük ölçüde daraltılmıştır. Onun daha fazla hükmünü icra etmesi aslında kendi gücünden kaynaklanmıyor. Ama tabii durup dururken de yıkılmıyor. Onu yıkacak, aşacak, dönüştürecek bir mücadeleye, harekete kesinlikle ihtiyaç var. Yani özgürlük ve demokrasi hareketinin bu inkar, imha zihniyetini ve politikasını yıkacak, aştırtacak bir mücadele gücüne dönüşmesi lazım. Böyle bir mücadelenin hem Kürdistan'da, hem de Türkiye ve Ortadoğu'nun, Kürdistan'ın diğer alanlarında gelişmesi lazım. Önemli olan, sonuç alıcı olan budur.

Mücadelemizin gücü sonuç alıcıdır

Geldiğimiz noktada iş, bizim özgürlük ve demokrasi hareketini örgütleme, halkın gücünü açığa çıkartarak inkar ve imha sistemini dağıtacak bir mücadeleyi ortaya çıkarmamıza bağlı hale gelmiştir. Yani kendi gücümüz, mücadelemizin gücü sonuç alıcıdır. O bakımdan da kendi gücümüzü değerlendirmemiz önemli oluyor, öne çıkıyor. Zaten yeni mücadele süreci, aktif savunma süreci olarak kararlaştırdığımız süreç de bu anlama geliyor. İhtiyaç olanı karşılamak, yani özgürlük ve demokrasi mücadelesini inkar ve imha sistemini aştırtacak, parçalayacak düzeyde geliştirmek, bu temelde halkın gücünü demokratik konfederal örgütlülük düzeyinden ortaya çıkartmaktır.

Demek ki süreci doğru değerlendirmiş oluyoruz. Aktif savunma kararıyla aslında Kürt halkının özgücünü demokratik örgütlülük temelinde ortaya çıkartıp mücadeleye dönüştürme kararımız sürece uygun bir karardır. Pratikte gerekleri yerine getirilirse, iyice daraltılmış inkar ve imha sisteminin parçalanması böyle bir mücadeleyle mümkün olacaktır. Bu bakımdan daha önemli olan kendi durumumuzdur. Kendi hareketimizin durumu, mücadelemizin durumu, örgütlülüğümüz, ideolojik çizgideki hareket durumu. Kısaca partileşmemiz, demokratik halk örgütlülüğü haline gelmemiz, serhildanı geliştirmemiz, gerillalaşmamız, yani halkın savunma sistemini geliştirme düzeyimizdir. Aslında sonuç alıcı olan budur. Bu nedenle de en çok üzerinde durulması, değerlendirilmesi gereken, anı anına gözetilip gereklerinin yerine getirilmesi gereken bu oluyor.

Bu bakımdan düşmandan çok kendimize bakalım diyoruz. Düşmanın çelişki ve çatışmalarının onu nereye götüreceğinden çok, bizim halkın demokratik konfederal sistemini ne kadar örgütleyeceğimiz, bu anlamda halkın özgücünü açığa çıkartarak özgürlük ve demokrasi mücadelesini hem serhildan cephesinde hem de gerilla cephesinde ne düzeyde geliştireceğimize bakmamız gerekiyor. Çünkü sonuç buraya bağlıdır. Bu gerçeği böyle görmemiz, anlamamız, tüm öncü militan yapı ve gerilla güçleri olarak böyle bir anlayışla görev ve sorumluluklarımıza sahip çıkmamız, yeni süreci kazanmak açısından temel değer ifade ediyor.

> "Geldiğimiz noktada iş, bizim özgürlük ve demokrasi hareketini örgütleme, halkın gücünü açığa çıkartarak inkar ve imha sistemini dağıtacak bir mücadeleyi ortaya çıkarmamıza bağlıdır. Yani kendi gücümüz, mücadelemizin gücü sonuç alıcıdır. Zaten yeni mücadele süreci, aktif savunma süreci olarak kararlaştırdığımız süreç de bu anlama geliyor"

Yeni bir kararlaşmayla yeni mücadele sürecini tanımladık

Bu temelde yeni bir kararlaşmayı yaşadık, yeni süreci tanımladık. Onu daha çok özümsemeye, kendimizi bu temelde yeniden planlamaya ve günlük görevlerimizi doğru bir tarz, üslup ve tempoyla başarıyla yerine getirmeye çalışıyoruz. Esas sonuç alıcı olan budur. İdeolojik mücadele cephesinde, siyasal mücadele cephesinde bunu yapıyoruz, diplomasi alanında bunu yapıyoruz. Tabii askeri alanda, gerilla cephesinde bunu yapıyoruz. Bu bakımdan hem anlayış düzeyinde yeni süreci tanımlama ve kararlaşmada önemli bir süreci yaşadık, hem de pratik planlama ve örgütsel düzenlemede önemli adımlar attık.

HPG IV. Konferansı temelinde kendisini yeniden yapılandırdı, düzenledi. Savunma savaşını gerektirdiği her alanda geliştirme düzeyi kazandı. İdeolojik siyasi örgütlenmemiz, çalışmalarımız KONGRA GEL V. Genel Kurulu ardından kendisini bu temelde yeniden yapılandırdı. Yönetimimiz kendini yeniledi ve yeniden iş bölümüne tabi tuttu. İdeolojik faaliyetlerin önemini yeniden değerlendirdik. Bir önderlik hareketi olarak her şeyin ideolojik çalışma üzerinde şekillendiğini görerek, bu alan çalışmalarını hem daha kapsamlı bir plana kavuşturma, hem de daha güçlü bir örgütlülük temelinde yürütmeyi esas aldık. Bu çalışmalar yeni süreçte her zamankinden daha güçlü, daha etkili yürüyecektir. Mevcut planlama ve çalışma düzeyimiz buna elveriyor.

Siyasi örgütlenme ve çalışmalar açısından da Kürdistan parçalarındaki koordinasyonlarımızı, örgütsel düzeylerimizi geliştirdik. Yurtdışı örgütlülüğümüzü yeniden değerlendirdik. Daha etkili aktif siyaset yapabilmek, günlük siyasette rol oynayabilmek, siyasetin güncel akışını etkileyebilmek

için gerekli örgütsel tedbirlerle birlikte tarz yenilenmesini gerçekleştirmeyi esas aldık. Bu anlamda yeni süreçte politik, diplomatik mücadele alanında gelişmeler daha çok olacak. Bu temelde mevcut siyasi süreci anı anına takip etme ve gereklerini güncel olarak yerine getirmede önemli bir duyarlılığımızın ve girişkenliğimizin olduğu bir gerçek. Böyle ele aldık ve yürütmeye çalışıyoruz.

Seçimleri engellemek gibi bir politikamız yoktur

Nasıl ki genelkurmay, muhtırasıyla Türkiye gündeminin seçim olduğunu belirttiyse, bu temelde hala tartışmalar sürüyor. Tartışmalar sağlıklı olmasa da, birçok çevre 'terör sorunu' diye gündeme getirse de, bunun kaynağının Kürt sorunu olduğunu herkes biliyor. O nedenle ister terör, ister Güneydoğu sorunu densin, ister PKK sorunu densin, sorununun özünün Kürt sorunu olduğu, seçim tartışmalarının tamamen bu eksene oturduğu bir gerçektir. Bu da şu anlama gelmektedir: Seçim ardından oluşacak yönetimin öncelikle uğraşacağı tek sorun vardır; Türkiye'nin önündeki Kürt sorunu. İster çözmek istesin, ister ezmek istesin, hangi yöntemi seçerse seçsin, oluşacak yönetim Kürt sorunuyla uğraşmak zorundadır. Kendisini Kürt sorunuyla uğraşır bulacaktır ve yönetim olup olmayacağını Kürt sorunu karşısındaki başarısı belirleyecektir.

Türkiye'nin tartışma gündemini bu biçimde düzeltmiş bulunuyoruz. Seçim sürecinin tartışmalarına, Kürt sorununun tartışmalarını dayatmış bulunuyoruz. Diğer yandan bu süreci, demokratik siyasal mücadelenin geliştirilmesi açısından önemli bir dönem olarak değerlendirdik. Seçimleri engellemek gibi bir politikamız yoktur, olmamıştır. Şimdi de yoktur. Tersine, seçim sürecini demokratik, siyasal mücadelenin geliştirildiği bir kampanya süreci olarak görüyoruz. Bu temelde Türkiye'nin demokratikleştirilmesi ve Kürt sorununun demokratik çözümü doğrultusunda yürütülen siyasi mücadelelerin hepsine değer veriyoruz. Daha fazla geliştirilmesi için teşvik ediyoruz. Bu, doğru bir politikadır, bütün çalışmalarımızın bu politikanın başarısı yönünde geliştirilmesi gerekiyor. Hem propaganda ajitasyon çalışmaları, hem serhildan ve diplomatik faaliyetler, hem de gerilla çalışmalarının seçimde demokratik siyasal mücadelenin başarısı için yürütülmesi gerektiği açıktır. Biz böyle bir politika geliştirdik ve bütün alanlarda da bu politikayı uyguluyoruz. Bu politikamız daha şimdiden etkili olmuştur.

"Hareket ve halk olarak her zaman şunu ilan ettik: Önder Apo'ya yaklaşım, savaş ve barış gerekçemizdir. Olumlu yaklaşım olur, muhatap alınırsa, demokratik çözüm gelişir. Olumsuz yaklaşım olur, tecrit, baskı sürdürülürse, savaş gerekçesi olur. Hele hele bir de imha amaçlı saldırılarla Önder Apo karşı karşıya gelirse, korkunç direnmeyi getirir"

Gerçekten de seçim süreci Kürt sorununun demokratik çözümünün tartışıldığı, demokrasi güçlerinin etkili kampanya yürüttüğü bir süreç haline gelmiş durumda. Seçimlere doğru giderken, bu daha da yoğunlaşıyor. Halk coşkuyla kendi taleplerini ortaya koyuyor. Özgürlük taleplerini, demokrasi taleplerini, barış taleplerini gündemleştiriyor ve kendi programını siyasi sürece dayatıyor. Bu durum seçime kadar böyle sürecektir. Başlı başına böyle bir kampanyanın yürütülmesi bile önemli bir durumdur. Küçük görmemek ve desteklemek, daha güçlü hale gelmesi için çalışmak lazım.

Diğer yandan bu kampanyayla birlikte çeşitli demokrat adayların bağımsız biçimde seçime girerek kazanma, meclise girme hedefleri var. Bunun da başarısı için kendine demokratım diyen herkesin çalışması lazım. Biz hareket olarak hem seçim sürecinde demokratik siyasal mücadelenin geliştirilmesini, hem de demokrat adayların seçimi kazanmasını destekliyoruz. Gerillamız da bu temelde hareket ediyor. Tamamen varlığını, çalışmalarını demokrasi hareketinin seçim başarısı için yöneltiyor. Bu, iyi bir durumdur. Şimdiden demokratik siyaseti geliştirmiştir. Seçimde de önemli bir başarı kazanacağına dair genel bir kanı vardır. Eğer öyle bir sonuç çıkarsa, bir demokratik meclis grubu oluşursa, elbette Kürt sorununun çözümü açısından rol oynayabilir. Barışçıl demokratik çözümün gelişmesinde rol oynayabilir. Elbette biz ona da değer biçeriz. Eğer öyle bir şey olmazsa, ortaya çıkacak sonuca göre durumumuzu değerlendiririz.

Değerli yoldaşlar

Esas durum değerlendirmesini seçim ardından yapacağız. Bunu yönetimimiz bu biçimde kamuoyuna deklere de etti. Genel siyasetin de bunu gerektirdiği açıktır. Seçim sonrasında ortaya çıkacak durum ve oluşacak yönetimin Kürt sorununa yaklaşımı, bizim de seçim sonrası politik taktiklerimizi belirleyecektir.

İnsan elbetteki barışçıl demokratik çözüm süreci gelişsin demek istiyor. Teorik olarak bakıldığında, Türkiye'nin içine düştüğü çıkmaz değerlendirildiğinde, aklı selim hakim olduğunda, Türkiye'deki gelişmelerin bu yönde olabileceği bile söylenebilir. Olması gereken aslında budur. Fakat pratik bakımdan duruma bakılırsa, genelkurmayın ve parti söylemleri dikkate alı-

nırsa, tabii böyle bir şey milyonda bir ihtimal olarak bile gözükmemektedir. Ağzını açan 'ezeriz' diyor, 'yok ederiz' diyor, 'köklerini kazırız' diyor, hakaret ediyor, 'idam ederiz' diyor. Öyle ki bir çılgınlık var ortada. Bu, sıkışmanın bir sonucudur. Bu sıkışma seçim sonrasında neye dönüşecek? Aklı selim gerçekten gelişebilecek mi, yoksa çılgınlık devam ederek yeni bir imha saldırısına mı dönüşecek, tabii onu pratikte göreceğiz. Biz de dediğim gibi, yaklaşımlarımızı buna göre geliştireceğiz. Milyonda bir de olsa eğer barış ve demokratik çözüm yönünde bir eğilim gelişir, program oluşur, bu yönlü adım atılmak istenirse, buna değer vereceğiz. Buna göre kendi politikalarımızı geliştireceğiz. Ama böyle olmaz, yeni bir imha ve tasfiye planı doğrultusunda başta gerilla olmak üzere tüm harekete ve halka karşı Kürdistan'ın dört parçasında bir saldırı durumu gündeme gelirse, buna karşı korkunç bir direniş içine gireceğimiz, aktif savunma savaşını etkili bir biçimde geliştireceğimiz kesindir. Bu konuda hareket olarak, halk olarak oldukça netiz, kararlıyız.

Gerillamız aktif savunma savaşını her bakımdan yürütmeye hazırdır

Bahar toplantılarında aldığımız kararlar bunu içermektedir. Tercihimiz bu olmasa da böyle bir durumla karşılaştığımızda özgürlük ve demokrasi için direnişi her boyutta ideolojik alanda, serhıldan alanında, diplomatik çalışma alanında, gerilla alanında bütünlüklü olarak en ileri düzeyde geliştireceğimizden de kimsenin kuşkusunun olmaması gerekiyor. Her bakımdan böyle bir direnişi geliştirmek için hazırız. İdeolojik cephemizi hazır hale getirdik, örgütsel cephemizi hazır hale getirdik. Siyasi örgütlenmemizi, diplomatik yapılanmamızı buna uygun hale getirdik.

Tabii gerillamız da, HPG de böyle bir direnişi geliştirebilmek, aktif savunma savaşı yürütebilmek için her bakımdan hazırdır. Ocak sonu, şubat başında yaptığı pratik çalışmalar, böyle bir hazırlık konumunu ortaya çıkarmıştır. Bu konuda varsa eksikliklerimizi tamamlıyoruz, yine varsa zayıflıklarımız gideriyoruz. Yeniden güçlü toparlanma, değerlendirme yapma, mevzilenme, iş bölümümüzü geliştirme ve pratik, teknik hazırlıklarımızı yaptık. Eğer gelişmeler o yönlü olursa, güçlü bir aktif savunma direnişini geliştirebilmek için her türlü plan ve programımızı hazırlama yönünde çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

Siyasetimizin, taktik çalışmalarımızın özü budur. Seçim sonrasına dair yaklaşımımızın özü de budur. Seçim sonrasında oluşacak yönetimin yaklaşımına bakacağız. Öyle çok haftalarca, aylarca zaman tanımayacağız, birkaç gün bakacağız ne söylüyorlar veya niyetleri nedir? Bunu değerlendireceğiz. Bu konuda gerçek niyetlerini anlamak zor değildir. Halka, gerillaya yaklaşımlarına bakacağız örneğin. Operasyonların gidişatına bakacağız. Daha da önemlisi Önderliğimize yaklaşımlarına bakacağız.

> "Türkiye siyasetinin demokratik yönde gelişmesi için çaba harcıyoruz. Fakat bu iyi niyetli yaklaşımlarımıza, siyasi yaklaşımlara gerekli yanıt verilmezse, Önderliğimiz üzerindeki baskılar sürdürülüp sağlık sorunları giderilmezse, imha operasyonları sürdürülürse, halk üzerinde baskı devam ederse, gelişecek süreç, aktif savunma savaşını geliştirme süreci olacaktır"

Önder Apo'ya yaklaşım savaş ve barış gerekçemizdir

Bu konuda birkaç şey söylemek gerekirse, hareket ve halk olarak her zaman şunu ilan ettik: Önder Apo'ya yaklaşım, savaş ve barış gerekçemizdir. Olumlu yaklaşım olur, muhatap alınırsa, demokratik çözüm gelişir. Olumsuz yaklaşım olur, tecrit, baskı sürdürülürse, bu savaş gerekçesi olur. Hele hele bir de imha amaçlı saldırılarla Önder Apo karşı karşıya gelirse, bu, korkunç direnmeyi getirir. Gerilla bu konuda çok duyarlı, hassas, halkımız hassas.

Geçen dönemde böyle bir hassasiyet gelişti. Bir saldırı ihtimali ortaya çıktı ve biz bu konunun netleşmesi için bir mücadele süreci yaşadık. Bu konuda planlı olmaya çalıştık. Özellikle Newroz'a kadar gerçeklerin açığa çıkmasını, mümkünse tedavi sürecinin gelişmesini sağlamayı esas aldık. Baktık ki hükümet kapatıyor, reddediyor. O zaman Newroz'dan sonra kitle mücadelesi ekseninde daha etkili bir şekilde mücadele etmeyi öngördük. Yönetimimiz, tek muhatap olarak Önder Apo'yu deklere etti. Gerilla duyarlılığını ortaya koydu. Saldırılar karşısında, savunma direnişi temelinde Avrupa'daki halkımız gerçekten de o diplomatik kapalılığı, insan hakları kuruluşlarının bile ilgi göstermemesi durumunu yıkmak için önemli bir siyasi mücadele süreci geliştirdi. Açlık grevleri her tarafta yayıldı.

Sonuçta, CPT'nin oluşturduğu bir heyet İmralı'yı ziyaret etti. İki gün boyunca Önder Apo ile dört toplantının yapıldığı, hem siyasi sorunların, hem de sağlık sorunlarının tartışıldığını bizzat Önderliğimiz ifade etti. Böyle bir mücadele sürecini geliştirirken temel talebimiz, bağımsız bir heyetin İmralı'ya gidip durumu netleştirmesiydi. CPT'nin gönderdiği heyet istediğimiz gibi olmasa da önemli bir heyetti. CPT, uluslararası planda önemli bir örgüttür, kurumdur. Sınır tanımadan her alana gidebilmektedir. Nitekim İmralı'ya gidebilmeleri de bu temelde olmuştur. Böyle bir kurum, Önderliğimizin sağlık durumunu netleştirmek üzere devreye girmiş bulunuyor. Bu önemli bir gelişme, küçümsenmemeli. Bu kurumun Önderliğimizin sağlık durumunu netleştireceği kesin. Çünkü bu hem görevi hem de imkanları var.

Ortaya çıkaracağı sonuçlar itibariyle hem AİHM'i, hem de Türkiye yönetimini bilgilendireceği, ortaya çıkan hastalıklar düzeyinde de tedavi isteyeceği kesindir. Bu da onun görevidir. Yapmazsa, kendisi de suç ortağı olur. Dolayısıyla bu görevini yapa-

caktır. Fakat CPT'nin ortaya çıkaracağı sonuçlar çerçevesinde Türkiye'ye yönelik yapacağı bilgilendirmelerin pratiğe geçirilip geçirilmeyeceği elbetteki belli değildir. Bu da Türkiye yönetiminin bilgisi dahilindedir. Görevi ve yetkisi dahilindedir. İstemeyebilir, sürece yayabilir, uygulamayabilir, çeşitli biçimde boşa çıkarıcı yöntemlere başvurabilir. Böyle bir durumda, CPT'nin denetleme ve ortaya çıkan sonuçlara göre tedavi imkanlarının Türkiye yönetimi tarafından yerine getirilmesini isteme gücü yoktur. En fazla protesto edebilir. Ama yetki ve sorumluluk Türkiye yönetiminin elindedir.

Önderliğin sağlığına ilişkin tehditler ortadan kalkmamıştır

Önderliğimizin sağlık durumuna ilişkin ortaya çıkan ciddi tehditler ortadan kalkmış değildir. Gerçeklerin ortaya çıkarılması yönünde belli bir gelişme olmuş, önemli adımlar atılmıştır. Fakat bunun sonucunda gerekli tedavilerin gelişebileceği ve Önderliğimizin sağlık durumunun netleşeceğine, olumlu hale geleceğine dair bir kesinlik yok. O bakımdan Önderliğimize dönük zehirlenme saldırısıyla ortaya çıkan tehlike hala devam etmektedir.

Kuşkusuz eskisi gibi değil, uluslararası kurumlar el koymuştur. Bazı gelişmeler olmuştur. Ama tedavi gerçekleşmemiştir. Tehdit ortadan kalkmamıştır.

Bu bakımdan da Önderliğimize dönük saldırıya karşı mücadele devam etmektedir. Böyle bir mücadelenin tüm çalışmalarımızın esas ekseni olma durumu devam etmektedir. Bunun için de seçim sonrasında aslında esas olarak bu gerçeğe bakacağız. CPT'nin ortaya çıkaracağı sonuçlar temelinde Türkiye yönetiminin olumlu adım atıp atmama durumuna bakacağız. Kuşkusuz komite hangi sonuçları çıkartıyor henüz öğrenemedik. Çünkü basınla çalışmayan bir komite. Yine kimseyle ilişkilenmiyor. Onun gerçeği öyle. Bu durumda biz yine de kamuoyunu bilgilendirmesi için çeşitli çağrılar yaptık. Girişimlerimizi de sürdürüyoruz. Mümkün olduğu kadar Önderliğimizin durumuna ilişkin gerçekçi bilgiler edinmeye çalışıyoruz. Buna göre de tabii mücadele planları geliştirmek istiyoruz.

Şuna bakacağız: Gerçekten de Türkiye yönetimi Önder Apo'ya yaklaşımını nasıl sürdürecek? Bir açıklık ortaya çıkaracak mı? Sağlık durumunun düzeltilmesi, gerekli tedavilerin yapılması yoluna girecek mi? Tabii ki olumlu yaklaşımın en temel göstergesi, işareti böyle olacaktır. Yok böyle olmayacak, kapalılık devam edecek, hatta Önderliğimizin üzerindeki baskılar devam edecekse, bu elbetteki sadece Önder Apo'ya değil, onun şahsında tüm Özgürlük hareketimize, halkımıza dönük bir saldırıdır. Bunun karşısında da direnişimizi başarıya ulaşana kadar çok etkili yöntemlerle geliştirmeyi esas alacağız.

Seçimden sonra gerekli yanıt verilmezse aktif savunma devreye girer

Şimdiye kadar sabrettik, olumlu yaklaştık. 1 Ekim 2006'da ilan edilen ateşkesin olumlu sonuç vermesini istedik. Fakat gördük ki böyle bir durum ortaya çıkmadı. Önderliğimizin, hareketimizin bütün çabalarına rağmen ateşkes sürecine, Kürt sorununun demokratik çözümü noktasına stratejik yaklaşılmadı. Dolayısıyla bu çözümü mücadeleyle gerçekleştirmek üzere aktif savunma kararı aldık.

Şimdi seçim sürecinde bu kararı asgari düzeyde uyguluyoruz. Aslında demokratik siyasi mücadelenin geliştirilmesi, seçimlerin yapılması için ortam tanıyoruz, zemin sunuyoruz bir yerde. Türkiye siyasetinin demokratik yönde gelişmesi için çaba harcıyoruz. Fakat bütün bunlar gerçekleşmez ve sonuç vermezse, bu iyi niyetli yaklaşımlarımıza, siyasi yaklaşımlara gerekli yanıt verilmezse, baskı, şiddet artarsa, Önderliğimiz üzerindeki baskılar sürdürülüp sağlık sorunları giderilmezse, gerillaya dönük operasyonlar artırılıp imha operasyonları sürdürülürse, halk üzerinde baskı, zorlamalar devam ederse, elbetteki bizim de içine gireceğimiz süreç, aktif savunma savaşını geliştirme süreci olacaktır.

Kimse bu konuda bizden herhangi bir şey beklemesin. Öyle bir direniş geliştireceğiz ki, aslında yeni hükümet birkaç ay içerisinde ya Kürt sorununun çözümü yönünde politika geliştirecek ya da politik etkinliğini tümden yitirecek. Böyle bir direniş geliştirmeye gücümüz vardır. Bunun çok yönlü hazırlıklarını yapmış durumdayız. Gerisi aslında Türkiye yönetiminin yaklaşımlarına bağlıdır. Bu konuda hareket olarak, Önderlik olarak iyi niyetimizi göstereceğimiz kadar gösterdik. Daha fazla tek yanlı iyi niyet gösterme imkanımız yok. Zaman tanıma imkanımız da yoktur. Sorun bu biçimde daha fazla gidemez. Eğer ezeriz diyorlarsa, biz de onun karşısında ezilmeyeceğimizi, tam tersine, 14 Temmuz direnişçiliği hiçbir imkan yokken Amed zindanında nasıl geliş-

me sağlayıp büyük bir tarihi zaferi yaratmayı başardıysa, şimdi hareket ve halk olarak bizim de bu imha saldırıları karşısında yeni zaferler yaratma gücüne sahip olduğumuzu, Kürt halkının alternatifsiz olmadığını, özgürlük ve demokrasi mücadelesinde kararlı olduğunu ve zafer yaratma gücüne sahip olduğunu herkese göstereceğiz. Buna gücümüz de var. Bu doğrultuda kararlılığımız ve irademiz de vardır. Buna hazır olduğumuzun da herkes tarafından bilinmesini istiyoruz.

Demokratik yaklaşımı esas almaları yönünde herkesi uyarıyoruz

Kimseyi tehdit etmiyoruz, ama akıllarını başlarına almaları, demokratik siyasal yaklaşımı esas almaları gerektiği yönünde de herkesi uyarıyoruz. Bunlar korkunç mücadele süreçleriydi. Tehlikeli, riskli dönemlerdi. Düşmanın bizi imha etmek için her türlü saldırıyı yürüttüğü dönemlerdi. Elbette bunlara karşı direnildi. Bu büyük direniş ve kayıplar bu temelde verildi.

Sonuçta imha saldırıları başarısız kılınmıştır. Hareketimizi imha etmeyi umut eden, hesap edenlerin kursaklarında kalmıştır. Hareketimiz yılın ikinci yarısına daha güçlü, örgütlü, hazırlıklı ve iddialı bir biçimde girmiştir.

Esas 2007 yılını nasıl büyük mücadeleler ile tarihi gelişmelere sürecek, bu ikinci altı ayda görülecektir, ortaya çıkacaktır. Bu bakımdan zorlu bir dönemdi ilk altı ay, tek yanlı düşman saldırılarının sürdüğü bir dönemdi. İmha tehdidi altında olduğumuz bir dönemdi. Zorluklar önemli ölçüde aşıldı, imha tehditleri kırıldı. Düşmanın hareketimizi imha ve tasfiye planları boşa çıkartıldı. Tabii bunun karşısında kayıplarımız da oldu. Ciddi kayıplar verdik. Kayıpların bir bölümü bu mücadelenin bir bedeli olurken, bir bölümü de hata ve eksikliklerden kaynaklandı.

Şimdi yeni bir sürece hazırlanırken bu geçen altı ayın pratiğini didik didik irdelemeliyiz. Hangisi mücadelenin bedeli oldu, hangisi hata ve eksikliklerin sonucu oldu. Hata nerede, eksiklik nerede ve nasıl giderilir. Bu temelde bir geçiş değerlendirmesi yapmak, yine geçmiş sürece eleştirel özeleştirisel yaklaşım içerisinde olmak, onların derslerini ortaya çıkarmak gerekiyor. Önümüzdeki ikinci altı ayın başarılı olabilmesi, kesinlikle ilk altı ayın derslerinin başarılı çıkarılmasına bağlı. Nasıl ki Büyük Ölüm Orucu Direnişi derin bir özeleştirel sorgulamayla zafere gittiyse, önümüzdeki mücadele sürecinin başarısı da, zaferi de geçmişin derin bir özeleştirel sorgulamayla açığa çıkartılıp pratik mücadeleye aktarılmasına bağlı. Hata ve eksikliklerimizin kesinlikle düzeltilmesine bağlı. Bu noktada herhangi bir darlık, tutuculuk, çekingenlik, kendini kapatma yaşanmamalı. Çünkü başarı eleştiri ve özeleştiriden geçiyor. Bundan korkmamak, çekinmemek lazım.

Bu bakımdan öncelikle yeni süreci doğru anlamamız, bilince çıkarmamız, buna göre hem planlamamızı, hem tarzı yeni sürecin özelliklerine göre geliştirmemiz gerekiyor. Yani kendimizi kesinlikle yenilemeliyiz. Üslup bakımından, tarz bakımından geliştirmeliyiz. Yeni sürecin görev ve sorumluluklarını başarıyla yerine getirecek düzeye ulaştırmalıyız. Bu anlamda bir yenilenme herkes tarafından kesinlikle gerçekleştirilmeli. Başarılı olmak isteyen, kendisini yeni sürecin özelliklerine göre yenilediği temelde başarılı olacağını bilmeli.

Kendimizi yenileme noktasında her türlü tutuculuğa, geri çekme eğilimlerine, bireyciliğe karşı mücadele etmeliyiz. Yine eskiyi tekrarlayan, eski alışkanlıklarının mahkumu olan durumları kesinlikle aşabilmeliyiz. Bunlar önemlidir, bunlar ciddi gelişme yaratır. Dolayısıyla da yeni sürecin taktik görevlerini başarıyla yürütmemizi sağlar. Yeni sürecin bizden istediği tarza ulaşmamızı gerçekleştirir. Bu, oldukça önemli.

Aktif savunma döneminin tarzına üslubuna göre hazır olmalıyız

Gerillayı aktif savunma döneminin tarzına, üslubuna, temposuna kavuşturmak, yine aktif savunma sürecinin taktik uygulamalarını yerinde, zamanında, doğru bir biçimde kararlaştırıp pratiğe dönüştürmek hayati önemdedir. İşte bu da aslında başta komuta olmak üzere tüm savaşçı yapısının görevidir. Elbette en başta karargahlar ve komuta yapımız bundan sorumludur. Kendisini yeterli hale getirebilmelidir. Her şeyden önce anlayış bakımından yeterli hale getirmeli, bir düzeltmeyi, yenilemeyi kendisinde yaratmalıdır. İkincisi, çalışma planlarımızı geliştirmeliyiz. Görevlerimizi daha kapsamlı ele almalıyız. Bütün arkadaşlarımız bilsinler ki geçen yıllardaki planlar çerçevesinde bu yıl çalışamayız. Her bakımdan çalışma planımızı geliştirmemiz gerekiyor.

Savaş taktiklerinde kendimizi yenilememiz, daha kapsamlı ele almamız gerekiyor. Sadece düşman saldırıları karşısında kendini koruyan değil de, düşmanı sınırlandırarak, daraltarak özgürlük alanlarımızı genişleten, halkın savunma sistemini genişleten bir savaş planını, bir askeri yaklaşımı esas alacağız. Bunun gerektirdiği mevzilenme, hareket tarzı, üslenme tarzını geliştireceğiz.

Yine tabii gerillanın eğitiminin örgütlendirilmesi, özellikle de çoğaltılması önemli. Katılımları teşvik etmemiz gerekiyor. HPG yönetimleri buna daha çok eğilmedirler. Aslında kendi işleri değilmiş gibi görüyorlar. Yanlıştır, aktif savunma döneminin daha fazla gerillaya

ihtiyaç duyduğu, bütün alanlarda gerilla sayısının çoğaltılması gerektiği açıktır. Bunun için de herkesin katılım çalışması yürütmesi gerekiyor. Uygun bir biçimde kendisi alır, başka bir yere sevk eder, ama gençlikle ilişkilenerek onların gerillaya katılımını sağlamak her komutan ve savaşçının görevleri arasındadır. Hiç kimse diyemez ki benim böyle bir görevim yok, sorumluluğum yok, bu görev ve sorumluluk başkasına aittir. Herkesin kendisine ait bir görev ve sorumluluğu vardır ve tam bir kampanya biçiminde herkes bu görev ve sorumluluğa sahip çıkarak, gereğini pratikte yerine getirmeye çalışmalıdır.

Gerilla dar bir asker değil öncüdür militandır

Diğer yandan gerillanın duruşunun ve mücadelesinin halkın demokratik örgütlenmesiyle bağını iyi görmeliyiz. Bu çok önemli demokratik konfederalizm bizim işimiz değildir, örgütlenme bizim işimiz değildir, biz sadece askeri işlerle uğraşıyoruz demek, dar yaklaşımdır. Bu dar askeri yaklaşımdan kendimizi kurtarmalıyız. Evet, askeri işlerle uğraşıyoruz, ama gerilla dar bir asker değildir. Bir öncüdür, militandır. Halkın ideolojik, siyasi, sosyal, örgütsel, askeri bütün ilerleyişine öncülük etmektedir, model oluşturmaktadır. Bu bakımdan da halka daha yakın olmamız gerektiği bir süreçteyiz. Halkın demokratik örgütlülüğüyle daha ilgili ve ilişkili olmamız lazım. Gerilla ön açarsa, düşmanın halk üzerindeki örgütlü hakimiyetini darbeler parçalarsa, ancak o zaman halk kendi kendini örgütleyebilir. Demokratik konfederalizm inşa edilebilir. Yine demokratik güçleri gerilla savunursa, o zaman herkes güven duyar, öne çıkar, örgüt yaratır.

Demek ki başta gerillanın görev ve sorumluluğu esastır. Halkın kendi demokratik konfederal sistemini örgütleyebilmesi için gerillaya da önemli görev ve sorumluluklar düşüyor. Hem düşman hakimiyetinin parçalanması, darbelenmesi bakımından, düşmanın halk üzerindeki örgütlülüğünün, baskısının dağılması bakımından görev ve sorumluluk düşüyor. Hem de tabii özgür demokratik örgütlü halk güçlerinin savunulması açısından görev, sorumluluk düşüyor. Demek ki gerilla ön açıcı olacak, zemin yaratacak, bir de düşman etkinliğini dağıtacak.

JİTEM gibi örgütleri dağıtma görev ve sorumluluğumuz vardır

Diyoruz ki her yerde JİTEM'in hakimiyeti var. Kimdir bu JİTEM, nedir? O var oldukça demokratik konfederalizm var olamaz. Halkın demokratik özgür duruşu olamaz. O zaman nasıl ki JİTEM gibi baskı örgütüyle halk denetim altından tutuluyorsa, bizim de bu tür örgütleri dağıtma görev ve sorumluluğumuz var. Bunlar dağılmadan halk nasıl örgütlenebilir? Zift gibi kapatmış önünü, baskı altına almış, eziyor. Bu hakimiyet yüzünden kimse kimseye güvenemiyor, ilişkilenemiyor. Demek ki bunlar dağıtılacak ki örgütlenmenin önü açılsın, örgütsel çalışmalar gelişsin, halk örgütlenebilsin, güven duyabilsin, demokratik sistemini geliştirebilsin.

Benzer biçimde yeni dönemde mücadele ve çalışma planlarının daha çok geliştirilip kapsamlı hale getirilmesi gerekiyor. Üçüncü olarak da yönetim düzeyimizi geliştirmeliyiz. Anlayış düzeltmesi, planlamanın geliştirilmesiyle birlikte yönetim tarzının da kesinlikle geliştirilmesine ihtiyaç var. Herkes komuta tarzını gözden geçirmeli, aktif savunmanın gereklerine göre parti çizgisinde, Apocu çizgide kendi durumunu gözden geçirip kendisini yenileyebilmeli.

Yönetim tarzımız, yeni dönemin görev ve sorumluluklarını yerine getirecek düzeyde olmalı. Öyle dar yaklaşmak, geri çekme eğilimleri yanlıştır. Girişken, yaratıcı olmak gerekiyor. Çok örgütlü olmak gerekiyor. Bir de ısrarlı olmak gerekiyor. Yeni süreç diyoruz, ancak girişken, ısrarcı yaklaşımlarla bu yeni süreç gelişebilir. Yoksa eski yaklaşımlarla yeni süreci kimse başarıyla geliştiremez. Bunu herkes iyi bilmeli. Bu bakımdan yönetimimiz de o eski, dar, hatta yetkici benzer tutumları kesinlikle aşmalı, kolektif, koordineli, uyumlu, tüm dikkatini dönemin görev ve sorumlulukları üzerine yüklemiş ve başarmayı esas alan bir yönetim tarzına kesinlikle ulaşmalıyız.

Değerli yoldaşlar

Görülüyor ki tarihi 14 Temmuz direnişinin 26. yılında hareketimiz daha güçlü, hazırlıklı, Önderlik çizgisinde kendisini yenilemiş ve yeni mücadele sürecini kararlaştırıp bu temelde hazırlanmış durumda. Bu bakımdan 14 Temmuz çizgisine daha yakınız diyoruz. Bu hazırlıklarımızı pratikleştirdiğimiz ölçüde 14 Temmuz direnişine layık olacağımızı ve onu 26. yılında da zafer ruhuna, çizgisine uygun bir biçimde yaşattığımızı söyleyeceğiz. Kesinlikle hareket olarak halk olarak kararlılığımız budur. Çünkü Önderlik çizgimizin özü, esası budur. Biz bu çizgiyi önemli ölçüde özümsemiş, büyük bir birikim ve tecrübe yaratmış durumdayız, bunlara da dayanarak özellikle bu 26. yılda onun ilk sürecinde, yani 2007 yılının bu son altı ayında 14 Temmuz çizgisine, ruhuna uygun biçimde kendimizi yenileyerek, Önderliğimize, halkımıza, şehitlerimize verdiğimiz sözlerin gereğini de pratikte başarıyla yerine getirerek, mücadele sürecine yükleneceğimizi ifade ediyoruz.

Bu konuda özellikle görev ve sorumluluğun en başta HPG'de olduğu, onun komuta ve savaşçı yapısında olduğu, HPG'nin de IV. Konferans temelinde aldığı kararlar ve yarattığı yenilenmeye dayanarak, bu görev ve sorumluluklarını önümüzdeki süreçte üstün başarılarla yerine getireceğine inanıyoruz. Bizim kararımız, yaklaşımımız bu temeldedir. Yöntemimizin inancı bu temeldedir.

Biz bu temelde 14 Temmuz ruhuna uygun bir biçimde önümüzdeki sürecin, 2007 yılının ikinci yarısının HPG'nin tüm komuta ve savaşçı yapısı tarafından dikkatli bir yaklaşımla ve başarılı bir temelde yürütüleceğine inanıyor, tüm yönetimimiz adına bütün arkadaşlara bu ikinci yarıyılda üstün başarılar diliyoruz.

– Yaşasın 14 Temmuz Direniş Ruhu!
– Bijî Reber Apo!

14 Temmuz 2007

Ateşkes zayıflık birlik politikamız seçeneksizlik değildir

"Türkiye demokratik birlik politikamıza cevap vermez, inkar ve imha politikalarını soykırımla tamamlama yaklaşımında ısrar ederse, Kürt halkı farklı çözüm arayışlarına girecektir. KONGRA GEL'in bu kararı, demokratik birlik çözümüne ısrarla imha saldırılarıyla cevap verilmesine bir karşılık olmaktadır. Ateşkeslerin zayıflık, birlik politikamızın seçeneksizlik olarak görülmesi karşısında, Kürt halkı Türkiye'nin ne imha politikasına mahkum ne de siyasi seçeneksizdir. Eğer 22 Temmuz sonrası Türk devletinin politikalarında değişiklik olmazsa, çok kapsamlı bir mücadeleyle Kürt halkının kendi özgürlük sistemini kurmaya yöneleceği yeni bir siyasal süreç başlayacaktır"

İnsanlık, 21. yüzyılda da ağır sorunlar yaşamaktadır. İktidarcı, devletçi, sömürücü sistemler hala dünyanın her yerinde varlıklarını sürdürdükleri için insanlar acı, baskı, yoksulluk içinde bir yaşam sürdürmektedir. Kapitalist sistemin azami kar üzerine kurulmuş sömürücü karakteri, insanlığı tarihin en büyük tehlikeleriyle karşı karşıya getirmiştir. Kapitalist anlayış var olduğu müddetçe, insanlığın bu ağır sorunlardan kurtulması mümkün değildir. Her şeyi kar konusu haline getiren kapitalizm, ekolojik dengeyi bozması ve toplumsallığı kanser virüsü gibi dağıtması nedeniyle, başlı başına gereksiz bir ekonomik toplumsal sistem olduğunu göstermiştir.

Kapitalizm bugün bilimsel teknik imkanlarını da kullanarak, sömürüsünü tüketim toplumu yaratma temelinde genişliğine ve derinliğine yaymıştır. Sömürüsünü arttırması, toplumsallığı dağıtmasıyla at başı gitmektedir. Bencilliğin, bireyciliğin gelişmesi, tüketimin, dolayısıyla sömürünün daha fazla artması anlamına gelmektedir. Kapitalizmin bu doğası, dünya geneli açısından zengin yoksul ayrımını ortaya çıkarırken, tek tek ülkelerde de gelir dağılımının uçurumu olarak kendisini dışa vurmaktadır. Gelir dağılımı konusundaki adaletsizlik, insanlık tarihinin hiçbir döneminde bu kadar trajik olmamıştır. Bir taraftan obezlik kapitalist yaşamın bir hastalığı olarak ortaya çıkarken, diğer taraftan bir deri bir kemik olarak yaşayan on milyonlarca insan bulunmaktadır.

İnsanı düşünmeyen insan toplumunun doğaya nasıl yaklaşacağı bellidir.

Doğa bugün imdat derken, buna karşı gösterilen duyarsızlık, bir çılgınlığın ve kendini kaybetmişliğin ifadesidir. İnsanın evrim halkalarını bile ortadan kaldıracak bir ekolojik felaket kapıdayken, gelecek kuşaklar da 'bana ne' bencilliği içinde. Dünyamız insanlığın çöplüğü haline getirilerek tüketilmek istenmektedir. İnsanlığın geleceğinin toplu intihara sürüklendiği bir ekolojik felaket de ancak ve ancak kapitalist sistem sınırlandırılıp aşılarak önlenebilir.

Kapitalizm kadın düşmanı ve istirmacı sistemin adıdır

Toplumsal cinsiyetçi erkek egemen sistem artık kadını, çocuğu ve yaşlıyı istismar etmenin ötesinde, bunların değerini de sömürücü sistemine bir faydası olup olmaması ölçüsünde ele almaktadır. Dün, insanlık açısından en büyük birikim değeri olan yaşlı bilge, bugün ölümünü bekler biçiminde köşeye atılmıştır. Çocuklar insanlığın geleceğini kazanacak bir kuşak olmaktan çok, istismar edilen ve sömürücü sistemi devam ettirecek bir dişli haline getirilme hammaddesi olarak ele alınmaktadır. Erkek egemenlikli toplumsal cinsiyetçi sistem en büyük darbesini ise gün gün, an an kadına vurmaktadır. Erkeklik kışkırtılarak, kadın en fazla sömürülen bir nesne haline getirilmiştir. Kadının bu kadar düşürüldüğü ve sömürü konusu haline getirildiği böyle bir sistem görülmemiştir. Kapitalizm eşittir kadın düşmanı ve istismarcı sistemdir demek doğru bir değerlendirmedir. Kapitalizm kadını düşürüp, sömürü konusu yaparak insanlığı teslim almış bulunmaktadır.

Sistemin işsizlik, yoksulluk, şehirlerin obez büyümesi, asayiş sorunları, AİDS ve stres gibi hastalıkları sürekli türerken, bunalımda olan toplu-

luk ve bireyler, kapitalizmin yaşadığı diğer ağır sorunlar olarak kaşımıza çıkmaktadır. Bugün dünyanın birçok yerinde hala savaşların varlığı, savaşlarda sivil ölümlerin normal hale gelmesi, kapitalizmin gereksiz bir sistem olduğunu her gün insanlığa göstermektedir.

Kapitalist sistem derin bunalımlar üretmektedir

Reel sosyalizmin yıkılışından sonra bir süre zafer sarhoşluğuna kapılan kapitalist sistem, reel sosyalizm ve sistemin dışında görülen ülkelerin sorunlarının sistem içine girmesiyle birlikte, bunalımın daha fazla artmasıyla karşı karşıya kalmıştır. Kapitalizmin bunalımları her gün biraz daha derinleştikçe, reel sosyalizm, ulusal kurtuluşçuluk ve sosyal demokrasinin kapitalizmin ömrünü uzatan mezhepler olduğu daha iyi anlaşılmıştır. Önderliğimizin belirttiği gibi, 20. yüzyılda bu mezheplerle ömrünü uzatmasaydı, daha 20. yüzyılın ortalarına girmeden, yerini gerçek anlamda demokratik bir sosyalizme bırakabilirdi.

Bugün reel sosyalizm gibi sistem sorunlarını hafifleten mezhepler hala etkili bir biçimde ortaya çıkmamış olsa da, kapitalizm sahte ve aldatıcı paradigmalar üreterek, başta gençlik olmak üzere toplumu uyutmaya çalışmaktadır. Bu konuda özellikle sanat, spor, din ve kuru bilimcilik kullanılarak, toplum hayali paradigmalar peşinde koşturulmaktadır.

Bilimsel teknik devrim imkanlarını kullanan kapitalizm, kendini şişirdikçe sorunları da artmaktadır. Kapitalizmin ekonomik gelişimi, sorunların çözülmesi anlamına gelmemektedir. Kapitalizmin doğasındaki kar hırsı ve kapitalistler arasındaki rekabet sürdükçe, bu kanunu değiştirmek mümkün olmayacaktır. Kapitalizmde büyümeyi yönlendiren insanlığın temel ihtiyaçları değil, getirdiği kar oranıdır. İnsanlığın sorunları çözülmediği gibi, tüm insani değerler de kar konusu haline geldiğinden, kapitalizmin kendisi toplumsal kesimler ve sınıflardan öte bir insanlık sorunu haline gelmiştir.

Kapitalizm kendisini ayakta tutmak için, kendisini genişliğine ve derinliğine yayma ihtiyacı duymaktadır. Nasıl ki ilk geliştiğinde feodal çitleri kendine engel görmüşse, kendi gelişmesi için ulusal çerçeve teşkil eden ulus devletleri de bugün feodal çitler gibi engel görmektedir. Ulus devletin yaratıcısı kapitalizm, bugün ulus devletleri aşarak varlığını sürdürmeye çalışmaktadır. Gelinen aşamada güncel çelişki bir yandan çağdaş bir kabileye dönüşmüş ulus devletin şoven sahipleriyle uluslarüstü mali sermayenin kozmopolit temsilcileri arasında gelişmekte, diğer yandan ise tüm halklarla bu iki güç arasında yaşanmaktadır. Halka karşı direnişi gerici temelde sürdüren ulus devlet, bazılarının dediği gibi, küresel sermaye karşısında da ilerici pozisyonda değildir. Ulus devletlerin gerici direnişinin bırakalım antiemperyalist olmasını, aksine emperyalizme meşrutiyet ve güç kazandıran pozisyondadır.

Kapitalist sistem dünyanın birçok yerinde ideolojik, siyasi, ekonomik alanda yayılma başarısını gösterirken, sıra Ortadoğu'ya geldiğinde başarı göstermek bir yana, başarısızlıkla karşılaşmaktadır. Sistem, Latin Amerika başta olmak üzere dünyanın birçok yerinde sorunlarla karşılaşmaktadır. Ancak bunlar, sistem için çok zararlı ve yıkıcı olmayan bir pozisyonda tutulmaya çalışılmaktadır. Ortadoğu'daki çatışma ise sadece siyasi ve ekonomik olmadığından, esas olarak da tarih ve kültür çatışması haline geldiğinden, dünyanın diğer alanlarındaki gibi ne entegre edilebilmekte ne de kontrol edilebilmektedir.

ABD'nin Irak müdahalesinin başarılı olamaması, Ortadoğu gerçekliğinin dünyanın diğer alanları gibi ele alınamayacağını bir daha göstermiştir.

Kapitalizmin politikalarının karakteri değişmiştir

ABD, kapitalist sistemin en büyük ve egemen gücü olduğundan, sermayenin serbest ve güvenli dolaşımı, yine sistemin güvenlik içinde yayılması için Irak somutunda Ortadoğu'ya müdahale etti. Bu müdahaleyi yaparken, kapitalist sistemin egemen ve en güçlü ekonomik, askeri gücü olarak, AB başta olmak üzere diğer ülkelerin itirazını dikkate almadı. Ancak iki yıl geçmeden, bu müdahaleyi AB ve BM'nin desteğini almadan yürütemeyeceğini anladı. ABD, AB ve BM'yi yanına almaya çalışırken, AB ve BM de ABD'yle bu düzeyde ayrı düşmeyi kendilerini de zayıf düşürecek bir durum olarak görüp ABD'ye yanaşmaya başladılar.

Günümüzde kapitalizmin geldiği aşama, kapitalizmin ve kapitalist devletlerin temel gücü haline gelen şirketlerin politik yaklaşımlarında da değişiklikler ortaya çıkarmıştır. Kapitalizmin ulus devletleri aşmak istemesi, politikalarının köklü değişmesi ve uluslararası düzeyde yeni politik yaklaşımların gelişmesi anlamına gelmektedir. Eskiden de uluslararası politika vardı, ama günümüzde bu politikaların karakteri değişmiştir.

Eskiden büyük devletler, egemen oldukları adacıklarda kendi otoritelerini etkili kılmak ve hakim oldukları toprakları genişletmek isterlerdi. Bu egemen adacıklarına kimseyi karıştırmadan huzur içinde yaşamayı düşünürlerdi. Başka büyük güçler de benzer politika izler, diğer güçleri kendi işlerine karıştırmazlardı. Artık büyük devletlerin kendi egemen huzur adacıklarında diğer güçleri dikkate almadan yaşadıkları dönem bitmiştir. Ya da sadece cepheden savaşacağı düşman bir güç

gibi birbirlerini ele alma konumunda değildirler.

Küresel kapitalizm dedikleri ekonomik gerçeklik açısından esas olan, sermayenin serbest ve güvenli dolaşımıdır. Siyasi ve hukuki olarak sermayenin ve metaların dolaşımı önünde engel görmek istemedikleri gibi, herhangi bir ülkeye yasak koyma da söz konusu değildir. Bazı ekonomik kurumlara üye olma ve onun kurallarına uyma yeterli görülmektedir. Bu temelde bütün ülkeleri bu ekonomik sistem içine çekmek istemektedirler. Bu durumda birbirinden kopan siyasi ve ekonomik güç odakları değil, bu sistem içinde birbiriyle rekabet edecek güç oranları belirlenmektedir. Bir piramit gibi, üstte en güçlü ve altında daha az güçlü ekonomik ve siyasi güçler yer almaktadır. Bu piramitin basamaklarında yer değiştirmek her zaman mümkün. Bu gerçeklik, aynı sistem içinde çelişki ve ilişkilerin sürdüğü bir siyasal tarz ortaya çıkarmaktadır. Kapitalist sistem sürdüğü müddetçe ekonomik ve siyasi çelişkilerin son bulması, amiyane deyimle eşyanın tabiatına aykırıdır.

Sistemin karakterini bilmek, doğru politikalar tespit edip uygulamak bakımından önemlidir. Bu nedenle siyasal değerlendirmeler yaparken, ilişki ve çelişkileri değerlendirirken, günümüz dünyasının karakterini göz önünde bulundurmamız zorunludur.

İlişki ve çelişkilerin iç içeliği küresel kapitalist dünyanın yeni gerçeğidir

ABD sistemin en büyük gücü olarak, AB ve diğer ülkelerle 20. yüzyıldaki politikaları gibi karşı karşıya gelerek, sitemin güvenliğini sağlayamayacağını görmüştür. Artık eskisi gibi diğerleri beni ilgilendirmez, ben bildiğimi yaparım yaklaşımı içinde olamayacağını anlamıştır. AB de aynı sistemin içindeki temel aktör olarak, sistemin esas gücüyle cepheden çatışmanın kendisinin de içinde olduğu sistemi sarsacağını anlamıştır. Bu nedenle ABD'yi sınırlama, gerektiğinde zorlama, ama aynı sitemin parçası olarak da ilişkilenme biçimindeki bir siyasi tarzla hareket etmektedir. Özcesi, ilişki ve çelişkilerin iç içe olduğu bir siyasi tarz, küresel kapitalist sistem denen dünyanın yeni gerçeğidir.

Rusya ve Çin gibi ülkelerin hem bu sistemin parçası oldukları hem de AB ve ABD ile çelişki içinde oldukları görülmektedir. Cepheden savaşlara girmeden de birbirlerini zorlayacakları bilinmelidir. Bu gerçeklikler çok kutupluluk olarak görülemez. Aynı sistem içinde birbiriyle mücadele eden güçler olarak görülmelidir. Düz bir ilişki ya da çelişki içinde olmaları beklenmemelidir. Bir gün ilişki, bir gün çelişki öne çıkabilir. Bir konuda ilişki geliştirirken başka bir konuda çelişkiye düşebilirler. Artık aralarına yüksek duvarlar örmeyecekleri gibi, kurulan bir ilişki de bir çelişkiye dönüşebilir. Zaten yaşanan pratik de böyle siyasi bir tarzın hakim olmaya başladığını ortaya koymaktadır.

İran saldırmadığı taktirde meşru savunma halleri dışında saldırı yapılmayacaktır

ABD her ne kadar AB ve BM'yi Irak konusunda yanına alsa da, Irak'ta başarılı olduğu söylenemez. Nitekim Hamilton-Backer planı ile başarısızlık kabul edilmiş ve müdahalenin yeni araç ve yöntemlerle yürütülmesi önerilmiştir. Demokratların yaptığı baskının etkisiyle Hamilton-Backer planı revizyondan geçirilip uygulamaya sokulmuştur. Ancak yeni araçlarının da başarılı olmadığı görülmüştür. Bush yönetimi iktidarda kaldığı müddetçe politika ve yön temelinde değişiklikler yaparak bu müdahaleyi sürdürmeye devam edecektir.

ABD mevcut durumda bir yandan sünnileri biraz daha güç yaparak siyasal dengeleri istikrar sağlayacak hale getirmeye çalışmakta, diğer yandan İran üzerindeki baskısını arttırıp, şiileri istikrarı bozucu konumdan çıkartmaya çalışmaktadır. ABD'nin Suriye ile son zamanlarda ilişkisini geliştirmesi ise iki boyutludur. Bir boyutu sünni direnişçileri etkilemek iken, diğer boyutu, İran'ı yalnızlaştırıp sıkıştırmaktır. Suriye'yi, İsrail-Filistin arasındaki sorunları çözmek konusunda da değerlendirmek istemektedir. Suriye de bölge politikalarında dışlanmadığı ve kendisine yönelik bir yumuşama gösterildiği takdirde, bu tür politikalara açık olduğunu göstermektedir.

İran-Türkiye ilişkileri de PKK karşıtlığı üzerinden gelişmektedir. İran, ABD karşısında sıkışmasını Türkiye ile ilişkilenerek hafifletmek istemektedir. Bu nedenle de Kürt özgürlük hareketine karşıtlık yaparak bunu sağlamaya yönelmiştir. Diğer taraftan İran da yükselen özgürlük hareketinin gelişmesinden büyük korku duymaktadır. ABD'nin kendisini sıkıştırdığı ortamda, PKK ile daha kapsamlı çatışmaları da göze alamamaktadır. Bu nedenle hem Türkiye'yi idare etmek hem de bizimle şiddetli bir çatışmaya girmeme gibi bir politika izlemektedir. Biz de mevcut durumda saldırılmadığı taktirde, mevzilerimizi kaybetmeden, meşru savunma halle-

> "Küresel kapitalizm dedikleri ekonomik gerçeklik açısından esas olan, sermayenin serbest ve güvenli dolaşımıdır. Bu gerçeklik, aynı sistem içinde çelişki ve ilişkilerin sürdüğü bir siyasal tarz ortaya çıkarmaktadır. Kapitalist sistem sürdüğü müddetçe ekonomik ve siyasi çelişkilerin son bulması, amiyane deyimle eşyanın tabiatına aykırıdır"

ri dışında siyasal mücadeleyi ve örgütlenmeyi geliştiren bir yaklaşımı daha uygun görmekteyiz.

ABD'nin Ortadoğu projesi sonuç vermemiştir

ABD'nin dört yıl süren müdahalesinin sonuçları göstermiştir ki Ortadoğu'da sonuç alması zordur. Direnişçi güçlerin gericileşen karakterlerini koruma dışında çözümleyici bir sonuca ulaşmaları mümkün değildir. Önderliğimizin ABD'nin müdahalesinden önce AİHM'e sunduğu savunmasında Ortadoğu için öngördükleri bir kehanet gibi gerçekleşmektedir. Önderliğimizin Ortadoğu ve Kürtler için öngördüğü siyasal projelerin hem Ortadoğu'nun tarihine ve sosyal yapısına hem de güncel ihtiyaçlara en iyi cevap verecek nitelikte olduğu daha iyi anlaşılmaktadır. Her halkın ve ülkenin kendi demokratik konfederal yapılanmasını gerçekleştirmesi ve bu demokratik konfederal yapılanmaların da kendi aralarında demokratik konfederal ilişki kurması, Ortadoğu'da istikrar ve barışın sağlanması anlamına gelecektir.

Bu açıdan Kuzey Kürdistan'dan başlayarak temellerini atmaya çalıştığımız demokratik konfederal sistemin kurumlaşması ve bunun komşu halklara örnek model haline getirilmesi çok önem kazanmaktadır. Zaten Kürt sorununun bu temelde çözümü gerçekleşmeden, Ortadoğu'ya istikrar gelmesi de çok zordur. Dolayısıyla statükocu güçlerin dayatmaları ve ABD'nin halklara dayattığı teslimiyeti kabul etmeden kendi sistemimizi kararlıca kurma mücadelesi, bizler açısından büyük bir tarihsel sorumluluk haline gelmiştir.

Ortadoğu'daki gelişmelerin seyrinin nereye doğru evrileceği, özgürlük mücadelemizin direnme gücüyle belirlenecektir. Bizim yürüttüğümüz mücadelenin Ortadoğu'daki siyasi ilişkileri zorlaması, bu gerçeğin farklı biçimde dışa vurumudur. PKK'nin öncülük ettiği özgürlük mücadelesi sonucu Kürtler, 'kullanılan bir kart' ya da 'farklı güçlerin birbirinin üzerine ateşleyip attığı yağlı paçavra' olmaktan çıkmış, dikkate alınması gereken iradeli bir güç haline gelmiştir.

Ortadoğu'da Kürtler dikkate alınması gereken bir güçtür

Kürt halkının yürüttüğü özgürlük mücadelesi ve Kürtlerin Ortadoğu'da giderek siyasi bir güç haline gelmesi hem uluslararası güçler hem de bölge devletleri tarafından dikkatle takip edilmektedir. Kürtlerin bölgede dikkate alınması gereken bir güç haline gelmesi, ABD-Türkiye ilişkilerini sorunlu hale getirmiştir. Türkiye, ABD açısından her zaman Ortadoğu'da kullanılacak bir güç olarak görülmüştür. Bu açıdan ABD'nin Türkiye'yi bırakması düşünülemez. Öte yandan, İran'ın hala ABD için problem olduğu bir dönemde ABD, Türkiye'yi İran'a karşı kullanma seçeneğini elde tutmak isteyecektir.

ABD bir taraftan da Güney Kürdistanlı güçlerle uzun vadeli bir ilişki içinde olmak istemektedir. Dolayısıyla Güney Kürdistanlı güçlerle Türkiye'yi uzlaştırma ve bir noktada buluşturma çabalarını sürdürmektedir. Bu nedenle Türkiye'yi Güneyli güçlerle iyi ilişkiler içine sokmaya, Güneyli güçleri de PKK'ye karşı tavır almaya yönelten bir yaklaşım göstermektedir. Ancak Türkiye'yi tümden kendi çizgisine getirmeden bu politikanın pratikleşmeyeceği anlaşılmaktadır.

Güney Kürdistanlı güçler ise Türkiye'nin inkar ve imha siyaseti izlemesi, Güney Kürdistan federasyonunu fiili olarak kabul ettiğini söylese de resmi politikasının Güney Kürdistan federasyonunu tehdit eder olması nedeniyle, Türkiye'nin, ABD ve kendi üzerinde baskı kurarak, PKK ile savaştırmak istemesine şimdiye kadar karşı çıkmışlardır. Öte yandan Türkiye'nin Kuzey Kürdistan'daki Kürtlerin kimliğini kabul etmediği müddetçe, kendileri için de tehlikeli olacağını belirli düzeyde anlamış bulunmaktadırlar. Tabii her zaman PKK'nin pazarlık konusu yapılarak, bazı tavizler temelinde Türkiye ile ilişkileri düzeltme tehlikesi vardır. Ancak mücadelemiz güçlü olduğu müddetçe, Güneyli güçlerin böyle bir yola girmeleri kolay olmayacaktır. Yine Kürt halkının tüm parçalarda Türkiye'ye karşı tepkili olması, Güneyli güçlerin böyle bir yönelimini zorlaştıracak diğer bir etken olarak görülmelidir.

Kürtlerin ortak iradesi ulusal konferans olmalı

ABD müdahalesinden sonr KDP ve YNK'nin tüm Kürdistan parçalarında etkili olma çalışmaları, 2004 yılında ortaya çıkan tasfiyecilik 1 Haziran Hamlesi ve daha sonra yürütülen mücadelelerle durdurulmuş, hareketimizin siyasi inisiyatif kazanması giderek artmıştır. Bu gelişmeler üzerimizdeki birçok tasfiye planını da boşa çıkartmıştır. Gelinen aşamada, KDP ve YNK'nin ulusal politika içine çekilerek, Kürtler arası ortak politikanın tespiti ve buna herkesin uymasını sağlayacak bir ulusal konferansın halkımızın yararına olacağı açıktır.

> "Kürtler arası ortak politikanın tespiti ve buna herkesin uymasını sağlayacak ulusal konferans halkımızın yararına olacaktır. Mevcut durumda YNK ve KDP ile aramızda ciddi bir sorun yoktur. Ulusal konferansla bunu resimleştirmek istemekteyiz. Onlar farklı güçlerin sıkıştırması ve etkisiyle bu ilişkileri bozmadıkları taktirde, biz bu olumlu zemini korumak istiyoruz"

Mevcut durumda YNK ve KDP ile aramızda ciddi bir sorun yoktur. Ulusal konferansla bunu resimleştirmek istemekteyiz. Onlar farklı güçlerin sıkıştırması ve etkisiyle bu ilişkileri bozmadıkları taktirde, biz bu olumlu zemini korumak istiyoruz.

Seçimle imha konseptinin siyasi cephesi sağlamlaştırılmak istenmekte

Bilindiği gibi Türkiye mücadelemize karşı çok yönlü savaş yürütürken, ABD ve Güneyli güçler üzerinde sürekli bir baskı kurarak, onları üzerimize sürmeyi hedeflemektedir. Bu amacına ulaşmak için devlet eliyle milliyetçiliği geliştirme, ABD ve AB'ye yönelik politik şantajlar yapma yoluna başvurmaktadır. ABD'nin, PKK silahlarını bırakmalı çağrısı ve sık sık yaptığı, PKK bizim için terörist bir örgüttür açıklamaları, Türkiye'yi rahatlatmaya yöneliktir. KDP de, ABD ve Türkiye karşısındaki konumunu güçlendirmek için ateşkes talebini dile getirmiştir. Bilindiği gibi Türkiyeli aydın ve sanatçıların da bu yönlü talepleri bulunmaktaydı. Türkiye'de, devlet içinden bazı çevrelerden de ateşkes istemi Önderliğimize iletilince, Önderliğimiz, siyasi koşulları da gözeterek olabilir cevabını vermiştir. Hareketimiz de ateşkesin pozisyonumuzu güçlendireceği ve olumlu sonuçlarının olacağını görerek, ateşkes kararı almıştır. Bu kararı alırken, ateşkesin olumlu sonuçlanması için bunun bir mücadele süreci olarak ele alınması gerektiğini de vurgulamıştır.

İlk haftalarda olumlu bir etkisi görülse de, inkarcı ve imhacı güçler bu süreci kendileri açısından mücadelemizi geriletme vesilesi yapmaya yönelmişlerdir. Daha sonra görüldü ki ateşkes, tasfiye edilmemizin bir aracı haline getirilmek istenmiştir. Operasyonların yoğunlaştırılması, hareketimizi siyasi olarak daraltma çalışmalarının arttırılması ve Önderliğimizin zehirlenmesi hep bu tasfiye planının bir parçası olarak uygulamaya geçirilmiştir.

Orgeneral İlker Başbuğ, sözde ateşkeslerine biz operasyonları arttırarak cevap verdik, karda kışta bile durmadık, diyerek bu gerçeği itiraf etmiştir. Ateşkes döneminde Önderliğimizi tasfiye ederek, operasyonlarla birlikte hareketimizi mücadele edemez konuma düşürmeyi planladıkları anlaşılmıştır. Zaten 1919 yılından bugüne Türkiye hiç bu kadar büyük bir tehlike ile karşılaşmadı demeleri, Kürt özgürlük hareketine karşı nasıl bir yok etme konsepti içinde olduklarını açıklamaktadır. Kürt halkının ulusal demokratik talepleri için verdiği mücadeleyi bu biçimde değerlendirenler, her türlü kirli savaşı da pratikleştirirler. Bize karşı yürütülen saldırının bu karakterini anlamadan, bunu boşa çıkaracak bir örgütsel ciddiyet ve mücadele gerçeği ortaya çıkaramayız.

Konsept soykırım nihai amacına göre hazırlamıştır

Cumhurbaşkanlığı seçimi ile birlikte bir siyasal krizin gündeme gelmesi, bize karşı yürütülecek mücadelenin siyasal cephesini yeniden düzenlemeyle bağlantılıdır. AKP'nin, meclisteki çoğunluğuna dayanarak fırsatçı biçimde cumhurbaşkanlığını ele geçirip devlet içindeki konumunu güçlendirmek istemesi ordu muhtırasına yol açsa da, esas etken bize karşı yürütülecek imha konseptinin siyasi cephesini sağlamlaştırma hedefidir. Yeni konseptte, terbiye edilmiş ve zayıflatılmış AKP'ye de rol verilecektir. Biz tümden tasfiye edilmediğimiz sürece AKP'ye bazı rollerin verileceği açıktır. Kürdistan'daki kitle tabanımızı başka türlü sınırlama ve Ortadoğu'daki bazı güçleri Kürtlere karşı yürüttükleri özel savaşta kullanmada en iyi aracın AKP olduğu bilinmektedir. Nitekim AKP geçen süreçte toplumun demokratikleşme özlemlerini oyalamada önemli bir rol oynamıştır. Ancak AKP'nin siyasal gücü fazla olduğu zaman bazı sıkıntıları yaşadıklarını geçen dönemde görmüşlerdir. Bu nedenle 28 Şubat gibi bir darbeyi 27 Nisan 2007'da yapmışlardır.

22 Temmuz sürecinde oluşacak siyasi tablo şöyle bir imha konseptinin siyasi ayağını oluşturacaktır:

Bilindiği gibi Türkiye uzun süre ABD ve Güneyli güçler üzerinde baskı kurarak hareketimizi tasfiye etmek istemiştir. Bunu yaptıramayacağını ve Güney Kürdistan'a müdahale edemeyeceğini anlayınca, bu güçlerin Kuzey Kürdistan'daki özgürlük mücadelesinin bastırılmasında sessiz kalarak onay vermelerini sağlamayı hedeflemektedir. Çünkü mevcut siyasal ortamda Güney Kürdistan'ı da doğrudan hedeflediklerinde cepheyi genişletmiş olacaklarından, kaybetme olasılıklarının yüksek olacağını görmüşlerdir. Bu nedenle bu baskıları esas olarak da Kuzey'deki mücadelemizin kuşatılıp bastırılmasını sağlamak doğrultusunda kullanmaya yönelmişlerdir. Nitekim yarattığı siyasi baskı sonucu, ABD, AB ve Güney Kürdistanlı güçlere, Güney Kürdistan'a girmeyin, Türkiye içinde ne yaparsanız yapın hakkınızdır, dedirtmiştir. Bunun yanında sınırda bir tampon bölge oluşturmasına da örtülü bir onay verilmiştir. İsyanların bastırılmasında nasıl ki uluslararası güçlerin suskunluğunu sağlamış ve Kürdistan'ın diğer parçaları arasındaki tüm ilişkiler koparılmışsa, şimdi de benzer bir politika izlemektedir.

Bunun yanında içeride yasaları daha baskıcı hale getirip operasyonları arttırarak. Kürt halkını nefes alamaz hale getirecektir. Tüm siyasi güçleri bu bastırma konseptine ortak etmek,

Türkiye halkındaki şovenist duyguları da şahlandırarak, belirli oranda gerçekleştirdiği diplomatik, siyasi, askeri kuşatmayı toplumsal kuşatmayla tamamlamayı hedeflemektedir. Bu konsept inkar ve imha politikasının soykırımla tamamlanması nihai amacına göre hazırlamıştır.

Tavşana kaç tazıya tut politikası halen bırakılmış değildir

Türkiye sürekli Güney Kürdistan'a operasyon yapmayı, ABD ve Güneyli güçlerle polemik geliştirmeyi bilinçli gündemde tutmaktadır. Amaç, Kuzey Kürdistan'daki bastırma konseptini gözden uzak tutmak ve böyle bir bastırma hareketini normal ve meşru hale getirmektir. Nitekim polis yetkilerinin arttırılması, seferberlik yasasında değişiklik yapılması, genelkurmayın Kürt halkını hedef göstermesine tepki çok az olmuştur. Türkiye'nin Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme politikasını başta Kürt kamuoyu olmak üzere bu düzeyde gözden kaçırması çok tehlikelidir. Bu nedenle Türk devletinin Güneyi sürekli gündemde tutma politikasının amacını görüp, gündemimizi ağırlıklı olarak Kuzey Kürdistan'daki halkımızın özgürlük mücadelesinin bastırılmasını teşhir etme ve halkımızı bu konuda duyarlı hale getirme biçiminde geliştirmemiz zorunludur.

Türkiye, PKK'yi etkisizleştirdikten veya tasfiye ettikten sonra ABD karşısındaki konumunu güçlendirip, başta Güney Kürdistan olmak üzere Kürtler üzerinde ve Ortadoğu'da etkisini arttırmayı hesaplamaktadır. Kürt özgürlük hareketini ezmiş bir Türkiye'nin, Güney Kürdistan ve Irak'taki pozisyonunu güçlendireceğini herkes bilmelidir. Bunun da yalnız Kuzey ve Güney için değil, Kürdistan'ın diğer parçaları açısından da ezme konseptinin devreye sokulması anlamına geleceğini söylemeye bile gerek yoktur.

ABD ve AB, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümü konusunda hala tutarlı bir yaklaşım göstermemektedir. ABD, Güney Kürdistanlı güçlerle uzun vadeli bir ilişki içinde olurken, Kuzey Kürdistan söz

konusu olduğunda ise Türkiye'nin politikalarını dikkate almaktadır. AB ise hala 'tavşana kaç tazıya tut' politikasını bırakmış değildir. Türkiye, bu güçlerin politikasını bildiğinden, imha konseptini rahatlıkla uygulayacağını düşünmektedir. Bu konsepti boşa çıkarmak ve bu güçleri bir soykırımın suç ortağı olmaktan kurtarmak da Kürt özgürlük hareketinin mücadelesiyle olacaktır.

Kürt halkı Türkiye'nin imha politikasına mahkum değildir

Özgürlük hareketimiz, KONGRA GEL V. Genel Kurulu'nda siyasal durumu kapsamlı değerlendirerek, eğer Türkiye demokratik birlik politikamıza cevap vermez, inkar ve imha politikalarını soykırımla tamamlama yaklaşımında ısrar ederse, Kürt halkının zorunlu olarak farklı çözüm arayışlarına gideceğini kararlaştırmıştır. Böyle bir yol ayırımına girmemiz ya da Önderliğimizin deyimiyle, kendi göbeğimizi kendimizin kesmesi bizim istediğimiz bir tercih değil, Önderliğimizin 1993 yılından bu yana izlediği politikanın Türkiye tarafından elinin tersiyle itilmiş olmasının sonucudur. KONGRA GEL'in bu kararı, aynı zamanda demokratik birlik çözümüne ısrarla imha saldırılarıyla cevap verilmesine bir karşılık olmaktadır. Ateşkeslerin zayıflık, birlik politikamızın seçeneksizlik olarak görülmesi karşısında, Kürt halkının Türkiye'nin ne imha politikasına mahkum ne de siyasi seçeneksiz olduğu hatırlatılmıştır. Eğer 22 Temmuz sonrası Türk devletinin politikalarında değişiklik olmazsa, çok kapsamlı bir mücadeleyle Kürt halkının kendi özgürlük sistemini kurmaya yöneleceği yeni bir siyasal süreç başlayacaktır.

22 Temmuz seçimlerinden sonra ortaya çıkacak meclis bileşimi eskiye nazaran daha gerici olacaktır. Zaten ordu darbe yaparak, tazelenmiş bir siyasi irade ortaya çıkarmayı ve şahlandırılan şovenizmin siyasi iradeye kavuşturulması anlamına gelen bu meclisi, hem dış güçler üzerinde baskı aracı olarak hem de Kürt halkına karşı yürütülen saldırının toplumsal ve siyasi meşrutiyeti olarak kullanmayı hedeflemiştir. Bağımsız adayların seçilmesi farklı bir ses olarak ortaya çıksa da, üzerlerinde yürütecekleri her türlü özel ve psikolojik savaşla, yıldırmalarla etkisiz hale getirmeye çalışacaklardır. Biz hareket olarak, seçimden sonra aklın hakim kılınarak, demokratik siyasal çözüm seçeneğinin devreye sokulmasını arzuluyoruz. Bu yönlü bir irade ortaya çıkarsa, üzerimize düşen sorumluluğu yerine getirmeye hazırız. Ama böyle bir irade ortaya çıkmaz, Kürt halkına karşı 1919 karşılaştırması yapılarak imha saldırısına geçilirse, Özgürlük hareketi olarak bu saldırıya karşı büyük bir direniş içine gireceğimiz tartışmasızdır.

Ancak şunu da vurgulamalıyız ki, direnerek yenilmediğimiz taktirde, mevcut siyasal konjonktürde neo ittiatçıların başarı şansı yoktur. Ancak kısa bir süre politikalarını devreye sokabilirler, ama direnildiği taktirde kaybedip ricat etmeleri kaçınılmazdır.

Halkımızın otuz beş yıldır yürüttüğü özgürlük ve demokrasi mücadelesi kazanmanın bütün imkanlarını ortaya çıkarmıştır. Tarihimiz göstermiştir ki, özgürlük ve demokrasi mücadelemiz sürdüğü taktirde yalnız kazanmanın imkanlarını değil, koşullarını da ortaya çıkarmaktadır. Yeter ki imkanları mücadelemizin etkisiyle ortaya çıkan bu siyasal koşulları doğru değerlendirelim.

Çözüm ve başarı yolu çizgi esasları üzerinde kendini yaratmakla mümkündür

"Önderliğe bağlı olmak demek, Önderliğin tarzını esas almak demektir. Yani ideolojik, örgütsel mücadeleyi s sürekliliştirmek, bunda en ufak bir gevşekliği yaşamamak, ideolojik ve örgütsel çizginin arılığını sürekli korumak, kadro gücünü ideolojik ve örgütsel mücadeleye, çizgiye çekmek, bu temelde yaşatmak, ideolojik güç ile örgütsel gücü birleştirerek sonuç almak demektir. Hareketin ideolojik ve örgütsel gücünü birleştiren bir kadronun sorunları çözeceği, büyük gelişmeler yaratacağı da bir gerçektir"

Düşman, hareketimize karşı şiddetli bir saldırı yürütüyor. Amacı hareketi imha etmektir. Bunun için de bütün olanaklarını harekete geçirmiş bulunuyor. Önderlikten başlayarak gerillayı ezmek, halkı teslim almak, eğer teslim olmaz ve direnirse katliamdan geçirerek sonuca gitmek istiyor. Bu amaçla Türkiye'deki topluma, siyasete, yargıya ve devlete müdahalede bulunarak, kendisini yeniden yapılandırmaya tabi tutmak istiyor. Toplumu ve siyaseti faşistleştirerek, devleti, yargıyı ve ordusunu tümüyle buna göre düzenleyerek, Önderlik ve PKK şahsında Kürt düşmanlığını körüklemeyi ve buradan sonuç almayı amaçlamaktadır. Düşmanın dıştan hareketimizi imha etme çabaları bir anlamda anlaşılabilir, ama kadromuzun içinde bulunduğu durumu anlamak gerçekten zordur.

Kadromuzun içinde bulunduğu durum birçok yönüyle düşmanın bu ezme hareketine zemin oluyor, adeta destek sunuyor. Kadro, ideolojik ve örgütsel esaslardan oldukça uzaklaşarak, hatta yer yer dışına çıkarak karşıtlığı yaşamaktadır. Kadronun bu çizgiden uzaklaşması, giderek kopması ve yer yer karşıtlığa giren anlayışlara, tutumlara girmesi, hareket açısından oldukça tehlikeli bir durumu ifade ediyor. Esas olarak hareket açısından tehlike yaratan da kadronun içinde bulunduğu bu durumdur. Adeta düşmanı içeriden tamamlayan, onun başarısına hizmet eden bir duruşu ifade ediyor. Bu açıdan düşmanın ezme, tasfiye etme, teslim alma konseptine karşı durmak, başarılı sonuç almak, ancak kadronun bu çizgiden uzaklaşan durumunu gidermekle mümkündür. Mücadele verilmeden, kadro kendisini çizgi esasları üzerinde yeniden yaratmadan, bu temelde çizgiyle bütünleşmeden, çizginin ihtiyaçlarını karşılayan bir çabaya girmeden, kesinlikle düşmanın bu konseptini boşa çıkarmak zordur.

Düşmanı kendi içimizde aramak gerekiyor

Son süreçlerde kadro yapımız içerisinde düşman tanımı oldukça muğlaklaşmış, neyin düşman olduğu, neyin bize hizmet ettiği oldukça karışmış durumdadır. En önemlisi de bizi geriye çeken, güçsüz kılan, dağıtan bütün gerilik ve çarpıklıkların düşman olarak görülmemesi, bunların adeta normalmiş gibi kabul edilmesidir. İşte düşman denilen olay budur. Düşmanı öyle uzağımızda aramamıza gerek yoktur. Düşmanı kendi içimizde aramak gerekiyor. Bilinen dış düşmanı başarıya götüren de bizde var olan ve düşman olarak adlandırdığımız anlayış ve tutumlardır.

Nedir düşman? Bizi engelleyen, zayıf kılan, geriye çeken, mücadeleden alıkoyan, başarısız kılan, dağıtan, kaybettiren ne varsa hepsidir. Böyle anlaşılırsa ve buna büyük bir öfke duyulursa, bu öfke düşünceye, örgüte, eyleme dönüştürülürse, işte o zaman düşmana karşı doğru bir duruş gerçekleştirilmiş olur. İçimizdeki bu düşmana zemin ve başarı sunan anlayış ve tutumlar giderilmeden, kesinlikle sömürgeci düşmana karşı, yine ona destek sunan güçlere karşı başarılı bir yürüyüşü gerçekleştirmek, hedeflere ulaşmak oldukça zordur. Bu konuda yaşanan muğlaklığı düzeltmek gerekiyor.

Avrupa kadromuzda yaşanan temel eksikliklerden biri de ideolojik mücadelenin yapılmamasıdır. İdareci, liberal birbirinin eksikliklerine göz yuman yaklaşımlar içerisinde olmalarıdır. İdeolojik mücadelenin yapılmadığı bir yerde örgüt yaşamının da korunamayacağı bilinmelidir. İdeolojik mücadelenin yürütülmediği bir yerde devletçi, iktidarcı sistem gerçekliği ve postmodernist yaşam tarzının kendisini örgütleyeceği ve kadroyu militan yaşam ölçülerinden uzaklaştıracağı açıktır.

Görülüyor ki Avrupa kadromuzda ideolojik anlamda bir mücadele söz konusu değildir. Sistem anbean yaşamımız üzerinde kendisini örgütlemek için savaşım halindeyken, kadronun birbiriyle ideolojik anlamda bir mücadeleye girmemesi ve Apocu çizgiye çekmeye çalışmaması, düşmanın yıllardır örgüte veremediği zararı vermektedir.

Sahte özgürlük anlayışlarıyla örgütün yaşamını bozan, dağıtan; tasfiyeciliğin içimizde oturtmaya çalıştığı mücadelesizliği örgüt içinde bir tarz haline getiren anlayışlar, örgüte gelmemede ısrar etmekle kalmayıp doğrudan örgütü bozmaya yönelen yaklaşımlardır.

Öyle anlaşılıyor ki kadromuz oldukça ciddi örgütsel sorunlar yaşıyor. Birçok yönüyle ideolojik ve örgütsel gerçekliğimizden uzaklaşma, yer yer kopma ve karşıt durumlara düşme, bunun sonucunda kadro ölçülerinde oldukça muğlaklaşma ve aşınma yaşanıyor. Bu duruma düşen kadro tabii ki çizgiyi, çizgi esaslarını, onun ihtiyaçlarını gözetemez, onun gereklerini yerine getiremez. Bu parti gerçeğimizle oynama anlamına gelir. Avrupa zemininde parti gerçeğiyle, onun çizgi ve militan esaslarıyla oynama neredeyse bir görev haline gelmiş bulunuyor. Bu kabul edilebilecek bir durum değildir. Kadromuzun, içinde bulunduğu bu du-

rumu görmesi ve bunu hızla gideren bir tutumun içine girmesi gerekiyor. Bunu gidermeden, çizgi esaslarına, onun militan kadro esaslarına girmeden, bu konuda derinlik kazanmadan hiçbir sorunun çözümlenemeyeceğini bilmek gerekiyor.

Kadromuzda çizgiyi anlama, çizgiye girme, çizgiyi yaşama, çizginin ihtiyaçlarını görme, onları giderme, çabalarını bu doğrultuda yoğunlaştırma oldukça zayıf görünüyor. Çizgiye yaklaşımda, çizgi mantığıyla çizgiyi anlama yerine, kendi mantığıyla yaklaşma, bu temelde anlama, dolayısıyla da bunu anlamama, ayarlama, kendine göre yorumlama, bu temelde kendine doğru ve yanlışlar, kabul ve ret ölçüleri geliştirme çokça yaşanan bir durumdur. İnsan çizgi mantığıyla çizgiye girmezse, çizgiyi elbetteki anlayamaz, onun esaslarına giremez ve bütünleşemez. Çizgiye girmeyen kendi çizgisini esas alır. Kadroda çizginin yaşanmamasının esas nedeni budur.

Çizgiyle bütünleşmeye çalışan kadro azınlığa düşmüştür

Nitekim Avrupa sahasında kadronun bu durumu, hareketi tehlikelerle yüz yüze getirmiş bulunuyor. Hareket sürekli eriyor, birçok yönüyle kan kaybediyor. Bu, tamamen kadronun içinde bulunduğu durumla ilgilidir. Çünkü kadroda çizgi esasları ve ihtiyaçlarını giderme çabaları oldukça zayıftır. Hatta birçok kadroda kendine göre bir kadrolaşma, dolayısıyla da kendi çizgisini esas alma, kendi çizgisinde örgütlenip yürüme vardır. Bu yaşandığından ötürü de çizginin ortadan kaybolması, muğlaklaşması, parti çizgisi yerine birçok çizginin gelişmesi ve partinin parti olmaktan çıkması söz konusudur.

Yine bazı kadrolar kendi mantığıyla çizgiyi anlamaya kalktıkları, ama kavramadıkları gibi, bazılarında da inançsızlık vardır. Bunun için çizgiye girmeme yaşanıyor. Çizgiye inançsız olanlar, onun başarısına inanmayanlar tabii ki çizgiyi anlamaya, özümsemeye, bu temelde kendini yeniden yaratma çabasına girmezler.

Bir kısım kadromuzda yaşanan, çizgiyi anlamaya çalışmak ve bunu anladığı oranda da çizgiyle birleşmektir. Anlaşıldığı kadarıyla bu kadro azınlıktadır. Bunun için parti çizgisini önemli ölçüde uygulamama, muğlaklaştırma durumu yaşanmaktadır. Bunun giderilmesinin yolu, her şeyden önce çizginin başarısına inanmaktan, çizginin mantığıyla çizgiye girmekten ve onu yaşamaktan, bunun için de kendini eğitmekten geçiyor.

Görülüyor ki kendini eğitmeme oldukça gelişmiş durumda. Eğitimler hemen hemen durmuş, yapılan eğitimler de geri bir durumda gerçekleşiyor. Eğitim yapmak için sadece eğitim yapılıyor. Bu, herhangi bir şeyi çözmüyor. Onun için zihinler oldukça donmuş durumda. Zihinler dondurulduğu için burada aşınma yaşanıyor.

Avrupa'da yapılan eğitimlerin gözden geçirilmesi gerekiyor. Yapılan eğitimlerin pek sonuç yaratmadığı ortadadır. Eğitim politikasının hızla gözden geçirilmesi ve buna yeni bir içerik kazandırılması önemlidir. Avrupa'da hiçbir gerekçeyle eğitimlerin ertelenmemesi gerekir. Oysaki birçok gerekçe öne sürülerek kadro eğitimleri yapılmamakta, hatta bireysel anlamda da kadro birçok bahane öne sürerek kendi eğitimini yapmamaktadır. Eğitimin yapılmaması zihinde durgunluğa, zorlanmaya, bunun sonucunda da çözümsüzlük ve aşınmalara yol açmaktadır. Kendini ideolojik ve örgütsel olarak eğitmeyen bir kadronun, hareketin ideolojisinin gücünü, yine örgütünün gücünü anlaması, bu gücü kullanması düşünülemez.

Avrupa'daki kadro gerçekliği vahim bir durumu ifade ediyor

Avrupa'daki kadromuzun yaşadığı gerçeklik oldukça vahim bir durumu ifade ediyor. Çok güçlü bir ideolojimiz ve örgüt gücümüz olmasına rağmen, bunun farkına varamama, bunu kullanamama, onun için de çözümsüzlüğü yaşama söz konusudur. Halbuki dünyanın en büyük ideolojik ve örgütsel gücüne sahip olan bir hareketiz. Bu kadar güçlü bir hareket içinde kadronun zavallılığı yaşaması ters bir durumu ifade ediyor. Bu kadro, Önderliğe bağlı olduğunu söylüyor. Önderliğe bağlı olmak demek, Önderliğin tarzını esas almak demektir. Yani ideolojik, örgütsel mücadeleyi süreklileştirmek, bunda en ufak bir gevşekliği yaşamamak, ideolojik ve örgütsel çizginin arılığını sürekli korumak, bütün kadro gücünü ideolojik ve örgütsel mücadeleye, çizgiye çekmek, bu temelde yaşatmak, ideolojik güç ile örgütsel gücü birleştirerek sonuç almak demektir. Bu hareketin ideolojik ve örgütsel gücünü iyi birleştiren bir kadronun sorunları çözeceği, büyük gelişmeler yaratacağı bir gerçektir. Çünkü bundan daha büyük bir güç yoktur.

Önderliğin ve bu hareketin gücü, tamamen ideolojisinde, örgüt gücünde ve bunların birleştirilerek yeterli, yetkin kullanılmasında yatıyor. Ama kadromuzda ortaya çıkan, ya ideolojiyi önemsiyor örgütü önemsemiyor, ya örgütü önemsiyor ideolojiyi önemsemiyor. Dolayısıyla da başarılı bir sonuç elde edemiyor. Halbuki başarının yolu ideolojik ve örgütsel gücü birleştirmekten ve yetkin kullanmaktan geçiyor. İdeolojik ve örgütsel çizgi esaslarına girmeyen, bu temelde kendisini büyütmeyen bir kadronun yürüyüşünün başarılı olamayacağı, sorunlara çözüm gücü olamayacağı bir gerçektir. Eğer kadromuzda sorunlar yaşanıyorsa, esas nedeni bu olmakta-

dır. İdeolojisine güvenmeyen, örgüt gücüne güvenmeyen, bu temelde kendini eğitip donatmayan, kendisini çözüm gücü haline getirmeyen bir kadronun herhangi bir sorunu ve gelişmeyi ortaya çıkaramayacağı, sorunları çözemeyeceği, gelişmeyi yaratamayacağı rahatlıkla anlaşılabilir.

Bu anlayışın bir sonucu olarak kadroda örgüt ve örgütselliği önemsememe, hatta tepki duyma, örgüte doğru bir temelde gelmeme, güvenmeme, yaşamama, doğru bir katılımı yapmama, mücadele vermeme, örgüt gücünü kullanmama yaşanmaktadır. Halbuki hareketimizin tüm gelişmesi, ideolojik ve örgütsel esaslara bağlıdır.

Önderlik örgütün önemini vurgularken, *"her şeyle oynayabilirsiniz, hatta anamla oynamanızı bile kabul edebilirim, ama örgütle oynamayacaksınız"* demiştir. Bu, Önderliğin örgüte, örgütlenmeye ne kadar değer verdiğini gösteriyor.

Örgütselliğin reddi toplumsallaşmanın insan olmanın reddi anlamına gelir

Kürdistan gibi bir yerde her şey partiyle kazanılıp, korunuyor ve geliştiriliyor. Partinin zayıf düşmesi demek her şeyin tehlikeye düşmesi demektir. Partililik, parti örgütlenmesi bu açıdan hayati bir sorun oluyor. Örgüt ve örgütselliği yadsıma, buna tepki duyma örgütsüzlüğü ifade ediyor. Örgütsüzlükle hiçbir şeyin kazanılamayacağı ortadadır. Ne kadar örgütselliği geliştirirsek o kadar toplumsallığı geliştiririz. Toplumsallığın gelişmesi demek, insan olmak, insanlıkta derinleşmek demektir. Örgütselliğin reddi, toplumsallaşmanın, insan olmanın reddi anlamına gelir. Örgütselliğin bu kadar yadsındığı, tepki duyulduğu, örgütsel yaşam ve çalışmaya gelinmediği bir yerde hangi sorunlar çözümlenebilir ve hangi başarının sahibi olunabilir? Eğer sorunlar çözülerek başarı elde edilmek isteniyorsa, bunun yolu örgütlenmeyi derinleştirmekten geçiyor.

Önderliği kabul ettiklerini, ama partiyi, onun yönetimini kabul etmediklerini söyleyen kadrolarımıza rastlıyoruz. Ben Önderliği kabul ediyorum, benimsiyorum, bağlıyım demek, onun örgütünü kabul etmek, onun örgütüne girmek, doğru katılmak ve onun görev ve sorumluluklarını yerine getirmek anlamına gelir. Başka türlü bağlılıktan söz edilemez. Hem Önderliğe bağlı olduğunu söyleyecek, hem de onun örgütüne güvenmediğini söyleyip reddedeceksin! Bu durum Önderliği reddetmektir, Önderliği önderlik olarak değil de bir birey olarak görmektir. Bu, Önderliği örgütünden koparmak, Önderliği öldürmektir. Bu, yıllarca Önderliğe ve harekete düşmanlık yapan güçlerin dillendirdiği bir söylemdir. Önderlik karşıtı güçler Önderlik ile örgütünü sürekli ayırmak istemişlerdir. Bununla da sonuca gitmek istemişlerdir. Bu hareketin hiçbir kadrosu Önderliği kabul edip, örgütünü reddedemez. Eğer reddederse, bu Önderliğin de reddidir. Sadece reddedilmesi de değil, Önderliğin birey haline getirilmesi ve imhasını sağlamaya, gerçekleştirmeye hizmet etmektir.

O kadar bireycilik gelişmiş ki Önderlik kabul ediliyor, örgüt kabul edilmiyor, örgütsellik reddediliyor, bireycilik esas alınıyor. Bu ısrar, düşmanın isteyip de gerçekleştiremediğini yürütmektir. Yıllardır sömürgeciler ve destekçileri bu hareketi dağıtmaya çalışıyor. İdeolojik, örgütsel ve militan esaslarına saldırıyor. Bununla örgütlülüğü dağıtıp, sonuç almak istiyor. Birçok kadromuz da örgütselliği reddederek, örgütselliğe tepki duyarak, örgüt yaşamına girmeyerek, yaşamı bozarak, bireyciliğini ön plana çıkararak her şeyini bireyciliğine göre düzenleyerek, buna en büyük desteği sunuyor. İşte bu anlayış sahipleri, örgüt esasları üzerinde yürümeyi, örgütle birleşmeyi irade kırılması olarak görüyor.

"Önderliği kabul ettiklerini, ama partiyi, onun yönetimini kabul etmediklerini söyleyen kadrolarımız var. Ben Önderliği kabul ediyorum, bağlıyım demek, onun örgütünü kabul etmek, doğru katılmak, onun görev ve sorumluluklarını yerine getirmek anlamına gelir. Başka türlü bağlılıktan söz edilemez. Hem Önderliğe bağlı olduğunu söyleyecek, hem de onun örgütüne güvenmediğini söyleyip reddedeceksin! Bu, Önderliği reddetmektir"

Partileşmekten kaçmak iradeyi kaybetmek demektir

Kürdistan'da nasıl irade olundu? Partileşmeyle, partileşmenin derinleştirilmesiyle irade gerçekleştirildi. Partileşmek demek, irade olmak, insan olmak demektir. Partileşmekten kaçmak iradeyi kaybetmek, köleleşmek, hatta insanlığını kaybetmek demektir. Kölelik, iradeleşme olarak görülüyor ve dayatılıyor. Hatta bunun kabul edilmesi isteniyor. Bunun için örgüte sahip çıkma, onun değerlerine sahip çıkma, örgüt mücadelesi yürütme, örgüt ölçülerinde ısrar etme adeta bir suç gibi ele alınıyor. Bu anlayış sahipleri örgüte sahip çıkanı suçlayarak, baskı ve töhmet altına alarak örgütü savunmasını engellemeye çalışıyorlar. 'Sen mi sadece bu örgütün sahibisin, sen mi bu örgütü kurtaracaksın, sana ne, neden herkesle aranı bozuyorsun, neden herkesle iyi geçinmiyorsun' gibi eleştirilerle örgüte sahip çıkanları etkisizleştirmeye çalışıyorlar. Bununla örgütsüzlüğü geliştirmek, orada istedikleri bireysel yaşamlarını ve çıkarlarını ön plana çıkarmak istiyorlar. Bir örgüt insanının bunu iyi anlaması gerekiyor. Kadro kendisini böylesi baskılar altında hissetmemelidir. Tam tersine, böylesi yaklaşımlar karşısında daha fazla örgüte sahiplenmeyi ortaya koyması ve her yönüyle örgütü üstlenmesi, koruması gerekir. Ama görülüyor ki birçok kadromuz kendini baskı altında görerek geriye çekiyor, sinme yaşanıyor. Bundan daha tehlikeli bir durum olamaz.

Kadromuzda yaşanan başka bir sorun da, ne iş yapmak ne de yaptırmak ve engelleme sorunudur. Kendisi yapmadığı gibi başkalarının da yapmasını engelliyor. Bundan daha tehlikeli bir anlayış olamaz. Kadro demek hareketin ihtiyaçlarını esas alıp bunu gidermektir. Hareketin bütün görev ve sorumluluklarını üstlenmektir. Bunun gereklerini pratikte yerine getirmektir. Bu konuda en-

gel olanı engel durumundan çıkarmaktır. Yapmayanı yapmaya teşvik etmektir. Eğer yapmıyorsa, hele hele engel oluyorsa ya bunu yapar hale getirmek, bu durumdan çıkarmak, eğer olmuyorsa bu haliyle kabul etmemek, onun örgüt ortamı içindeki yaşamını kabul etmemek, mücadeleyle o ortamda barınamaz duruma getirmek gerekmektedir. Yapmayan, yaptırmayan, engel olan, örgütselliğe karşı bireyciliği, keyfiyeti geliştiren bu kişilik, örgüte yeni kadro katmayı ve bu temelde örgütü güçlendirmeyi de esas almayarak, var olanı da tüketmeye çalışıyor.

Eğer bir örgüt, bir hareket bünyesine sürekli yeni kadro katmazsa, var olan kadroyla gelişme ve başarıyı sağlayamaz. Gelişme ve başarı şurada kalsın, var olan kadroyu da tutamaz, o kadro kurur ve biter. Ancak yeni kadro kazanılıp örgüte katılırsa, örgüt dinamizm, canlılık, yenilik kazanır, moral ve inanç bulur, bu temelde gelişme ve başarı sağlar. Bu temelde her zaman büyümeyen örgüt, ufalmaya, küçülmeye, hatta tasfiye olmaya mahkumdur. Eğer coşku, moral, istek, güven zayıflığı yaşanıyorsa, bunun bir nedeni de yeni kadronun kazanılmamasıdır. Bütün kadronun bu gerçeği bilerek sürekli yeni katılımlar sağlamayı, bu temelde örgütü moralize etmeyi, büyütmeyi esas alması gerekiyor.

Sadece eleştirmek doğru iş yapma anlamına gelmiyor

Örgüt olayına yaklaşımda toplumdaki bir insanın yaklaşımı gibi bir yaklaşım sergileniyor. Nasıl ki toplumdaki bir insan örgüt üyesi değilse, örgütteki sorunlar, görevler onu ilgilendirmiyorsa, sadece eleştirilerle bu sorunların giderilmesini istiyor, bununla yetiniyor, sorunların giderilmesi, görevlerin yerine getirilmesini kendisi için bir sorun olarak görmüyorsa, birçok kadronun yaşadığı gerçeklik de tamı tamına buna benziyor. Hareketin kadrosu olmasına rağmen görev ve sorumluluklar karşısında en çok bazı eleştiriler geliştirebiliyor ve 'şu şu sorunların giderilmesi gerekir' diyor. Bununla da doğru iş yaptığını, görev ve sorumluluklarını yerine getirdiğini sanıyor. Büyük bir aldanmayı yaşıyor. Farkında olmadan kendisini örgütün dışındaki bir insan konumuna düşürüyor.

Sorunların dile getirilmesi, eleştirilmesi, bunların giderilmesinin istenmesi önemlidir, ama bunlar doğru iş yapma anlamına gelmiyor. Bunlar sorunların giderildiği anlamına gelmiyor. Bu eleştirileri geliştiren ve bunların giderilmesini isteyen bir kadro, bunun kendi görevi olduğunu bilmeli ve eleştirdiği hususları mutlaka gidermeyi esas almalıdır. Bunun çabası içinde olmalı ve bu çabada sonuç alıncaya kadar ısrarlı davranmalıdır. Nitekim saflarımızda çokça yaygın olan bir anlayıştır bu. Bu, geleneksel kişiliğin ve anlayışın örgüt ortamında sürdürülmesidir. Böyle bir kişiliğin örgüt ortamında olması, örgüt açısından oldukça tehlikelidir. En değme bir ajanın yaratamayacağı tehlikeyi yaratır, zararı verir. Bunun da doğru anlaşılması gerekiyor.

Kadromuzun içinde bulunduğu durum, örgütle halk arasında bağ kuracağı yerde, sanki görevi bu bağı kesmekmiş gibi bir anlayış ve tutumu ifade ediyor. Örgütün kitleye ulaşmasını, kitlenin örgüte ulaşmasını engelliyor. Bu, örgütle kitlenin birbirinden kopmasına yol açıyor. Kadronun bu yaklaşımı büyük bir tehlike yaratıyor. Bu yaklaşım örgütün kendi halkından, kitlesinden kopmasını ve kitlenin kendi öncüsünü ve örgütünü kaybetmesine yol açıyor. İşte bu durum örgüt açısından ölümü ifade ediyor. Kadronun bu anlayışı ve tutumu hızla terk etmesi, örgütüyle halkı arasında bir bağ, köprü olması ve örgütü halka, halkı örgüte taşırması gerekiyor. O zaman gelişme ve başarı yaşanır. Örgütle halkın birbirinden koptuğu yerde herhangi bir başarının yaşanmayacağını bilmek gerekiyor.

Toplantılara yaklaşım düzeltilmelidir

Kadromuzda yaşanan ve mutlaka aşınması gereken bir durum da örgüt yaşamında çok önemli olan toplantıları önemsememe, toplantılara katılmama, katıldığında ise sorumlu davranmama, toplantının başarısı için çaba göstermeme ve bununla da toplantıların verimsiz geçmesini sağlama, toplantılara olan güveni yıkma, toplantıları bu anlamda işlevsel olmaktan çıkarma gerçekliğidir. Halbuki örgüt yaşamında toplantı olmazsa ve bu toplantılar verimli kılınmazsa örgüt ciddi sorunlar yaşar. Giderek bu sorunlar ağırlaşır ve bunun sonucunda tasfiyeler, dağılmalar, kaybetmeler yaşanır. İşte örgütselliğe gelmeyen, buna inanmayan ve tepki duyan kişi, örgütselliğin bir parçası olan toplantılara da tepki duymakta, toplantıları da anlamsızlaştırmakta ve toplantılara olan güveni de ortadan kaldırmaktadır. Bu, örgüt yaşamını, örgüte olan güveni, örgüt gücünü ortadan kaldırmaktır.

Toplantılarda daha çok ideolojik, örgütsel, siyasal, pratik sorunların çözümlenmesi gerekirken, gündeme daha çok bireysel sorunlar getiriliyor, bunlar öne çıkarılıyor, bunlar tartışılıyor. Bütün ideolojik, örgütsel, siyasal, pratik sorunlar arka plana atılıyor.

Toplantılarda bu kadar bireysel sorunların gündeme getirilmesi, bütün enerjinin bu doğrultuda harekete geçirilmesinin, örgütselliği zayıflatmak, hatta örgütü ortadan kaldırmak anlamına geldiğini görmek gerekir. Örgütselliğin egemen olduğu bir ortamda bireysellik, bireysel sorunlar, istemler bu kadar gelişemez. Örgütselliğin egemen olduğu bir yerde sorunlar örgütsel olarak gündeme gelir ve çözümü de örgütsel olur. Ama örgütselliğin zayıfladığı veya ortadan kalktığı yerlerde tabii ki bireycilik, bireysel sorunlar öne çıkar ve bireyler tartışılır. Bundan daha tehlikeli bir durum olamaz.

Eğer toplantılarımızda bireysel sorunlar bu kadar öne çıkarılıp tartışılıyorsa, bütün ideolojik, pratik, örgütsel sorunların önüne geçiyorsa, bu, örgütselliğin zayıfladığını ve örgütselliğin kaybedildiğini gösteriyor. Artık bireylerin örgüt yerine geçtiğini gösteriyor. Bireylerin örgüt yerine geçtiği bir yerde hiçbir sorunun çözülemeyeceği, örgütsel gelişme ve başarının yaşanmayacağı çok açıktır. Eğer, bu kadar sorunlar var deniliyor ve çözülemiyorsa bir nedeni de budur.

Rapor sisteminin işlemediği bir örgütte dağılma çürüme gelişir

Yine örgütsel yaşamımızda önemli bir yeri olan rapor sisteminin işletilme-

mesi, yazılmaması ve istenmemesi, yazılan raporların ciddi ele alınıp incelenmemesi, raporlarda ortaya çıkan yanlış ve yetersizliklerin üzerinde durulup giderilmemesi, örgütsel yaşamımızı oldukça felç ediyor. Örgütümüzde, kadrolarımızda neyin yaşanıp yaşanmadığı belli olmuyor. Bu durum oldukça tehlikeli bir durumu ortaya çıkarıyor. Rapor sisteminin işlemediği bir örgütte dağılma, çürüme gelişir, kimin neyi yaşadığı anlaşılamaz. Bundan daha tehlikeli bir durum olamaz. Onun için bütün kadrolardan sistemli olarak rapor istenmesi, alınan raporların incelenmesi, bu raporlardaki yetersizliklerin, çarpıklıkların üzerinde durulması, yapılan eleştiri ve önerilere değer verilmesi gerekir.

Eğer kadro raporlara değer verildiğini görürse o zaman rapor yazmayı bir görev olarak önüne koyar. Ama raporların değerlendirilmediğine inanırsa tabii ki rapor yazmamayı ve bunu bir anlayış düzeyine getirmeyi esas alacaktır. Nitekim bazı kadrolarımızda raporlarının değerlendirilmemesinden dolayı rapor yazmama eğilimi gelişmiştir.

Yine genelde kadromuzda rapor yazmama, bunun gerekliliğine inanmama anlayışı gelişmiştir. Bu, örgütten kopmayı ifade ediyor. Örgütü ve örgütselliği önemsememenin bir sonucu olarak bu anlayış gelişiyor. Böyle bir örgüt kadrosu olamaz, kabul edilemez. Bir örgüt toplantı sistemiyle, rapor sistemiyle kendini ayakta tutabilir. Bir örgütte toplantı, rapor sistemi durdurulur, yine eleştiri özeleştiri mekanizması işletilmezse, o örgütte yozlaşma, çürüme, dağılma yaşanır. Nitekim birçok kadronun kopmasının altında yatan bu gerçekliktir.

Yönetim olmak ideolojik ve örgütsel mücadeleyi yürütmek demektir

Yaşanan ideolojik, örgütsel sorunların yanı sıra yönetim sorunlarının da yaşandığı bir gerçektir. Avrupa'da ciddi yönetim sorunu yaşanmaktadır. Yönetim olma yerine, adeta nasıl yönetim olunmaz anlayışı hakimdir. Yönetime ve tabii ki kadroya damgasını vuran liberalizm oluyor. Hemen hemen bütün yönetimlerimiz ve kadrolarımız da hakim olan, Apocu çizgi yerine liberalizm çizgisi olmuştur. Bu çizginin bir sonucu olarak idarecilik çok yaygın bir tarz haline gelmiş, herkesi sarmış durumda. Herkesi olduğu gibi kabul etme, yaşatma, hiçbir örgütsel, ideolojik mücadele yürütmeme; örgütü, kadroyu her türlü anlayış ve tutumla kendi haline terk etme, bununla yönetim olma veya kadro olma anlayışı esas alınıyor.

Yönetim olmak demek, kadroyu örgüt çizgisi esaslarında yürütmek demektir. Bunun için de ideolojik ve örgütsel mücadeleyi yürütmek demektir. Çizgiyle, örgüt gerçeğimizle, onun militan kadro gerçeğiyle, yaşam gerçeğiyle bağdaşmayan her türlü anlayış ve tutumla mücadele etmek demektir. Ama idareciliğin esas alınması, kadroyu ve örgütü her türlü tehlikeye açık hale getiriyor, bu da her türlü anlayışın kadro ve örgütte gelişmesine, hareketin kendi çizgisini, kaybetmesine, kendi değerlerini kaybetmesine, çürümesine ve dağılmasına yol açıyor. Bundan daha tehlikeli bir durum olamaz. Bu, partiyle oynama, partinin her türlü anlayış tarafından istila edilmesi anlamına geliyor.

Eğer Avrupa'da örgüt gelişmiyor, örgüt ve kadrolarda sorunlar yaşanıp her türlü örgüt dışı anlayış gelişiyorsa, çürüme, dağılma ve bunun sonucu olarak güven sorunları, kopmalar gündeme geliyor ve yaşanıyorsa bu biraz da yönetim gerçekliğiyle bağlantılıdır. Yönetim, yönetim olma esaslarından uzaklaştığından, kadro ve halktan kopuyor. Çünkü idarecilik, çizgiden kopmayı ifade ediyor. Çizgiden kopan bir yönetimi ne kadro, ne halk kabul eder ve güven duyar. Eğer yönetime güvenmeme gelişiyor ve bu açıktan ifade ediliyorsa hem halk hem de kadro tarafından işte 'biz Önderliğe güveniyoruz, yönetime güvenmiyoruz' deniyorsa, bu biraz da yönetimin idareci mantığıyla bağlantılıdır. Apocu çizgi yerine, liberal çizgiyi esas almasıyla bağlantılıdır. Bunun görülmesi ve hızla terk edilmesi gerekiyor. Bu harekette yönetim olmak demek, çizgi esaslarında yürümek demektir. Çizginin ihtiyaçlarını, esaslarını sürekli gözetmek, o ihtiyaçları giderme çabası içinde olmak demektir. Bütün kadroyu ve kitleyi bu temelde harekete geçirmek demektir.

Apocu yönetim gerçekliği çözüm gücü olma gerçekliğidir

Çizgi esasları bırakılarak, idarecilik esas alınarak, herkes her tutumla yaşatılarak hareket temsil edilemez. Böyle bir yönetimin sorumluluğunda hareketin gelişmesi ve başarısı düşünülemez. Bu tarz, ne kitleye ne de kadroya güven veremez. O kitle, o kadro ve yönetimle birleşemez. Eğer yönetim kendisini bütün kadro ve halkın çözüm gücü haline getirip gerçekleştirse, herkes yönetime güven duyar, birleşir, güç verir ve başarılı olur.

Yönetimin başarılı olması tamamen kadro ve halk açısından çözüm gücü olmasından geçer. Kendisini çözüm gücü haline getirmeyen bir yönetime ne kadro ne de halk güvenemez ve böyle bir yönetim altında herhangi bir başarı da sağlanamaz. Yönetimin, hareketimizin yönetim gerçekliğini esas alması gerekir.

Nedir bu yönetim gerçekliği? Apocu yönetim gerçekliğidir. Apocu yönetim gerçekliği, kendisini çözüm gücü olarak gerçekleştiren yönetimdir. Kadro ve halka morali, inancı, güveni, bilinci, gücü vermek demektir. Kadroyu, kitleyi bu temelde güçlendirmek ve hare-

kete geçirmek demektir. Kadro ve halkın ihtiyaç duyduğu şeyi vermek demektir. Bunu veren bir yönetim, kadro ve halkta güven sağlayabilir. O kadro ve halk o yönetimi kendi yönetimi olarak görür, ondan sürekli güç aldığını gördüğü için, o yönetimle birleşir, güç verir. İşte bu yönetimin gücüne güç, başarısına başarı katar. Güçlenen yönetim, daha çok kadrosuna ve halkına, güçlenen kadro ve halk da yönetimine daha fazla güç verir. İşte bu da bizi başarıya götürür. Önderliğimizin gücü, başarısı bu noktadadır. Bunun da doğru anlaşılması gerekir.

Önderliğe bağlılık, onun yönetim tarzını esas almayı, o tarzda pratikleşmeyi gerektirir. Bu tarzı esas alan bir yönetimin başarıya ulaşmaması, kadro ve halkta güven sağlamaması mümkün değildir. Yönetimin kendisini sorunların çözüm gücü haline getirmemesi, özellikle de bazı problemli kişiliklerin sorunlarını çözmemesi, onları olduğu gibi sorunlarla yaşatması ve hareket içinde tutması, yine kadro sorununda ölçüleri net koymaması, kadroyu ve halkı oldukça etkilemektedir. Bu yönetime güvensizliği yaratmaktadır.

Yönetim olmak demek, kadro ölçülerini net koymak ve bütün kadroyu bu ölçülerde yaşatmak, buna gelmeyenle mücadele etmektir. Bunda ısrarlı olunuyor ve iflah olunmuyorsa, onu örgüt ortamında tutmamaktır. Böylelikle kadro ölçülerinde muğlaklık ve aşınmayı yaratmamaktır. Kadroda yaşanan muğlaklık ve aşınma, örgütteki aşınma ve muğlaklığa yol açmaktadır. Bu da örgütün dağılmasına yol açar.

Yönetimin kendisini yönetim esasları üstünde tutmaması, çözüm gücü haline getirmemesi, çizgi yönetimine girmemesi, idareciliği esas alması, sorunları ertelemesi, çalışmalarda herkesi esas almaması, bir kısmını ihmal etmesi, yine yönetimlerde kolektivizmin yerine bireyciliğin geçmesi, memurculuğun, amirciliğin yaşanması, yönetim şahsında örgüt ciddiyetini oldukça zedeliyor. Eğer örgüt ciddiyeti aşınıyorsa, örgüte güven duyulmuyorsa, örgüt ile birleşilmiyorsa, hatta bazılarında da örgütü ciddiye almama, örgüte düşmanlık gelişiyorsa, bu yönetimin içinde bulunduğu durumla izah edilebilir.

Örgütü ciddiye almama ve dinlememe gelişen bir hastalık oluyor

Nitekim yönetimde yaşanan liberal çizgi sonucunda örgüt ciddiyeti oldukça zedelenmiş durumdadır. Hem dışımızdaki güçler örgütü yeterince ciddiye almıyor, örgütün ve kadronun üzerine rahatça gelebiliyor, hem de kadroda örgütü ciddiye almama, dinlememe giderek gelişen bir hastalık oluyor. Bu da oldukça tehlikeli bir düzeye doğru gidiyor. Yönetimin bu gerçeği görerek hızla ciddiyeti kendisinden başlatarak, diğer tüm kadrolarda, hatta dışımızdaki güçlerde de yaratmayı esas alması gerekiyor. O zaman örgüt ciddiyeti sağlanabilir. Örgüt ciddiyetinin sağlanmadığı bir örgütü kimse ciddiye almaz. Dolayısıyla ciddiye alınmayan bir örgütün başarı şansı da olamaz. Bunun da çok iyi görülmesi gerekir. Eğer bugün içimizde ve dışımızda birçoğu örgütü çekiştirip, örgüte güven duymadığını söyleyebiliyorsa, çekinmeden karşıt faaliyet içine girebiliyorsa, bunun yönetim ve kadro gerçekliğimiz ile bağını görmek gerekir. Kendi örgütünün ciddiyetini dikkate almayan kadro ve yönetimin örgütünü başkasına kabul ettirmesi zor olur.

Eğer bugün örgütümüz gücünü yitirmişse ve bu örgüt ciddiye alınmıyorsa, bu, kadronun ve yönetimin örgütü ciddiye almamasından doğan bir durumdur. Onun için yönetimin kendisinde başlayarak kadroda bu ciddiyeti, örgüt ciddiyetini sağlaması gerekir. Bu da ne ile mümkün? Örgüt çizgisine, onun militan esaslarına, tarzına, temposuna, üslubuna ulaşmak, onun görev ve sorumluluklarını zamanında yerine getirmekle mümkündür.

Hareketin üslubunda kazanma yüceltme geliştirme esastır

Kadromuzda, yönetici olanda da olmayanda da oldukça negatif bir üslup gelişmiş bulunmakta. Hemen hemen her kadroda bu üslubu görmek mümkündür. Hareketin olumlu olumsuz her şeyini tartışıyor. Ama bunları da olumsuz bir tarzda tartışıyor. Her şeyi olumsuz gösteriyor. Sanki bu harekette olumlu bir şey yok, olumlu bir gelişme yok, her şey olumsuzmuş gibi tartışıyor. İşlerin düzelemediğini, düzelemeyeceğini, böyle devam edeceğini, hiç kimsenin başarılı, olumlu bir şey beklememesi gerektiğini her yerde konuşuyor. Kimi görürse, örgüt kadrosu olabilir, örgüt dışında biri, bir yurtsever, bir düşman olabilir, bunu herkesle tartışıyor. Harekete saldırarak, inanç, moral, coşku, güven bırakmayarak beyinleri ve yürekleri darmadağın ediyor. Eğer insanlarda birazcık harekete güven varsa, bunu da bu tarzda yıkmaya çalışıyor. Bunu da eleştiri hakkı olarak geliştirdiğini sanıyor.

Hareketimizin ne böyle bir kadrosu olabilir, ne de böyle bir üslubu olabilir. Bu hareketin üslubu, negatif, olumsuz bir üslup değildir. Tamamen olumluyu esas alarak, onu geliştirerek, onu etkin kılarak olumsuzu gidermeyi esas alan bir üsluba sahiptir.

Önderliğimiz bunu şöyle formüle etmiştir: *"Bir insanın yüzde bir olumlu yanı varsa, yüzde doksan dokuzu olumsuzsa, bizim için esas olan yüzde birlik olumlu yanıdır, biz bunu esas alırız."* Biz de olumluyu esas alarak büyütmeyi, egemen kılmayı, bu tarzda yüzde doksan dokuzu asgariye indirmeyi esas alırız. Üslubumuz budur. Bu hareketin üslubunda kazanma, yüceltme, geliştirme esastır. Başarı esastır. Onun için morali, inancı ve güveni geliştirme, bilinci ve yüreği ayaklandırma esastır. Bu hareketin üslubunda iradeyle, kişilikle, inançla, moralle, coşkuyla, güvenle, bilinçle

"Yönetim olmak demek, kadro ölçülerini net koymak ve bütün kadroyu bu ölçülerde yaşatmak, buna gelmeyenle mücadele etmektir. Bunda ısrarlı olunuyor ve iflah olunmuyorsa, onu örgüt ortamında tutmamaktır.
Böylelikle kadro ölçülerinde muğlaklık ve aşınmayı yaratmamaktır.
Kadroda yaşanan muğlaklık ve aşınma, örgütteki aşınma
ve muğlaklığa yol açmaktadır"

oynama, örgütle oynama, eylemle oynama suçtur. Ama maalesef bu hareketin reddettiği üslup bugün birçok kadroda egemen hale gelmiştir. Bu hareketin kadrosu böyle bir üslubun sahibi olamaz. Çirkin, dağıtan, kaybettiren bir üsluptur. Bu üslupta en ufak bir gelişme, başarı yoktur. Düşman üslubu, bu hareketin kadrosunun üslubu haline gelmiş durumda. Bu üslubun derhal terk edilip düzeltilerek, hareketin üslubuna geçilmesi gerekir.

Her şey olumsuz görülüyor şikayet ediliyor

Bu hareketin eleştiri üslubunda yıkma, dağıtma, güçten düşürme yoktur. Tamamen eksikleri, yanlışlıkları, çirkinlikleri gidermeyi esas alma, bu temelde gelişme ve başarıyı ortaya çıkarma esastır. Öyle negatif bir üslup oluşturulmuş ki, ne yapılsa yeterli ve doğru görülmüyor. Hep olumsuz görülüyor, şikayet ediliyor. Halbuki bu hareketin üslubunda şikayet etme yoktur. Sorun diye gördüğü, çirkin, yanlış diye gördüklerini gidermeyi bir görev belleme, esas alma vardır. Bu şikayetçi, negatif, her şeyi kara ve olumsuz gösteren üslubun hızla aşılıp giderilmesi ve bu hareketin üslubuna ulaşılması gerekiyor.

Kadro oturup kalkıyor, yönetime güven duymadığını dillendiriyor. Onun için güveni başka yerde arıyor. Örgütü, yönetimi, yoldaşlarını değil de başka güçleri dinliyor. Başkalarının söylediklerini doğru görüyor. Onun için de çözümü de başkalarında arıyor. Bu, hareketten kopmayı ifade ediyor. Mademki her şey bu harekette olumsuz, o zaman bu harekete katılmamak, yürümemek, yaşamamak, görevlerini, sorumluluklarını üstlenmemek, değerlerini korumamak gerekir. O zaman bu hareket bir çözüm gücü olarak değerlendirilmemeli, çözüm başka yerde aranmalı, onun için de başkalarına kulak verilmeli, deniliyor. Bu olumsuz üslup buna yol açıyor. Bunun işletilmesi, derinleştirilmesi, örgüte, yönetimine, geleceğe güveni ortadan kaldırıyor. Bu kopmayı, uzaklaşmayı, kopulmuyorsa dahi bir cenaze haline dönüşmeyi ifade ediyor.

Halbuki düşman sürekli bu hareketi karalamaya, gözden düşürmeye, insanların bu harekete olan umutlarını yıkmaya, bu hareketten kopmalarını sağlamaya çalışıyor. Onun için de hareketin bütün yetersizliklerini araştırıp ortaya çıkarmayı, bunu harekete karşı kullanmayı esas alıyor. Bu hareketin kadrosu kendisini bu duruma düşüremez. Düşmanın görevlerini üstlenemez. Bu hareketin kadrosunun görevi, hareketin yanlışlıklarını, eksikliklerini giderme, hareketi bu temelde başarıya götürmedir. Yıkma, dağıtma, insanları yıkma görevi yoktur. Bu, düşman çizgisine, üslubuna, hizmetine girmeyi ifade ediyor.

Önemli bir sorun da halktan kopmadır. Halktan kopmak, çizgiden kopmayı, çizgiden kopma da halktan kopmayı ifade ediyor. Çizgiden, halktan koptuğu için kadroda çalışmama, hareketin ve halkın ihtiyaçlarını görmeme, onu gidermenin çabası içine girmeme, tam tersine ondan uzaklaşma, halkın ve hareketin yarattıkları üzerinde yaşama, tüketici olma gelişiyor. İşte bu da halkta kadroya güvensizliği getiriyor.

Halkla birleşen bir kadro halkın desteğini ve güvenini alır

Nitekim halktan insanlarımız 'biz eski kadroyu arıyoruz' diyorlar. Eski kadroyu arıyoruz dedikleri şey aslında, kadroda bu hareketin ruhunu aramadır. Onun gerçekliğini aramadır. Kadroda bu hareketin gerçekliği görülemediği için bu kadro kabul edilmiyor ve eski kadro aranıyor. Aranan çizgidir, onun ruhu ve tarzıdır, onun üslubudur. Kadro bunu iyi görmeli ve anlamalı.

Buradan da içine düştüğü konumu görmesi gerekiyor. İçine düştüğü konum, çizgiden ve halktan kopukluğu ifade ediyor. Çizgiden ve halktan kopan bir kadro, o halkın ve çizginin başarısı için çalışamaz, bu nettir. Halbuki bizim tek dayanağımız halkımız ve çizgimizdir. Gücümüz buradadır. Bundan kopmak gücünden kopmayı, güçsüzleşmeyi, başarısızlığı ifade eder. Oysaki halkımız bu hareketin kadrosuna büyük bir güven duyarak bağrına basar, her şeyini paylaşırdı. Eğer bugün güven duymuyorsa, kadro bunun nedenini kendinde aramalıdır.

Demek ki halkla bağ kopmuş, kadro halkı yaşamıyor, onun için halk güven duymuyor. Bunu görüp hızla halkla ilişkilerini geliştirmesi, bu ilişkilerde ortaya çıkan yanlışlığı, sakatlığı gidermesi, halka birleşmesi gerekiyor. Halkla birleşen bir kadro halkın desteğini ve güvenini alır. Halkın güvenini ve desteğini almayan bir kadronun başarı şansı yoktur. Onun yapacağı her şeyi yiyip bitirmedir.

Nitekim halktan ve çizgiden kopan kadrolarda yaşanan tamamen budur. Her şeyiyle bitiriyor, kendini yaşıyor, tüketiyor. Bu konumdan hızla çıkmak gerekiyor. Hızla çıkmanın yolu da çizgi esaslarıyla birleşmektir. Çizgi esaslarıyla birleşen birinin halkı esas alacağı, halkla ilişkilerini geliştireceği, halka saygılı olacağı, halkı her yönüyle sahipleneceği, başarılı kılacağı ve bunun da örgüt başarısı olacağı, örgüt gücü olacağı, böylelikle örgütü başarıya götüreceği açıktır.

Bu harekette var olmak kendini çözüm gücü olarak yaratmaktır

Kadromuzda yaşanan önemli bir husus da kendine güvenmemesi, çözümü kendinde değil, başka yerlerde araması, bunun için beklentili ruh hali içinde olması gerçekliğidir. Bu, kadronun kendini eğitmemesi, kendisini çizgi esasları temelinde çözüm gücü haline getirmemesinden kaynaklanan bir durumdur. Zayıflığını ve güçsüzlüğünü ifade ediyor. Onun için kendisine güvenmiyor, çözümü kendisinde aramıyor. Halbuki bu hareketin kadrosu çözümü kendisinde arar ve kendisinde yaratır. Başka yerde çözümü aramaz. Başka yerde çözüm yoktur. Beklenti içinde olmak çözüm değildir. Bu, hiçbir şeyi çözmez.

Birilerinin gelip sorunları çözeceğini beklemek, sorunları çözmemek, sorunları ağırlaşmaktır. Bu hareketin böyle kadroları olamaz. Bu harekette var olmak demek, kendini çözüm gücü olarak yaratmak demektir. Ne yapıp edip sorunların çözüm gücü haline gelmek demektir. Şimdi birçok kadro sorunların olduğundan bahsediyor ve bunların çözümünü istiyor, ama bunun kendi görevi olduğunu görmüyor. So-

runları çözecek olanın kendisi olduğunu görmek istemiyor. Kolaycılığa kaçıyor. Onun için de sorunların çözümünü başka yerden bekliyor. Bununla da doğru yaptığını sanıyor.

Sorunlarını dile getirmek, onun çözümünü istemek değildir. Sorunları çözmeyi esas almak, bütün sorunları kendi sorunları olarak görmek, bu sorunları çözme gücünü kendinde yaratmakla mümkündür. Sorunları çözmek isteyen gerçekten bu konuda samimiyse, sorunun çözümünün kendisinde olduğunu bilmesi gerekiyor. Bu anlayışın da böyle düzeltilmesi gerekir.

Sorunlar karşısında kendini korumanın örgütü korumadığı açıktır

Eleştirmek, dile getirmek, çözüm istemek, ama bunları düzeltme çabasına girmemek veya biraz çaba gösterip çözülmediğini görünce, hemen olmaz deyip kendisini sorunların dışında tutmak, hatta giderek sorunlar çözümlenmiyor deyip inançsızlığa düşmek, buradan da kopuşa gitmek olmaz. Birçok kopuşun nedeninde bu var.

Kendisini sorunların çözüm gücü göremediği için başkalarından bunu bekliyor. Başkaları da bunu çözmediği için sorunlar çözülmez deyip inançsızlaşıyor, kopuyor. Ya da sorunları çözmek istiyor, gücü yetmiyor, bu gücü kendisinde yaratamıyor, çözmede ısrarlı davranmıyor, sorunlar çözülmüyor sonucuna vararak kopuşa gidiyor. Kopuşların önemli bir nedeni böyle oluyor.

Eğer bu kopuşların önü alınmak isteniyorsa, sorunların çözüm gücünü yaratmak ve bunda ısrarlı olmak, sonuç alıncaya kadar bundan vazgeçmemeyi bütün kadroda egemen kılmak gerekiyor.

Kadromuzda ortaya çıkan önemli bir sorun da, örgütsel sorunlar karşısında kendini koruyarak sadece önüne konulan görevi esas alması ve bununla yetinmesi, bunu da doğru görmesi anlayışıdır. Halbuki bir kadro örgütüyle vardır. Örgütü erirken, kan kaybederken, birçok yanlışlık yaşanırken, bütün bunların dışında kendisini görmesi, kendisini korumaya alması, ben bu eksikliklere, hatalara, yanlışlıklara, sorunlara bulaşmam, kendimi

korurum gibi bir yaklaşımı esas alması, belki o kişiyi koruyabilir, ama bunun örgütü korumadığı açıktır. Örgütün korunmadığı, örgütün gelişmediği bir yerde, kişinin bu tarzda kendisini de koruyamayacağını, kaybedeceğini bilmesi gerekir.

Örgüt kadrosu örgütüyle vardır. Örgütünü koruyup geliştirdiği oranda kendisini de geliştirir, korur ve başarıya ulaşabilir. Kişilerin gücü çok sınırlıdır. Bireysel başarılar ve korumalar belki etkilidir, ama hiçbir zaman örgütsel başarıyı yaratmaz. Kendini korumayı esas almak, bireycilik ve bencilliktir. Hiçbir kadro kendini korumayı esas almaz. Kadro örgütü koruduğu oranda kadrodur. Örgütü korumayan, sadece kendini korumayı esas alan, sadece önüne konulan görevi gören, onun dışındakini görmeyen biri örgütü başarıya götüremez.

Kadroda yaşanan diğer önemli bir sorun da, kadronun güçsüzlüğüne ve çözümsüzlüğüne gerekçe aramasıdır. Yarattığı gerekçeye inanması ve yarattığı gerekçeyi başkalarına inandırma çabasına girmesi, buna ihtiyaç duymasıdır. Bu da bizim militan kadro gerçekliğimizle bağdaşmayan bir durumdur. Bu hareketin hiçbir kadrosu buna ihtiyaç duymaz ve duymaması gerekir. Buna kimler ihtiyaç duyar; zayıf, güçsüz, başarısız olan, başarıda ısrarlı olmayan ve başarının gücünü kendinde yaratmayanlar. Bu da her türlü ikiyüzlülüğü, aldatmayı, ayarlamayı yaratır. Bu hareketin böyle bir kadrosu olamaz. Gerekçeye, zayıflığa, ikiyüzlülüğe sığınma, bu hareketin çizgisinde buna yer yoktur. Bu hareket zayıflıkla, güçsüzlük ve çözümsüzlükle mücadele eden bir harekettir. Bu açıdan hareketin kadrosu, bu hareketin suç saydığı, mücadele ettiği anlayışları kendisinde yaşatamaz, buna ihtiyaç duyamaz.

Kadronun tercihleri çizginin ihtiyaçlarına göre olmak zorunda

Üzerinde durulması gereken en önemli sorunlarından biri de, demokrasi ve özgürlük anlayışında yaşanan çarpıklıktır. Bu hareketin demokrasi ve özgürlük anlayışı yerine kendi bireysel anlayışını esas alması ve bunu da hareketin anlayışı gibi göstermesidir. Hareketin demokrasi ve özgürlük anlayışını kendi anlayışına uyarlamasıdır. Kendi yorumundan, çizgisinden, mantığından geçirerek kendine benzeştirmesidir. Buna dayanarak bireysel özgürlük adı altında bireysel tercihlerini geliştirmesi, buna da demokrasi ve özgürlük demesidir.

Bu hareketin kadrosu keyfi ve bireysel olamaz. Bu hareketin kadrosunun istemleri demokrasi ve özgürlük adı altında bireysel, keyfi, kendisi için olamaz. Kadrosunun tercihleri çizgiye göre, çizginin ihtiyaçlarına göre olmak zorundadır. Önderliğin, Hakilerin, Agitlerin, Kemallerin, Zilanların, Beritanların, Hayrilerin, Mazlumların, Karasungurların yaptığı tercihler gibi olmak zorundadır. ‘Ben bu hareketin kadrosuyum, ben Önderliği, çizgiyi, şehitleri esas alıyorum’ deyip bireysel tercihlerde bulunmak, bu harekete karşıtlığı ifade eder. Bu hareketi kendine benzeştirmeyi, Önderliği, şehitleri, hareketi kendine göre yorumlayıp, kendine göre yaklaşımı ifade eder. Bu harekette tercih tamamen çizginin hedeflerine ve ihtiyaçlarına göredir. Başka tercihler olamaz. Buna tercih de denilemez. Ve bu tercihlere özgürlükçü demokratik tercihler de denilemez.

Bir tercihin özgürlükçü ve demokratik olup olmadığı, onun tarih, kültür, felsefe, ideoloji, siyaset, örgüt, yoldaşlık

ve halk bağıyla ölçülür. O zaman o tercihin doğru olup olmadığı anlaşılır. Bunlarla bağını kurmadan kendi başına bir tercihte bulunmak, buna da demokratik tercih demek büyük bir aldatmayı ifade eder. Tercih adı altında görev yapıp yapmama, alan, kişi, imkan beğenip beğenmeme gibi keyfiyetler gelişiyor. Buna da demokrasi ve özgürlük deniliyor. Bunların hiçbirinin demokrasi ve özgürlükle bağlantısının olmadığı açıktır. Tamamen bireyci, keyfi tutumlardır. Bu tür çarpıklıkların kesinlikle kabul edilmemesi, reddedilerek düzeltilmesi gerekiyor.

Hareketin kadrosu kişileri değil örgütü esas alır

Kadromuz çizgi esaslarından koptuğu için geleneksel kültür ve ahlak kişiliğiyle yaşamaktadır. Geleneksel kişilik gruplaşan kişiliktir. Parçalanmayı, gruplaşmayı esas alan kişiliktir. Bu hareketin kadrosu hiçbir gerekçeyle ne gruplaşmaları, ne ahbap çavuşluğu, ne yöreciliği, ne parçacılığı, ne de mezhepçisini esas alamaz. Bu hareketin çizgisinde bunların hiçbirisine yer yoktur. Dikkat edilirse egemenler halkı paramparça ederek, güçsüzleştirip üzerlerinde egemenliklerini kurar ve yürütürler. Egemenliğe karşı mücadele eden özgürlükçü güçler bu parçalanmayı giderdikleri oranda özgürlüğü gerçekleştirirler.

Hiçbir zaman özgürlük, eşitlik ve demokrasi ideali olan, bunun için örgütlenen, mücadele eden bir güç parçalanmayı, egemenlerin çizgisini esas alamaz. Bu hareketin kadrosunda herhangi bir gerekçeyle hareket içinde gruplaşma geliştirme, bunu da meşru bir hak görme kabul edilemez.

Hareketin kadrosu olmasına rağmen, hareketi esas almayarak kendisini kimde buluyorsa onu esasa alıyor. Her türlü şeyini onlarla paylaşıyor ve örgüte de oldukça kapalı kalıyor. Örgüte kapalı, ama ahbap çavuşları ve güvendiği kişilerle her şeyi tartışıp paylaşabiliyor. Bu, aslında örgüt içerisinde geleneksel kişiliği, kültürü ve ahlakı yaşatmadır. Toplumda kim kime güvenirse sadece onunla ilişkilenir ve her şeyini tartışır. Örgüt ortamında, örgüt insanları içinde güvendiğim ve güvenmediğim insanlar biçiminde bir gruplaşma yaratılamaz. Bazılarına güvenmek, küçük bir gruba güvenmek, örgüte, onun çoğunluğuna güvenmemek, tamamen toplumdaki o ilişkilenme ve yaşam tarzını sürdürmedir. Bu, düşmanın verdiği kişiliği, kültürü, yaşam tarzını olduğu gibi örgüt içinde sürdürmeye çalışmaktır ve çok tehlikeli bir yaklaşımdır.

Bu hareketin kadrosu kişileri değil, örgütü esas alır. Her şeyini örgütle paylaşır. Kişilerle paylaşacağı herhangi bir şeyi yoktur. Örgüt içerisinde olup örgütü değil de kişileri esas almak demek, örgütselliği reddetmek demektir. Bireyciliği esas almak demektir. Bu da örgütü dağıtmaktır. Örgüt içinde olup da örgütü benimsememek, örgütle birleşmemek, kişileri esas almak, örgütle savaştır, örgütle mücadele etme, örgüte düşmanlıktır. Hiçbir kadronun bunu kabul etmeyeceği, mücadele edeceği açıktır. Ama maalesef içimizde kadro olduğunu söyleyip de bu yanlışlıkları esas alanlar var. Bunu görüp de göz yumanlar, bunun üzerine gitmeyenler var. Bundan daha tehlikeli bir durum olamaz.

Devrimimizin tarzı zorluklarla tamamen zorluklarla boğuşarak yenmedir

Örgüt kadromuzda yaşanan önemli sorunlardan biri de örgüt gündemini esas alma yerine başkalarının gündemini esas alma, başkalarının gündemlerini dinleme, onu gündem olarak kendine belirleme, onun için de örgütün gündemiyle birleşmeme, onun gereklerini yerine getirmeme söz konusudur. Dolayısıyla örgüt sorunlarını ve görevlerini görmeme, bu sorunların çözümüne girmeme, bu sorunları üstlenmeme, başkalarının gündemine kayarak örgütten kaçma söz konusudur.

Bu hareketin kadrosu kendi dışındaki güçlerin yarattığı gündemi kendi gündemi olarak kabul edemez. Onun peşinden gidemez. Gittiği taktirde örgütü kaybetmiş olur. Böyle biri örgüt ortamında kaldığında örgütü yaşamayacağından, örgüt için tehlikeli bir kişilik oluşturur. Bu da örgüt için ciddi bir tehlike yaratır. Örgütün böylesi bir kadroyu kabul etmeyeceği, bunun kadro gerçeğiyle bağdaşmadığını bilmek gerekiyor.

Kadromuzda zorluklarla, engellerle mücadele etme yerine bunlara boyun eğme, bunları kabul etme, kolaycılığı seçme anlayışı oldukça gelişmiş. Halbuki bu hareketin tarzı her şeyi mücadeleyle elde etmektir. Bu hareket başlangıcından günümüze kadar her şeyi mücadeleyle elde etti. Hiçbir şeyi mücadelesiz, kolay elde etmedi. Bu gerçeklik, bu özellik, bu hareketin kadrosunun da özelliği olmak zorundadır. Fakat birçok kadromuzda bu tarzdan uzaklaşma, dolayısıyla her şeyi kolay elde etme anlayışı gelişmiştir. Neden istediğim verilmiyor gibi şikayetlere başlama gelişiyor. Bu yaklaşımdan herhangi bir şey elde etmeyeceğine göre, buradan inançsızlaşma ve kopma gerçekleşiyor. Halbuki bizim mücadelemizin ve devrimimizin tarzı zorluklarla, tamamen zorluklarla boğuşarak yenmedir. Bu tarzda sonuç elde etmedir.

Kadro eleştiri tepki duyduğu durumlara kendi düşüyor

Kadromuzda yaşanan önemli hususlardan biri de eleştirdiği, tepki duyduğu konulara daha sonra kendisinin düşmesi durumudur. Bu neyi ifade ediyor? Karşı çıktığı, eleştirdiği şeyi bilinçli yapmadığını, sadece tepkiyle yaklaştığını, bunun için o tutumları gösterdiğini ve tepkinin de herhangi bir çözüm yaratmadığını gördüğünden sonuçta tepki duyduğu şeyi kendisi yaşıyor. Bu, aslında karşı çıktığı şeye neden karşı çıktığını bilmemesinden ileri geliyor. İnsan bir şeye bilinçlice karşı durursa, onu gidermeye çalışır, hiçbir zaman onu yaşamaz.

Eğer bir şeye tepki duyuluyor da bu tepki bilince, bu da örgüte, eyleme dönüştürülmüyorsa, sadece bir tepki düzeyinde kalıyorsa bunun herhangi bir şeyi çözmeyeceği ve tepki duyan kişiyi de tepki duyduğu şeye götüreceği çok rahat anlaşılmalıdır. Tepkiyle hiçbir şey çözümlenemez. Tepkiyle hareket edilirse bu, sorunları ağırlaştırarak daha fazla tahribe yol açar. Sadece tepki düzeyinde kalır da sorun çözülmezse, burada inançsızlık gelişir. İşte

"Kadromuzun örgüte, halka ve kendine güvenme sorunu ciddidir. Kendisini oldukça itibarsız kılmıştır. Kendisini çok düşürmüştür. Bunu görmesi ve gidermesi gerekiyor. Bu da ancak kendisini çizgi esasları temelinde yeniden yaratmasıyla mümkündür. Kendisinde bu temelde çözüm gücü geliştirirse özgüveni artabilir, halka, örgüte güveni gelişebilir. Kendine güvenmeyenin örgüte ve halka da güveni olmaz"

birçoğunda tepki duyduğu şeyi sonradan yaşama ortaya çıkmışsa bunun sonucudur.

Tepki duyulan her şeye neden tepki duyulur? Yanlış, çirkin olduğu için. Mademki yanlış ve çirkindir, onu gidermek gerekiyor. Bunu gidermedikçe çirkinliğin giderek daha da egemen olacağını ve o çirkinliğe karşı duranı da etkisi altına alacağını bilmek gerekiyor. Nitekim birçok kadromuzda karşı çıkma, eleştirme, hatta çözümünü de isteme oldukça gelişmiş olmasına rağmen, giderilmesini istediği sorunun çözümüne girmediğinden, o sorun giderek ağırlaşmakta ve birçok kişiyi de etkisi altına alabilmektedir. Bunun yığınca örneklerini görebilmekteyiz.

Sorun, bilince çıkarmaktır. Onu gidermenin çabası içerisine girmek ve onu gidermektir. O zaman tepki anlamlıdır. Aksi takdirde sadece tepki düzeyinde kalan bir tutum herhangi bir şeyi değiştirmeyeceği gibi tersi sonuçlar da yaratacaktır ve nitekim birçok kişi de bunu görmek mümkün.

Kadroda ciddi bir güven sorunu hakimdir

Kadromuzun örgüte, halka ve kendine güvenme sorunu ciddidir. Kendisini oldukça itibarsız kılmıştır. Kendisini çok düşürmüştür. Bunu görmesi ve gidermesi gerekiyor. Bu da ancak kendisini çizgi esasları temelinde yeniden yaratmasıyla mümkündür. Kendisinde bu temelde çözüm gücü geliştirirse özgüveni artabilir, halka, örgüte güveni gelişebilir. Kendine güvenmeyenin örgüte ve halka da güveni olmaz. Güvensizlik güçsüzlüğü, çözümsüzlüğü ifade eder. Bunu gidermenin tek yolu, kendini çözüm gücü haline getirmektir. Bu da ancak çizgi esaslarına kendimizi yatırmakla, bu temelde kendimizi yeniden yaratmakla mümkündür. Her kadronun bu temelde kendisini yaratarak militan ölçüleriyle, çalışmalarıyla, yaşamıyla, mücadelesiyle, yaklaşımlarıyla halka, örgüte, mücadele arkadaşlarına kendisini kabul ettirmesi gerekiyor. Bunun çabası içine girerse bunu başaracağına inanmalıdır.

Kadro neden bu duruma düştü? Bu, komplo ve tasfiyecilikle bağlantılı bir olaydır. Çünkü tasfiyecilik kadro döneminin bittiğini ilan etti. Kadro, madem dönemim bitti, o zaman ben ne yapacağım, arayışına girdi. Birçok kadroda eğer bireysel arayışlar geliştiyse, örgüte güvensizlik, kopma geliştiyse, bunun sonucu olarak gelişti. Tasfiyecilik bununla kadroyu sıradan bir insan durumuna düşürmek istedi. Hedefi, hareketi tasfiye etmekti. Çünkü bu hareket kadro üzerinden yürüyen bir hareketti. Hareketi tasfiye etmek, kadroyu sıradan insan durumuna düşürmekten geçiyordu. Tasfiyecilik bunun mücadelesini yürüttü. Bu amaçla kadronun döneminin bittiğini söyledi. Kadroyu hiçleştirdi, kadronun kendine ve örgüte olan güvenini sarstı, kadro bundan dolayı kendine ve örgüte olan güvenini kaybetti, bireysel yaşam arayışına girdi. Bu konuda kendini çok dağıtan kadrolar da oldu.

Tasfiyecilik kadroyla halk arasında da bu temelde güvensizliği yaratmak istedi. Kendini dağıtan kadro ortaya çıkınca, halkın kadroya olan güveni de sarsıldı. Kadro bu gerçeği bilerek, kendisini hızla bu durumdan çıkarmalıdır. Bu harekette kadro her zaman rolünü oynayacaktır. Kadronun olmadığı bir hareket hiçbir zaman başarıya gidemez. Bu da çok nettir.

Hele hele Apocu hareket gibi bir hareketin kendi militan kadrosu olmadan bu hedeflerine ulaşması hiçbir zaman mümkün olmayacaktır. Bu yüzden her dönemde bu hareketin kadrosu olacak ve bu hareket kendi kadroları üzerinden hedeflerine doğru yürüyecektir. Bunun kadro tarafından çok net anlaşılması gerekiyor.

Tasfiyecilik halkın irade haline gelmesini engellemek için kadroya yöneldi

Kadro olmadan, kadronun öncülüğü olmadan, halk bilinçlenemez, örgütlenemez, irade haline gelemez. İşte tasfiyecilik halkın irade haline gelmesini engellemek için onu irade haline getirecek kadroyu sıradanlaştırmak, anlamsız hale getirmek istedi. Bunu anlamayan hareket, zamanında bunun önlemini alamadı, yine bunu zamanında anlamayan kadro kendisini koruyamadı, oldukça bireysel yaşam arayışlarına düştü, kendisini oldukça dağıtanlar da oldu, bitiren, kopanlar da, ama kopmayanlardan bir kesimi de kadro ölçülerinden oldukça uzaklaştı, sıradanlaştı, kendisini kuruyan bir ağaç haline getirdi.

Tabii ki kadro kendisini bu duruma düşürürse, halk böylesi bir kadroyu kabul etmez ve güven duymaz. Halkın kadrodan beklentileri var. Kendisine öncülük yapılmasını istiyor. Bunu görmeyen halk –hele hele kadro ölçüleriyle çelişen kadroları görünce– tabii ki buna tepki duymakta, bu kadroya güvenmemekte, bu kadro şahsında giderek örgüte olan güvenini de yitirmektedir. Hiçbir kadronun kendi şahsında halkın örgüte olan güvenini yıkması kabul edilemez. Hiçbir kadro kendi şahsında bunu yaşatamaz. Bu hareketin kadrosu ölümünü kabul edebilir ama bunu kabul edemez.

Bu hareketin kadrosu bütün yaşamıyla bu örgüte güveni, inancı sağlatmak ve bu temelde harekete güç katmak zorundadır. Kendi şahsında örgütü tartışmalı duruma getiren, örgüte olan inancı sarsan hiçbir kişi bu hareketin kadrosu olamaz.

Kadro olmak demek kendi şahsında örgüte, geleceğe güven ve başarı yaratmak, bunu yaşatmak demektir. Ancak buna kadro denilebilir. Birçok kadromuz fiziki olarak ortamımızda kalıyor, fakat kadro ölçülerini kaybetmiş, çizgi esaslarını kaybetmiş, görev ve sorumluluklardan oldukça uzaklaşmış durumdadır. Bu da kadroyu ve onun

şahsında örgütü halk nezdinde tartışmalı bir duruma getirmiştir. Bunun hızla aşılması gerekiyor. Kadronun kendisini bu durumdan çıkararak, kadro ölçülerine, çizgi esaslarına yatırarak tekrar kendini çözüm gücü olarak yaratması ve bu temelde halka tekrar güven vermesi, halka ilişkilerini yeniden kurması gerekiyor. Eğer bu giderilemezse, hareket açısından ciddi bir tehlikenin oluşacağını görmek gerekiyor.

Hareketin her militanı hareketiyle militanlığıyla tarihiyle onur duyar

Kadro esas ve ölçülerinden uzaklaşıldığından ötürü kadromuzda bireycilik, keyfi tutumlar, halktan, örgütten, görevden kopmalar, kendine göre yaklaşımlar, görev yapıp yapmama, istediği zaman görevi bırakma, kendine göre yaşam arayışları oldukça gelişmiş durumdadır.

Bürokratizm, memurculuk, amircilik, liberalizm, milliyetçilik oldukça gelişmiş durumda. Militanlık unutulmuş, terk edilmiş, adeta suç sayılıyor. Militanlıktan ne kadar uzaklaşılırsa o kadar yaşam imkanı elde edilir gibi yanlış bir yaklaşım var. Halbuki militanlıktan kopmak, uzaklaşmak insanlıktan uzaklaşmaktır, her şeyi kaybetmektir.

Çünkü biz, Apocu militanlıkla bütün bu gelişmeleri yarattık ve onunla koruyoruz. Bundan sonrasını da ancak o militanlıkla yürütebiliriz. Bu militanlıktan onur duyulacağına, tam tersine ondan kaçış var. Hatta onu suç sayma görenler var. Bu temelde militanlığa saldırılar var, baskılar var, töhmet altına almalar var. Bunun da bazı zayıf militanlarda etkili olduğunu görüyoruz.

Apocu militanlık büyük bir militanlıktır. Büyük yaşamadır. Her militan bundan onur duyar. Bu militanlığın bir gerçekleşme biçimi var. Bu militanlık temiz bir militanlıktır. Dürüsttür ve etkilidir. Kazandıran, yaşatan bir militanlıktır. Bu militanlık, tarihte insanlık arayışını sürdürenlerin günümüzdeki gerçekleşme biçimidir. Tarihte, insanlığın kirlenmesine karşı, baskı ve köleliğe karşı özgürlük ve eşitlik mücadelesi yürüten bir kişilik, yaşam, kültür, ahlak, gelenek vardır. Buna dervişlik, azizelik vb denmiştir. Dervişlik, azizelik kendini amaçlarına adamadır. Bunun için kendisi olmaktan çıkma, kendisini aşmadır. Kendisine ait bir yaşamı reddetmedir. Tümüyle amaçlarına göre yaşamını düzenlemek ve yaşamaktır. Bunun dışında bir yaşamı yaşam olarak kabul etmemektir. Bu, büyük bir kişiliktir, temiz bir kişiliktir ve oldukça da etkili olan, gelişmeyi, büyümeyi yaratan bir kişiliktir.

Tarihe baktığımızda bütün önemli gelişmelerin altında bu kişiliğin olduğunu, bunun damgasını taşıdığını görürüz. PKK militanlığı da bu derviş ve azize militanlığının günümüzde gerçekleşmiş biçimidir ve oldukça da gelişkin bir biçimidir. Tarihte tek tek kişiliklerde gelişen bu kişiliğin PKK somutunda, Kürdistan'da genelleşmesidir. Bu kişilik temiz ve dürüst olduğu için, bu kişilikte kendisine ait her hangi bir şey olmadığı için, bu kişilikte baskı, kölelik, aldatma, ikirciklik yoktur. Bu yüzden herkesi etkileyor ve etkileri uzun süre devam ediyor. Çünkü insanlık tamamen bu kişilikte yaşam buluyor. İnsanlığı temsil eden bu kişiliktir. Böylesi bir militanlıkla da ancak onur duyulabilir.

Oysaki bu militanlıktan uzaklaşan, kopan bazılarında, bu militanlığı onur olarak görmeme, kölelik olarak görme, onun için de bunu reddetme, başka arayışları önüne koyma gelişiyor. Halbuki Kürdistan'da gelişmeyi, başarıyı, değeri, yaşamı yaratan bu militanlıktır. Bunun dışındaki herhangi bir militanlık Kürdistan'da bir gelişmeyi, bir değeri yaratmıyor. Bu hareketin her militanı, hareketiyle, militanlığıyla, tarihiyle onur duyar. Ama maalesef bu militan ölçülerden uzaklaşmanın bir sonucu olarak bunu terk etme, bundan adeta pişmanlık duyma, onun için bu militanlığa karşı durma, ona saldırma bazılarında gelişebiliyor. Bu militanlıktan kopmak demek bu militanlığa saldırmak demektir.

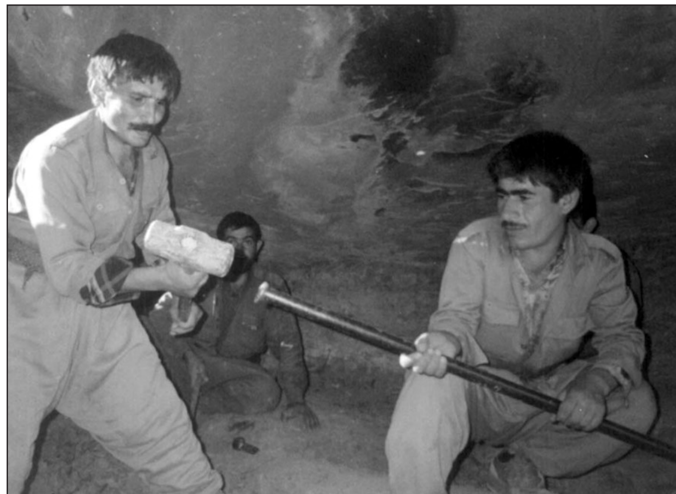
Dikkat edilirse her kopan ve her kopmak isteyen bu militanlığa saldırıyor. Buna saldırarak güya yaşayabileceğini sanıyor. Yaşamı bu militanlığı reddetme, bitirmek olarak anlıyor. Bu, aslında yaşama saldırıdır. Çünkü insanlığı, gelişmeyi temsil eden bu militanlıktır. Buna saldırmak yaşama, geleceğe saldırmak demektir.

Bu hareket kendi olanakları üzerinde yürüyen bir harekettir

Kadroda ortaya çıkan ve mutlaka giderilmesi gereken önemli bir durum da hareketi kendisine muhtaç görme, kendine mahkum etme, kendine borçlu görme, bu temelde hak arama, hareketi tehdit etme, şantajlara başvurma, dışımızdaki devletlerle hareketi tehdit etmeye kadar giden anlayışlardır.

Bu hareketin her insana büyük değer verdiği biliniyor. Ama gerçekten bu harekete saygılı olan, yaşama saygılı olan, bu hareketin yarattığı değerlere saygılı olanlara her zaman değer verir. Bu anlamda her insana muhtaçtır. Bu tek bir kişi de olsa değer verir. Görülüyor ki bu hareketin insanlara değer vermesi bir zayıflık olarak görülüyor, suistimal ediliyor ve bu, harekete karşı tersinden kullanılmak isteniyor. Bunu daha çok da kimler yapıyor? Gerçekten de oldukça geri, güçsüz, zayıf, çözüm gücü olmaktan uzak, hareketin sunduğu birtakım imkanları çalan kişiler yapıyor.

Bu kişilerin şunu çok iyi bilmesi gerekiyor: Bu hareket dürüst insanlara, mücadele etmek isteyenlere, özgürlüğe tutku derecesinde

bağlı olanlara değer verir. Özgürlük, demokrasi, eşitlik mücadelesi yürütmek isteyenlere her şeyini verir, ama bunlarla oynamaya kalkanlara, hareketin yaklaşımlarını, olanaklarını suistimal edenlere karşı da hareketin acımasız olduğunu bilmesi gerekir. Hareket bu tür kişiliklerin hiçbirine muhtaç değildir. Bu hareket hiç kimseye kendini muhtaç etmez, hiç kimseye kendisini mahkum etmez, hiç kimseye kendisini borçlu hissetmez.

Çünkü bu hareket kendine güvenen, kendi olanakları üzerinde yürüyen bir harekettir. Bu bir ilkedir. Bundan dolayı hiçbir zaman kendisini kimseye muhtaç etmemiştir, borçlu duruma düşürmemiştir. Bu harekette yer alan her kadronun, bu hareketin gücüyle gücünü birleştirerek, özgürlük mücadelesinde yerini alması gerekir. Bu hareketin bütün imkanlarını bu hareketin başarısı için kullanması gerekir. Bu hareket kime ne veriyorsa, bu hareketin başarısı için veriyor. Hiç kimseye kendi bireysel amaçları veya ahbap çavuşları için, ailesi için vermiyor. Bu hareketin olanaklarını kendi bireysel amaçları temelinde kullanmak demek hırsızlıktır. Bu harekette hırsızlara yer olmadığını da herkesin bilmesi gerekiyor.

Hareketin kadrosu bir özgürlük militanıdır

Bu hareket hiç kimsenin hakkını yememiştir. Tam tersine, her militana gerekli olanı vermeye çalışmıştır. O yüzden hiçbir militanın bu hareketten alacağı hiçbir şeyi yoktur, vereceği vardır. Bu anlamda borçluluğu vardır. Bu hareketin gerçek sahipleri, biz bu harekete bunu yaptık, karşılığında şunu istiyoruz, bunu hak ettik dememişlerdir. Tam tersine, bütün hizmetlerine rağmen kendilerini borçlu görmüşlerdir. Büyük şehidimiz Mehmet Hayri Durmuş *"mezar taşıma borçlu yazın"* demiştir. Eğer Hayri kendisini borçlu görüyorsa, bu harekette hiçbir kadro kalkıp da hak arayıcılığına giremez, bunun da çok net anlaşılması gerekiyor.

Hareketin kadrosu bir özgürlük militanıdır

Bu hareketin kadrosu kendi gücünü bu hareketin gücüyle birleştirerek, sömürgecilerden bu halkın gasp edilen bütün haklarını alma, koparma mücadelesini verir. Bu halka kazandırdığı hak kadar hak sahibi olur. Bu halka hiçbir şey kazandırmadan herhangi bir hakkın sahibi olamayacağını bilmelidir. Kaldı ki bu hareketin militanlığının özünde, kendini karşılıksız katma, herhangi bir şey istememe esastır.

Çünkü bu hareketin kadrosu bir özgürlük militanıdır. Özgürlük militanlarının kendisi için hak aramaları söz konusu olamaz. Onların bütün çabaları, amaçları, hedefleri halkını özgürleştirmektir, halkına gerekli yaşam olanaklarını kazandırmak ve bunun mücadelesini yürütmektir. Bu hareketin kadrosu bu açıdan bu harekete karşı şantaja, hak arayışına başvurmaz. Hareketi kendine muhtaç görme, mahkum etme, borçlu tutumlarına girmez. Bunun iğrençlik olduğunu, bunun bu harekete hakaret olduğunu, düşmanlık olduğunu, böylelerinin bu harekette yerinin olmadığını çok iyi bilmeleri gerekiyor.

Kimse örgütün karar ve talimatlarına kendine göre yaklaşamaz

Diğer önemli bir sorun da kadronun örgüt karar ve talimatlarını ciddiye almaması, uygulamaması ya da bunlara kendine göre yaklaşmasıdır. Bununla da örgütü felç etmektedir. Hiçbir örgüt militanı örgütün karar ve talimatlarını uygulamama veya kendi yorumundan geçirme, kendine göre yaklaşma, uygulayıp uygulamama keyfiyetine düşemez. Birçok karar alınıyor, bunlar kağıt üzerinde kalıyor. Veya talimatlar gönderiliyor, bunları okuma, gereklerini yerine getirme zahmetine katlanılmıyor. Talimatlar da, değerlendirmeler de, kararlar da bir tarafa atılıyor. Bu neyi ifade ediyor? Örgütten kopulduğunu, bu örgüte güvenilmediğini, örgütün dışına çıkıldığını, örgütün ciddiye alınmadığını gösterir.

Örgütü ciddiye almayan, onun talimatlarını, kararlarını yerine getirmeyen, örgütü dinlemeyen biri örgüt militanı olamaz. Hatta örgüt karar ve talimatlarını yerine getirmek de insanı militan yapmaz. Bugün birçok yurtseverimiz örgüt militanı olmadıkları halde örgütün karar ve talimatlarını dinliyor, hatta gereklerini de yerine getiriyor. Bu, onları militan yapmıyor. Bir militanın kendi örgüt karar ve talimatlarını yerine getirmesi onu militan yapmaz. Önemli olan, bir militanın, örgüt önüne görev koymadan kendisi için görev tespit edip yerine getirmesidir. Kendi kendisine talimat ve emir vermesidir. Kendisi için karar çıkarıp yerine getirmesidir. Onu militan yapan budur. Yani tamamen gönüllü çalışmadır. Hareketin hedeflerine kilitlenme, ihtiyaçlarını gözetip gidermedir. Kişiyi militan yapan budur.

Maalesef birçok kadromuzda bırakalım çizgi esaslarını gözetmeyi, onun ihtiyaçlarını önüne koyup gidermeyi, kendi kendisi üzerinde denetim kurmayı, kendisine talimat vermeyi, önüne görev koymayı, örgütün önüne koyduğu görevleri bile yapmıyor ya da çok zorlamayla bunu yapıyor. İşte bu da bu militanın militan özelliklerini kaybettiğini, çizginin, örgütün dışına çıktığını gösteriyor. Böyle bir militanlığın olamayacağı da açıktır.

Kendini sisteme göre konumlandıran biri bu hareketi de sisteme göre konumlandıracaktır

Avrupa'daki kadrolarımızda yaşanan en önemli sorunlardan birisi de kadronun hukuksal nedenlerden dolayı devlet ile örgüt arasında sıkışmasıdır. Bu sıkışma sonucunda devletlerden yana tavır takınması, örgütten uzaklaşma, hatta kopmasıdır. Devletler bunu çok iyi görüyor ve değerlendiriyor, örgüte karşı da işletiyor, sonuç da alabiliyor. Hatta Almanya'da öyle bir çirkin durum ortaya çıkmış ki, bu hareketin kadrosu Almanya'yı dinler duruma gelmiş. Almanya'nın talimatlarını esas alıyor. Almanya, gelme, çalışma veya tutuklanıp çıktığında çalışma diyor, kadromuz da buna uyuyor. Bu hareketin böyle bir kadrosunun olamayacağı çok açıktır.

Ne zamandan beri bu hareketin kadroları devletin talimatlarıyla hareket ediyor! Halbuki bu hareketin kadrosu işe nereden başladı; devletten, devleti esas alan sistemden kopmayla, onun dışına çıkmayla başladı. Ve bugün bu hareketin çizgisi genelde egemenlikli hiyerarşik toplum sisteminden, özelde de kapitalist sistemden kopmayı esas alıyor. Bu kopuşu gerçekleştirmeyen hiç kimsenin bu hareketin kadrosu olamayacağı açıktır. İşe buradan, var olan sistemden bütün yönleriyle kopuşla başlaması gerekiyor. Ne yazık ki Avrupa'da gelişen bunun tam tersi oluyor. Sistemi esas alma, sistemin içine daha çok gömülme, hatta onun talimatlarını dinleyip, yerine getirme yaşanıyor. Bu, ciddi bir durumdur.

Bu hareketin böyle bir kadrosunun olamayacağı çok açıktır. Böylelerin kadro görülmemesi ve hızla bu örgütün bünyesinden sökülüp atılması gerekiyor. Bu, çizgiyi, onun esaslarını muğlaklaştırmaktan başka bir şey değildir ve oldukça tehlikelidir. Bu, çizgiyi sisteme yamamadır. Ona göre ayarlama, ona uyarlamadır. Kendini sistemin talimatlarına göre konumlandıran biri, bu hareketi de sisteme göre konumlandıracaktır ve bu durum oldukça tehlikelidir.

Kadromuzda gençlik ruhunun ve kadın ruhunun oldukça zayıf düştüğü hatta yer yer kaybedildiği, bunun için de ruhsuzlaşmanın, duyarsızlaşmanın geliştiğini, her türlü sorunla, olumsuzlukla, yanlışlıkla, çirkinlikle yaşandığını görüyoruz. Eğer bu durumu aşmazsak bizi tasfiyeye götürür. Bu hareketin kadrosu, kendisini gençlik ve kadın ruhuyla donatmalı. Bu ruhla donatırsa, ruhsuzlaşmaz, kirlenmez, düşkünleşmez, kurumaz. Kendisini bu ruhla donatırsa, hiçbir menfaat gözetmeden çalışmalara, görevlere katabilir ve oldukça moralli, inançlı, coşkulu, güvenli, bilinçli olur. Kendisini bu ruhla katarsa temiz, dürüst, oldukça özgür, demokratik, eşitlikçi tutabilir. İşte bu ruhun zayıflaması, yer yer kaybolması, kadroda bilinen ruhsuzlaşmayı, çürümeyi, kopuşu yaratıyor. Bunun hızla giderilmesi gerekiyor.

Avrupa'da kadromuzda, örgütümüzde böylesine ciddi ideolojik ve örgütsel sorunlar yaşanıyor. Bu örgütsel ve ideolojik sorunlar görülüp aşılmadan, Avrupa çalışmalarımızın başarıya gitmeyeceği, Avrupa'daki örgütümüze karşı geliştirilen saldırıların sonuç vereceğinin görülmesi gerekiyor.

Avrupa'da tasfiyeci anlayışın etkileri yaşanıyor

Avrupa'da tasfiyeci anlayışın etkileri yaşanıyor. Bu örgütten, ideolojiden uzaklaşmalar, bireysel tutumların gelişmesi bunun sonucu olarak gelişiyor. Bunu gören Avrupa devletleri, istihbarat örgütleri, bundan yararlanarak bireyciliği ve örgütsüzlüğü geliştirmeye, örgütü başkalaşıma uğratmaya çalışıyor. Bir PKK yerine farklı farklı PKK'ler yaratmaya, bununla da PKK'nin tasfiyesini gerçekleştirmeye çalışıyorlar. PKK'nin tasfiyesi demek, Kürt halkının her şeyini kaybetmesi demektir. Bugüne kadar elde ettiği tüm değerleri kaybetmesi demektir. Kadromuzun bu gerçeği görerek, kendisini çizgi esasları üzerinden yeniden yaratması gerekiyor. Çözüm buradadır, çözüm yolu tamamen kendini çizgiye, onun militan esaslarına yatırma, bu temelde kendini yeniden yapılandırmadan geçiyor. Başka bir çözüm yolu yoktur. Sorunları dile getirmek, eleştirmek, çözüm istemek, ama bunun çözümüne girmemek, çözümü kendisinde aramamak, kendisinde bulmamak çözümsüzlüğü ifade ediyor. Çözümsüzlük de tasfiyeciliği ifade ediyor.

Olmaz felsefesi düşman felsefesidir

Kadromuz partileşmeyi önüne koymalıdır. Partileşmek demek büyük çözüm gücüne ulaşmak, sorunları çözmek, gelişme ve başarıyı yakalamak, bu temelde büyük yaşamak demektir. Partileşmek demek toplumsallaşmak, bu da insan olmak demektir. Biz partileşmede ne kadar derinleşmeyi sağlarsak o kadar toplumsallığımızı ve insanlığımızı geliştirir, o kadar başarı elde ederiz. Bunun aksine partileşmemek, buna karşı durmak, tepki duymak, partisizliği geliştirmek, toplumsallıktan, insanlıktan kopmak, her şeyi kaybetmek demektir. Her şeyden önce başarıya inanmak gerekiyor. Halkımızın meşhur bir sözü var: 'Çobanın gönlü isterse tekeden süt sağar, gönlü istemezse keçiden de süt sağamaz.' Bugün Avrupa'daki kadromuzun yaşadığı budur. Değil tekeden süt çıkarmayı, keçiden süt çıkmayacağını, olmazın felsefesini yaşıyor. Bu, düşman felsefesidir.

Halbuki PKK gerçekliği, onun Önderlik gerçekliği demek, bu felsefeyle mücadele etmek demektir. PKK gerçekliği keçiden değil, tekeden süt çıkarmayı esas alan ve bunu başaran gerçekliktir. PKK gerçekliği, herkesin olmaz dediğini olur yapma gerçekliğidir. Felsefesi budur, üslubu budur, tarzı budur.

Ama PKK kadrosunda son dönemde gelişen nedir? Olmaz felsefesi, yani düşman felsefesi. Olmaz felsefesini esas alan bir kadro elbetteki olmazı yaşar. Bu üslubun, bu felsefenin, bu tarzın terk edilmesi gerekir. Apocu felsefeye, ideolojiye, onun örgüt esaslarına, militan esaslarına, onun tarz, tempo, üslup ve yaşam anlayışına, mücadele anlayışına gelmek, bu temelde kendisini düzeltmesi gerekiyor. Bu yapıldığında görülecektir ki sorunlar çözülüyor ve başarı da elde ediliyor. Başarının yolu buradan geçiyor. Başarıyı başka yerde aramamak gerekiyor.

Önder Apo değerlendiriyor

Basın yayın kurumlarındaki çalışmalar üzerine

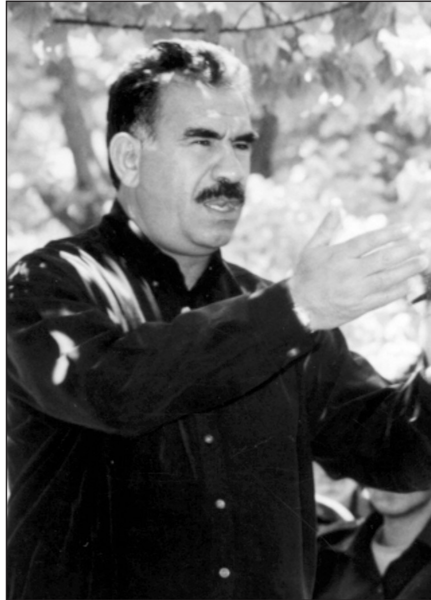
"Basın yayın kuruluşları muazzam bir deformasyon savaşı yürütüyorlar. Sahte Türk'ü, bütün Türklermiş gibi yutturmaya çalışıyorlar. Sahte müslümanlığı gerçek müslümanlıkmış gibi yürütüyorlar, hatta sahte solculuğu gerçek solculukmuş, sol birlikmiş gibi yansıtmak istiyorlar. Bunlar gerçeğe ihanettir, gerçekle alay etmektir, dolayısıyla gerçek insanlarla, emeğin sahibi insanlarla alay etmektir. Farklı olduğunu ortaya koymak isteyen, bunu düşünce gücüyle, ideolojik savaşımıyla ve uygun biçimde partileşme, onun örgütleşmesiyle kendinden bir çıkışı sağlayabilmelidir"

"Devrimsel gelişmenin sürekliliğini sağlayan, devrimin sorunlarını ve ihtiyaçlarını zamanında çözme gücünde olan, olanak ve kadro yaratan mekanizmasıdır."

PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemiz her sahada olumlu gelişmelere yol açarken, basın yayın faaliyetlerini de derinden etkilemekte, biraz da dolaylı yollardan birçok gelişmeye ön ayak olmakta, alan açmakta, örgütlemeler yaratmakta, bununla birlikte bu denli de sorunlar ortaya çıkmaktadır. Özellikle her düzeydeki hazırlıksızlık, eğitimsizlik, kendi somutumuz söz konusu olduğunda, sömürgeciliğin derin etkileri ve resmi bakış açılarının yetmez hakimiyeti, bunun kişi üzerindeki güçlü etkileri, 'ben devrimciyim' diyen de bile neredeyse bakış açısının tümünü saptıracak kadar etkisini sürdürmesi, bu alanlardaki sorunları daha da ağırlaştırmaktadır.

Derinden bütün bunlar oluşur ve yaşanırken, daha da yüzeyde, özellikle düşman cephesinde akıl almaz bir özel savaşım her cephede tırmandırılıyor. İç ve dış alanda azami olarak ne yapılması gerekiyorsa, sonuca doğru götürülüyor. Onun özellikle psikolojik boyutu, bellekleri, ruhları daha da anlamsız kılmak, saptırmak, yabancılaştırmak için ne lazımsa, özellikle de basın yayın tekniğini çok iyi kullanarak, bir de bu yönüyle eşi görülmemiş bir boyuta tırmandırıyor.

Günümüzde mutlak hakimiyetin kapitalist emperyalist imparatorluğa has

olduğu, bunun karşısında kimsenin direnemeyeceği, sonuç alamayacağı gibi bir düşünce çok çeşitli basın yayın, medya tekelleri vasıtasıyla beyinlere, yüreklere şırınga ediliyor. Kurtuluş sürecine giren insanlık, emekçi sınıflar, halklar için tam teslimiyet dayatılmaktadır. Giderek, bunun uzlaşılması, benimsenmesi gereken mutlak bir düzen olduğu kabul ettirilmekte, bundan da öte özümsettirilerek insanlık ortadan kaldırılmak istenmektedir.

Basın yayın da sendikalar da kontrgerillanın eline geçmiştir

Türkiye'de yapılan bir tartışmada, 'kontrgerillanın basında eline geçirmediği köşe ve eline geçirmediği sendika başkanı kalmamış' deniliyor. Partiler de hakeza böyle. Ve şunu fark ediyorlar: 'Demek ki Türkiye'deki yaşamı kontrgerilla yönetiyor!' Daha önce bunu söylemiş, pratikte de ortaya çıkarmıştık. Şimdi bu ağızlarca da kabulleniliyor. Yani gerçekten Türkiye'nin yönetici gücü, topluma bütünüyle –ki açığa çıkartılma anlamında– hakim olan, açığa çıkartılan kontrgerilladır. Hükümetin, kontrgerillanın görüntüsünü kurtarmak için sahte umut yayma havaları, diplomasideki faaliyetleri de devam edecektir. Yine 'PKK teröristtir, demokratikleşmek istiyoruz, engelliyor' diyerek, Batı'nın da desteğini almaya çalışacaklar. ABD'nin de yeni yönetimini, işbirlikçiliği kullanmaya çalışacaklar, ama ne kadar başarılı olur, o ayrı bir meseledir. Tabii yönetim esas itibarıyla kontrgerilladadır. Ekonomiyi de öyle kullanacaklar, sosyal manevi değerleri, özellikle de dini, etkili bir silah olarak kullanmaya devam edecekler. Partilerin hepsi içi boşalmış kontrgerilla partileridir. Son dönemlerde daha da belirginleşti ki, basın yayın da sendikalar da kontrgerillanın eline geçmiştir.

Bugün Türkiye'de büyük bir ikiyüzlülükle, korkunç bir fahişeleşme durumu yaşanıyor. Cinsellik, düzeni kurtarmaya yönelik bir ilişki biçiminde sergileniyor. Günlük olarak basın, televizyon, hatta edebiyat bununla toplumu uyuşturmaya çalışıyor. Müthiş bir düşürme aracı. Sanıyorum en çok bu araçla toplumun bakış açısını çarpıtıyorlar ve yaşam tutkularını en olumsuza bağlıyorlar. Ortada hatırı sayılır bir yaşam yok, fahişeleşme vardır, çok kaba bir cinsel tatmin var-

dır. Bunun da çözüm olmadığı ortadadır...

Sosyal, kültürel yaşam vardır. Mevcut kültüre, basın yayına damgasını vuran tamamen burjuva içeriktir, bu da sosyal yaşam tarzında burjuva taklitçiliğidir. Burjuva tüketim toplumunu en geride ve güdüleriyle yaşamadır.

Bir ideolojik bombardıman olmazsa, medyanın, yine ekonominin tam özel savaş emrinde kullanılması olmazsa, en önemlisi de bu terörist eylem biçimleri; önemli kesimlerin temsilcilerini hep sindirerek, korkutarak iradesiz bırakma yöntemleri olmazsa, aslında bu rejim dayanamaz, hızla çözülür. Varlığı çok özel yöntemlerle sürdürülmektedir. Burada gizlilik, çarpıtma, tehdit, her tür terörist sindirmenin kullanılmasıyla sürdürülen topyekün özel savaş dediğimiz bir olay söz konusudur. Olağanüstü yoğunlaşmakta ve yerine göre bütün biçimleri kullanmaktadır.

İklimin bozulmasından tutalım doğanın bozulmasına, daha çok da insanın muazzam bir biçimde ruhunun baskı altına alınmasını, büyük ölçüsüzlükleri, özellikle nükleer silahlardan tutalım basın yayın araçlarına kadar insana yöneltilen büyük tehlikeleri göz önüne getirdiğimizde, her zamankinden daha fazla bir sosyal mücadeleye veya onun bilimsel ifadesi olarak sosyalizm mücadelesine şiddetle ihtiyaç duyulacağı açıktır.

Türklük son bir savaşı kazanmak için her şeyi ortaya koyuyor

Basın yayın kuruluşları muazzam bir deformasyon savaşı yürütüyor. Bir anlamda Türklüğü örtbas etmek için yürütüyorlar. Sahte Türk'ü bütün Türklermiş gibi yutturmaya çalışıyorlar. Sahte müslümanlığı gerçek müslümanlıkmış gibi yürütüyorlar, hatta sahte solculuğu gerçek solculukmuş, sol birlikmiş gibi yansıtmak istiyorlar. Bunlar gerçeğe ihanettir, gerçekle alay etmektir, dolayısıyla gerçek insanlarla, emeğin sahibi insanlarla alay etmektir. Farklı olduğunu ortaya koymak isteyenler, bunu düşünce gücüyle, ideolojik savaşımıyla ve uygun biçimde partileşme, onun örgütleşmesiyle kendinden başlayarak bir çıkışı sağlayabilmelidir...

Burjuva basın durmadan körüklüyor, 'PKK'nin baskı ve şiddet politikası dikkate alınmalıdır' diyor. Sabah, Milliyet, Zaman, hepsi aynı telden çalıyor. Sözümona ne kadar anti PKK'cilik varsa, onu araştırıyorlar. Dini kesim dini kullanıyor, 'gavur PKK, dinsiz, komünist PKK' diye yaygara koparıyor. Bunları yapan hep aynı devlettir.

Her zaman söylediğimiz gibi, aslında elindeki teknik, sayısal üstünlük değildir. Kendilerine göre dogmalarına bizden daha fazla inanıyorlar. Bakın gece gündüz basın yayın organlarında, sanki bizden daha fazla eziliyorlar, yok olacaklar, hakları ellerinden alınmış gibi çığlık atıyorlar. Bile bile korkunç bir yalanı, bir psikolojik savaşı yalnız orduya değil, bütün topluma enjekte ediyorlar.

Öyle bir PKK umacı yaratılıyor ki, bütün sorunların kaynağında PKK yatıyormuş gibi hayal yaratıldığı kadar, eğer üzerine yürürlerse, ezerlerse bütün sorunlardan kurtulacaklarmış gibi, topluma sahte umutlar yayılıyor ve bu temelde birçok çarpıtma yapılıyor. 'PKK kimdir, Apo kimdir? Türklükle nasıl oynuyorlar' gibi, her türlü akıl almaz, özünün çok tersi değerlendirmelere gidiyorlar. Terörün de en dehşetli biçimleri uygulanarak, insanlar paramparça ediliyor, iplere bağlanarak helikopterlerden sarkıtılıyor, panzerlerle sürükleniyor, ceset teşhirleri günlük vakalardan oluyor. Bir anlamda Türklük, son bir savaşı kazanmak için her şeyi ortaya koyuyor.

Dünya da bu gerçeği normal ölçülerle anlamaya yanaşmamaktadır. Hatta kendi çağdaş, ulusal, sınıfsal ölçüleriyle bile yaklaşmayacak kadar kendi temel ahlaki, hukuki, siyasi ilkelerini yadsımaktadır. Yeni olan nedir, bu gerçekle kendisine yönelen nedir, biraz da bunun verdiği korkuyla yaklaşıyorlar. Bunda bencillik var. Doyayısıyla burjuvazi, tek bir kişi bile kalsa devrimciden ne kadar korktuğunun da açık bir örneği ile karşımızdadır.

Bütün dünya bilerek ya da bilmeyerek –çoğu bilmeyerek– PKK devrimciliğine karşı dururken, burjuvazinin karşı devrimci ruhu bir kez daha şunu fark etti: Dünyada 'yeni düzen' dediği biçim de gerçekleşse, 'tecrit ettim, her şeyiyle yüklendim, mutlak yenilecektir' deyip yüklense de, aslında bunları söylerken bile ürküyor, telaşlıdır. PKK'nin büyük direniş savaşımı bunu bir kez daha gösterdi.

Şu ortaya çıkıyor: Bu işlere daha inançlı, daha radikal, daha dönüştürmeyi sağlayan bir tarzda yaklaşmak gerekiyor. Emperyalizm ve sömürgecilik sürekli baştan çıkarıyor. Gelecek tamamen kirletilmiştir, güncellik zaten yaşanmıyor. Bunu basın yayın, askeri ve siyasi organlarıyla, ideolojik saldırılarıyla her gün amansız bir şekilde yürütüyor. Fakat bizim de bir direnişimiz var. Gelecek her türlü ideolojik, siyasi ve askeri saldırının boşa çıkarabileceğini, buna karşı direnilebileceğini pozisyonumuz göstermiştir. Bu bir duruş, yaşam şeklidir.

PKK içindeki insan savaşı kazanabilecek insandır

İnsan iradesi söz konusu olduğunda, insan eylemi, bunun dayandığı yaşama tutkusu kimde güçlüyse, yaşamın haklılığını, güzelliğini kim temsil ediyorsa, bir yerde en gelişmiş tekniğe karşı da o zafere ulaşır. Biz her zaman şunu söyledik: *'İnsan en büyük tekniktir.'* İnsan bir teknik olarak düşünülürse, atom bombası da dahil her türlü yıkıcı araçtan daha yıkıcı olabileceği gibi, yapıcı da olabilir. Bu doğrudur. Biz de savaşı bu aracı geliştirerek kazanıyoruz. Bu, şu anlama geliyor: PKK içindeki insan, savaşı kazanabilecek

insandır. PKK içindeki militan, en büyük teknik savaş gücüdür. PKK'deki savaşçı, en patlayıcı araçtır. Ne diye düşmanın yaptığı gibi, 'şu teknik eksiklik var, giderelim' diyelim ki!...

Belirttiğimiz gibi, bu dönemin karşı devrim savaşımı özel savaştır. Bu karşı savaşımda başarı sağlanmaması için de devrimci savaşlar gerekmektedir. Her düzeyde kıyasıya bir karşı koyma ve çıkışlar söz konusudur. Taraflar birbirini alt etmek için günlük olarak yaklaşım belirlerler, burada her şeyi kullanırlar. Buna psikolojik savaş, moral savaşı deniliyor ve yoğunca yaşanıyor. Özellikle çağdaş teknik araçlardan olan basın yayın, karşı taraf tarafından müthiş kullanılmaya çalışılıyor. Karşı devrim, en gelişmiş teknikle devrimci gücü ezmeye çalışır. Ama devrimlerin de bir sırrı, bir kuvveti vardır. Buna kimisi 'haklılık,' kimisi 'doğruluk,' kimisi 'irade,' kimisi 'doğruluk teorisi,' kimisi 'örgüt anlayışı,' 'eylem çizgisi' der. Ne denilirse denilsin, hepsinin de belirli payı vardır.

Hiç şüphesiz bu savaşımı, en başta kendisi için verildiğini bilen Kürdistan halkı iliklerine kadar duymuştur. Bu savaşımın ulusal gerçeği için ne anlama geldiğini, onun için birliğin, örgütlenmenin, bilinçlenmenin ne olduğunu, ne kadar ihtiyaç haline geldiğini, tarihinde belki de ilk defa böylesine anlamış ve kazanmış bulunuyor. Daha da ötesi, bir türlü temel insan hakları, ulus hakları, özgürlük için isyan haklarına layık görülmeyen, yaşama şansı var mı yok mu, olsa da hangi sınırlar dahilinde olmalı biçiminde anlamsız bir tartışmanın muhatabı durumundaki Kürt halkı, kimlik sorununa hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde karşılık vermeye çalışıyor. Kimliğe sahiplenme gereği duyuyor ve gün geçtikçe bunun savaşla bağlantısı, onun siyasetiyle ve siyasetinin de her düzeydeki örgütlenişiyle ilgili çarpıcı sorunlar kadar, çözüm yollarına çaba ve bilinç kazandırmaya çalışıyor.

Bu günleri yeni günler, yeni yaşamlar, yeni bir tarih olarak değerlendirmek istiyoruz. Tüm eski günler, eski yıllar, eski yaşamlar bizim değil, düşmanındır; büyük bir talihsizlik, çok lanetli bir geçmiştir. Sadece bundan kurtulmak bile hayatınızda büyük bir kazanım olacaktır.

Kürdistan tarihinde bir güç oluşturduk. Güncel gerçeklikten özgül temelde, yine dini felsefelerin ve bilimlerin doğasından da birtakım sonuçlar çıkardık.

Bütün bunlar PKK önderliğinin önlenemez yükselişini ifade etmektedir. Ulusal kurtuluş önderliği kadar, sosyalist önderliğin de çarpıcı gelişimini ortaya koymaktadır. Kendi payımıza bu çabaya çok yüksek değer biçtik...

Basın çalışmalarında kendini dayatan kişi ve ilişki tarzları var

Basın yayın alanından birçok çalışanla yaptığımız değerlendirmelerde, oldukça soyut yaklaşımlar, gerek yapısal gerekse de biçimsel yetmezlikler gördük. Bu durumlar mücadele seviyesinin çok gerisindedir. Hatta mücadelemizin derin ideolojik, siyasi gereklerini karşılamak şurada kalsın, onu yansıtma, onu hakkettiği yere oturtmada bile bazı engeller olmakta, bu durum birçok istismarcı kişinin alan üzerindeki tüccar anlayışının boy vermesine yol açmaktadır. Sonuçta bazı somut yaşam durumlarına baktığımızda, bunlar çok çarpıcı görülmektedir. Burjuvalaşan anlayış, onun ücret anlayışı, bu çalışmalarımıza da neredeyse olduğu gibi damgasını vurmuştur.

Mücadelemizin gerçek karakterinden uzak, ölçülerinden, kurallarından habersiz, kendini dayatan her türlü değer yargılarını, ölçülerini çalışmalara dayatan kişiler ve ilişki biçimleri az değildir. Tabii ki örgütün ağır savaş sorunlarına öncelik vermesi, legal alanı ikinci planda tutması ve bu konuda güçlü bir hazırlığının olmayışı işi daha da vahim kılmaktadır. Hatta çok iyi biliyoruz ki, burjuva basını bile oldukça çarpık bir biçimde gelişmeleri aktarıyor. Etkiyi sömürmek, etkiyi boşa çıkarmak bunların temel amacı oluyor. Hiç şüphesiz bu çalışmaları uzun süre böyle başıboş bırakmak mümkün değil. Yine sözde dürüst, ama işin gereklerine bir türlü cevap veremeyen kişi, tavır ve davranışları da olduğu gibi bırakmak mümkün değildir.

> "İnsanlar bir işe başlarken zayıf olabilirler, imkan ve olanaksızlıklar yüzünden yeteneklerini hayata fazla geçiremeyebilirler. Ama pratikte uzun bir süre geçirildikten, imkan ve olanaklar da belirdikten sonra gelişmemek, işe hakkını vermemek artık kişinin yapısıyla ilgilidir. Bundan kişinin bu işe doğru dürüst yaklaşmadığı anlaşılır. Yöntem itibarıyla, içerik olarak böyle olduğunu gösterir"

İşe hakkını vermemek kişinin yapısıyla ilgilidir

İnsanlar bir işe başlarken zayıf olabilirler, imkan ve olanaksızlıklar yüzünden yeteneklerini hayata fazla geçiremeyebilirler. Ama pratikte uzun bir süre geçirildikten, imkan ve olanaklar da belirdikten sonra gelişmemek, işe hakkını vermemek artık kişinin yapısıyla ilgilidir. Bundan kişinin bu işe doğru dürüst yaklaşmadığı anlaşılır. Bu durumda, bu sahada ne bitecekse ona hakkını vermek için mücadele gerekir.

Bazı durumlar var; partimizin etkisini yansıtmak isteyen yayın organları, kültür kurumları, hatta siyasi partiler var. Bunlar çalışmaları ne kadar layıkıyla temsil ediyorlar, bu, üzerinde oldukça tartışılıp mutlaka doğru sonuçlara varılması gereken bir husustur. Bu dönemde kişiler, bütünüyle kendi bireysel niyetleriyle, tutkularıyla, çıkar anlayışlarıyla hareket ederlerse, kendilerine de, harekete de büyük zarar verirler. Bir yandan korkunç bir çabayla gerilememek ve bir mevzi daha tutmak için her şey ortaya konulurken, bazılarının hazır olanı bile istismar etmeleri affedilemez, hatta düşmanın dayatmalarından daha zararlıdır. Öyle anlayış ve tutumlar var ki, hiç emek harcamadan başa girişmek, ciddi bir yaratıcılığı olmadan en önemli köşe başlarını tutmak veya yeteneklerini konuşturmadan çok ucuz ahkamlarla sonuç almak istiyorlar. Bunlar kabul edi-

lebilecek anlayış ve tutumlar değil, ama bolca görülüyor.

Basın yayın alanında kendini görülmemiş bir tarzda dayatma var. Şunu söyleyebilirim ki, Hürriyet gazetesinin muhabirleri bile bunların yanında yedi suyla yıkanmıştır. Çalışkan mı çalışkan, iş bitirici mi bitirici! Sözümona onlardan daha solda olan ne idüğü belirsiz basın sözcüsü, basın çalışanı vb adlar altında, kendini en kötü bir memur tarzında dayatmaktadır. Kendini böyle dayatan tutumlar az ortaya çıkmadı.

İşler keyfi ele alınamaz çok ciddidir

Hepinize şunu soruyorum: İnsan kendini bir yerde nasıl örgütler? Nasıl gerilla, komutan olunur? Bu soruları kendinize sorup doğru cevap veriyor musunuz? Aynı şey buradaki çalışmalar için de, basın yayın çalışmaları için de söz konusudur. Adam sözde PKK adına hareket ediyor. Ama basın yayın organları neredeyse en bayat bir tasfiyeci yayın organına dönüştürüldü. Yayın organı tasfiyeci yayın organıdır. Her türlü desteği bizden alıyorlar. Sen kimsin? Ne cüretle bunu yapıyorsun? Ondan sonra koca karı gibi ağlayıp, 'yardım istiyorum' diyorsun. Yardım alıyorsun, nasıl böyle kullanırsın! Aslında her biri başlı başına bir provokatör gibidir.

Öte yandan, işler hiç de öylesine bireysel, keyfi niyetlerle ele alınacak durumda değildir, naziktir, çok ciddidir. Öznel niyetleriniz ne olursa olsun, hiçbir şey ifade etmez. Mesele şudur: İşin durumuna, tarihi özelliklerine, geliştirmek istediği yaşam biçimine, oluşturmak istediği alternatife uygun mudur, değil midir? Herkes buna göre boyunun ölçüsünü almak zorundadır. Bilinmelidir ki herhangi bir yerde çalışılmıyor, herhangi bir şey adına hareket edilmiyor. Karşılarında dev gibi bir hareket vardır ve onun mücadelesinin sonuçları söz konusudur. Ona göre herkes boyunun ölçüsünü almalı, almazsa şüphesiz hareket de hesap sorar. O zaman da 'niye anlaşılmak istenilmedim' denmesin. Hatayı sen kendin yaptın. Türkiye ortamında yetişen insanda bireycilik oldukça köklüdür ve gözü karadır.

Türkiye'de politika, vitrin düzenlemesine dönüştürülmüştür deniliyor. Bu doğru da olabilir. Fakat vitrin düzenlenmesi, politikanın mankenize edilmesi iyi bir politikacılık anlamına gelmez. Yine Türkiye devrimcisindeki biçimsizlik ileri düzeydedir. Bunu da aşmayı ihmal etmeyeceğiz. Manken gibi olun demiyorum veya vitrin düzenlemesi yapar gibi düzenleme yapın demiyorum, ama kesinlikle eski kaba saba, kontrole, ihtiyata gelmeyen tiplerle hiçbir yere varılmaz.

Basın yayın alanımız çok büyük bir silah

Basın yayın biliyorsunuz çok geniş bir mücadele alanımız ve çok büyük bir silah. Bana göre burada çok büyük bir ilkellik var, çirkinlikten geçilmiyor.

Bu alan çalışmasından çıkardığım bir sonuç da bu alanın gafilliğidir. Örneğin hemen herkes kendine rahatlıkla maaş bağlayabilmektedir. Ölçülerimiz pek dikkate alınmadan bu yapılıyor. 'Verimli mi, verimsiz mi çalışıyorum, biçim ve uyum ne kadar iyidir' demeye bile bakmadan, neredeyse bir memur anlayışına kadar düşebiliyorlar. Bizim etki sahamızda böyle yaşamak, çalışmak hiç mümkün değil. Sürekli sağdan soldan para istiyorlar. Kendi ürünleri konusunda bile saygısızlar. Belki bir ihtirası vardır, ama 'iyi mi yapıyorum, kötü mü yapıyorum' sorusu pek umurunda değil. Biz bu türden sorumsuz insanları barındıramayız.

Hemen belirtelim ki, ister gerillada, ister serhildanlarda, isterse legal basın yayın vb kuruluşlarda, hatta zindanda ve Avrupa'da olsun, çok yaygın bir kesim örgütün muazzam imkan ve olanakları üzerine kendini sağa yatırıp, sonuna kadar örgüt ağalığını geliştirip ucuz bir yaşamı, yani düzene yatsa bile elde edemeyeceği yaşamı elde etme biçiminde, hatta yeni anlayışlarla karşımıza çıkmaktadır.

Bu alandaki hareketin etki sahaları sahipsiz değildir. 'Genelde devrime, özelde partimizin önderlik ettiği devrime sadakatle bağlıyım, onun için yaşıyorum' diyorsunuz. Bu, tüm yaşamı farklı biçimde ele almayı getirir. Kişinin bu sözüne bağlılığı için, pratiğini günlük olarak oldukça değerlendirip sonuçlar çıkarması, kendini bir alanın en özlü ifadesi, tam kişiliği haline getirmesi gerekir. Bu olmadan da bu sözlerin hiçbir değeri olmaz.

Sıcak savaşım alanı değil, keyfi tutumların gizlenerek kendini sürdürebilmesine oldukça fırsat var diye, bu şekilde hareket edilemez. Aksine, bu sahanın sorumluluğun daha da geliştirilmesi gereken bir saha olduğu, burada da temel değerlere bağlılığın esas olduğu ve bunun da lafla değil, her gün çalışmalara artan bir tempoyla, iyi bir özle, başarıyla karşılık vermekten geçtiği göz ardı edilemez.

Verilen sözler sarf edilen çabalar yerinde olacak

Çeşitli çalışanlarla sohbetler yaptık. Basın yayın faaliyetlerinin bütünüyle savaşa, savaşın ihtiyaçlarına yönelik olması, halkın buna hazırlanması gerektiği vurgulandı. Tüm alandaki çalışanlara da şunu diyorum: Bizi doğru anlayacaklar. Verilen sözler, sarf edilen çabalar yerli yerinde olacak. Bizimle oynanmayacağına, istismar edilemeyeceğine herkes peşinen yer verecek. Bugün belki hesap soramayız, ama yarın kesin sorarız. Bugün belki kişileri göremeyiz, ama yarın kesin görürüz. Ondan sonra da hiç kimse karşımızda böyle durmayacaktır. İki yüzlülük, sözünün sahibi olmamak en nefret edilecek durumlardır. Bu duruma düşmemek için her türlü özveri ve yetenekler sergilenir. Layık olunduğu ispatlanır.

Çoğu geliyor, bizden güç alıyor. İmkan olanak veriliyor, ama sonra tüm gücüyle konuşturduğu egoizmidir, öznel niyetleridir. Bu bizim açımızdan saygıdeğer bir tutum olamaz. Hiç kimse bu yaptığına kılıf veya gerekçe uydurmasın. Bu küstahlık, ukalalık olur. Dikkat ederseniz, kendimize tanımadığımız çalışma fırsatını, hatta rahat hareket etme imkanlarını siz kazanıyorsunuz. Bütün savaşanlarımıza çok acımasız yükleniyoruz, ama tümünü size veriyoruz. Bunlar bir grup rahatlasın diye yapılmıyor. Tersine, yoğunlaşmanın sonuç alıcı olmasının gereğidir, yani işin esas ölçüsüdür. Eğer bugün büyük bir disiplinle aydınlığa

gelmiyorlarsa, kaypak, sorumsuz olduklarındandır.

Halen söylüyorum; benim üslubum çok farklıdır, fakat sizin oluşan tipiniz diken gibi batıyor. Bu üslup kaçırtan, kaba ve uyanık olmayan üsluptur. Hatta ayırt edici değil, ayrıntıyı gözden kaçırıyor, ilkeyi kaybediyor, çok hassas olmadığı için kaybediyor. Yeni tipin temsil, üslup, esneklik düzeyi ile ilkedeki katılığını birleştirip sentezleyerek yol almak çok önemlidir. Bu olmazsa, en doğrular bile başarısızlığa uğrayabilir. Üslubunuza hakim olun derken, uyduruk bir biçimde cilalayın demiyorum. Sadece cilalamak bir kişiyi çekici kılmaz. Yani mankenler en iyisidir diyemeyiz.

Temsil düzeyi de tamamlanırsa, bu işte yol alınabilir. Aksi halde bilinen üslupsuzlukla, kişilik problemleriyle, hastalıklı hallerle yaklaşırsanız kimse size itibar göstermez.

Politika bir sanattır

Düzenin de TV kültürü, basın yayın kültürünün şekillendirdiği bir yapı var. Cilalı tip, cilalı toplum var, hatta biraz artistize edilmiştir, bunlara son zamanlarda oldukça bir yönelme de vardır. Politika bir sanattır, sanat da, artistlik de bir faaliyettir. Bu konu üzerinde de epey yoğunlaşmalısınız. Davranışlarınız gerçekten artistik olmak zorunda. Tabii bu, Yeşilçam anlamında bir artistik olarak anlaşılmamalıdır. Devrimcilerin böyle bir özelliği vardır. Uygulayabilirseniz başarı şansınız oldukça artabilir...

Basın yayın çalışmalarını ayrı bir komite çalışması olarak düzenlenmeye değer. Şüphesiz Güney'e yönelik de bazı imkanlar ortaya çıkıyor. Onları da az çok genel bir yönlendirme altında bulundurmak, Anakarargah'taki komiteleşmeyle daha başarılı olabilir. Hem arşiv hem basın, daha da önemlisi haberleşme düzeni büyük önem arz ediyor.

Bana göre çalışmalarımızın en önemli parçası da haber yorumu geliştirmektir. Özellikle bundan sonra en azından haftada bir defa *'Kürdistan'da durum'* adı altında TV'ye açıklama yollanabilir. Hatta gerekirse sık sık da yapılabilir. Dünyanın da, kamuoyunun da

en çok beklediği durum budur. Çünkü çok ciddi bir savaş yürütülüyor. Az çok tüm bilgiler geliyor. Kısaca televizyon için hem haberleşmeyi, hem durum değerlendirmesini geliştirmek hayli isabetlidir. Gazete için de önemli yazılar hazırlanabilir. Bayağı önemlidir, kaliteyi yükseltebilir.

Bunun yanında film çalışmaları da oldukça önemlidir. Sadece doğayı bile doğru çekime alabilmek çok önemli. Bazı dostlar gelmek istiyorlar. Film yapmak isteyenler var. Bir film platformu oluşturmak çok önemli. Bunun için bazı folklor gruplarıdır, müzik gruplarıdır, klasik tarzıyla oluşturulabilir. Yine Güney'in birçok arşiv çalışması var. Eskinin, özellikle özerk dönemindeki çalışmaları var, onlar arşive dahil edilebilir. Birçok ozan var, birçok televizyonda yayınlanan programları var, hepsi alınabilir. Özerk Güney'de çalışan arkadaşlar bunları temin edebilir. Hatta Bağdat'a da ulaşılabilir. Görsel için bol bol arşiv yapılmalı.

Tiyatro da geliştirilebilir. Sanırım ilgili arkadaşlar vardı. Buna benzer bizzat savaş gerçeği ile bağlantılı sanat etkinlikleri çok gereklidir. Bunu sorumluluğunuz altında götürmek en doğrusudur. Yoksa gerçeklerden kopuk birçok grup var. Bana göre bunun önünü alabilmek için folklor, müzik grupları, tiyatro, hatta dizilerin geliştirilmesi bile planlanabilir. Bu da bu komiteleşme faaliyet bünyesinde ele alınabilir. Yani küçümsemeyin, orada bir tarih yaşanıyor. Bu tarihi belgelemek önemli bir çalışmadır. Arşiv geliştirilebilir. Birçok şehidin anısı başta olmak üzere, bol bol fotoğraf çekilebilir. Bu da çok önemli, resim çekme yeteneğiniz gelişmeli. Savaş sahneleri var orada, bizzat yaşanan sahneler. O sahneleri de çekmek çok önemlidir. Ki bu konularda epey yetersizlik var. Bana göre teknik var. Bazı önemli çatışmaları filme almak artık mümkündür. Kısaca bu yönlü bazı düşünceleri, önerileri sunabilirim.

Basın yayın etkili bir mücadele alanıdır

Kültür savaşının taktik temellerini düşünelim: Kürdistan'da televizyon, basın, her türlü yayıncılık, tipik olarak bir yandan ayakta kalan varsa yok etme, asimile etme, diğer yandan arabesk adı altında çok soysuz, yoz bir yaşamı el altından destekleyerek egemen kılma amaçlıdır. Bu kültür savaşının taktikleri de çok iyi bir şekilde gözden geçirilecektir.

Duyguları, tutkuları kim yaratmıştır? Bu ilişkilerin çoğu televizyon dizilerinde, burjuva basınında faşizme yataklık edilmesi için yaratılmıştır. Ayıp değil, her gün hepimize ideolojik bir saldırı vardır. Orada şekillenmiş duygulardır. Ortaçağ zihniyetiyle yaklaşın demiyorum, ama bir televizyon ve basın kültürüyle duyguların kamçılanması, tutkuların aşırıya kaçması hiçbir çözüm getirmiyor. Tam tersine, düşürmeye götürüyor. Devrimci siyasi yaklaşım esas alınmalı. Ondan sonra bunun giderek yaşama indirgenmesi, sosyal bir ilişkiye indirgemesi sağlanmalıdır. Bizde başka çaresi yok.

Bakın size en kutsal, en vazgeçilmez yaşam sunuluyor, bu hakkınız konusunda bile tereddütlüsünüz. Bu topraklarda yaşamaya ne kadar hakkınız var, özgürce yaşamaya ne kadar ihtiyacınız var, bunu muğlaklaştırmışsınız. Ordulaşmaya ne kadar ihtiyacınız var, bununla alay geçiyorsunuz. Ne kadar seçkin partililer olmak zorundayız, bu size can sıkıcı gibi geliyor, lüzumsuz geliyor çoğuna. Bunlar tabii ki ordulaşamaz. Bunların savaş değeri olamaz ve daha örgütlü, daha inançlı olan düşman ezer geçer. Yaşanması gereken topraklara ne kadar ihtiyacı var, ne kadar buraya muhtaç, ne kadar kapaklanması, her şeyiyle kendini yatırması gerekir, bunu duyan arkadaşımız yok...

Basın yayın faaliyetleri konusunda girişimleri ortaklaştırarak güçlendirmek mümkündür. Çünkü basın çok etkili bir mücadele aracıdır.

Halkın sesi olabilecek yayın organı, gazeteler ve TV, bu konuda daha da yetkinleştirilebilir. Halkın muhalefetini, tepkisini yayın organı olarak çok sesli bir biçimde dile getirebilir ve rolünü layıkıyla oynayabilir.

Avrupa'da zaten benzer faaliyetler yürütülüyor. Sürekli bağlantılı olma, güç verme, güç alma daha da geliştirilerek devam edecektir. Zaten şimdiye kadar sürekli olarak mücadeleyi bu alanlar besledi. Bundan sonraki süreçte de bu alanlar besleyecektir. Ülkedeki gelişmelerle daha fazla irtibatlı olarak rollerini oynamaya devam edeceklerdir....

Tüm halkalar rolünü oynarsa zincir tamamlanır

Biz kanalları geliştireceğiz, basını da harekete geçireceğiz. Ama bunu sistemli geliştirmek gerekecek. Biraz da esnek yaklaşılabilir. Özel savaşa karşı olanlara da dostane temelde ve aydınlatma kabilinde bazı genel doğrular verilebilir. Ama asıl haberler, bizim geliştirdiğimiz dergilere verilir. Bunlar şoven basına karşı harekete geçirilebilir. Bu ayrım biraz faydalı olabilir. Fakat diğerleri, tamamen özel savaşın talimatları dahilinde hareket ediyorlar.

Bu aşamada, bu doğrultuda gerçekleşen gazeteler vardır. Hiç şüphesiz gazetecilik söz konusu olduğunda, görüşümüze göre buna dergiler de girer, kitaplar da girer. Bu konuda muazzam ürünlerimiz vardır. Bir bu hazır ürünler vardır, bir de inceleme, araştırmayla elde edilecek ürünler vardır. Bunların çeşitli düzeylerde, çeşitli çabalarla, halka ve bütün yurtsever demokratik kamuoyuna sunulması gerekir. İncelemenin, araştırmanın sağlıklı yürütülmesi, bir kitaba veya gazeteye dönüştürülecek bütün aşamalarda, herkesin çapı oranında karşılık vermesi gerekir. Gerçekten bu durum bir zincirin halkaları gibidir. Eğer her halka rolünü oynarsa, zincir tamamlanır. Ama mevcut düzeyde ne sağlıklı bir inceleme araştırma var, ne de yeterli bir çaba. En son biçime bakıyoruz, yetmezliklerle dolu...

Neden böyle? Neden rasgele ele alınıyor? Neden planlarla, güçlü bir beyinle yaklaşılmıyor? Bakıyoruz alan organize bir hareket değil, organ hareketi haline gelmemiş. Her kafadan bir ses çıkmakta. Herhangi bir kişi boşluktan istifade ederek, kendini rahatlıkla merkez organ yerine koyabilmekte. Nitekim ortaya çıkan sonuç budur. Saha, gözü açıkların bol cirit attığı bir saha haline gelmiştir.

Uyarıyoruz; bu aşamadan sonra böyle yapmak mümkün değildir. Şimdiye kadar çeşitli nedenlerle bu duruma düştüysek de, bu durumun hızla aşılması gereken bir durum olduğunu vurguluyoruz. Gazete, kitap olayını sağlam ele almak için ne imkansızlıklardan, ne kadro yetersizliğinden ne de eksik planlamadan bahsedilebilir. Her şey mükemmel yapılabilir. Mesele şudur: Kendini doğru verebilecek misin? Belli bir dünya görüşünün gereklerine göre kendini verebilecek misin? Bu alanın tam bir ideolojik keşmekeşliği yaşadığını belirtmek gerekiyor.

Mesele sizleri oralarda zorla tutmak filan değil... Kaldı ki günler, saatler bile bizim için ne kadar önemlidir görüyorsunuz, biz boş yaşamadık. Düşmanın basın yayın kuruluşlarındaki tepkilerine bakın, Önderliğin boş durmadığını anlamış olacaksınız. O zaman aramızdaki dağlar kadar farkı –tabii beyniniz, yüreğiniz varsa– dehşetle göreceksiniz.

Biz nasıl boğuşuyoruz, sizler nasıl zamansızca imkanları çarçur ediyorsunuz, acaba anlayabilecek misiniz! Gerçekten ben varım diyebilecek misiniz!

Dediğim gibi, bunu en başta hangi ideolojiyle, hangi örgütsel çalışmayla, hangi eğitimle yapacaksınız. Çünkü şimdiye kadar kör bir pratikle zarar verdiğiniz hiç aklınıza gelmedi.

Aslında buna bir de zemin olma durumlarınız oldu. 'Yorulduk, şöyle sanmıştık.' Bunlar politikada savunma gerekçeleri olamaz. Çoğunuz yanlış hareket ediyorsunuz, birçok yanlışa, ilişkiye zemin oluyorsunuz. Bu da politik gücünüzün, iradenizin zayıflığından ileri geliyor. Yaklaşım yöntemlerinizin fazla politik olmamasından, hazır cevap, anın devrimcisi olamamanızdan kaynaklanıyor. Bunu aşmanız büyük önem taşır.

Demokrasi görevlerini bir tarafa bırakmak ve bunları çarpıtmak kabul edilemez

Çok çeşitli anlayışlar kendine yer yapmaya çalışıyor. Elbette demokrasiye değer veriyoruz, çeşitli görüşler yer alabilir, ama bunu kalkıp da bir sermayeye dönüştürmek, bunu burjuva görüşü alanına taşıracak kadar cüret etmek, bunu halkın çıkarına değil, onun üzerinde burjuvaziyi güçlendirecek tarzda yürütmek affedilemez. Bu, bizim açımızdan kabul edilemez bir durumdur. Hele demokrasi görevlerini, sosyalist görevleri bir tarafa bırakmak ve bunları çarpıtmak asla kabul edilemez.

Yayın organlarımız, en azından halkçılık sınırını dikkate alacaktır. Tutarlı devrimciliği ve demokrasiyi esas alacaktır ve giderek ortamı sosyalist yönde zorlayacaktır. Bu, bütün yaşam felsefesine ve davranışlara damgasını vuracaktır. Ama biz, yaşam tarzlarıyla en değme burjuvaya, küçük burjuvaya taş çıkartanı, örgütlenmeye gelmeyeni veya her türlü oportünizmi sergileyen tipleri saflarda asla tutamayız. Sadece benim ideolojim diyerek, ideolojik beraberliğe itaat etmeyenleri, özellikle önemli görev alanında tutamayız. Kısaca, bu sahada ideolojik yakınlığı, ideolojik yaklaşımdaki ilkeler tutumunu yakalamak herkes için elzemdir.

Daha önceleri, burjuvalar beceriklidir, aslında onlardan yararlanmalıyız biçiminde bir anlayış getirildi ve bir sürü burjuvayı sahaya doldurdular. Bu yanlış bir anlayıştır. Proletaryanın kendi işini burjuvaziye yaptırmasına benzer. Burjuvazi o kadar aptal mı! Hayır, o sınıf sömürüsüyle uğraşır, kendi çıkarını düşünür. Bu sahada fırsatı yakaladığında, hem de on kat daha fazla bunu yapar. Nitekim aramıza gelenler de böyle olmuştur, bundan sonra da böyle gelecekler. 'Burjuvazi bu işten iyi anlıyor, burjuvalar bu işi iyi yapıyor' deyip işi onlara havale edenler, kendine güveni olmayanlardır. Bu, kişinin

kendi görevleri karşısındaki yüzeyselliğini, başaramama kompleksini ve başından beri yenilgiye açık bir tutum içine girdiğini gösterir.

Bu yaklaşımın başlangıcındaki durum, tam bir ideolojik yenilgidir. Anlayışın sahibi örgüt, parti anlayışı itibarıyla tam bir tasfiyecidir. Örgüte inancı kalmamıştır. Tüm gücüyle bireyciliği yaşıyordur. Biz böyle olan kişiyi alan örgütlenmesine alamayız. Çünkü o bireycilikten başka bir şey istemiyordur.

Bazıları açıktan oradaki imkan ve olanakları kolektif bir örgütlenme için değil, kendi bireysel yaşamını örgütlemek için kullanıyor. Bu durumda örgüt anlayışında beraberlik olmaz ve bu anlayış örgütlenmeyi engeller. Nitekim hem ideolojik bakış açılarında hem de örgütlenmede bir çarpıklık var. Zira örgütlenmeye gelmemedeki tutumlar, çabayı oldukça örgütsüz, başı boş kılmış ve herkesin kendini konuşturduğu bir alan haline getirmiştir. Her türlü yaşam tarzı sergilenebiliyor. Çok çalışılması, tam bir proleter tutumun takınılması ve disiplin anlayışının hakim olması gereken bir yerde, bunlara hiç gelmeyenler var. Belli ki bizim ele alabileceğimiz yaklaşımlar böyle olmamalı.

Küçük burjuva bireyci tutumlarına alan kazandıramayız

Bu alanda çalışmak isteyenler ideolojik esaslara dikkat etmek kadar, emekçi örgüt anlayışına uygun bir tutum almalı ve bunu somut yaşamında da ispatlamalıdır. Bireyciliğe değil kolektivizme, ayrılığa değil uyuma, çeşitli biçimlerde dayanışmaya, birbirini güçlendirmeye, yani ideolojik denilen ilişki esaslarına cevap vermelidir. Böyle olmayanların bizim tarafımızdan desteklenmeyeceği açıktır. 'Giderlerse, geriye çok az kalır' deniliyor. Az kalsın, hatta hiç olmasın. Biz kendi emeklerimizle burjuva aydınlarını başımıza bela edemeyiz, küçük burjuva bireyci tutumlarına alan kazandıramayız. Bu, bizim dünya görüşümüze, temsil ettiğimiz sınıfa, emekçi halka ihanet olur. Aslında olan da biraz budur. Can verenler, bu konuda en büyük ezayı çekenler emekçilerdir. Bunlara layık olmayanların elbetteki yanımızda yeri olamaz. Aslında bunlar işin alfabesi, fakat bir türlü gerekleri yerine getirilememiştir.

Kısaca, ideolojik tutum, örgütsel anlayış ve yaşam bütünlüğü başta dikkat edilmesi, bu alan çalışmalarına damgasını vurması gereken hususlardır. Buna gelenlere 'evet' deriz, onaylarız, destekleriz. Aksi halde, onlara karşı mücadele ederiz.

> "Bu alanda çalışmak isteyenler ideolojik esaslara dikkat etmek kadar, emekçi örgüt anlayışına uygun bir tutum almalı ve bunu somut yaşamında da ispatlamalıdır. Bireyciliğe değil kolektivizme, ayrılığa değil uyuma, çeşitli biçimlerde dayanışmaya, birbirini güçlendirmeye, yani ideolojik ilişki esaslarına cevap vermelidir. Böyle olmayanların bizim tarafımızdan desteklenmeyeceği açıktır"

Medya dünyasının saldırılarına cevap vermemiz gerekiyor

Dikkat edilirse burjuvazi, basın alanında büyük bir saldırı halindedir. Basın yayın alanında televizyonuyla, radyosuyla, gazeteleriyle, kitaplarıyla, dergileriyle muazzam bir saldırı yürütüyor. Emekçinin bilincini, duygularını sürekli çarpıtıyor ve felç etmeye çalışıyor. Satın alıyor, teslim alıyor. Bizim elimize zor bela bir mücadele aracı geçmiştir; eğer bu, bilerek veya bilmeyerek onların hizmetine sokulursa, en büyük kötülük yapılmış olur. Mücadelemiz zorludur, çetin geçiyor.

Bu gerçek karşısında bir yandan da dışa karşı medya dünyasının saldırılarına cevap vermemiz gerekiyor. Ama bu konuda görevlerini tam yerine getiremeyenlerin, burjuvaziye benzeşmeye çalışanların olduğunu unutmayın. Her gün bize doğrudan dayatılan bir karşı devrimci özel savaş vardır. Hemen her gün verilen haberlerle, geliştirilen yorumlarla, gösterilen filmlerle nefes alamaz duruma getirilmek isteniyoruz. Peki aydın olanların buna cevapları ne kadardır? Size 'elinize silah alın, savaşın' diyen yok...

Bugün, bu ideolojik mücadele aracı yasalarla yasaklanamaz da. Bu silahı istediğin gibi kullanabilirsin. Acaba sen bu silahı ne kadar savaş aracı haline getirdin? Neredeyse onların izdüşümü, bir kuyrukçusu gibi olunuyor. Genelde resmi düzey, özelde onun bu alandaki ideolojik saldırı araçları dikkate alınmadan bu mücadele götürülemez.

Kabul edilemez şeyler yazılıyor. İşte bazı örnekleri: 'Şu gazeteciyi dayanışmaya çağırıyoruz, televizyondaki programlar şunlardır, şu filmde, şu programda şu vardır, seyredin' deniliyor. Bütün bunları burjuvaziye hizmet eden organlar zaten yapmaktadır. Bizimki eksiktir, fakat o da yapmaktadır. Görevler böyle ele alınamaz. O programın içeriği, konuşulandaki anlayıştan tutalım ne getirip götüreceğine kadar, burjuvazinin dayattığı bir yaklaşım veya onun gündemidir. Biz bu anlayış ve gündemi tanımayız. Bunun yerine, kendi mücadele anlayışımız içinde halkın, emekçinin gündemini tuttururuz. Bu kapsamda eleştiriler yaparız.

O kadar gazete çıkıyor. Her birinde bize yönelik günde bir makale var. Fakat bizimkinde bir tane ciddi karşı makale yok. Çok can alıcı saldırılar var, fakat bunlara karşı cevap bile yok. O zaman emekçi halkların sözcüsü nasıl olunacak?

Televizyon programı halkları uyuşturuyor, buna rağmen bizimkiler kalkıyor seyrediyor, bir de 'seyredin' diyerek bol bol program veriyor. Bizim görevimiz bunları hiç seyrettirmemek, bazen bunların bütün kötülüklerini sergilemektir. Buna rağmen sağlam bir bakış açısı, değerlendirme yoktur, kendini yorma yoktur. Bu şekilde medya dünyasına karşı emekçiler katiyen savunulamaz, dışarıya karşı ideolojik savaşım başarıyla verilemez. Nitekim böyle de oluyor.

Aslında bir bulanıklık yaşanıyor. Gazetelerin bu alanda ideolojik mücadeleyi ne kadar yerine getirip getirmediği belli değil, çünkü güçlü bir ideolojik organa kendini henüz kavuşturamamıştır. Kendi içinde bu böyledir. Kendi içinde bir ideolojik mücadele verip vermediği belli değil. Neyi geliş-

tirmek istediği, neyi aşmak istediği, çoğu kişinin hiç fark etmediği bir durum. Halbuki içe ve dışa karşı çok sistemli bir ideolojik mücadele verilmeden, burası düşmana hizmet eder.

Neden gelişemiyorsunuz? Neden ürün kaliteli olamıyor? Bir ideolojik yayın organı ideolojik mücadele görevlerine sahip çıkmazsa, elbetteki başa bela olur. Tüm sorunlar tiraja indirgenmiş. Tirajı kurtardık mı, kurtarmadık mı tartışması yapılıyor. Fakat tirajdan çok daha önce, kurtarılması gerekenler vardır. Bu kadar emekçi halk vardır, ama hala tiraj sorunu varsa, bu, organın o halklara indirgenemediğini, halka layık olunmadığını gösterir. Dolayısıyla sorunu doğru ele almak gerekiyor.

Basın yayında ideolojik işleve ağırlık verilmeli

Sosyalizme, demokrasiye hak ettiği önem verilmezse, bu, ideolojik yayın organlarıyla oynanması gereken rolün oynanmadığı anlamına gelir. Gazete ancak önemli şahısların, halkın nezrinde itibarı olanların demeçleriyle, önemli haber kaynaklarının haberleriyle kurtarılıyor. Hiç kimse sanmasın ki çok güçlü bir ideolojik yayın organı olarak oynaması gereken role karşılık verdiği için halk destekliyor. Hayır! Bu gerçeği iyi görmek, gördükten sonra da kendimizi düzeltmeyi bilmek gerekir. Yoksa sorun yayın kurumunun, personelin başına kim geçecek veya diğer köşe başlarını kim tutacak sorunu değildir. Önemli olan, hangi boşluğun doldurulduğudur.

Temel ideolojik işlev görülüyor mu? Demokrasinin hangi sorununa güç getiriliyor? Sosyalizmin hangi ilkesine can veriliyor? Bu konularda herkes hesap verecektir. Dar bir küçük burjuva ukalalar takımı çıkmış ortaya, 'senin yerin nasıl, benim yerim böyle, kimin yeri sağlam' deyip duruyor. Çok utanmaz bir durumdur bu. Onlara şunu soruyoruz: Bir ideolojik olaya mevcut somut koşullar çerçevesinde ne kadar güçlü yaklaşım gösteriyorsunuz? Hazır sunulan her şeye ne kadar layıksınız? Değilseniz ne yapıyorsunuz? Nedir ucuz çekişmeler, işin esası üzerine yoğunlaşmamalar? Bu sorulara cevap veremeyenlerin bize fazla ulaşmaları elbetteki düşünülemez, bizden öyle fazla itibar bulamazlar.

Hiç kimse vazgeçilmez değildir

Biz bu konuları çok açık işledik, ama anlamazlıktan geliniyor, küçük dükkancıların hesabı yapılıyor. 'Ben ne kadar kendimi dayatırım, saptırırım' dürüstsüzlüğünün hesabı yapılıyor. Hayır baylar, bu böyle olmaz! Önce hangi davayla karşı karşıya olduğumuzu bilelim! Sen kimsin, kime ve neye kendini satmak istiyorsun! Satılacak bir durumun var mı! Bilinmeli ki otorite var, kutsal değerler var ortada. Sen onların karşısında neyin ifadesisin ki! Doğru dürüst ağzını bile düzeltememişsen, ruhun kirliyse, bu sahada ne işin var! Sen objektif ajan mısın! Zaten bu anlamda böyle objektif ajanlar da çoktur.

> "Yüksek bir kolektivizmin, yüksek bir yoldaşlık ilişkisinin dışında hiç kimse bize herhangi bir tutumu dayatmaz. 'Ben böyle yer tutmuşum, benim boşluğum kolay doldurulamaz" denilmesin. Bizde böyle tiplere kesinlikle yer yoktur. Vazgeçilmez yer sahibi olmanın neye bağlı olduğunu tarihi gerçeklerimizden öğrenmek gerekir"

Kısaca, alanın değeri bilinmek, halka hizmet edilmek, onun büyük ideolojik çıkarlarına bağlı kalınmak isteniyorsa, sorunlar doğru ele alınmak, bu denli çözümler geliştirilmek zorundadır. Kimse kimseden imkansızı başarmasını istemiyor, ama çok hazır olanı, çok iyi bir potansiyel durumda olanı da layıkıyla işlememek, bu sahanın hiç anlaşılmaması demektir. Biz bunu kabul edemeyiz, desteğimizi veremeyiz. Vazgeçilmez şahıs yoktur veya olanı ne pahasına olursun mutlaka tutmak anlayışı yoktur. Böyle kişiler, tekelci ve mülkiyet düzeninin bir kalıntısıdır.

Yüksek bir kolektivizmin, yüksek bir yoldaşlık ilişkisinin dışında hiç kimse bize herhangi bir tutumu dayatamaz. 'Ben böyle yer tutmuşum, benim boşluğum kolay doldurulamaz' denilmesin. Bizde böyle tiplere kesinlikle yer yoktur. Vazgeçilmez yer sahibi olmanın neye bağlı olduğunu tarihi gerçeklerimizden öğrenmek gerekir.

Bu alana ilişkin böyle bir yaklaşım içinde olunurken, anlamını önemini doğru değerlendirmek gerekiyor. Her ne kadar şimdiye kadar bu yapılmadıysa da, bundan sonra bunu tam yapmak gerekiyor. Umarım çalışanlar da bunu böyle anlıyorlar, kurumu bir emekçi halk kurumuna dönüştürüyorlardır. Eğer aksi olanda, yetmez veya kabul edilemez tutumlarda ısrar edilirse, ideolojik mücadele aracı kendi içini de mücadeleyle aşar ve netleştirir. Aracı amaca hizmet eder duruma getirir. Neye mal olursa olsun bunu yapmak durumundayız.

Daha somut olunursa, hatta örgütsel teknik bazı işler üzerinde doğru durulursa, hiç şüphesiz yayın kurulu olunur. Yayın kurulu gereklidir de. Ama bu yayın kurulu mevcut mücadele hattının politikasını esas almalıdır. Bu politikanın bir ürün olarak, bir gazete silahıyla hayata tekrardan ulaştırılmasını sağlar. Çizgi bellidir, çizgi hakkında az çok yoğunlaşma var. Bu yoğunlaşma çeşitli olaylara, ilişkilere ve gelişmelere uygulanmayı, bunu dil ve tekniğiyle becermeyi gerektirir. Bu temelde temel politikalar göz önüne getirilir ve bunlar bütün günlük siyasi gelişmelere uygulanır.

Siyasi gelişmeler çizgi gereklerine göre yorumlanır

Biz siyasi gelişmeleri herhangi bir gözle değerlendiremeyiz. Bunu çizgi gereklerine göre veya en azından demokratik esasa, sosyalist ilkeye, ulusal kurtuluşun ilkesine bağlı kalarak yorumlarız. Daha önce de belirtildiği gibi, ne kadar yetenekli bir koordinatörü vardır biçiminde yayın kurulu ele alınmaz. Burjuva dünyasında isim yapmış şöyle bir adam vardır, ancak bu işin altından o kalkar denilirse, bu deyiş kişinin çok yabani ve kendinden habersiz olduğunu ifade eder. Bu, şu

anlama gelir: 'Gövde benim, bacak, ayak benim, ama bir baş gerekir, onu da dışarıdan alırım ve getirir onu omzumun üzerine dikerim.' Fakat politika, beyin kısmının kendisidir, sen onu bir organizma olarak bünyende yetiştireceksin.

Anlaşılması gereken şudur: Öncelikle yayın organı olmak, yazı kurulu olmak gerekir. Bu, bir politik grup olmak demektir. Düşünen, tartışan, yazan, kısaca politika belirleyen bir grup. Bu var mı? Yok. Her telden çalanlar bir araya geliyor ve herkes kendine göre bir şey yapıyor. Bu da oluyor yayın kurulu! Ben bunları orada çalışanları küçümsemek için söylemiyorum. Her birisi hakkında iyi veya kötü bir yargı da koymak istemiyorum. Fakat yayın organının, çizginin temel hedeflerine göre homojen ve en azından bu doğrultuda tartışabilecek bir grup olması, burjuva çizgiyi ve her türlü feodal, küçük burjuva anlayışa karşı emekçileri esas alan bir ideolojik, siyasi tutum içinde olması, bu temelde tartışmalara katılması, en azından gazetenin politikasına hükmetmesi, bu politikayı belirlemesi gerektiği tartışmasızdır. Bu olmadan gazete yayın faaliyeti yürütülemez. Bunun, 'şurada isim yapmış birisi var, onu da çağırdım' demekle halledilemeyeceği açıktır.

Partinin çizgisinden esinlenmek, hatta çizgiyi değerlendirerek bu alanı oluşturmak şarttır. Şüphesiz şu anda devrime önderlik eden partinin çizgisi, burjuvaziye, her türlü feodal ve küçük burjuva yaklaşıma karşı bir mücadele yürütüyor. O halde senin de esas olarak bunu görmen, bunu esas alman gerektiği açıktır. Yayın organı bu temelde çalışacaktır. Yayın grubu veya diğer adıyla yazı kurulu bu temelde şekillenecektir.

İşler çizginin gereklerini yerine getirip getirmemekle ele alınır

Acaba bu kurum böyle midir? Kendi kendini tayin edene, kaçıncı sıradan kaçıncı sıraya kendini çıkartana rastlıyoruz. Hayır! Bu kurum böyle ele alınamaz. En sorumlu kurumdur, en hesap vermesi gereken kurumdur; bağlı olduğu değerler, bağlı olduğu düzey vardır. Eğer şimdiye kadar gerekeni yapmamışlarsa, gafil olduklarından, sorumluluk nedir bilmediklerinden dolayıdır. Çok açık ki, Sarı Çizmeli Mehmet Ağa yaratmamıştır bu çalışmaları. Bilmeyenler varsa, saflık etmişlerdir. Herkes 'hissem ne kadar' diyormuş. Ne hissesi! Hisse yok, bu gazete halkın gazetesidir. Herkesin belli sorumluluk düzeyi vardır ve herkes de bu anlamda birbirine hesap vermekle mükelleftir. Bunun böyle anlaşılması gerekir.

Bir yayın organı üç kişiden de oluşur, beş kişiden de oluşur, on kişiden de. Sorun bu değildir. Sorun, organın beyin görevini layıkıyla yerine getirmesidir. Dolayısıyla buraya alınan da, çıkarılan da rasgele değildir, tartışma ve mücadeleyle alınır ve çıkarılır. Tayinle, 'yakınımdır, bir kategorik numaraya atayalım' demekle bu organ işletilemez.

Açıktır ki aleni tartışmalarla, işin gereklerine cevap verip vermemeyle, boşluğu doldurmakla, çizginin gereklerini yerine getirip getirmemekle işler ele alınır, doldurulur ve işletilir. Görevini böyle anlayan, yayın organına, gazetenin bütün yayın politikasına hükmeden, sayfa düzeninden tutalım haberlere, verilecek yorumlara kadar en başarılı yaklaşımı gösterir. Bu da gazetenin özüdür, esas belirleyici kurumudur, programıdır. Öze bu egemen kılınır ve biçime yansır.

Yayın komitesinin temel sorunu organ olmaktır. Bunun için çalışanları vardır, geniş bir örgütlenmesinin de olduğu biliniyor. Çok çeşitli alanları kapsayan muhabir ağından tutalım bir yığın özel kol çalışanlarına kadar, teknik personelinden tutalım yorum geliştirenine kadar, hatta dostlarından tutalım profesyonel çalışanına kadar, çok sayıda insanımız gazete ile ilgilidir. Onların yönetimi ve eğitimi çok önemli bir rol oynayacaktır. Bir defa, kim alınacak bu işe diye düşünmek gerekir. Değerleri yeterince tanıyor mu alınacak kişi? Bunlara dikkat edilmezse, kurum ajanlarla, sabotörlerle, çıkarcılarla dolup taşar.

Sağlam bir örgütlenme olmadan yayın organı gelişemez

Örgütlenme meselesi de en az ideolojik program veya yayın komitesi kadar dikkatle halledilmesi gereken bir işleve sahiptir. Burjuva gazetelerinde buna personel idaresi denir. Biz buna örgütlenme birimi diyebiliriz. Bu birim, halkla, mücadelenin merkezleriyle sıkı sıkıya ilişkilidir, yurt içi ve yurt dışıyla, diğer yayın organlarıyla sıkı sıkıya ilişkilidir. Burjuva dünyasında çalışmak kadar, halk içinde çalışmakla yükümlüdür. İdeolojik yönden olduğu kadar siyasi ve toplumsal yönden de güçlüdürler, örgütlüdürler. Örgütlenme politikası böyle ele alınır. Yoksa herkesin sırf köşe kapmak için 'ben şuranın muhabiriyim, şuranın köşe yazarıyım, şefiyim' demesiyle bu sorun ele alınamaz. Sağlam bir örgütlenme olmadan yayın organı gelişemez.

Diğer partilerde muhabir ağı aynı zamanda örgütlenme ağıdır. Belki bizde böyle olmayacaktır, ama yine de örgütlenme üzerindeki etkisi, parti ve cephe örgütlenmesi üzerindeki etkisi çok açıktır. Muhabir ağları aynı zamanda örgütlenme ağlarıdır. Halktan bilinç alır, halka bilinç verir. Partiye güç katar, partiden güç alır. Ama muhabirlerimize bakalım, en sorumsuz kişilikler durumundadırlar. Daha doğru dürüst rollerini bile kavrayamamışlar.

Çünkü örgütlenme birimi, komitesi onları eğitmemiştir. Onlara görevlerini kavratmamıştır. Muazzam bir örgütsüzlük söz konusudur.

Personel dairesi veya örgütlenme birimi de, özellikle merkezi düzeyde iyi teşkil edilmeli. Dalga dalga bütün özel kol örgütlenmeleri sağlamalı. Teknik eleman sorunlarını alet, araç gereç ihtiyaçlarını karşılamalı. Taşra, yurtdışı ağlarını oluşturmalı. İşin gereklerine göre ne kadar eleman gerekiyorsa onları bulmalı, yetiştirmeli ve idare etmeli. Bir de denetleme diye bir görevi vardır; günlük olarak denetlemeler yapılmalı. En önemli görevlerden istihbarat da bunun içine girer. İşin ayrılmaz bir parçası da istihbarat ve denetim olayıdır. Kendi elemanlarından istihbarat alıp, onlar üzerinde denetim yapar, onlardan denetim görür. Bu olay devrimci hareketlerde oldukça iç içedir ve devrimci hareketin güç alanı, güç verenidir.

İyi düşünmek gerekir. Bu hizmeti iyi gördürmek gerekir. Gerekleri iyi yapılırsa, açık ki muazzam bir güçlenme aracıdır. Bunlarla bağlantılı olarak, bir mali ve teknik araçlar sorumlusunun da olması gerekiyor. Muazzam masraflarla teknik araçlar, bir yığın malzeme alınmıştır, bürolar açılmıştır. Bunlar bizim için muazzam bir masraftır doğrusu. İğne ile kuyu kazar gibi bazı imkanları elde ederken, şimdi bu alanı neredeyse 'devlet malı deniz, yemeyen domuz' anlayışıyla idare etmek, yapılabilecek en büyük kötülüktür. Kendini maaşa bağlamak, her türlü sınırsız yoz yaşam içinde tutmak, kesinlikle kabul edilemez. Bir sandviçle idare edilebilir. Her yerde gazete bürosu aynı zamanda çalışanların yatma yeridir de, yemek yaptıkları yerdir de. Yani en az masrafla kendilerini idare ettikleri yer oluyor. Ne kadar maaş alırım, ne kadar rahat yerim demek değildir dürüstlük.

Muhabir ağlarımız aynı zamanda dağıtım ağlarıdır. Masraf yapanlar, canından, kanından gittiğini bilerek yapacaklardır. Gazeteyi dağıtanlar, savaş görevi gibi bir dağıtım görevi içinde olacaklarıdır. Yoksa gazetesinden, masrafından habersiz, sadece kendini ilgilendiren, kendi hakkı, kendi çıkarıyla ilgilenen kişi zarar vermekten öte bir duruma yol açmaz. Tabii sağlam bir mali politikanın da gelişmediği biliniyor. Çok iyi bir mali sistemin de oturulması gerektiği açıktır. Geliri, gideri kuruşu kuruşuna hesaplamak, gideri azaltmak geliri çoğaltmak temel ilkedir. Örgüt politikasına da bu gözle bakılır. Mali politikayı göz önüne getirmeyen örgüt politikası eksiktir.

"Muhabir ağlarımız aynı zamanda dağıtım ağlarıdır. Masraf yapanlar, canından, kanından gittiğini bilerek yapacaklardır. Gazeteyi dağıtanlar, savaş görevi gibi bir dağıtım görevi içinde olacaklarıdır. Yoksa gazetesinden, masrafından habersiz, sadece kendini ilgilendiren, kendi hakkı, kendi çıkarıyla ilgilenen kişi zarar vermekten öte bir duruma yol açmaz"

Herkese maaş bağlamak doğru değildir

Bunların yanında çeşitli diğer çalışma birimleri de oluşturulabilir. Zaten birçok bağımsız yazar var, araştırmacı, incelemeci var. Onların da emekleri değerlendirilir. Onlara para da verilebilir, bu sorun değildir. Ama şunu da belirtelim ki, burjuva köşe yazarları gibi bizden para talep edemezler. Hatta bu işi de biraz parasız teşvik etmek gerekir. Ne basın yayın alanında ürününü vermek isteyen, 'ben sattım, karşılığında bu kadar alırım' diyebilir ne de biz parayla her şeyi satın alabiliriz. Sosyalist, demokratik kişilik sahipleri kendilerini parayla satmazlar. Böyle bir dertleri olursa, onların tutarlı bir ürünü ortaya çıkaracaklarına da inanmamak gerekir. Bu açıdan herkese maaş bağlamak doğru değildir. Şunu tespit etmek ve söylemek gerekiyor: Sen halka hizmet sunuyorsun, biz de sana alan açarız. Çok yoksulsan, başka çalışma imkanların veya gelir kaynakların yoksa, seni aç bırakmayız denilir.

Bir emekçi gibi emek sahibiyse, onun gibi yaşıyorsa değer verilir. Gelir kaynakları varsa, maddi ihtiyacı yoksa, o zaman buna bir şey verilmez, üstelik 'benim de fedakarlığım budur' diye kendini kanıtlamak zorundadır. Birçok bağımsız köşe yazarını veya incelemeciyi, araştırmacıyı, burjuvazinin parayla tuttuğu gibi tutmak, bizim ilkemize ters düşer. Bizim parayla götüreceğimiz işler çok bellidir. Adamın başka çaresi yoksa, yazabilmesi için, yol alabilmesi için, bir yerden bir yere gidebilmesi için finanse edilebilir. Mali siyaset bu temelde ele alınmalı. Yapılacak masraf, zorunlu bir masraf olmalıdır. Buna evet denilir, aksi duruma ise fırsat verilemez.

Bütün bu kurumlar üst düzeyde genel bir idari kuruma dönüşür. Görev üstlenenler, yani yazı kurulu, örgütlenme kurulu, mali kurul ve birçok önemli kişi ve şahsiyet birleşip gazetenin genel yayın ve yönetim birimini oluşturur. Genel yönetim birimi en üst düzeyde bir kurum olabilir. Yani bir nevi merkez yönetimdir. Ama bu temel birimlerden güç alıyor. Kendi içinde bir tüzüksel işleyişi olur, toplantı sistemi, yönetim düzeni bir biçime kavuşturulur. Genel koordinatör olarak bir aday ortaya çıkabilir. Fakat yazı kurulu olmak ayrıdır, genel koordinatörlük yapmak ayrıdır. Genel koordinatörlük maliyeye de, personel idaresine de, genel yayın politikasına da yaklaşım gücü gösterebilecek, doğru işleyişten sorumlu tutulabilecek bir konumu ifade edecektir.

Günlük gazete bir cephe partisi gibidir

Aslında dar yürütme bir anlamda mali sorumludan, personel sorumlusundan ve yazı kurulu sorumlusundan da oluşabilir. Dar yürütme böyle olabilir. Genel yayın koordinatörü bunları birleştirir. Bu alanda görev alacak başka birçok kişi daha olabilir. Koordinatör bunları birleştiren öğe durumundadır. Zaten gazetenin sahibi dediğimiz kişi, yani gazetenin genel yönetmeni dediğimiz kişi de bu olur. Bu işlerin içinde eğitim sorumlusu da var, teknik araç gereç sorumlusu da var. Bunun içine reklamdan tutalım dış ilişkiler sorumlusuna kadar olan çeşitli özel kurumları

da alabiliriz. Organ bunlara kavuşturulabilir.

Çeşitli bürolar da olabilir. Bazıları yurtdışına da bağlanabilir, bu zor değildir. Bir Ortadoğu bürosu, Kafkasya bürosu, Avrupa bürosu olabilir. Yazı kuruluna bağlanması gerekenler oraya bağlanır. Üzerinde biraz durulursa, düşünülürse genel yayın yönetmenliği, genel gazete yönetmenliği veya koordinatörlüğü bütün bunları en rahat biçimde yürütebilir. Bu, günlük için de geçerli bir yaklaşım olur. O kadar önemli olmasa da haftalık içinde. Bir aylık yayın organında daha cüzi sayıda çalışanla işlerin idare edilebileceği açıktır. En ağırı günlüktür ve bir parti gibi örgütlendirilmesi gerektiği açıktır. Günlük gazete biraz da bir partidir aslında veya bir cephecidir. Olaya böyle kapsamlı biçimde yaklaşmak gerekiyor. Günlük organ yönetim kurullarıyla, temsilcilikleriyle, çok çeşitli komiteleriyle, örgütlenme birimleriyle bir parti gibidir, bir cephe partisi gibidir.

Yanlış olan düzenin ileriye sürdüğünde takılıp kalmadır

Şekil sorunlarına ilişkin olarak bunları belirtirken, muhtevaya da dikkat edilir. Özellikle bu gazeteyi gazete yapan, düzenin resmi yaklaşıma ters, ona karşıt veya onunla ideolojik mücadele yürüten organ olmasıdır. Düzenin ve onun çeşitli resmi temsilciliklerinin veya gayri resmi temsilcilerinin yürüttüklerine karşı bir mücadele geliştirmeyle yükümlüdür. Bu da bütün olay, ilişki ve gelişme süreçlerini çarpıtmalarına karşı ilişki ve gelişme süreçlerini doğru ele almak, alternatifi sürekli doğru ortaya koymak anlamına gelir.

Günlük haberlerden tutalım süreçleri değerlendirmeye kadar, tarihi ele almaktan tutalım günlük politikaları değerlendirmeye kadar bu böyledir. Sürekli alternatif olanı ortaya koyacaksın. Oradan kırpayım, buradan kırpayım demekle alternatif olamayız. Kaldı ki bizim ideolojik politik bagajımız çok zengindir, istediğini alabilirsin. Tarihe nasıl bakılır? Günlük politik gelişmeye nasıl bakılır? Bunlar hareketin ideolojik tarafında ve politik çizgisinde çok iyi dile getirilmiştir. Bunları anlayacaksın ve uygulayacaksın. Çok açık, temel ideolojik politik çizgiden bağını koparmış birisi, gazetenin ciddi bir yönetim birimini oluşturamaz, hatta orada yer bile alamaz.

Bu temelde günlük olaylar var. İyi haberler yapılabilir, ama bakıyoruz haberler çok az yansıyor. Yansıyor da, düzen gazetelerinin sınırları dahilinde yansıyor. Bir defa bizim haberler ne atlatılabilir ne de çok önemli bir haber önemsiz verilebilir. Günlük gazetede, bu ikisi de henüz doğru yere oturtulmuş değildir. Bir defa olup bitenlerin ancak yüzde onu ya veriliyor ya verilmiyor. Verilenler de önem derecesine göre çok geridir. Kesinlikle yanlış olan, düzenin ileriye sürdüğünde takılıp kalmadır. Bu yapılmamalıdır. Bu, kendi kendini tatmin etmedir. Haberi kendin toplayacaksın. Yüzlerce çalışan var, hiç kimse demesin muhabir yok. Hemen her köyde, her türlü muhabirliği yapabilecek insanlarımız vardır. Haberi iyi seçeceksin.

Çok önemli olaylar olup bitiyor. Gazetede bunlar çoğunlukla görünmüyor bile. En değerli yurtseverler katlediliyor, işkenceler yapılıyor ve bir yığın başka olaylar oluyor. Haber, sanki halkın yaşamında tarihi bir boşluk varmış gibi halka yansıtılıyor. Bir defa öncelikle bu konudaki sorumsuzluk aşılacak. Mevcut gelişmeler haber dilinde tam dökülmelidir. Bakın burjuvalar, kendi dünyalarını nasıl haber ediyorlar, kendi köşelerini dolduruyorlar, çarşaf çarşaf sayfalarını dolduruyorlar. Nasıl eğleniyorlarından tutalım nasıl savaşıyorlarına kadar bunu yapıyorlar. Nasıl iş yapamayanlarından tutun nasıl asker, siyasetçi oluyorlarına kadar hepsi çarşaf çarşaf yansıtılıyor. Biz ise gidiyoruz sadece onların kopyasını alıyoruz. Bu, çok çarpık bir anlayıştır.

Yapılan kendini düzen sınırlarından kurtaramamadır

Siz de halkınız nasıl yaşıyor, nasıl savaşıyor, nasıl düşünüyor, resimleriyle, halkın diliyle aktaracaksınız. Halk nasıl düşünüyor? Halkın umudu nedir? Halkın düşüncesi nedir? Halkın çıkarı nedir? Bunları doğrudan kendi dilinde veya halkın dilinden vereceksiniz, bunları görüntüleyeceksiniz. Var mı sizde bu düzey, Yok. Bu, öyle bir teknik imkan sorunu da değil. Aksine, çok geniş imkanlar, burjuva gözlüğünün bir kenara atılmamasından ötürü değerlendirilememektedir. Yapılan daha çok resmi düzen anlayışına kendini kaptırıp gitmedir. Yapılan çizgi dahilinde siyasileşmemedir, kendini düzen sınırlarından kurtaramamadır, bağımsız bir kişiliğe veya kendi emekçi sınıf tavrına ulaşamamadır. Yoksa Kürdistan'da olaylar çok, haberler dolu.

Burjuva basını bile bizsiz bir gün haber vermiyor. Ortada haberlere olan büyük bir susuzluk var. Eğer bu gazete adam olacaksa, bu haberleri doğru vermeli, hiç olmazsa bu temelde yarı yarıya adam olabilmeli. Bundan sonra yorumlar dahil bütün yazılacaklar; olup bitenler neye işaret ediyor, hangi tarihe ve hangi resmi görüşe hizmet ediyor, hangisi yıkılıyor, hangisi yapılmak isteniyor gibi soruların cevabını açıklamak yönünde olmalıdır. Bu konularda özellikle değerlendirmeler, yorumlar çok az.

Burjuva yorumları yüz koldan bize saldırıyor, her şeyi çarpıtıyorlar. Bunlara karşı kaç cevap var? En liberal demokratlarından tutalım en faşistine kadar, hepsi bu sahada kendine göre bir görevi icra ediyor, hepsi bol bol aleyhimize yazıyor. Bizim yazarlar bunlara ne kadar cevap veriyorlar; bakıyoruz, yorumları şekilci kavrayışlarla doldurma yaklaşımları söz konusu. Tarih konusundaki inceleme araştırmalar, çeşitli siyasi değerlendirmeler, uluslararası durumların yorumlanması kendi

mücadele ihtiyaçlarımıza göre ne kadar ele alınıyor, belli değil.

Sorumlu olması gerekenler görevlerinin farkında değil

Muhtevayı geliştirme konusunda alabildiğine bir sığlık, yüzeysellik yaşanıyor, burjuva sınırlarını bile aşmayan durumlara düşülüyor. İşte legalitenin yayın komitesi! Niye bu böyledir; bunu yapanlar acaba beyinsizdir de ondan mı? Örgütleme komitesi gafildir de ondan mı? Kendileri haber toplayamıyor, yoksa binlerce haber iletmek durumunda olan insan var, telefonlar var, istenildiğinde fakslar her yerden anında her şeyi çıkarabilir. Bunlar değerlendirilemiyorsa, onlar tembeldir, uyuşuktur, planlayamıyorlar, yönetemiyorlar demektir. Yorum yapmak isteyen insan dolu. Bizim potansiyelimizin yarısı bile çalıştırılsa, günde elli makale çıkarırlar, ama yönlendiremiyorlar. Kimden ne istenir, kim ne yazabilir bilmiyorlar. Hangi yazara sen şunu yaz, sen bunu yaz deniliyor. Yeterince denilmiyor. Herkes kendi keyfine göre ne getirdiyse o oluyor.

Demek yayın kurulu, yayın politikasında gafildir, sorumlu olması gerekenler görevlerinin farkında değiller. Tüm bunları sayfa düzenine indirgemeye gerek yok, açık ki sayfaların çoğu rasgele dolduruluyor. Her gün birkaç sayfa boştur ve masraf hanesini arttırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Bu televizyonda programlar olayını kim icat etti? Bu televizyon programlarını, hem de resimleriyle birlikte orada vermek kime hizmet ediyor? Gazetenin yönetiminden kim sorumluysa, bunun hesabını ondan soracağız. Bir iki sayfayı böyle sorumsuzca doldurmayı kimden öğrendiler? Üstelik bunun reklamını da yapıyorlar, burjuvalara özgü değerlendirmelerle sunuyorlar. Sen birkaç sayfayı nasıl böyle savurursun? Emekçilerin yansıtılacak yığınla sorunları var, onların senden beklediği işler var. Niye onlara yer vermiyorsun? O programlar bizim sunmamıza muhtaç değil ki! Zaten onların özel organları var, dergileri var. Senden mi öğrenecekler bu konuda neyin olup bittiğini!

İşte bununla ne kadar kişiliksiz kalındığı ortaya çıkıyor. Gazete yarı yarıya düzeni yaşama durumuna getirilmiştir. Senin beynin yoksa, tutup alacak, koparacak gücün yoksa, ne diye geziyorsun burada! Ben sanat, kültür konuları ele alınamaz demiyorum, elbette ele alınabilir. Ama bize göre ele alınır, halkların çıkarına göre ele alınır, düzenin sunduklarına ve istemlerine göre değil. Kaldı ki bu konuda halkın ulusal kültür, değerleri vardır. Halkın her yerde değer verdiği sanat türleri vardır.

Ülkeyi dolaşıyorlar, ama tarihi bir harabeden nasıl yorum çıkarılacağını bilemiyorlar. Bir bölgenin sosyoekonomik oluşumundan haberleri yok. Bir aşiret veya kabile hakkında doğru değerlendirme yapmak yok, kişilik çözümlemesi hiç yok. Her şey resmi anlayışla nasıl ele alınmışsa, öyle ele alınıyor. Dikkat et, o seni inkar ediyor, o seni yok sayıyor. O halde sen de ona karşı büyük bir savaşım vereceksin, kültür savaşı, sanat savaşı vereceksin.

Uluslararası gelişmeler vardır. Ajanslar ne söylüyorsa bizimkiler onu yazıyor. Hayır, bu olmaz! Emperyalistlerin denetimindeki ajanslardan doğrular öğrenilemez. Kendi değerlendirme gücümüz var, doğrular buna dayalı sunulmalı. Değerlendirmelerimizle, yorumlarımızla doğruyu bulmaya çalışacağız. Bu konuda da imkanları zorlayarak verebileceğimizin en iyisini, en doğrusunu veririz. Çoğu zaman dikkat etmek gerekiyor, zira haber aleyhimizedir. Biz bunu niye verelim! Kaldı ki çoğunlukla yalandır da.

Gazete kolektif bir yayın organıdır

Dikkat edilirse, muhtevayı çok sıkı gözden geçirme ve geliştirme gerçeği çok ciddi bir görev olarak önümüzde duruyor. Bunları yeni yaklaşım ve çözümlerle sonuçlandırmayı istiyoruz. Bu iş kafa patlatmayı istiyor. Günlük gazete nasıl düzenlenir, manşetten ne verilir, tek tek her şey nasıl düzenlenir diyecek durumda değilim, ama manşetlik konular da doğru belirlenmeli. Baş yazı meselesi de öyle. Günlük olaylara önem derecesine göre bir baş yazıyla karşılık verilir. Bunda isme de gerek yoktur. Yayın organının kolektif değerlendirmesi olur. Her gün bir tane olur, şimdiye kadar olmaması büyük eksikliktir.

Yine içerikli iyi yazılar yazılır. Bazıları şimdiden köşe tutmuş. Bu fazla tutarlı gelmiyor. Köşeyi satın alır gibi adam çalıştıramayız. Yazısı yayınlanamayacak durumdaysa niye yayınlayalım! Bir de kim, her hafta iki kez yazar deniliyor. Hayır, bu olmaz! Niye o kişiye haftada iki defa yer veriyoruz ki! Örneğin, zindandan bir arkadaş sürekli yazıyor, o zindanlarda yüzlerce böyle arkadaş var, bu şansı niye onlara da vermeyelim! Çok değerli yazarlar var, genç yazarlar var, niye biz bir iki kişiyle sınırlı kalalım! Sade olan yazarlık kuruluna söyleyebileceğimiz fazla bir şey yok, onlar yine yazarlar, ama gelen değerli yazıları da önem derecesine göre yayınlamak gerekir.

Burası 'benim malım, mülkümdür' diye kimsenin kurulmaması gerekir. Gazete kolektif bir yayın organıdır. En iyisini yazanlar, en iyi hizmeti sunanlar buraya mutlaka yansıtılacaktır. Yayın politikası bu yönüyle rolünü tam uygulayacaktır. Yoksa, 'şu köşeyi şu işgal etti, şunun hakkı tartışılmazdır' gibi bir hak arayıcılığı biz de olmaz.

Ayrıca halk, Parti Önderliği'nden demeç almak ister. Bu demeçleri sık sık yansıtacaksınız. Bu tartışılmaz! Gazeteyi gazete yapan en temel işlerden birisi budur. Halk senden özlemlerine uygun değerlendirmeler ister. Bunları yazılarında yansıtacaksın. Bu temelde kişilik, kimlik sahibi olan bir kurum olduğunu yansıtacaksın ki yerin büyük olsun.

Buna benzer birçok husustan bahsedilebilir. Biz genelde tüm gazeteler, özelde günlük gazete için bu hususları belirtiyoruz. Tekelcilik yapılamayacağını söyledik. Genel idare kuruluna yirmi-otuz kişi de katılabilir, toplantılar yapılabilir. Yazı kurulu ayda bir değiştirilebilir de. Yarış yapılır, en iyisi kimse o olur. Personel idaresi de öyledir. 'Ben tuttum bu köşeyi bırakmam' denilemez. Kurumlaşma esastır. En iyisi

her gün yeni yeni ortaya çıkıyor. Bu konuda bizde açıklık, tartışma özgürlüğü vardır. 'İpleri elimde tuttum' anlayışı olmamalı. Ne idüğü belirsiz tipler böyle ortaya çıkıyor. Kolay kolay kaptırmam biçiminde kimsenin davranışı olmasın.

Ben her gün bu kadar hizmet veriyorum, herhalde hiç kimse benden daha fazla hak sahibi göremez kendini, ama yine de böyle yapmıyorum. Benim yaptığım, hizmet ettiğim amaca layıksa değeri vardır. Bir şeyler veriyorsa, yararlansınlar diyoruz. Başka hiçbir şey istemiyorum. Yararlıysa, değerlendirilsin diyorum sadece. Bu, herkes için geçerli. Buna benzer çeşitli sorunları rahatlıkla doğru değerlendirmek ve belli çözümlere götürmek zor değildir.

Aylık için de, kitaplar için de öyle. En iyi kitap, en gerekli kitap hazırlanmalı. Basımı ve dağıtımının maliyesiyle birlikte gerekli şekilde ele alınması zor değildir. Tüm bunları doğru şahısların elinde yönetimlere kavuşturmak da zor değildir.

Yine ortaya çıkabilecek çeşitli ilgi alanlarına yaratıcılıkla yaklaşmak, bu türden işlere her gün eğilmek de zor değildir. Bunlar rahatlıkla bulunur da. Bu konularda katı ve tutucu olmak şart değildir. Olayların üzerine her gün yaratıcı yaklaşılabilir. Birisi aşılır, bir diğeri gündemleştirilir. Bir kişi konusunda fazla araştırmaya gerek yok, böyle sorunlar rahatlıkla halledebileceğimiz sorunlardır.

Televizyonu yaratıcı bulmuyorum. Gazete de öyle mi? Böyle giderse onları rantçı bir kesim olarak suçlarım. Sorumluluğu ağırdır, birçok şey söyledim, uygulamıyorlar. Burada bir parça ekmek yiyorum, bu kadar düşünce üretiyorum, ama bu kadar geliştirmeyi bile az buluyorum. Bizim mirasımız üzerine böyle oturulamaz. Bunlar yanlış düşünüyor ve yanlış yapıyor...

Mesela televizyona bakıyorum; bir halkın yüreğini görüyorum, bir de bizimkilerin bunu karşılayış tarzını. Her kesimden var. Benim halkımın beni savunmasına ihtiyacım yok. Halk bana bağlılığını bildirsin de. Fakat halkın yüreği diyor, 'biz sana konuşuyoruz.' Halkın ağzına gelen, "Başkan." O orada sözünü yarıda kesiyor. Oradan anlaşılıyor ki bu adam rahatsız oluyor. Halbuki benim için değil, halkın yüreğine saygılı olması lazım. Yine herhangi bir sakıncası da yok. Bu adam kimdir? Bu adamı bir kurumun içine koymak değil, kovmak lazım. Çünkü halka saygılı olmak gerek, böyle birçok ağız var. Şimdi bunların hepsi de yarım kadro, yürekten halkı anlama durumları bile yok. Doku merkezlerinde böyle tipler çok, her kurumda varlar. Basın yayın, eğitim alanlarında sıkılmış, dediğim gibi bütün derdi kendimi nasıl yaşayacağım. Bir halk ayağa kalkmış, yüreği coşkulu. Mesela bir köylü coşkulu oldu mu benim hoşuma gidiyor, ayağa kalkınca bir köylü insanı, yanlış konuşsun, hiç mühim değil, bilinçli olmaması da önemli değil.

Önce halkın yüreğini görün

Mektuplar günlük olarak yayınlanmalıdır. Bültende de olur, ama günlük olarak yayınlanmalıdır. Onlar halkın düşünceleridir. Emeğin sahibi onlardır. Sana ne oluyor! Bir de üstüne kalkıp yansıtmıyorlar, yaratıcı olamıyorlar. Devletten önce onlar sansür uyguluyor. Bu halk benden bir şey bekliyor. Onlara cevap olmak zorundayım. Bunlar önce halkın yüreğini görsünler. Yeni bir yayın, sanat, kültür geliştirmek istiyorum. Beni çarptırmakla en lanetli duruma düşerler. Bu halk kendini yaktı. Çamardı'dan Karadenizli bir çocuk daha işte. Mahkeme Başkanı Turgut Okyay'a mektup yazıyor; 'Öcalan'ı asarsanız kendimi yakarım' diyor. Hürriyet yayınlıyor, bunlarda ses yok. Bizimkiler halen bunu takdir edemiyor. Bir ekmeğiniz yok mu, size yetmiyor mu? Bir dernek, kurum bile işletemiyorsan daha ne yapacaksın! Korkunç tembel geliyorsunuz. Kendinizi ihmal ettiniz. Lanetli olmaktan kurtulamazsınız. Ben eskiden devleti sorumlu tutuyordum. Benim burada olmam, devletin size bakışının yüzde bilmem kaçını olumlu yönde halletmiştir.

Beni doğru anlayacaksınız. Yiyecek torbaları dağıtıyorlar. Bu kimin parası, halkın parası. Halkın parasını dağıtıyorlar. Parayı yoksul insanlara dağıtıyor. Yoksul insanlar, yoksul oldukları için satın alınıyor... Hiç kimse benim adıma namuslu olmayan şey yapamaz. Sen nasıl halkın ağzını, benim ağzımı tıkarsın! Demeçlerimin yayınlanmasını nasıl yasaklarsın. Televizyonun başındaki adamı alacaksınız oradan. Beni seven gençleri toplayacaksınız, gidip hesap soracaksınız. Sen halkın ağzını nasıl tıkarsın! Devletin bana yapmadığını yapıyorlar. Devlet isterse sizi getirmez, mesajlarımı alamazsınız. Ama bunlar devletten daha ağırını yapıyorlar. Beni tecrit mi ediyorlar. Devletin koymadığı tecridi sen mi koyacaksın! Devlet bile bana saygılı. Hani bunlar bana saygılıydı, bağlıydı.

TV demokrasi kültürünü muazzam vermeliler

Avrupa'daki Kürt halkı kendi yöneticilerini kendileri seçecek. Halk delegeleri seçecek, delegeler de temsilcilerini seçecek... Bundan sonraki süreçte buradaki basın ve Kürt Enstitüsü, demokratik kurumlar kendi başkanlarını, yöneticilerini kendileri seçecek. Demokrasi budur. Bir kurumun içerisinde demokrasi olmazsa, o kurum işlemez.

TV'nin de biraz daha duyarlı program yapması gerekiyor. TV ve günlük için şunları yine söylüyorum: Bir gazeteci bile yirmi gazete okuyarak çalışıyor ve üretiyorsa, sizin kendinizi hem öyle yeterli görmenizin, hem tembellik yapmanızın, üretmemenizin doğru olmadığı açık. Politikada bin düşünürsün

bir doğru şey yaparsın. Basın yayın bu süreçte çok önemli. Dil, üsluba çok dikkat etmeliler... TV yayını 18-20 saate de çıkabilir. Çok sayıda kadro eğitmeleri gerektiği açıktır. Programlar zenginleştirilir herhalde. Avrupa tekniğin anayurdudur. Kanalları ikileştirme olabilir. Sadece Kürtçe bir kanal olabilir. Türkiye'de de gelişecektir. Buna hazırlıklı olsunlar. Kanalları ikilileştirme, yayın saatini artırma, kadroları geliştirme noktasında yoğunlaşma olmalı. Program ve kadro düzeyini aşmak zor olmasa gerek. Bu noktada kendilerini eleştiriyorum. Aksi taktirde bu sorumsuzluk olur. Mevcut program düzeylerini çok geri buluyorum, hızla aşılmalı. İçerik için şunu söylüyorum: Demokrasi kültürünü muazzam vermeliler. Teorik çerçevelerini iyi oturtmalılar. Türkiye'ye yansıması olmalı. Kültürel özgürlüğün devrede olduğu bu dönemde buna öncülük edilmeliydi.

"En önemli bir eksiklik, bürokratik tarzda sapmayı ilkenin yerine koymadır. Bu, bizim tarzımız değil. Kişiye formasyon kazandırılırsa, dürüstlük ve çaba gösterilirse yeterlidir, gerisi gelir. İşlerin örgütlendirilmesine, rahatlıkla güç getirebilirsiniz. Gecenizi gündüzünüze katarsanız, en iyisini mutlaka ortaya çıkarırsınız. Engeller mücadeleyle aşılır"

Siyasallaşma konusu tutmuyor. Yanlışlık var. TV ve gazetelerde tartışılmalı. Siyasal mücadelenin dili, argümanları yakalanamıyor...

Kültür televizyonu açılır. Tiyatro okulu kurulmalı. Kürtçe tiyatro çok iyi yapılabilir. Folklor, sinema uygundur.

Yeni kurulan TV yalnız Kürtlerin değil, bütün Ortadoğu halkalarının kültürünü anlatan ve yansıtan bir TV olmalıdır.

İki televizyon da Kopenhag kriterleri doğrultusunda güçlü yayın yapabilir. Kopenhag'ın sesi olabilir adeta. Kendilerine bu uyarımı aktarın. Dikkate almak durumundalar. Zaten bu ikinci televizyonun ... sanırım biri tamamen Kürtçe ve lehçelerine ağırlık verir. Diğeri de Kürtçe, Türkçe ve bazı azınlık dillerine ağırlık verebilir. Böylelikle Kopenhag kriterleri televizyona yansıtılmalıdır.

Televizyondaki kızlara söyleyin, onların görevi önemlidir. Kültür çalışmasını küçümsemesinler. Çok önemlidir. Zaten ikinci kanalla birlikte daha çok oturacaktır...

Bozguncülara Avrupa'da izin verilmesin. Mezopotamya TV, Ortadoğu'nun kültür zenginliğinin sesi olacaktır. Birçok aydın var, TV'de çalışabilir...

TV'nin demokratik alanda önemli bir işlevi olmalı. Bu konuda öncülük etmelidir. Program ve kadrolarına dikkat etsinler. Bir süre sonra Diyarbakır'da bir TV kurulabilir. Kendilerini buna göre geliştirmelidirler. Bu, çok uzak bir ihtimal değil. Türkiye ile AB sürecine uygun tarzda yayın geliştirebilirler...

TV bir nevi okul gibidir. Dönemin demokratik kültürel boyutuna katkı sunmalı. Gazete, dergiler için de öyle. Eski dönemin söylemini bırakmalı, yeni dile ayak uydurmalı. Halkta cehalet var. Eğitici görevi olmalı. İnsanlar eğitilmeli...

TV'ye ilişkin doğru politikalar olmalı

TV ve gazete ile bu kadar ilgilenmemin sebebi: Siyasi ayrılıkçı dilden arındırma amaçlıdır. Ortadoğu halklarının birliğinin ön hazırlığı TV'de geliştirilebilir. Irak bazında gelişmeleri bekliyorum.

Demokratik haklar çerçevesinde, kültürel demokratik özgür ifade çerçevesinde eğitim, kültür, basın yayın haklarını özgürce kullanmaları gerekir. Bu şartlı bir yaklaşım değildir. Demokratik gelişmelerle adım adım geliştirilmesi gerekiyor. Ama demokrasi ilkesine de herkesin inanması gerekiyor. Kültürel, özgür ifadeye kimse engel olmamalı. Devlet yardımcı olmuyorsa, engel de olmamalıdır. Özgür bir ifade tarzı, dili, kitap, gazete bir zamanlama işidir.

TV, Kürt halkının demokratik kültürel bir kurumudur. Halkın bağışlarıyla yaşamını sürdürüyor. Bazıları çıkar amaçlı kullanmak istemiş olabilir. O bir PKK TV'si değil, halkın TV'sidir...

Yine Kürtçe gazete Güney'deki ile birleştirilebilirdi. İki parçaya da hitap eden bir yayın organı olmaları açısından aralarında biraz koordine geliştirmek gerekir. Güney'deki basın temsilciliği iyi haberler gönderebilir. Güneylilerin yazabileceği yazılar vardır... Basın yanları güçlüdür. Biraz edebi basın yetenekleri var. Onlara her hafta yazı iletebilmek gerekir. Çünkü zayıf çıkıyormuş, fazla yetenekli de değil... Aslında iki parçadaki gelişmeleri iyi yansıtabilir, Kürtçe'ye iyi çevrilebilir, çünkü onu Güney'de okutmak gerekecek. Güney'e yönelik yayın organı çıkıyor, ama birleştirilemezse aralarında bir dayanışma olabilir mi, önemli olan budur. Çünkü Kürtçe yayın organları çok zayıftır, hem içerik hem de biçim bakımından yeterli katkı sağlanamıyor. Bu anlamda katkılar sunulabilir.

Yine belli kitaplar da çıkabilir. Bence beş yüz tane Güney'de dağıtılabilirdi. En azından o kanal açık tutulabilirse iyi olur. Bunun yolu bulunmalı. Her şeyden bin taneye yakın dağıtılabilir, bence uygundur. Geriye, bunun çaresini araştırmak kalıyor. Ayrıca içerik de zenginleşebilir. Bu arada diğerlerinin de gelişmesi gerekiyor. Muhabirlik içeriğine müdahale edebilir. Aslında oranın haber şefi güçlüdür. O haberleri siz verirsiniz, uluslararası alana. O haber akışı doğru ve güçlü düzenlenirse, şu anda en itibarlı kaynaktır. Röportajlar, kültür değerleri, haber ve günlük olayları değerlendirme bizim kanalımızdan çıkmalı. Biz birtakım yeni değerlendirmeler yapabiliriz. Oranın temsilciliği bunlardan birçok yazı çıkarabilir.

Bir ajans sanırım Süleymaniye veya o sahada geliştirilir. Bu biraz daha yeni bir anlayışla olabilir, iyi örgütlemek gerekiyor. Yalnız o değil, başka böyle programlar geliştirilebilir. Kültür programları var zaten. Bunların hepsini biraz iç içe mi örgütlemek gerekiyor? Herhalde dolu kılmak gerekiyor? Kültür sanat, basın yayın çalışmaları, ajans sanırım hepsi içiçe geliştirilebilir. Yalnız kaliteli olmalı, öyle boşta kalmış

kişilerin kendini tatmin ettikleri bir yer olmamalı.

Ortadoğu kültürü adına teorik bir dergi olabilir. Amacı, din kültür gibi ortak tarihi gerçekleri araştırmak olur. Ortadoğu'yu tanımak için, Ortadoğu'yu araştırma merkezi olabilir. Bir enstitü gibi. Birçok aydın var, bunlara Ortadoğu aydınlatmacıları denilir. İran'da, Irak'ta, Suriye'de demokrasi gelişiyor. Teorik yayın olarak buradaki demokrasilerin gelişimine destek sunulabilir. Bu çalışmalara İsrail de katılabilir. Orada da çok kaliteli aydınlar var. Tüm bilim adamları var, Şimon Perez iddialıdır. İlgi duyan aydınlara çağrımdır. Şubeler açılabilir. Ortadoğu'da kültürleri bağrında toplayan örgütlenmelere gidilebilir. Kültür önemlidir. TV başlamış sanırım, Ortadoğu kültürünün sesi olarak geniş bir şeydir. Avrupa sahası önemlidir

Sorun layık olmayı hakkını vermeyi bilmektir

Gördüğüm en önemli bir eksiklik de, bürokratik tarzda sapmayı ilkenin yerine koymadır. Bu, bizim tarzımız değil. Kişiye formasyon kazandırılırsa, dürüstlük ve çaba gösterilirse yeterlidir, gerisi gelir. Bu işlerin çok çeşitli yerlerde örgütlendirilmesine, kurumlaştırılmasına rahatlıkla güç getirebilirsiniz. Gecenizi gündüzünüze katarsanız, en iyisini mutlaka ortaya çıkarırsınız. Engeller mücadeleyle aşılır. Talimat, perspektif diyorsanız verilmiştir. İşte bunlar kendi başına bile yeter. Uygulama ustalığı da size düşer. Birçok çalışan vardır. O çalışanları devreye sokacaksınız. Görev tıkama değil, sel gibi akmaktadır. Aslında buna benzer birçok husus eski işlerinizdendir. Hareketin doğrudan veya dolaylı bu alana ilişkin sunabilecekleri az değildir. Sorun layık olmayı bilmektir, hakkını vermeyi bilmektir. Her birinin militan bir ifadeyle bu çalışmalara kendini katmasıdır. Her sahada olduğu gibi, bu sahada da başarı inançla, gönüllülükle olduğu kadar, disiplinle, yoğun çabayla, yaratıcılıkla, iç ve dış engellemelere karşı çok sıkı bir mücadele tarzıyla, doğru çalışma tarzıyla, onun yaşam, hatta vuruş tarzıyla kazanılabilir. Çok dinamik bir yaşam temposuyla, mücadele temposuyla başarı sağlanabilir.

'Şu zarar veriyor' gibi tutumlar doğru değildir. Bu gibi durumları gerekçeleriyle sıralarsanız, mutlaka bazıları sizi dinler. Kendinize güveniyorsanız, birçok kuruma el atabilirsiniz, düzeltebilirsiniz. Çünkü bir devrimci kendini bir görev alanına hapsedemez, gerekirse kapasite oranında her yere el atar. Mutlaka resmi görevli olmak şart değildir. Kaldı ki parti olayında genel sorumluluk vardır, onun çizgisine, onun yaşamın her alanındaki faaliyetlerine karşı genel sorumluluk içindeyiz. Özel sorumluluklar, genel sorumluluklarla karıştırılmamalıdır. Genel sorumluluk, partiyi ilgilendiren ne varsa ilgilenmektir, düzeltilmesi gerekirse düzeltilmeli, olumlu ele alınması gerekiyorsa alınmalı. Bir partili, hatta bir dost bile en iyisini yapmakla mükelleftir.

Sizin her sahaya ilişkin görevleriniz var. 'Ben de bir militanım, parti anlayışım bana bunları emrediyor' diyeceksiniz. Bunun için yetkiye ihtiyacım var demeyeceksiniz. Ben de söylediğim gibi davranıyorum. Doğru ideolojik hat, doğru siyasi yaklaşımlarım beni her sahada etkili kılabiliyor. Varsa sizin de doğru bir ideolojik siyasi hattınız, çalışma tarzınız, yaşam tarzınız, bunlar işlere başarı şansı verir. Kendinizi siz de böyle yapacaksınız. Kitleler benimsiyor, yoldaşlar beni oldukça kabul ediyor, onaylıyor. Bu tarzı siz de uygulayın, uygularsanız en genel dediğiniz, en uzağınızda dediğiniz işlere bile başarı şansı verebilirsiniz. Böyle yaptınız diye kimse sizi yermez, kimse sizi suçlamaz. Mesele doğru devrimci militan tarzı sergilemedir. Bunu burada birçok kişiye oldukça gösterdik, dürüst olmaları, bağlılığı bilmeleri gerekir. Her şeyden önce dürüstlük, doğru yaşam tarzı esastır. Bu olursa gerisi gelir ve en başarılı olana kadar yol alınır.

Bu çalışma alanlarına ilişkin bazı görüşleri kısaca böyle dile getiriyorum. Durum o çerçevede değerlendirilecektir. Yanlarına gidecekleriniz, sizi doğru anlayabilmeli, siz de onlara doğruları götürebilmelisiniz. Dürüst olanların, birbirlerine şiddetle muhtaç olanların, birbirine engel çıkaracaklarını sanmıyoruz. Bu konuda ısrarla engel teşkil edenler, gelişmeyi tıkayanlar bizim açımızdan doğrudan veya dolaylı olarak düşman ajanlığı yapıyorlar demektir. Durumları bu anlama gelir. Her sahada savaşı nasıl yürütüyorsak, bunlara karşı da yürütmesini biliriz. Ama yoldaşlığın gereği olarak birbirimizi ikna ederiz. Bu iş nasıl yapılır, şu iş bölümü daha iyi nasıl gerçekleştirilir gibi konularda birbirimizi dinleriz, birbirimize dinletiriz. Bunun adı ikna yöntemidir.

Yoldaşlık, dostluk esas alınıyorsa, altından çıkılamayacak bir durumdan kesinlikle bahsedilemez. Israrla söylüyorum; bunun yerine yoldaşları zorlayayım, çalışanları zorlayayım, kendimi şöyle dayatayım anlayışına karşı çok serttiz. Bizi böyle kullanmak kesinlikle cephede savaşmak kadar tehlikeli ve muazzam boyutlu bir savaş. Bu bazda bazılarına karşı bireysel tutumumuz var. Kendilerini düzeltmezlerse, bizi doğru anlamazlarsa kendileri bilir, ama biz onları aşarız ve sorumlusu da biz değiliz. Karşımıza çok dikilirlerse kendi yöntemlerimiz var, o yöntemlerle onları aşarız.

Hiç kimse bunlardan yanlış sonuç çıkarmasın. Bizim nasıl bir kuşatma altında olduğumuz biliniyor, her gün neyle nasıl savaştığımız biliniyor, bunu anlamamak, bunu başka türlü yorumlamak o kişilerin artık son nefeslerinde işledikleri kendi hataları olacaktır. Hassasiyet bellidir. Herkesin gücü oranında ve başarı temelinde çalışması gerektiği, değer katmakla mükellef olduğu açıktır. Hepinizin emeklerine saygılı olmak zorundayız. Bu kadar şehidin kanına saygılı olmak zorundayız.

Bu halkın bu kadar istem, özlem ve ahı var, bu kadar emeği var; sahip çıkmak zorundayız bunlara. Bu değerler, peşkeş çekilsin diye, kişiler kendini en verimsiz, en başarısız, en masraflı şekilde dayatsın diye sunulmamıştır. İşleri tıkasınlar diye mevkiler, mevziler verilmemiştir. Eğer biraz dürüst olunursa, bu işin gerekleri bilinir ve en iyi yaklaşımın hakkı da verilir. Tipik bir düzen adamı gibi, bir jandarma, polis gibi, iflah olmaz küçük burjuva gibi kendini dayatırsa, biz de mücadele silahıyla karşılık veririz.

Bütün görevlilerin sorumlulukları demokratik tarzda olmalıdır

Dikkat edin, sonuna kadar perspektif, sonuna kadar olanak sunuyoruz, ama karşısında rapor da bekleriz. Verdiklerimiz karşılığında neyi başardığı, neyi başarmadığı konusunda açık ki ilgili kurumların da hesap vermesi gerekir. Bundan kaçınan kim? Neyi saklıyor? Nasıl yaşıyor? Nasıl çalışıyor? Bir şey saklarsa, bu onun dürüst olmadığını ortaya çıkarır. Bizde her şey alenidir. Bu sahada çalışmak isteyenler her şeyleriyle açık olurlar. Bütün olumlu ve olumsuz yönleriyle bizi ikna ederler, öyle yanımızda yerlerini alırlar. Yoksa 'ben yetkiliyim, şu mevkiyi tuttum, şunu bunu yaparım' demek olmaz. Biz de böyle yetkili, böyle mevki adamı yoktur.

Dikkat edin, sizlerle tartışmalar çok açık yürütülüyor. Sorunlar çok kapsamlı ele alınmaya çalışılıyor ve çözümler de çok kolektif üretilmeye çalışılıyor. Biz bile bunu yaptıktan sonra, niye sizler bunu yapmayasınız ki, niye alandaki tüm çalışanlar bunu yapmasın ki! O alanda bütün görevlilerin sorumlulukları demokratik bir tarzda olmalıdır. Sizde tartışma açıklığının olanakları vardır, gizli örgüt değilsiniz. Niye faaliyeti bu temelde ele alıp sonuca götürmeyesiniz! Belli ki doğru yaklaşım esasları göz ardı edilemez. Bu konuda bu kadar nettir. Sorunlar da o kadar ağır değildir. Kimse fazla muğlaklıktan da bahsedemez. Bir grup çalışan kendini doğru yansıtırsa iyi sonuç alınır.

Türkiye'nin halk yığınları artık barış istemeye başladı. Bizim kitlelerin de barış istemi güçlü. Yani bir yandan savaşı geliştirirken, bir yandan halkların lehine bir barışı da kitlelerin önüne koyuyoruz. Barış politikasıyla kitleleri örgütlemek, savaş politikamızla da gerilla ordulaşmamızı geliştirmek. Böyle iç içe bir planlama. TC'nin bütün konseptini başına çalacak kadar etkili olabileceğe benziyor ve en çok da bu dönemde bunun uygulanma şansı vardır. Tabii burada da tekrar vurgulayayım; en küçük kitle çalışmasının bile çok derli, toplu kadro istediği, önderlik istediği unutulmamalı. Biz kısmen şimdiye kadar aslında farkında olmadığınız gibi kitleleri de yönettik. Kitlelerin cephesel etkilenmesini sürekli geliştirdik. Onların umudunu, olanaklarını, özellikle gazete, basın yayın yolunu, televizyonu kullanarak, bu görevi biraz tek başımıza yerine getirdik. Bunun da üzerinde kadrolarımızın büyük oyun oynadığını biliyoruz. Metropollerdeki o bilinen aynı marjinalleştirme teorisine göre yaşamaları, kutsal görevlerini bir tarafa bırakıp düşkünlük peşinde koşmaları, örgütsel görevlere ihanet anlamındadır ve çok zarar verdi. Bu yönlü bazı tedbirler alınacaktır. Gerilla da daha sağlam sonuna kadar görevlerine bağlı, halk önderleri, özellikle örgütleyiciler mutlaka gerçekleştirilmek zorunda. Sınırlı sayıda örgütleyicinin bu işlerde muazzam rol oynayacağını mutlaka değerlendirmeliyiz. Öyle sıradan, savaş dışı kalmış, halkın başına bela tipleri kesinlikle bu çalışmaların içine göndermemek gerekecek.

Artık basın yayın faaliyetlerimizin de düzeyi gözönüne getirilerek bir cevap verilmelidir. Önem taşıyacak bir çalışmadır. Doğru bir karar ve örgütlenmeye kavuşturulmalıdır. Basın yayın çalışmaları da hakeza önemli bir aşamaya gelmiştir. Büyük bir ideolojik açlık vardır. Bu ideolojik açlığı basın yayın çalışmalarımızla giderebiliriz. Gerçekten büyük bir ideoljik aydınlanma dönemi de vardır. Kitaplarımız tercüme edilerek, yine gerek televizyona gerekse gazetelere yansıtılarak o aydınlanma derinleştirilmelidir.

Gücünüz yetiyorsa daha geniş komuta görevlerine de anlam verebilirsiniz. Demin çizdiğim bir anlayış vardı; biz savaşı öyle karşılıklı ateş biçiminde anlamıyoruz. Orası eğer yaşarsa, gelişirse, bir ordu kurmayının, ordu kurtuluş çalışmalarının sağlam bir alanı oluyorsa, en iyi savaşı veriyorsunuzdur demektir. Biz de yıllarca ne yaptık? Bu çalışma değil midir? Size çok önemli imkan sunmadık mı? Orası işin göbeğidir. Bu işin tam merkezidir. Sabırla, inatla, ama büyük bir sistematiklik içinde, ki buna bilinciniz vardır. Bu işi kökleştirirseniz, yarın en büyük savaşın da en sağlam alt yapısı olacaktır. Orayı yenilmez kılmak, her türlü savaşı kazanmaya en sağlam adımı atmak demektir. Eğer iddianız büyükse, çalışmayı biliyorsanız ve orası da yaşanacaksa, bu en büyük ordu çalışmasıdır, yarın oraya dayalı Güney'de ve Kuzey'de savaşlar gelişecek. Yeter ki siz dayanın. Yeter ki sisteminiz dayanma ve başarı noktasına yaklaşsın...

Yıllarca sürecek bir hazırlık büyük bir zaferi getirecektir

Bizim sabrımızı, hazırlıklarımızı biliyorsunuz, orada bunu derinleştireceksiniz. Yıllarca sürecek bir hazırlık büyük bir zaferi getirecektir. Günü birlik çatışmalarla zafer olmaz. Yenilgi olur kısaca. Toprağa büyük bir inanç, savaşın doğasına çok büyük bir anlam verme, oradaki kişilikleşmeyi, bu seviyeyi yakalamış olmak herhalde kendinize yapabileceğiniz en değerli katkıdır. Orada kazandıracak kişilik, büyük bir çalışmanın sorumluluğu demektir. Kısaca bu şans elinizdedir. İtirazsız ve çok iyi geliştirebilen birçok göreve uzanabilen, muazzam bir kollektifleşmeyi seferber edebilen ve büyük zaferlerin başlangıç çalışmalarını böylece temsil eden bir konumda olmak şanstır.

Parti geneliyle uğraşmak kadar, konferans bünyemize alınan yoldaşlarla da ileri düzeyde bir çözümlemeyi yaşadık ve gerçekten şahsınızda kazandıracak tarihi ve yeni toplumu ana hatlarıyla ortaya çıkardık. Veya en azından alınan kararlara gereken cevabı verebilirseniz, tarihin de, onun yeni toplumunun da kazanılması ipuçları çarpıcı bir biçimde gündemimizdedir, yaşamımızdadır. Bu temelde bundan sonra hiç şüphesiz çizginin bu kadar açılımını ve kararlara kavuşmasının da bir sonucu olarak daha sağlam yürütme durumunu yaşayacağız ve yaşatacağız. Gerek partisel, gerekse ulusal yönetim, hatta diğer uluslardan da devrimi hem yararlandırma, hem de ona güç katma anlamında başarılı çıkışları sürdürmeye devam edeceğiz

Bu temelde biz de destek olmaya çalışacağız. Tüm çalışanların olanca dürüstlüğüyle, fedakarlığıyla, doğru örgüt anlayışıyla karşılık vermelerinin başarı için şart olduğunu söylüyoruz, bunu bekliyoruz ve başarı dileyip selamlarımızı sunuyoruz.

Basınımızın özgürlük mücadelesi tarihindeki yeri ve basın çalışmalarına yaklaşımımız

"PKK'nin güçlenmesi ve etkili olmasında basın yayın her zaman rol oynamıştır. Eğer hareketimiz ideolojik, örgütsel ve siyasal alanda bir zayıflık yaşamışsa, bunun en önemli nedenlerden biri basın alanının aksamasıyla ilgilidir. Basını iyi çalıştırmadan, PKK'nin öncülük rolünü oynaması ve tüm mücadele alanlarının başarılı olması düşünülemez. Dolayısıyla basın destek bir çalışma alanı değil, çalışmaların sürükleyicisidir"

Sömürücü ve baskıcı sistemlere karşı muhalif devrimci hareketler kendi düşüncelerini yaymak için birçok yol ve yönteme başvurmuşlardır. Özellikle yeni bir ideoloji ile mücadele yürütmek isteyen hareketler için kendi düşüncelerini topluma benimsetme, öncelikli bir çalışma olmuştur. Nitekim dinler yeni düşüncelerini, çağrı ve mesaj adı altında toplumlara yansıtırken, çağdaş devrimci mücadeleler yeni ideolojilerini, teorilerini, programlarını manifesto olarak sunmuşlardır.

Tarih içinde birçok muhalif hareketin düşüncelerini gizli biçimde yaydıkları bilinir. Eskiden kendisini daha çok dinsel bir söylemle ifade eden bu hareketler derviş, dede, mürit, seyit, misyoner vb din adamları sıfatıyla ideolojik mücadele vermiş, düşüncelerinin propagandasını yapmış, ajitasyon çalışmasıyla toplulukları harekete geçirmeye çalışmışlardır. Müslümanlıkta ve hıristiyanlıkta en iyi propaganda ve ajitasyon faaliyeti yapanlar, ermiş, aziz ve azize sıfatıyla anılmıştır. Muhalif hareketler açısından en değerli kişiler, inançları en iyi yayan kişilikler olmuştur.

İlk önceleri düşünce taşırma, propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütenler, bunu ağırlıklı olarak sözlü yapmışlardır. Kültür ve sanat insanları da her zaman yeni düşüncelerin etkili propaganda ve ajitasyonunu yapan militanlar olmuştur. Muhalif düşünce akımların ve siyasi hareketlerin başarısında düşüncelerin yaşama cevap vermesi kadar, topluluklara iyi taşırılması da rol oynamıştır.

Son yüzyıllarda ortaya çıkan çağdaş ideolojiler ve siyasi hareketler de propaganda ve ajitasyon çalışmalarına çok önem vermişlerdir. Etkili örgüt ve eylemler kadar, ajitasyon ve propagandanın önemli olduğunu vurgulamışlardır. Hatta ajitasyon ve propagandayı iyi yapmayan hareket ve partilerin başarılı bir mücadele de yürütemeyeceklerini söylemişlerdir. Siyasal eylem örgütlemeleri kadar, ajitasyon ve propagandayı sözlü ve yazılı yapmaya, bunun için örgütlenmeler geliştirmeye önem vermişlerdir.

Bu konuda Lenin'in Bolşevik partisi, ideolojisini yayma, propaganda ve ajitasyonu etkili kullanmada örnek bir ideolojik ve siyasal hareket olarak görülür. Zaten partiyi ideolojik ve örgütsel alan olarak iki temel çalışma alanı biçiminde örgütlemiştir. Iskra gazetesi merkezli ideolojik alan örgütlemesi, Bolşevik partisinin belkemiği olmuştur. Hatta partinin temel örgütlenmesi bile ideolojik çalışmalar, ajitasyon ve propaganda faaliyetleri etrafında örülmüştür. İdeolojik çalışma doğrultusunda basın ve yayın etrafında örgütlenmenin, bir partiyi ve siyasal hareketi ne kadar etkilediğine kanıt, Bolşevik partisinin pratiğidir. Diğer siyasi hareketlerin Bolşevik partisi karşısında tutunamamasında en temel etken, Bolşevik partisinin örgüt ve kadrosunun yaygın ve kapsamlı ideolojik çalışma alanı ve basın yayın faaliyeti içinde olgunlaşmaları ve tecrübe kazanmalarıdır. Düşünce yanı güçlü olan bir örgütlenmenin diğer örgütlenmeler karşısında etkili olması anlaşılır bir durumdur.

Apocu hareket baştan beri ideolojik alanda kazanmayı hedeflemiştir

1970'li yıllarda, sömürge ve egemenlik altındaki Kürt halkının özgürlüğü için sosyalist öncülüğün zorunlu olduğunu söyleyerek mücadele başlatan Apocu hareket, Kürt halkının ideolojik ve düşünce yaşamının, zihniyet halinin egemenlik altında olduğunu vurgulayarak ideolojik mücadeleye önem vermiştir. Bu nedenle baştan itibaren esas olarak ideolojik alanda kazanmayı hedeflemiştir. Kadro eğitimine önem vermiş, yetişmiş kadrolarla ideolojik mücadeleyi, ajitasyon ve propaganda faaliyetlerini etkili kılmayı çok önemsemiştir. İlk başlarda, 'bir lokma, bir hırka' yaşam felsefesiyle dervişler gibi şehirde, köyde, ovada, dağda, yoğun biçimde düşünce yayma faaliyeti içine girilmiştir. Bu sözlü propaganda ve ajitasyon faaliyetleri önemli günlerde ve siyasal ihtiyaç olduğunda basılıp dağıtılan bildirilerle beslenmiştir. Bildirilerimiz sadece bildirinin gerekçesi olan konuyu işlemez, aynı zamanda dünya, bölge, Türkiye ve Kürdistan'daki siyasal durumu ortaya koyardı.

Merkezi basının olmadığı ilk dönemlerde, ideolojik mücadele, ajitasyon ve propaganda için gerekli bildirilerle ideolojik düzeyi güçlü öncü kadrolarımız ilgilenirdi. Merkezi bir basın örgütlendiğindeyse ideolojik derinliği olan arkadaşlar bu işle sorumlu kılındı.

Önderliğimiz daha ilk süreçlerden itibaren, her zaman hareketimizin en etkin ideolojik mücadele, propaganda ve ajitasyon çalışması yapan kadrosu olmuştur. Hatta zaman zaman kendi propaganda ve ajitasyon çalışmasının gücünü ve sonuçlarını arkadaşlarına örnek göstermiştir.

Önderliğimiz, ideolojik çalışmaları çalışmaların anası olarak gördüğü gibi, propaganda ve ajitasyon faaliyeti etkili olmayan bir hareketin başarılı olamayacağı bilinci ile hareket etmiştir. Basın yayın çalışmalarıyla kendisi doğrudan ilgilenmiş, bu alana büyük bir titizlikle yaklaşmıştır. Basın çalışmasının güçlü olması için de başta düşünce gücü olmak üzere yoğun bir çaba içinde olmuştur. Önderliğimizin Serxwebun gazetesine çok önem verdiğini, bu neden-

le bu gazeteyi her bakımdan bir ideolojik, teorik ve ciddiyet sembolü haline getirdiğini biliyoruz. Belki de dünyada kesintisiz 26 yıl boyunca tek bir ay bile ara vermeden çıkan tek aylık gazetedir. Yine çıkan kitapları titizlikle incelediği ve en iyi biçimde çıkması için düşünce ve eleştirilerini söylediğini biliyoruz. Bir kitabın çıkmasının Önderliği ne kadar heyecanlandırdığını, Önderliğin yanında basın çalışmalarında kalan arkadaşlar çok iyi görmüştür.

Çoğu zaman televizyon ve günlük gazeteye, gerilla ve siyasi alandan daha fazla değer verdiği de diğer bir gerçektir. Bildirilerin, kitapların, görsel çekimlerin iyi hazırlanması için bu konudaki ciddiyetini kadrolara hissettirmiştir. Basın yayınla ilgili çalışmalarda ortaya çıkan aksamaya öfkelendiği kadar, hiçbir çalışmadaki aksaklığa öfkelenmemiştir. PKK'nin başarısının temelinde bu çalışmaların olduğunu her zaman hatırlatmıştır. Hatta bu çalışmalar olmazsa siz hangi işi yürütebilirsiniz, diyerek herkese bu çalışmaların ciddiyetini kavratmıştır.

Önderlik, basın organlarına bir ananın çocuğuna gösterdiği hassasiyetten fazlasını göstermiştir. Yazı yazı, program program dikkatle takip ederek, bu alanda aksamaya izin vermezdi. Bir eyleme komutan ve savaşçı nasıl hassas yaklaşıyorsa, basıncının da öyle olmasını isterdi. Hatta basında çıkan eksikliklerin küçük de olsa tüm hareketi etkileyeceğini bildiğinden, bu alanda yapılan hataları affetmezdi. Bir komutan hata ve yanlış yapsa görevini kaybetmez, ama bir basıncı derhal yerinden olurdu. Bu alanda yapılan eksikliği doğrudan ideolojik gerçeğimize ve Önderlik gerçekliğimize saldırı olarak değerlendirdi.

Bir yayın organı çıktığında, bunun çok büyük sonuçlar yaratacağına inanırdı. PKK'nin doğrularının kazanacağına inancı kesin olduğundan, PKK gerçeğinin halka yansımasıyla birlikte, getireceği sonuçların heyecanını yaşardı. Türkiye'de ilk aylık dergi ve haftalık gazete çıktığında, bunları çok büyük mevziler olarak gördü. PKK'nin düşüncesi bir yere girdi mi, onu hiçbir güçle durdurmak mümkün olmaz derdi. Bu çalışmayı en büyük devrimci eylem görür, basın alanında çalışan kadrolarımızın bu bilinç ve ciddiyette olmasını isterdi. Mücadele tarihimizde basın yayının önemi ve oynadığı rol, Önderliğimizin bu ilgisi nedeniyle hep yüksek olmuştur.

Basın destek bir çalışma alanı değil çalışmaların sürükleyicisidir

Basın yayının mücadele tarihimizdeki yeri ve oynadığı rol derken, Önderliğimizin nasıl yaklaştığını bilmek gerekir. Bizim basın geleneğimiz böyle bir yaklaşım sonucu ortaya çıkmıştır. PKK için hala en önemli saha olması da Önderlik gerçeğinin bu sahaya verdiği rolden dolayıdır.

PKK'nin güçlenmesi ve etkili olmasında basın yayın her zaman rol oynamıştır. Eğer hareketimiz ideolojik, örgütsel ve siyasal alanda bir zayıflık yaşamışsa, bunun en önemli nedenlerden biri basın alanının aksamasıyla ilgilidir. Basını iyi çalıştırmadan, PKK'nin öncülük rolünü oynaması ve tüm mücadele alanlarının başarılı olması düşünülemez. Dolayısıyla basın destek bir çalışma alanı değil, çalışmaların sürükleyicisidir.

Önderlik bu nedenle en etkili kadrolarını, basın alanına hazırlamıştır. Basın alanına gönderdiği kadrolar, mutlaka uzun süre yanında tutup hazırladığı kadrolar olmuştur. Basındaki öncü kadroların yüzde doksanı böyle bir eğitimden geçmiştir. Basın çalışmasının öneminden dolayı hem PKK'yi, hem de Önderliği düşüncede, yaşamda en fazla temsil edebilecek PKK'lilerin sorumluluk aldığı çalışma olarak görmüştür. Bunu temsil etmediğini gördüğü anda, tereddütsüz değiştirmiştir. Önderlik ve basın tarihimiz ayrıntılı yazılsa, bu gerçeklik çarpıcı biçimde görülür.

Önderliğimiz bu alana verdiği kadroların Önderlik gerçeğine uygun olarak, bir yerde parti çizgisine ters şeyler ortaya çıktığında sessiz kalmayıp eleştirerek tutum gösterecek nitelikte olmasına dikkat etmiştir

Önderlik, basın çalışmalarını ister Avrupa, ister Türkiye alanı olsun, o alan örgütüne bırakmamış, doğrudan kendisi ilgilenmiştir. Bu bile Önderliğimizin basın alanını tamamen Önderlik çalışması ve PKK faaliyeti olarak gördüğünün kanıtıdır.

Parti tarihimizdeki en büyük mali yatırımlar ve en yoğun kadro takviyesi basın alanına yapılmıştır. Görsel olmadan önce de mali kaynaklarımızın önemli bölümü bu çalışmalara ayrılmıştır. Görselin açılması kararı verildiğinde, bu kadar rakamı riske atamayız demiş, ama konu basın olduğunda bu riski göze almıştır. Eğer görsel için ifade edilen rakamlar başka bir çalışma için dillendirilseydi reddederdi ya da uzun ve kapsamlı araştırmalardan sonra böyle bir rakama evet derdi. Ama sıra basın yatırımlarına geldiğinde, bunu yapmaya ya da denemeye değer diye düşünmüştür. Bu tür yatırımlarda PKK düşüncesinin harcanan parayla ölçülemeyecek düzeyde değer yaratacağını öngörmüştür.

Bir yayın çıktığında mutlaka onunla özel ilgilenirdi. TV ile ilgilenmeye zaman vermenin ötesinde, yayın çizgisinden üslubuna, görüntüsünün inceliklerine kadar yakından takip ettiğine yanında kalan arkadaşlar tanıktır. Önderlik, devrimciliğin ve PKK'liliğin ne olduğunu en çok da bu yayınlarla topluma yansıtmak istemiştir. Bu nedenle basın yayın alanının, PKK'yi ve PKK'li kadroyu en iyi biçimde temsil etmesini beklemiştir. Bu alan kadrosunun üslubundan giyimine, saçından tırnağına kadar özen gösterdiği bilinmektedir. Düşünce ve pratikle yaşamın kopmaz bağını ciddi biçimde ele alan nadir Önderlerdendir.

Düşüncesi bizim olmayanın yaşamı ve pratiği de bizim olamaz

Önderliğe, bir kişi şöyle yaşıyor denildiğinde, *"sen onun hangi düşünceden dolayı öyle yaşadığına bak"* derdi. Bu nedenle yaşam ile ideolojik bağı iyi kurardı. Zaten *"düşüncesi bizim olmayanın yaşamı ve pratiği de bizim olamaz"* diyerek, bu gerçeği vurgulamıştır. Bu hassasiyetini de en fazla basın alanında göstermiştir.

PKK, her şeyden önce Kürt'ün düşman ideolojisi ve propagandasının etkisinde olduğunu, bu etkiden kurtulmadan hiçbir biçimde başarılı olamayacağını dillendirerek, daha ilk günden basın çalışmalarının önemini vurgulamıştır. Verdiği önemi hiç gevşetmeden sürdürmesi bu yaklaşımın sonucudur.

Basın yayın başarımızı sağlayacak stratejik değerde bir çalışmadır

İletişim, bilişim ve basın yayın alanındaki muazzam gelişmeler, basın alanında da bir çağ atlamayı beraberinde getirmiştir. Bilgi çağında olduğu söylenir. Basının dördüncü kuvvetten, birinci kuvvete çıktığı belirtilir. Bu nedenle hareketimiz bu alana önem vermeyi daha da arttırtmıştır. Kapitalist sistem ve sermayeci güçler, Kürt halkına ve diğer halklara karşı yürüttükleri mücadelede, basın alanındaki güçlerine güvenmektedir. İnkar, imha siyaseti yürütenler, basının bu gücünü de arkalarına alarak Kürt halkı üzerinde uygulanan asimilasyon ve kimliksizleştirmeyi soykırımla tamamlayacaklarını düşünmektedir. Genelkurmayın basına önceki yıllardan daha fazla önem vermesi, bu rolü oynatmak istemesindendir. Bu durum karşısında bizim de basına çok önem vermemiz gerektiği açıktır. Esas gücünü elindeki silahtan değil, düşüncesinden alan bizim gibi bir hareketin basın alanına ağırlık vermesi sadece bir propaganda ve ajitasyon çalışması olarak görülemez. Stratejik düzeyde başarımızın esası düşünce gücümüz olduğundan, basın çalışmasını ana çalışmamız olarak görmekteyiz. Gerilla gibi başarımızı sağlayacak stratejik değerde bir çalışma olarak bakmaktayız. Hatta PKK'lilik bu alanda kazanma perspektifi ve bilinciyle hareket etmekten geçer. Dolayısıyla bu çalışmayı bu düzeyde ele almamak, PKK gerçeğinden stratejik düzeyde sapmayı ifade eder.

Bu gerçeklik ışığında bu alana önemle yaklaşmak gerekir, bizim varlık nedenimiz olarak görülmelidir. Dolayısıyla üstünkörü ve geçiştirici yaklaşılamaz. Günü kurtarmalık yaklaşım içinde olunamaz. Biraz iş çıkardık, diğer çalışmaları destekliyoruz yaklaşımıyla bu alan ele alınamaz. Önderliğimiz böyle ele almamıştır.

Paradigma değişimi yaşamamız, yeni zihniyet ve vicdan devrimiyle demokratik ekolojik cinsiyet özgürlükçü bir ahlak kazanmamız açısından basının rolü çok önemli hale gelmiştir. Propaganda ve ajitasyon çalışması bu düzeyde kapsamlılaştırılarak ve zenginleştirilerek sürdürülmek durumundadır. Öte yandan halkı doğru bilgilendirme ve yanlış bilgilendirmeleri etkisizleştirme de basının önem vereceği yeni boyutlar olmaktadır. Bioiktidarın en önemli ayağı basın yayın olduğu için, buna karşı mücadele de yine basın yayın cephesinden verilecektir.

Yeni dönemde basının rolü artmıştır

Yeni paradigma ve komünal demokratik değerlerin kadrolardan başlayarak topluma yayılmasında basının rolünün artacağı tartışmasızdır. Hareketimiz baştan beri basını çok boyutlu ele almıştır. İdeolojik yayınlar her zaman önemli görülmüş, diğer tüm yayın organlarının doğrultusunun bu organlarca belirleneceği vurgulanmıştır. Bu çerçevede ideolojik yayınlar sadece kadro ve aydın gençliğin ihtiyacı ve hareketin çizgisinin yansıtıldığı bir platform olarak görülmemiş, aynı zamanda diğer yayınların kendini doğrultacağı ölçü rolü verilmiştir.

Serhildanlarla birlikte demokratik halk gerçeğinin gündemini belirleyecek, onlara siyasal mücadele doğrultusunu gösterecek ve doğru bilgilendirme yapacak siyasal halk gazetelerini olmazsa olmaz ihtiyaç olarak görmüş, bu konuya ciddi yatırım yapmış, ısrarla bu tür yayınların yaşamasını sağlamıştır. Yayın alanlarında verilen şehitler, bu tür yayın organlarına verilen önemin sonucudur.

Serhildan örgütlülüğü bu temelde iki ayak üzerine oluşmuştur. Bunlardan birincisi, halk hareketi örgütlülüğü, ikincisiyse basın örgütlülüğüdür. Halk örgütlenmesi ve eylemliliği açısından bu misyondaki görsel ve işitsel yayınlara da her zaman önem verilmiştir. Bir TV kurmak için nasıl büyük imkanlar harcanmışsa, radyo kurmak için de her zaman önemli fedakarlıklar gösterilmiştir. Dost da, düşman da, bizler de biliyoruz ki mali harcamalarımızın yüzde sekseni, doksanı basın yayına gitmektedir.

Hareketimiz, Önderlik çizgisi ve stratejik başarıyı kazanmasındaki rolü nedeniyle basın alanına Önderliğimizin esaretinden sonra da önem vermeye devam etmiştir. Mali ve kadro aktarımı konusunda kısıtlama yapılmamıştır. Hatta örgüte maliyeti her yıl oran olarak artmıştır. Ancak ideolojik çizgi, örgüt ve kadro yaşamı konusunda Önderliğimizin çizgisinin takip edildiği söylenemez. Basın alanının ideolojik bir alan olması nedeniyle ve hareketimiz açısından stratejik önemi dikkate alındığında, bu alandaki her eksiklik tüm örgütümüze ve kadrolarımıza katlamalı biçimde yansımaktadır.

Hareketimizin diğer önemli sahalarındaki olumsuzluk ve eksiklikler nasıl ki bizi kaygılandırıyor ve düzeltmek için seferber oluyorsak, aynı duyarlılığı basın için daha fazla göstermek zorundayız. Önderlik gerçeğine uygun davranış ancak böyle olabilir. Hatta ideolojik çalışma alanlarında düzeltme yapmadan diğer alanları düzeltmeye kalkmak, arabayı atın önüne koymak olur. Hem her şeye doğrultu verenin ideolojik çalışma sahası olduğunu söyleyeceğiz, ama buna uygun bir tutum ve duruş içinde olmayacağız. Bu, önderlik gerçeği ve PKK diyalektiğine uygun olmayan bir yaklaşımı ifade eder.

Basının mücadele tarihindeki önemli bir yeri de, basın alanındaki kadrolarımızın duruşu ve bu çalışma kadroları içinde verdiğimiz şehitlerdir. ***Gurbeteli Ersöz, Şilan Kobani, Selçuk, Emel, Hasan Kızıler, Ciwan, Jiyan, Yıldız, Sirvan*** ve daha birçok şehit arkadaşımız, basın yayının nasıl bir ideolojik, örgütsel ve yaşam çizgisinde olduğunun somut kişilikleridir. Bu gerçeklik hem hareketimizin basına verdiği rolü, hem de basınımızın bu hareket içindeki duruşunu ve konumunu ifade eder. Basının ideolojik, örgütsel ve yaşam çizgisini bu yoldaşlar temsil etmektedirler. Bu arkadaşlarımızın en önemli özellikleri, ideolojik mücadele veren ve örgüte sahiplenen kişilikler olmalarıdır.

Basının mücadele içindeki yerini, Önderliğimizin basına yaklaşımı, bu şehitlerimizin pratikleri ve yaşamları açıkça ortaya koymaktadır. Bizim de başka türlü rol ve önem vermemiz düşünülemez.

Reber Apo değerlendiriyor

Hep birlikte demokratik bir yol haritası çizelim

"Seçimden sonra demokratik çözüm gelişmezse çıkmaz derinleşir ve savaş gündeme gelebilir. Irak'taki savaşa benzer şeyler gelişebilir. İşte karakollara dalma olayı ortada. Bu tür vahim olaylar gelişebilir. Ben yine uyarıyorum: Kimse benim adıma intiharvari eylemlere girişmesin. Mücadeleyi sürdürenler, dağda gerillacılık yapanlar kendi onurları, özgürlükleri, ideolojileri için ne yapmaları gerekiyorsa kararlarını kendileri verirler. Kararlarından, yapacaklarından kendileri sorumludur"

Katı ulus devlet anlayışında ısrar etmek faşizme götürür

Savunmamı neden vermiyorlar? Ben de bir itiraz dilekçesi yazdım. Savunmamın hem avukatlarıma hem de bir kopyasının bana verilmesini istedim. Buraya gelen Avrupa Konseyi üyelerine de söylemiştim. Onlar da hukuken alabilmem gerektiğini söylemişlerdi. Sonuç alınamazsa herhalde AİHM'e götürülür.

Benim kimseye talimat vermem mümkün değil. Burada yaptığımız konuşmalar ortada, her şey kaydediliyor. Getirsinler kayıtları, konuşmalarımı beraber inceleyelim. Kesinlikle bir suç unsuru bulunamaz. Ben savunmamda tecrübelerime dayanarak ve PKK'yi çok iyi tanımamdan kaynaklı PKK'nin geçirdiği dönüşümü, bu dönüşümün taktik değil, stratejik olduğunu anlatmaya çalıştım. Sorumluluğum gereği çözüme yönelik düşüncelerimi ifade ettim.

Savunmada devletin diyalog arayışlarından da bahsettim. Bizimle görüşmek isteyen askeri ve sivil devlet yetkililerinden daha önce de söz etmiştim. Bunları yazmak suçsa, o zaman o başbakanlar, cumhurbaşkanları, komutanlar da suç işlemiştir. Ortadoğu siyasetini ve PKK'yi çok iyi biliyorum. İmralı sürecinin başlarında, askeri yetkililer yaşanan gelişmeleri ve benim öngörülerimin gerçekleştiğini gördükten sonra gelip bana, 'madem bunların olacağını biliyordun ve bir çözümden yanasın, neden bizi uyarmadın, gelişmelerin bu noktaya geleceğini neden söylemedin?' demişlerdi. Oysa ki, ben o zaman da uyarmıştım. Bütün açıklamalarımda, her fırsat bulduğumda bu tehlikelere işaret etmiştim, gelişmelere ilişkin öngörülerimi söylemiştim. Şimdi bu son savunmamda da aynen bu cümleyi yazdım. Sonradan 'Öcalan neden uyarmadı demeyin' dedim ve devletin Kürt sorununa yaklaşımına göre yaşanacakları yazdım. Hatta yaşanabilecekleri sırasıyla 8 madde halinde ifade ettim. Şimdi bunları yazmakla suç mu işlemiş oluyorum? Bu son süreçte de dolaylı diyalog arayışları oldu. Şimdi susmam mı isteniyor? Türkiye'nin gerçekleri görmesi gerekiyor. Ben savunmamda ulus devlet anlayışının esnetilmesi gerektiğini belirttim. Bunu MİT müsteşarı da belirtmişti. O da ulus devlet anlayışının esnetilmesinden söz ediyordu. Ulus devlet yapısının tamamen değiştirilmesinden değil, esnetilmesinden söz etmiştim. Galiba onu da etkisiz hale getirdiler, öyle anlaşılıyor.

Çözümsüzlüğe dönük yaklaşımları deşifre ettim

Türkiye siyaseti tıkanmış durumda. Ben, bu tıkanıklığı aşacak siyasi çözümler geliştirdim savunmamda. Bazılarının çözümsüzlüğe dönük yaklaşımını da deşifre ettim. Tabii bundan rahatsız olmuş olabilirler. Savunmanın yaratacağı etkiden korkuyor olabilirler. Genelkurmay bildirisinin 27 Nisan'da yayınlandığını sonradan öğrendim. Bildirinin yayınlandığı günün sabahı ben savunmamı teslim etmiştim. Savunmamın, bazılarında rahatsızlık yarattığı açık. Aslında bu genelkurmay bildirisi öyle laiklik karşıtlarına dönük, laiklik kaygılarıyla yayınlanmış bir bildiri değildir. Bu bildiri, özünde bize karşı yayınlanmış bir bildiridir. Ben mesajı aldım. Genelkurmay başkanı geçen gün bir açıklamasında faşistlikle suçluyordu. Bu, savunmada belirttiklerimin verdiği rahatsızlıktan kaynaklanıyor. Çok haksız bir itham; bizim yıllardan beri her türlü milliyetçiliğe karşı olduğumuz, bununla mücadele ettiğimiz çok açıktır.

Son savunmamda, ancak demokratik ulus anlayışının hayata geçirilmesiyle sorunların çözülebileceğini, Türkiye halklarının bütünlüğünün, hatta devletin bütünlüğünün ancak bu şekilde sağlanabileceğini belirttim. Ulus devletin neden çözüm olamayacağını savunmamda ayrıntılı bir şekilde ortaya koydum. Beni hala bölücülükle suçluyorlar. Oysa benim bütün çabam, mevcut sınırlara dokunmadan, bütünlük içerisinde demokratik bir çözümün gelişmesine katkıda bulunmaktır. Genelkurmay dahil devletin bütün kurumları Güney'deki ulus

devlet oluşumuna karşı olduklarını söylüyorlar. Ama o ulus devleti bunlar kendileri yarattı. Genelkurmay başkanı bu konuda özeleştiri bile yaptı. Kürt sorununa yönelik kendi politikaları neticesinde, Barzani ve Talabani'ye verdikleri desteğin sonucunda bu ulus devletin oluştuğunu kendileri söylüyor. Bu şekildeki bir ulus devletin çözüm olmayacağını daha önce defalarca ifade ettim. İşte Filistin'in durumu ortada. Hamas ile El-fetih çatışmaya başladı. Bunlar kardeşler, ama birbirlerini 20. kattan aşağıya atarak öldürüyorlar. Böyle kardeşlik olur mu? Bu vahşettir! Bunlar hep ulus devlet anlayışının ve onun temelinde yatan iktidar kavgasının sonuçlarıdır. Irak'takiler de hakeza öyledir. Bu nasıl Müslümanlıktır? Şiiler ve sünniler birbirlerini kesiyorlar. Radyodan dinledim, artık birbirlerinin camilerini bile havaya uçuruyorlar. Camilere bile saldırılıyorsa, vahşetin geldiği nokta iyi görülmelidir.

Benim bütün çabam Türkiye'nin böyle bir noktaya gelmesini engellemeye dönüktür. Fakat Türkiye bu çözümsüzlük politikasını devam ettirirse, süreç ne yazık ki bu yönde gelişecektir. Bugün kızıl elma cephesinde yer alan katı ulusalcılar daha önce Ermenilere, İonyalılara yapılanları Kürtlere yapmaktan söz ediyorlar. Bu, beraberinde büyük katliamları getirir. Bugün böyle bir anlayışı hayata geçirmek mümkün değildir. Bugünkü dünya koşulları ve dengeler buna müsaade etmez. Kürtler de eskisi gibi savunmasız durumda değildir, kendilerini savunurlar.

Türkiye İsrail'e de çok güvenmemelidir. Bunu çok fazla dile getirmedim, ama artık söylemek gerekiyor: İsrail'in daha önce benimle de diyalogları oldu. Gelip bizzat benimle görüştüler. İsrail'in farklı önerileri vardı. Hatırlanırsa o dönem, 1996'da bana bombalı bir saldırı yapılmıştı. İsrail beni bu konularda uyarıp, 'senin güvenliğini sağlayabiliriz' teklifinde bulunmuştu. Beni davet ediyorlardı. Fakat Suriye'deki halkımız vardı. Yine İran'daki, Irak'taki Kürt halkı vardı, onları yüzüstü bırakamazdım. Bu konudaki küçük bir tavrım halkımın kaderini etkileyebilirdi. Ben halkıma ihanet edemezdim. Bugün neden burada, bu hücredeyim! Bunu biraz düşünmek lazım. Bu önerileri kabul etmeyişim beni buraya kadar sürüklemiştir. Türkiye kamuoyunun bunları da bilmesi ve üzerine düşünmesi gerekiyor. O önerileri kabul etmiş olsaydım, şimdi her şey farklı olabilirdi. Bugün kurulmakta olan Kürt ulus devletini ABD ve İsrail'in desteklediği açıktır.

Çözüm yollarını sorumluluğum gereği gösteriyorum

Bugün ABD'nin Ortadoğu'daki en önemli müttefiki Kürtlerdir. Bu elli, yüz yıl sürecek bir ittifaktır. ABD bu aşamada Ortadoğu'da Kürtlere dayanacaktır, onlara dayanarak Ortadoğu'yu şekillendirmeye çalışacaktır. ABD, Ortadoğu'daki bütün Kürt güçleriyle ilişki kuracaktır. Bu durum PKK için de geçerlidir. Öte yandan asıl tehlike ABD'nin İran'la anlaşmasıyla ortaya çıkacaktır. Çünkü bir Kürt-şii ittifakının gelişmekte olduğundan daha önce de söz etmiştim. Bu ittifak ABD'nin de desteğini alırsa ve Türkiye de çözümsüzlüğü dayatmaya devam ederse, asıl o zaman Türkiye'yi bölünmeye götüren süreç başlar. Böyle bir Kürt-şii ittifakı gelişir ve Türkiye de PKK'ye topyekün imhayı dayatırsa, PKK de koşulları göz önünde bulundurup bu ittifakta yer alabilir. Savunmamda bunları da uyarı olarak yazdım.

Sadr'ın açıklamalarını dinledim. Talabani ile İran'ın ilişkilerinin güçlü olduğu açıktır. Talabani, şii ittifakını zaten gerçekleştirmiş durumdadır. ABD İran görüşmelerinin başlamasıyla tüm dengeler alt üst olacaktır. Şimdi Amerika karşıtı olan Ahmedinecad da gerektiğinde aşılır. Mollalar, dini liderler gerektiğinde Ahmedinecad'ın politikalarının değişmesini sağlarlar. İran politika yapma konusunda büyük tecrübe sahibidir, eski gelenekleri vardır. Ben savunmamda bunları da işledim. Yavuz döneminden beri devam eden 500 yıllık Kürt-Türk ittifakının sarsılmakta olduğunu söyledim, bu tehlikeye işaret ettim. İdris i- Bitlisi ile Yavuz arasındaki anlaşmayla Kürtlere bir statü tanınıyordu. Kürtlerin iki hükümeti, dört-beş beylikleri vardı. Kendi kararlarını kendileri alabiliyorlardı. Bu statü 1800'lü yıllara kadar devam etmiştir. Yavuz o dönem Kürtler ile ittifak yaparak Ortadoğu'da feodal yayılmayı gerçekleştirmişti. Bugün yapılması gereken, Kürtlerle demokratik ittifakı geliştirip bütün Ortadoğu'ya demokrasinin yayılmasını sağlamaktır. Bu model gerçekten tüm Ortadoğu'ya örnek model olabilir. Türkiye bunu başarırsa, Filistin, İsrail, Lübnan, hatta Balkanlar'daki sorunlar bile bu

model kullanılarak aşılabilir. Aslında ben en makul ve akılcı çözüm yollarını sorumluluğum gereği gösteriyorum, fakat cumhuriyetin ilk yıllarından bugüne kadar dayatılan çözümsüzlük politikaları devleti öyle bir noktaya getirmiştir ki çözüm için harekete geçemiyorlar, korkuyorlar.

Çözüm olarak öngördüğümüz şey öz olarak şudur: Kürtler yaşadıkları ülkelerin sınırlarına dokunmadan bütünlük içerisinde kültürel haklarına sahip olacaklardır. Kendi kültür ve dillerine göre kendilerini ifade edebileceklerdir. Siyasal olarak örgütlenmelerinin önündeki engeller kaldırılacaktır. Bu, sadece Kürtler için öngördüğüm bir model değildir. Tüm Ortadoğu'ya, Balkanlar'a uygulanabilecek bir modeldir. Ulus devlet modelinin yarattığı sıkıntılar ancak bu şekilde aşılabilir. Örneğin Türkiye'de ya da Rusya gibi birden fazla etnisitenin olduğu ülkelerde bu sistem uygulanabilir. Türkiye'deki Kürtler, Çerkezler ve diğer grupların kendi sorunlarını çözme, kamuoyunun gündemine getirme amaçlı komünleri olur. Bunun dışında çevre sorunları için, cinsiyet sorunları için komünler oluşturulabilir. Ve en üstte de bütün bunların yer aldığı bir konfederasyon olur. ABD'nin birçok eyaletten oluşan federal yapısı biraz buna benziyor. Şu anda ABD'nin yapmaya çalıştığı şey Balkanlar'da, örneğin Kosova'da bizim demokratik konfederalizm çözümünü andırıyor. Yine Kafkaslar'da da, örneğin Gürcistan mevcut sorunların aşılması amacıyla buna benzer bir planı hayata geçirmeye çalışıyor. Fakat ABD sisteminin emperyalist ve kapitalist özellikleri, ABD'nin yapmaya çalıştıklarını bizim sistemden ayırıyor. Bizim sistemimizde esas olan halklar ve emekçilerdir.

CHP'nin faşist bir parti olduğu ortadadır

Türkiye'de DP ve AKP liberal demokrasiye oynuyorlar. Sanırım bu konuda aralarında çekişme de var. CHP'nin faşist bir parti olduğu artık apaçık ortadadır. Bugün Türkiye'de demokrasiden söz etmek mümkün değildir; Türkiye'de demokrasi yoktur. Erdoğan dahi demokrat değildir. Bunların tek derdi koltuk sevdasıdır, ranttır. Türkiye'de siyaseti sözde AKP ve CHP belirliyor. Fakat bunların halkı düşündüğü yok. Tek düşündükleri pastadan pay almaktır. Bir taraf Suudilerden para alıyor, diğeri İsrail'den. El Makdum'dan alınan paralar nereye gidiyor? Ekonomi iyi diyorlar, ama Türkiye'yi 400 milyar dolar borca soktular. Çatışmalar derinleşir, savaş büyürse bu borç daha da katlanacaktır. Bu kızıl elmacılar kendilerine 'M. Kemalciyiz', 'çılgın Türküz' diyorlar. M. Kemal'e de çılgın Türk diyorlar. Oysa alakası yok, M. Kemal kesinlikle çılgın değildir. Tersine, son derece akılcı ve realist bir şekilde hareket etmiştir. Hiçbir zaman Türkiye'yi felakete sürükleyecek çılgınca hamleler yapmamıştır. İlk önce, ittihat terakki içindeki, Osmanlı'nın ümmetçi anlayışını benimseyenlerden ayrılmıştır. Daha sonra Orta Asya'daki Türkler ile birleşmeyi savunan Enverist çizgiyi dışlamıştır. Daha sonra ittihat terakki içinde yer alan Selanik dönmelerinin, 'Selanik'i de alalım' tekliflerini de reddetmiştir. Ki, o dönem henüz İsrail devleti kurulmamıştı. M. Kemal o günün koşullarında ayakları yere basan politikalar yürütmüş, ne gerekiyorsa öyle yapmıştır. Bugün yaşasaydı, bu kızıl elmacıları tasfiye ederdi. Bugünkü cumhuriyeti savunanların tek derdi, ulus devleti olduğu gibi çözümsüzlükleriyle birlikte korumak. Demokrasi gibi bir dertleri yok. Ulus devlet ile demokrasi kavramları birbiriyle bağdaşmamaktadır. Katı ulus devlet anlayışında ısrar etmek faşizme götürür. Demokrasinin en büyük düşmanıdır. Oysa cumhuriyet demokrasi ile yapısı gereği bağdaşır. Yapılması gereken cumhuriyeti demokratikleştirmektir.

> "Günümüzde artık salt sınıfsal bakış açısıyla yapılan çözümlemeler sorunların çözümünde yetersiz kalıyor. Sorun iktidar analizinin yeterince yapılamaması, iktidar anlayışının aşılamamasıdır. Neredeyse dünyanın 3/1'i sosyalizmle idare edildi ama bürokrasinin ve iktidar sorununun çözülememesi nedeniyle olumsuz sonuçlandı. Bu bir çeşit firavun sosyalizmiydi"

Devlet her şeyin önündedir özgürlükler geri plandadır

Avrupalı devletler ulus devlet anlayışını terk etmekteler. Ulus devlet konusunda ısrar eden Fransa da Sarkozy'nin gelmesiyle beraber bu anlayışından vazgeçecektir. Sarkozy'nin geliş amacı budur, ABD'nin desteğiyle de bunu yapacaktır. Benim düşüncelerimi eleştirenler, düşüncelerimin liberalizme kaydığını ileri süren bazı dost çevreler var. Bu eleştiriler yerinde değildir. Ben katı ulus devlet anlayışını eleştiriyorum. Bence Türkiye solu da bu konuda biraz özeleştiri yapmalıdır. Genelkurmay bile bugün özeleştiri yapabiliyor. Ben daha önce ordunun pozitivist yaklaşımının sorunları çözemediğini belirtmiştim. Geçenlerde buna ilişkin genelkurmayca yapılan bir açıklamada, kuantumdan, kaos teorisinden söz ediliyordu. Günümüzde artık salt sınıfsal bakış açısıyla yapılan çözümlemeler sorunların çözümünde yetersiz kalıyor. Sorun iktidar analizinin yeterince yapılamaması, iktidar anlayışının aşılamamasıdır. Daha önce Lenin'in de ulus devlet anlayışını aşamadığını, Sovyetlerin bu nedenle çöktüğünü ifade etmiştim. Neredeyse dünyanın 3/1'i sosyalizmle idare edildi, ama bu deneyim bürokrasinin ve iktidar sorununun çözülememesi nedeniyle olumsuz sonuçlandı. Bu bir çeşit firavun sosyalizmiydi. Bunu daha önce de böyle adlandırmıştım. Eski Sümer rahip devletleri ve eski Mısır devletlerindeki yönetim biçimlerine benzer bir sistemdir bu. Devlet bu sistemde her şeyin önündedir. Özgürlükler geri plandadır. Türkiye solu sadece emek eksenli çözümleme yapmıştır. Hatta Marks da böyle yapmıştı. Oysa bu çözümlemeler iktidar çözümlemesi olmadan tek başına eksiktir. Ulus devlet çözümlemesini sadece emek eksenli yapmak yeterli olmamaktadır. Michael Foucault ve benzer bazı aydınlar bu

konuda yetersiz de olsa iktidar çözümlemesi yapmıştır. Ben savunmamda bu konuları geniş şekilde açtım. Modernitenin ve onun yarattığı sorunlara ilişkin tespitlerimi de ifade ettim.

Çatışmaların bir kısmını radyodan duydum, bu ölenlere yazık değil mi! Ben de üzüldüm. Şırnak'ta bir binbaşı, yarbay ve bir erin öldüğü söyleniyor. Binbaşı ve yarbay öldüğüne göre, ölen asker sayısı da daha çoktur. İşte savunmamda bu tehlikelere işaret ediyordum. PKK'yi iyi tanıyorum dedim. PKK'nin savunma anlayışının üç aşaması vardır; pasif savunma aşaması, aktif savunma aşaması ve üçüncü olarak topyekün imha dayatılırsa topyekün savunma aşaması devreye giriyor. Bu söylediklerimi nasıl talimat olarak değerlendirirler! Burada bu koşulların olmadığını, bunun mümkün olmadığını kendileri de çok iyi biliyor. Ben bildiğim PKK'yi söylüyorum ve uyarıyorum. Eğer bu süreç böyle devam ederse, çatışmalar artarsa, topyekün saldırı konsepti devreye sokulursa, gerilla sayısı önümüzdeki iki yıl içinde en az 50 bine çıkar. PKK'nin kendini savunacak gücü var. Bunu biliyorum. Zagros-lar'da ve gerillanın şimdi bulunduğu diğer alanlarda 50 bin gerillayla savaşmak zorunda kalır. Benim uyarılarım dikkate alınmadı. Canlı bombalar patlar dedim, nitekim bunlar yaşandı.

Güney'e operasyon çözüm getirmez

Katılımların yoğun olduğunu tahmin ediyorum. PJAK'ın durumu nasıl, İran ve Suriye'den sanırım katılımlar yüksektir.

İran'la PJAK arasındaki çatışmalar çok önemli değildir, gerektiğinde bunları aşarlar. Türkiye eğer saldırırsa, imhayı dayatırsa Kürtler kendilerini savunmak zorunda kalırlar, bu doğanın kuralıdır, tek hücreli bir amip bile kendini savunur. Gerilla da böyle fedai eylemler geliştirebilir uyarısında bulunmuştum.

Güneye ilişkin operasyon tartışmaları devam ediyor. Bunlar çözüm getirmez, Suriye'ye uyguladıkları taktiği uygulamaya çalışıyorlar. 1998'de Suriye'ye yaptıklarını bugün Irak'a yapmak istiyorlar, ama bu mümkün değil, çünkü koşullar farklı. O gün İsrail ve ABD'nin de desteği alınmıştı, ama şimdi ABD ve İsrail Kürtlerin yanında görülüyor. Öyle tehditlerle baskıyla Suriye'ye yaptıklarını Irak'a yapamazlar. Üstelik 1998'de benim Suriye'den çıkışımın farklı boyutları da vardı. Suriye'yi de zor durumda bırakmak istememiştim.

Basında yer alan haberlere göre KONGRA GEL toplanmış. İsim olarak KCK benimsenmiş sanırım. KONGRA GEL için de Kongra Neteweyî Gel ismini önermiştim, bunun içerisinde bütün Kürtler yer alabilirler. YNK ve KDP dahil bütün kesimlerin yer alacağı, uluslararası alanda kabul görecek, karar verecek ulusal bir mekanizma olmasını öngörmüştüm. Yapılan ulusal konferans çağrısını önemli buluyorum daha önce de önermiştim.

KCK sistemi için bir başkanlık konseyi önermiştim, herhalde oluşturulmuştur. Birde 18 Mayıs'a ilişkin olarak, benim bu tarihe kadar süre verdiğim iddia ediliyor, bu konuda yanlış anlaşılmalar var. Ben seçim sürecini gözeterek bu tarihe kadar sakin bir atmosferin yaşanmasının iyi olacağını, cumhurbaşkanlığı seçimleri ile beraber çözüme dönük bir iradenin ortaya çıkmasına şans tanınması gerektiğini söyledim. Bu konuda bana gelen talepleri değerlendirip bir ateşkes çağrısında bulundum. Ama bunun bir oyalama, aldatmaca olmaması gerektiğini, böyle bir durum olursa çözümün daha da zorlaşacağını belirtmiştim. Benim üzerimden kimse PKK'yi tasfiye etmeye çalışmasın. Bu, mümkün değil demiştim. Ama netice itibarıyla cumhurbaşkanı seçilemedi, seçimler ertelendi, operasyonlar artarak devam etti.

Bu operasyonlar devam ettiği sürece çatışmalar yaşanacaktır. Doğal olarak kendilerini koruyacaklardır. Bu süreç seçimlere kadar devam eder. Ben hem son savunmalarımda hem de öncekilerde çözüm için somut önerilerde bulunmuştum. Yine 18 Mayıs'a kadar, yani cumhurbaşkanlığı seçimine kadar olan süreçte devletin ciddi bir çözüm iradesi göstermesi halinde silahların da tamamen susturulabileceğini, ortadan kaldırılabileceğini belirtmiştim. Önemli olan, bu iyi niyetin açıkça gösterilmesidir.

Kenan Evren gerçek bir çözümden yana olsa ya da Ağar gerçek bir çözümden yana olsa onlarla da görüşülür. Yeter ki samimi bir şekilde sorun çözülmeye çalışılsın. Şimdi yine yüzlerce insan korucu yapılmak isteniyor gerillayı tasfiye etmek için. İnsanlar bu amaçla silahlandırılıyor. Türkiye'de zaten bireysel silahlanma çok yüksek oranlarda. Bunun yerine demokratik bir çözümle beraber gerillaların silahlı halk milisi haline getirilebileceğini de söylemiştim. Yani halkı koruyabilecek bir çeşit kolluk kuvveti haline getirebilirlerdi. Bir de bu son zamanlarda özeleştirel yaklaşanlar varmış, savunmalarda da değindim, benim çizgim bellidir.

Halkımızı ve bütün Türkiye demokrasi çevrelerini bu bağımsız adayları desteklemeye çağırıyorum. 500 aydının bir çalışması olduğunu duymuştum. Geçtiğimiz bu hassas süreçte aydınların çalışmaları çok önemli ve değerli olacaktır. Kendilerine selamlarımı sunuyorum. Herkes sorumlu davranmalıdır. Bir tek oy bile çok değerlidir. Bunun için çalışılmalıdır. Halkımız bu son değişikliklere inat, doğru oy kullanabilmek için okuma yazmayı bile söker. Gerekirse okuma yazma bile öğretilir. Bu taktikleri bıraksınlar. Niçin meclise 9-10 tane özgür düşünceli milletvekilinin girmesinden korkuyorlar? Çünkü kendi hesaplarını bozmalarından, kirli ilişkilerini deşifre etmelerinden korkuyorlar.

SDP Genel Başkanı Filiz Koçaliye selamlarımı iletiyorum. Demokrasi mücadelesinde ona da başarılar diliyorum. Mahir Sayın'ın daha önceki dergilerde okuduğum bazı yazılarını eleştirmiştim. Bu eleştirilerimi de belirtmiştim, Türk solu özeleştirel yaklaşmayı bilmelidir. Ufuk Uras'a karşı çıkanlar, büyük ihtimalle ulus devlet mantığını aşamayanlardır.

Türkiye sorunları çözmek istiyorsa Kürtler ile ittifak yapmalıdır

Yunanistan davası ne durumdadır. Tazminat davası olmaz. Bizim için bir önemi yok. Esas davamız, devletin sorumluluğunun ortaya çıkmasıdır. Bu da ceza davasıdır herhalde. Tabi ki suç işlemişlerdir. İlginç bir şey söyleyeyim: D'alema, ben İtalya'dayken

oradan çıkarılabilmem için kendi isteğimle ayrıldığıma dair yazılı bir belge istiyordu. D'alema çok akıllı birisiydi. Bana, "kendi iradenle buradan ayrıldığını gösteren yazılı bir belge olmadığı sürece hiçbir güç seni İtalya'dan çıkaramaz, yoksa suç olur" demişti. Benim Yunanistan'dan kendi irademle çıktığıma dair herhangi bir delil yoktur. Zorlama yoluyla, hileyle Yunanistan'dan çıkarıldım. Bunlar, AB hukukunu da çiğneyerek beni Yunanistan'dan çıkardılar. İtalya için geçerli olan hukuk durumu, Yunanistan için de geçerlidir. Uluslararası hukukçularla da birlikte çalışılabilir. İtalya'da iyi hukukçular vardır. İtalya hukukun merkezidir; Roma, hukukun doğduğu yerdir. Gerekirse açacağınız davada D'alema'yı tanık olarak gösterebilirsiniz. D'alema ile görüşün, kendisinden yazılı belge alabilirsiniz. İngiltere'ye, Amerika'ya gidebilirsiniz. Diğer dostlarımızla da görüşürsünüz, onlar da yardımcı olsunlar. Sanırım zaman aşımı sorunu da yok.

Her türlü yolunu bulup bu dava açılmalı. Bir sürü belge var, yeni belgeler var. Hepsini iyi bir çalışmayla hazırlamak gerekir. Gerekirse dava direkt AİHM'de açılır. Zaten hakkımda beraat kararı vardı. Bu nedenle de AİHM'e gidilebilir. Çünkü Yunanistan'da yasa dışı bir durumumuz yok. Avrupa Konseyi ile de görüşülebilir. Bu dava çok önemlidir. Burada olmamın nedeni Yunanistan'dan çıkarılmamdır. Bu dava benim yeniden yargılanmama da etki edecektir. Türkiye'deki yeniden yargılanmamla ilgili öyle formalite bir iki şey yaparak davayı kapatmaya çalışıyorlar. Ben öyle sıradan bir insan değilim. Yunan yetkililerin ceza alıp almaması çok önemli değil. Onlar kendi hukukunu çiğneyerek, hileyle, baskıyla, yasadışı bir şekilde beni Yunanistan'dan çıkardılar. Burada hukuka uygun hiçbir şey yok.

Ben buraya getirilirken bir askeri yetkili bana, 'Sayın Öcalan neden sen de Atatürk gibi bunların önüne düşüp, gidip savaşmadın?' demişti. Ben de bunun doğru olmadığını söyledim. Aslında bu sözde biraz haklılık payı var. Dağa gidebilirdim, bunu düşündüm de. Dağa gitseydim neler gelişirdi, bilemiyorum. Ama dağa gitmeyi de göze alamadım. Ben bunlarla da çok uğraştım. Bunlar her zaman başıma bela olmuşlardır. Adam 60 yaşına gelmiş, tamam çok fedakardır, cesurdur, ama yolda yürümesini bilmiyor. Yani kastettiğim politik yoldur, politik ferasetleri çok yetersizdir. İrade olamıyorlar, pasif kalıyorlar. Her şeyle ben uğraşmak zorunda kalıyordum. Yok onlara kimlik sağla, oraya buraya götür, taşı, her şeyi sorun, 30 yıldır benim sırtımdan politika yaptılar. Hiç kimse benim sırtımdan geçinmesin, bana dayanarak politika yapmasın. Ne PKK, ne KONGRA GEL, ne HPG, hiç kimse benim sırtımdan ucuz devrimcilik, ucuz kahramanlık yapmasın. Ben önlerini açtım, önlerine geçmedim, arkalarında durdum hep. Her biri bir şey söylüyor; kimisi intihar eylemcisi, kimisi çok fanatik, laf anlamaz, bıktım artık bunlardan, yakamdan düşsünler! Daha önce DTP için de söyledim: Bana dayanarak ucuz amaçlar, politikalar gütmesinler. Bunu herkes için söylüyorum. Yoksa sonra bir yerde batar. Nitekim bu sonlarda Dersim'de böyle oldu. Aslında bu bizim tasvip etmediğimiz bir yöntemdir. Yine başka yerde de bu böyle.

Kadının özgürlük mücadelesine tutkuyla bağlıyım

Benim mücadele tarzım, anlayışım bellidir. Öyle aile, arkadaş, kadın sorunu olanlarla bu davayı yürütmek zor. Kimse kimsenin karısı ya da kocası olmasın. Birçokları düşkünler, zaafları var. Yanına iki karı verdin mi her şeyleri değişiyor. Yanına iki kadın alan kaçıyor. Yanına erkek alan kadın da kaçıyor. Aslında bunlar karıdan yüz kat daha aşağıdırlar, karıdan yüz kat daha karıdırlar. Kürt erkeği karıdan yüz kat daha karıdır. Bunlar büyük, tarihi suçlamalardır. Basit suçlama yapmam. Karılık mesleği biliyorsunuz, fahişelik mesleğidir. Yanlış anlaşılmasın, kadının özgürlük mücadelesine nasıl tutkuyla bağlı biri olduğum, onlara nasıl destek verdiğim biliniyor. Benim yanıma beş yüz güzel kadın verseler umurumda olmaz. Onları kendi düşüncelerime çeker, onları mücadelem doğrultusunda çalıştırırım. Kendi zaaflarına ilişkin benden en ufak bir şey alamazlar. Ama kadınlar kendi özgürlükleri için, onurları için mücadelelerini vermeli, buna inanmalıdırlar. O zaman yaşam güzel olur, o zaman kadın mutlu olur, o zaman kadın güzel olur.

Türk milliyetçiliği işlerseniz Kürt milliyetçiliği de artar

Bütün yetkilileri, siyasileri buradan uyarıyorum. Türkiye hızla bir kaosa doğru kayıyor. Milliyetçilik sürekli işleniyor. Türk milliyetçiliğini işlerseniz, Kürt milliyetçiliği de doğal olarak artar ve hızlı bir kopuş sağlanır. Filistin'deki iç çatışma gibi bir durum doğurabilir bu durum. Kürt'ü kaybedersiniz. Kürt'ü kaybetmek Türk'ü kaybetmek demektir. "Kürt Türksüz, Türk de Kürtsüz olmaz." Bu sözün sahibi Ziya Gökalp'tir. Bunları bile doğru dürüst bilmiyorlar. Ordu da sürekli operasyonlar yapıyor. Bunların M. Kemal'e bile saygıları yok, onu anlayamıyorlar. A. Taner Kışlalı bunlar için, "M. Kemal'in heykelini pazara, fikirlerini mezara gönderdiler" diyor. Öyle şekilsel şeylerle, her tarafa bayrak asmakla, M. Kemal'in heykelini dikmekle Kemalizm olmaz.

M. Kemal iki anlayışla mücadele etmiştir: Bir, Panislamizm; iki, Pantürkizm. Bir de M. Kemal masonları tasfiye etmeye çalışmıştır. Onun için mason da diyorlar, ama masonları tasfiye etmeye çalışmıştır. Ben M. Kemal'i taklit etmek için söylemiyorum, ama o

da siyasi sonuçları iyi görüyordu. Sonra cumhuriyet milliyetçiliğe teslim oldu. Olumsuz birçok noktada ileriye gidildi. 1950'lerde de dincilik geliştiriliyor. Bunların hepsi doğru, ama 1920'lerde yapılacak olan doğru şey, cumhuriyeti kurmaktı. Tabii bunlar anlamıyorlar. Şurası önemlidir: Ulus cumhuriyet konjonktüreldir, daimi olan ise cumhuriyettir. Bu nedenle cumhuriyetin demokratikleştirilmesi lazım. Eğer bir çözüm aranıyorsa, bir toplumsal barış sağlanacaksa, cumhuriyet demokratikleşecekse, biz bunların hepsine hazırız. Siz Kürt yoktur diyeceksiniz, onu yok etmeye çalışacaksınız. Tekrar uyarıyorum; Ortadoğu'da Türkiye için asıl tehlikeli olan Kürt-şia ittifakının gelişmesidir. Ta M.Ö 500'lü yıllardan beri Kürt-İran ilişkileri var, Med ve Perslerin ilişkileri var. Eğer bu ilişkiler şimdi gelişirse, önüne artık geçilemez. Kürtlerin de güçleri var; dağları, şehirleri, köyleri var. Kendilerini korurlar. 500 yıllık devlet politikaları değişiyor, Amerika da seyrediyor, bekliyor. Ama bunların haberleri bile yok, göremiyorlar.

Türkiye'deki ulus devlet taklit bir ulus devlettir. Ulus devlet üç aşama veya üç çeşittir: Birincisi, Fransa ulus devlet yapılanması; ikincisi, Almanya ulus devlet yapılanması. Esas olan bu ikisidir. Üçüncüsü, Türkiye gibi taklit bir ulus devlet yapılanması. Bu nedenle Türkiye'deki ulus devlet yapılanması değişecektir.

Eğer sorunları çözmek istiyorsanız Kürtler ile ittifak yapılmalıdır. Yavuz Sultan Selim de Kürtler ile ittifak yaparak ilerleyebildi. Yavuz Sultan Selim ciddi devlet adamıdır, çok akıllıdır, Kürtlere 'kendi aranızda bir beylerbeyi seçin' dedi. Kürtlerin isteklerini de kabul etti. Böylece Kürtler ile ittifak yaptıktan sonra Ridaniye, Mercidabık, Çaldıran savaşlarıyla kazanarak Ortadoğu'ya yöneldi ve İslam birliğini kurdu. Pek beğenmedikleri Abdülhamit bile Hamidiye alaylarını kurdurmuştur. Kürt beylerinin çocuklarına okul yaptırmıştır, Kürtlere yakın durmuştur. M. Kemal de bunları yapmıştır. M. Kemal, kurtuluş savaşını kazanmak için Kürtlere eşit şartlarla geliyor, eşit şartlarla Kürtler ile diyaloga geçiyor, Miço, Diyap Ağa gibi Kürt büyüklerinin elini öpmüştür, onlarla birliği sağlamıştır. Yine söylüyorum: M. Kemal ulus devleti kursa da cumhuriyet yönü daha ağır basmaktadır. Bu da demokratik cumhuriyetle uyumlu bir yaklaşımdır.

Ben hiçbir şeyi boşuna söylemiyorum. Buraya getirilirken bir askeri yetkili bana, 'bunları, bu tehlikeleri neden daha önce söylemediniz?' dedi. Ben her zaman dile getiriyorum. Bu kadar gerilla yaşamını yitiriyor, asker ölüyor, yazık değil mi? Ben askerlere de çok üzülüyorum, bazen burada kendimi unutuyorum, onları düşünüyorum. Ama yetkililerin tavrı bellidir. Cenaze törenlerinde gözyaşı döküyorlar, bu gözyaşları sahtedir. Hiçbir çözüm geliştirmiyorlar, bir kişi bile kalmayana kadar imhaya devam edeceğiz diyorlar. Eğer yetkili askerler içinde yine de bizi şimdi dikkate alacak olanlar varsa, ben şimdi uyarıyorum: Çok tehlikeli bir yola girilebilir. Yaşanılacak olanın altında herkes kalabilir. Böylesi bir durumda bunun hesabını kim verebilir?

Devlet başarısız politikalarının üzerini kapatmaya çalışıyor

Bunların amaçları başka. Esas sorun biziz. 30 yıldır bize karşı savaşıyorlar, 30 yıllık politikaları sonuç vermemiştir. Bunun için de beni suçluyorlar. Beni niye suçluyorsunuz? Bu duruma gelinmesi sizin politikalarınızın bir sonucudur. K. Irak'ı kendileri destekledi. Bize karşı defalarca K. Iraklı güçleri kullandılar. Bu politikaları şimdi de iflas etmiş, bundan dolayı da beni suçluyorlar. Varsa bir suçlu, o da sizsiniz. Sizin politikalarınız sonucunda bu aşamaya gelindi. Kolayı seçip beni suçluyorlar ve bu başarısız politikaların üzerini hemen kapatmak istiyorlar, bu politikaların tartışılmasını istemiyorlar. Hayır, tartışılsın, neden tartışılmasın! Her şey açıkça tartışılsın. Onlar da tartışsın, Kürtler de tartışsın. Ortadaki duruma onlar sebebiyet verdi. Açıkça söylüyorum; K. Irak'ı siz doğurdunuz, oranın ebesi sizsiniz. Bunlar, Barzani'nin diğer yerleri isteyeceğini tahmin edemiyorlardı. Şimdi bunların asıl korkuları Barzani'nin diğer yerleri de talep etmesi. Baktılar, Barzani biraz güçlendikten sonra her tarafa el atmak istiyor, ürktüler. Tabii bu politikalar sonucunda Barzani Diyarbakır'ı da ister, başka yerleri de ister. Bunu ben söylemiyorum, tartışılan bir konudur.

ABD destek veriyor, İsrail destek veriyor ve bir devlet kurduracaklar. Ama benim istediğim demokratik bir Kürdistan'dı. Biliyorsunuz geçmişte bunlara karşı amansız mücadele ettim, ama beni onların önünde bir engel olarak gördükleri için Türkiye'ye teslim ettiler. Ondan sonra da onlar güçlendiler. Barzani ulus devleti dayatacak, çünkü ordusu var, destekçileri var. ABD ve İsrail'in onları epey desteklediği de açık. Kürtlerin şia ittifakı, Arap ittifakı arkasında da İsrail ve ABD olunca, 50 bin dağ Kürt'ünü silahlandırırlar ve kimse de bunları durduramaz. Kürtlerin İsrail, Suriye ve İran ile ilişkileri var. Bakmayın Suriye'ye, bir kısmı Türkiye'yi, bir kısmı bizi destekliyor. Ama ağır basan Kürtlerdir. İran da Kürtler ile ciddi çatışmaz. Herkesin bir PKK'si var. ABD'nin bir PKK'si var, AB'nin bir PKK'si var, Suriye'nin bir PKK'si var, İran'ın bir PKK'si var, Talabani, Barzani'nin bir PKK'si var. Herkesin PKK'ye ilişkin bir bakışı var. Türkiye bütün bu olanları göremiyor. Şimdi de K. Irak'taki bu sonuçtan dolayı beni suçluyorlar. Hayır, bunlara, bu duruma gelinmesine siz sebebiyet verdiniz.

KDP, YNK ve PKK arasında çatışma ya da sorun olacağını sanmıyorum. Kendileri de PKK ile savaşmayacaklarını söylüyorlar. Türkiye'nin onları bize

karşı kullanabileceğini zannetmiyorum. Tabi yine de PKK'ye karşı Türkiye ile aralarında anlaşırlar mı bilemiyorum, ama sanmıyorum. Savunmamda da bunların bir çoğunu dile getirdim.

Ben kimseye talimat vermiyorum

Savunmamı vermemişler herhalde. Bana da bir yazı gönderdiler. Tekrar itiraz ettim, savunmamın bana ve bir nüshasının da avukatlarıma verilmesini talep ettim. Neden vermiyorlar? Talimat verdiğim söyleniyor gerekçede. Nasıl burada talimat verebilirim? Olabilecekleri söylüyorum. Burada hiç kimseye talimat vermiyorum. Benim savunmam çok niteliklidir. Önceki savunmalarım da öyledir. Fakat bu daha kısa ve özlüdür. Savunmam kendi içlerinde çok tartışma yarattı.

Görülmüyor, ama yapılan birçok tartışma aslında savunmama yöneliktir. Bunu iyi biliyorum. Öyle boş şeyler yazacak birisi değilim. Bunların yaptıkları bütün konuşmalar, programlar benim savunmamın üstünün örtülmesine yöneliktir. Ben savunmayı yazdıktan bir iki gün sonra askeri bir heyet geldi, incelemelerde bulundu. Çok öfkeliydiler, benimle konuşmadılar. Ama savunmamla ilgili olduğunu anladım. Cezaevi müdürünün tavırlarından da bu belliydi. O da anlamadı, şaşırmıştı. Bir iki gün sonra da 27 Nisan muhtırası yayınlandı. Savunmanın kendilerine ulaştığı sabahın akşamı muhtıra yayınlandı. Muhtıra esas olarak bize karşı yapılmıştır, hedefi de biziz. Bizim savunmadaki düşüncelerimiz muhtıraya sebebiyet vermiştir. Savunmam kendi içlerinde çok tartışma yarattı. Bir kesimi çok öfkelendirdi. Genelkurmay başkanının 'yok edeceğiz, imha edeceğiz, bitireceğiz' demesinin nedeni savunmamdır. 'Ne mutlu Türküm demeyen düşmandır'dan kastedilen biziz.

"Ben sorumluluğumun gerektirdiği gibi davranıyorum, hiç kimseyle görüşmüyorum, eğer görüşürsem açıkça görüşürüm, neden gizli görüşeyim ki! Her zaman açık siyaset yapıyorum. Açıklık, şeffaflık benim ilkelerimdir. Görüşürsem bunları açıkça söylerim. Her şeyi açıkça konuşmak ve tartışmak lazım. Politika esnekliktir, esnek olamazsan politika yapamazsın. Ben politik felsefe yapıyorum"

Ben savunmamda olası tehlikelere dikkat çektim. Bu da diğer bir kesim üzerinde olumlu etki bıraktı. Şu anda halen tartışıyorlar. Seçimden sonra olumlu şeyler de gelişebilir.

Açıklık şeffaflık benim ilkemdir

Bütün bunları, bu olasılıkları, bu tehlikeleri dile getirince de Beşikçi, diğerleri ve bazı Avrupa devletleri 'Apo dik durmuyor' diyorlar, devletin güdümüne girmiş diyorlar. Apo'nun gizli görüşmeleri var diyorlar. Hayır, böyle değil, bunlar doğru değil. Ben sorumluluğumun gerektirdiği gibi davranıyorum, hiç kimseyle görüşmüyorum, eğer görüşürsem açıkça görüşürüm, neden gizli görüşeyim ki! Her zaman açık siyaset yapıyorum. Açıklık, şeffaflık benim ilkelerimdir. Görüşürsem bunları açıkça söylerim. Her şeyi açıkça konuşmak ve tartışmak lazım. Politika esnekliktir, esnek olamazsan politika yapamazsın. Ben politik felsefe yapıyorum ve politik felsefe zor bir iştir. Bunlar herkese duyurulmalı.

18 Mayıs'a ilişkin olarak da şunu belirtmek istiyorum: Bir çözüm gelişirse, bir şeyler yapabilirim dedim. Ama artık seçimler var, seçimlerden sonra çözüm için bir şeyler olur mu bilmiyorum. Ağar biraz ılımlı konuşuyor, ne yapar bilmiyorum. AKP seçimden sonra bir şeyler yapabilir mi bilmiyorum. Şunu söylüyorum: Eğer benden barış için katkı isteniyorsa, şartlarımın uygun hale getirilmesi lazım. Önümün açılması lazım. Her söylediğim talimat olarak değerlendirilirse, dört kez hücre cezasına çarptırılırsam, hiçbir şey yapamam. Ayrıca hiç kimse bana dayanarak politika yapıp, karar vermesin. Ben 18 Mayıs'ı objektif bir durum olarak değerlendirdim, yoksa bir tarih olarak vermedim. Kendileri ne yapacaklarsa, ne karar vereceklerse, kendileri yapsınlar. Düşünceyle, akılla bir karar vereceklerse versinler. Yoksa öyle aşka gelip de iki de bir benden ateşkes ve diğer şeyler için bir karar beklemesinler. Zaten sanıyorum üzerlerine gidilmedikçe cevap vermiyorlar. Şu an net bir şey demiyorum. Yeni kurulacak hükümet bir şeyler yapabilir mi bilemiyorum. Seçimden sonra bir şey yapmazsa, sonuçları tahmin edildiğinden çok daha kötü olur. O diğerine, diğeri ona vurur. İçinden çıkılmaz bir hal alır. Filistin'deki Hamas-İsrail çatışmasından daha kötü olur. Ben bunu Avrupa'dan gelen heyete de söyledim. Turizm merkezleri vb yerler zarar görür ve turist filan kalmaz.

Ortadoğu için de daha önce belirttiğim 4 tez 3 görev geçerlidir. Ayrıca şimdi Talabani ve Barzani hakkında bir şey söyleyecek durumda değilim.

DTP Türkiye'de bir demokratik çözüm organı olarak görülmelidir

Bu söylediklerim başbakana da bir cevaptır. Böylece ona da cevap veriyorum; DTP'nin PKK ile bir ilişkisi yok. DTP, PKK'nin bir uzantısı da değildir. Daha önce söylemiştim, PKK ile ilişkisi olan birkaç kadro var, onlar da Avrupa'da, şurada buradadır. DTP, Türkiye'de siyaset yapan bir partidir. DTP, Türkiye'de bir demokratik çözüm organı olarak görülmelidir. Böyle olabilirler mi, böyle olabilseler iyi olurdu.

Diyarbakır Sur Belediye Başkanı'nın görevden alındığını, meclisi feshettiklerini dinledim. Bunlar genel yönelimlerdir. Feshetmişlerse, gidip evlerde elli tane enstitü, meclis kurabilirler, çalışmalarını sürdürebilirler. Sokakta ve parkta yapabilirler. Daha önce demiştim; Diyarbakır'da çok büyük bir kültür merkezi yapılabilir. Herkes bunun için gerekeni yapar. Kimisi emeğini koyar, kimisi siyah beyaz taşını.

Diline ve kültürüne sahip çıkmak herkesin görevidir

Kürtçe üzerindeki asimilasyona ve oto asimilasyona karşı durmak aydınların görevidir. Ama Kürt aydınları zavallı bir durumdadır. Dil toplumsallaşmanın

ilk ve başat taşıyıcısıdır. İnsanların, toplumların, kültürlerin iletişim aracıdır. İnsanın var oluş nedenidir. Kendi diline, kültürüne sahip çıkmak, bunları geliştirmek insan olmanın gereğidir. Kendi diline sahip çıkamayan hiçbir şeye sahip çıkamaz. Bunlara sahip çıkamayanlar, insanlığına da sahip çıkamaz. Kendi dilini bilmeyen, geliştirmeyen birisi yarım kalır. Kimseyle doğru dürüst ilişki de kuramaz, geliştiremez. Ben sekiz yaşında iken bu konuda anamı suçlamıştım. Dedim ki, ey ana, neden kendi dilimle bana bir şey öğretememişsin? Bu tarihi bir suçlamaydı. O yaşımda kavramıştım, çok düşünüyordum, o tarihten sonra da elli yıldır mücadele ettik. Dilimiz, kültürümüz yasaklandığı için müthiş mücadele ettik, savaşı geliştirip bu seviyeye getirdik. Diline ve kültürüne sahip çıkmak herkesin görevidir. Aydınların ve herkesindir bu görev.

Hukukçuların da bunların üzerinde durması lazım, neden durulmuyor? Anayasanın eşitliğini içeren 10. maddesi işletilebilir. Eşit olunacaksa, bir şeylerin de yapılması lazım. Bu belediye için de geçerlidir. Yasaları zorlanabilir. Kendi yasal haklarınızı kullanmalısınız. Kendi diline, kültürüne sahip çıkmayanı, insan olarak görmüyorum. Herkes bu anlamda yarım kalır.

KONGRA GEL ve KNK, Kongra Neteweyî Gel ismi için herhalde çalışmalarını yapıyordur. Bunun üzerinde durulabilir.

Türkiye bu seçimle bir yol ayrımına gelmiştir

Orhan Doğan'ın kalp krizi geçirdiğini duydum, haberlerde çok kısa, basit bir şekilde verdiler. Çok üzüldüm. Zamanında müdahale olsa belki böyle olmazdı. Kendilerine dikkat etmeleri gerekiyor. Kendisine geçmiş olsun dileklerimi iletiyorum.

Sağlık ve tecrit koşullarını daha önce gelen AK heyetiyle de uzun uzun tartışmıştık. Tekrar gelebilirler. Büyük ihtimalle buraya gelen CPT heyeti o doğrultuda bir rapor sunmuştur. O heyet de o raporda belirtilenleri incelemek için gelecektir. Bu gelişmeler söylediğim gibi CPT heyetinin raporuyla bağlantılı olabilir. Bilindiği gibi Türkiye yeniden yargılamamı hukuka aykırı bir şekilde kapattı.

Bursa 2. Ağır Ceza Mahkemesi, savunmamın verilmemesi kararına yaptığım itirazı reddetmiş. Neden, nasıl olur! Siyasi gerekçelerle nasıl savunmayı vermezler? Bu, kabul edilemez! Onlara daha sonra gönderdiğim dilekçede, avukatlarımın ve benim kendimi iyi savunabilmem için dosyanın örneğinin bana ve avukatlarıma verilmesini istedim. Dikkat edin bu dilekçemle cezaya itiraz etmedim, kararınızı değiştirin demedim. Sadece savcılık iddianamesinin, mahkeme kararının ve benim yazdığım iki savunmanın tarafıma ve avukatlarıma verilmesini talep ettim.

İddianame, dosyadaki evraklar olmadan, o belgeleri görmeden kendimizi nasıl savunacağız? Bugün de bu konuda iki dilekçe yazdım. Birisini AİHM'e, diğerini Bursa 2. Ağır Ceza Mahkemesi'ne yazdım. Ağır cezaya yazdığım dilekçede bu savunmaların ve diğer evrakların bana ve avukatlarıma verilmesini talep ettim. AİHM'e de bu durum taşırılacak, onun için de lazım olacak. Bunun AİHM'e götürülmesi lazım.

Yunanistan'a ilişkin iki davanın açılabileceğinden söz edilmişti. AİHM'e yazdığım dilekçede bu konudan da bahsettim. Bilindiği gibi Yunanistan'a girişimiz yasaldı, ama çıkarılışımız zorla ve hileyle idi, hukuka aykırıydı. Bu nokta çok önemlidir, bunun mutlaka açığa çıkarılması gerekir. Zaman aşımı sorunumuz yok galiba. Yunanistan istinaf mahkemesindeki dava beraatle sonuçlanmış, onu AİHM'e taşırsınız ya da yeni bir dava açıp sonuç alamayınca onu AİHM'e götürürsünüz. Hangi karar olursa olsun AİHM'e götürülebilir. Ayrıca Yunanistan'a iltica başvurumuz da vardı.

Atina'dan çıkarılışım yasa dışıdır, bunun mutlaka AİHM'e taşırılması gerekir. AK'nin daha önce yeniden yargılamaya ilişkin verdiği kararda, 'Öcalan suçunu itiraf etmiştir' şeklinde bir ibare vardı. Bu dilekçede buna da itiraz ettim; bunu kabul etmiyorum, reddediyorum. Hiçbir şekilde itiraf söz konusu değildir.

Emperyalist devletlerin Ortadoğu'ya yönelik planlarını açığa çıkardım

Geçtiğimiz günlerde basında bir haber vardı: ABD'de Hudson Enstitüsü'nde yapılan bir toplantıdaki senaryoya göre, Murat Karayılan ve Cemil Bayık KYB tarafından çözüme dönük bir toplantıya davet ediliyorlar. Bu toplantı senaryosuna göre, Türk özel kuvvetlerince kaçırılıyorlar. Evet, bu arada geçtiğimiz günlerde Güney'de bir tırda helikopter parçaları ele geçirildiği basına yansıdı. Helikopterin bu planla ilgili olduğu söylendi. Sanmıyorum, yapacaklarını sanmıyorum. Öyle 5-10 PKK'liyi teslim etmekle PKK'yi bitiremezler. Güneyli güçlerin PKK'ye yöneleceklerini sanmıyorum. Çünkü onlar da artık PKK'nin zorla, hileyle tasfiye edilemeyeceğini anlamışlardır. Bunlar seçime yönelik şeylerdir. Zamanında benim için de aynı planları yapmışlardı. Hatta Çiller zamanında da bana ilişkin planlar konuşulmuştu. Ben teslim edilecektim, Çiller'in oyları patlama yapacaktı, Çiller "Anatürk" olacaktı. Bu toplantıda, PKK'nin Beyoğlu'nda bomba patlatıp, 50 kişinin ölmesine neden olacağı da konuşulmuş galiba. Ben daha önce de söylemiştim, bazı gruplar çıkıp PKK adına bu tür işleri yaparlar, bu tehlike vardır. Hatta iki-üç tane dengesiz PKK'liyim diyeni bulup onları da kullanabilirler. Bu uyarıları yaptığım zaman beni tehdit etmekle suçluyorlardı. Ama bakın şimdi bunu ben söylemiyorum, Hud-

son'da Türk askerlerinin olduğu toplantıda bunlar konuşuluyor, ben ne yapabilirim. Başından beri söylüyorum, bu tür karanlık işlere biz hiçbir zaman gelmedik. PKK bu tür komplolarda yer almaz. Hatta daha önce söyleyip söylemediğimi hatırlamıyorum, ama 1996'da devletten bir kesim Çiller'i öldürme konusunda bize teklifte bulundular. 'Biz gerekli şartları sağlayacağız, siz halledersiniz' dediler. Ancak ben kabul etmedim, bu tür komplo girişimlerine başından beri karşıyız.

Tekrar söylüyorum bazı gruplar çıkıp PKK adına bu tür eylemler yapabilir. Hatta dün radyodan dinledim, emekli bir binbaşı evinde bir sürü silahla yakalanıyor. Ben savunmamda bütün bu tehlikelere değinmiştim. Savunmamın verilmemesinin sebebi de budur. Zaten ben savunmayı verdikten iki gün sonra muhtıra olmuştu. Muhtıra benim savunmamla bağlantılıdır. Savunmamda, kaba bir benzetmeyle Lenin'in Syces-Pycot anlaşmasını ortaya çıkarması gibi, ben de emperyalist devletlerin Ortadoğu'ya yönelik planlarını açığa çıkardım.

Ortadoğu'nun bugün içinde bulunduğu durumu, Kürtlerin statüsünü ve çözümsüzlüğünü ben I. Dünya Savaşı'na kadar götürüyorum. Aslında emperyalistlerin Ortadoğu'ya dair planları ve o süreç halen devam ediyor. Ortadoğu'da her zaman yerel işbirlikçiler, emperyalist güçler ve özgürlük hareketleri var olmuştur. Emperyalizm ve kapitalist anlayışın oluşturduğu tablo ortada. Ortadoğu kan revan içinde. Sermayenin insanlığı ve doğayı ne hale getirdiği ortada. Doğa adeta isyan ediyor.

Cezaevinden bir arkadaşın bu konuya ilişkin nitelikli ve doyurucu bir mektubu vardı. Arkadaşın mektuptaki görüşleri doğrudur. I. Dünya Savaşı'ndan sonra Kahire'de yapılan konferansta Kürt sorununun çözümsüz bırakılıp, ancak sürekli zinde ve güncel tutularak Türkiye, Suriye, İran ve Irak üzerinde bir koz olarak kullanılacağı üzerinde anlaşıldığını belirtiyordu. Ayrıca Kürtler lehine bir devletleşme olamayacağı da belirtilmiş, çok doğru bir saptama. Bu statü 1990'lı yılların başına kadar devam etti. 1990'lı yılların başında, özellikle ABD'nin Irak'a ilk müdahalesi sonrasında koşullar değişmeye başlayınca, bu statüde farklılığa gidildi. İngiltere, ABD ve İsrail, Güney'de Kürtlerin bağımsız bir otorite olabileceğine karar verdi. Bu oluşum sayesinde bölge devletlerine, İran olsun, Türkiye olsun, Arap devletleri olsun, daha rahat müdahale edilecekti. O dönemin Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş İngiltere'ye gidip bu planı onaylatıp öyle döndü. Hatta 'İngiltere'den yeşil ışık aldık' demişti. Bunun anlamı şuydu: Güney'de bir Kürt oluşumuna izin verilecek, karşılığında PKK tasfiye edilecekti. Türkiye'nin PKK'ye karşı yürüttüğü kirli savaşa ses çıkarılmayacaktı. Anlaşma buydu, o dönem Talabani, Barzani defalarca benimle görüştüler, gelip kendilerine katılmamı istediler. Tabii reddettim, çünkü bunun çözüm olmayacağını biliyordum.

Özgürlük çizgimizden taviz veremezdik. Kabul etseydim onların basit bir adamı olmuş olacaktım. Türkiye'de böyle birçok kişiyi kullanmaktalar. Fakat bu tür şeyler PKK'yi etkilemez. O dönem İsrail'in de koruma yönünde önerileri olmuştu. Ama ben bunların hiçbirini kabul etmedim, 'bu adam iflah olmaz' dediler. Sonuç olarak, tasfiye edilmeme karar verildi.

Genelkurmay başkanının bu konuya ilişkin geçenlerde özeleştirel bir açıklaması olmuştu. Güney'deki Kürt Federe Devleti'nin oluşumunda kendi politikalarının rolü olduğunu ima ediyordu. Güney'deki devlete İsrail'in ve ABD'nin destek verdiği biliniyor. Bu devlet Ortadoğu'da İsrail'in ittifak yapabileceği bir devlet olacak. Fakat Kürtlerin tamamı sadece İsrail ile ittifak yapmış durumda değildir. Böyle bir durumda bütün Kürtler İsrail ile işbirliği yapacak olsa Türkler, Farslar, Arapların saldırısına uğrayacaklardır. ABD'nin İran meselesi de halen ortadadır.

"Ulus devletler karşılıklı çatışmayı doğurur. Çözüm olarak sunduğum sistem, Demokratik Ortadoğu ve Demokratik Türkiye'yi öngörüyor. Kürt sorunu olan devletlerin kendi mevcut sınırları içerisinde demokratik yollarla sorunu çözmelerini öngörür. Türkiye'deki ulus devlet anlayışı, Kürt sorununun bugünkü noktaya gelmesine neden olmuştur. Bu sert ulus devlet anlayışının esnetilmesi gerekiyor"

Ulus devlet eşittir faşizmdir

Ulus devlet anlayışının çözüm olmadığını uzun bir süredir söylüyorum. Bana göre ulus devlet eşittir faşizmdir. Savunmamda PKK'nin de bu anlayışı stratejik olarak aştığını anlatmıştım. Ulus devletler karşılıklı çatışmayı doğurur. Türkiye solu da bunu halen anlamış değil. İşte El-fetih ve Hamas'ın durumu da ortada. Onlar da ulus devlet anlayışının getirdiği çıkmazdadırlar. Benim daha önce çözüm olarak sunduğum sistem, Demokratik Ortadoğu ve Demokratik Türkiye'yi öngörüyor. Kürt sorunu olan devletlerin kendi mevcut sınırları içerisinde demokratik yollarla sorunu çözmelerini öngörür. Türkiye'deki ulus devlet anlayışı, Kürt sorununun bugünkü noktaya gelmesine neden olmuştur. Bu sert ulus devlet anlayışının esnetilmesi gerekiyor. Ulus devletin en büyük uygulayıcıları olan Fransa ve Almanya bu anlayışı terk ediyorlar. Ben bunları savunmamda geniş geniş açıklamıştım. AB'nin Ortadoğu koşullarına bir çeşit uyarlanmasıdır. Böyle bir Ortadoğu'da İsrail de barış içinde yaşayabilecektir.

Emperyalistlerin I. Dünya Savaşı'ndan sonra Anadolu'ya müdahalesinde önce Yunanlılar Batı Anadolu'yu işgal edip, daha sonra Anadolu'yu tamamen terk etmek zorunda kaldılar. Öncesinde Ermeniler de emperyalistlerin böyle bir oyununa gelmişlerdi. Büyük bir coğrafyaya yayılmış Ermeniler bu oyun neticesinde katliamla karşı karşıya kalıp, Anadolu'dan sürüldüler, küçücük bir coğrafyaya sıkışmak zorunda kaldılar. Bugün geldiğimiz noktada Kürtleri de bu şekilde sürmekten söz edenler var. Bunun sözcülüğünü başta CHP olmak üzere neo ittihatçılar yapıyor. Ama bu mümkün değil, büyük bir felakete yol açar. Kürtlerin durumu ne Ermenilere benzer ne de o dönemki Yunanlılara benzer. Kürtlerin bugün arkasında ABD ve İsrail de vardır. Ayrıca Kürtlerin kendilerini savunacak güçleri vardır. İşte Türkiye'yi bekleyen asıl tuzak budur. Hudson toplantısında işte bunlar konuşuluyor. Ben söyleyince talimat olarak değerlendiriyorlar. Ama bu mümkün değil, ben çılgın mıyım buradan talimat vereyim, örgüt yöneteyim! PKK'nin kendi özgün önderlikleri var, kararlarını kendileri alırlar. Kendi özgürlükleri, kendi onurları için ne gerekiyorsa o kararı alırlar.

Neo ittihatçı fikirlere sahip iktidar Türkiye'yi içe kapayacaktır

Şu anda tüm çabalar bir MHP-CHP koalisyonu için gösteriliyor, AKP zayıflatılmaya çalışılıyor. Radyodan Baykal'ın benim hakkımda söylediklerini dinledim, bu konuda da cevap hakkımı kullanıyorum. Seçimden sonra bu koalisyon iktidara gelirse, Türkiye dış dünyadan tamamen izole edilecektir. Neo ittihatçı fikirlere sahip bu iktidar Türkiye'yi içe kapayacaktır. ABD'ye düşmanlar, AB'ye düşmanlar, Kürtlere düşmanlar. Putin de bu son enerji hamlesiyle, Rusya'nın Türkiye'nin aradığı anlamda bir müttefik olamayacağını göstermiş oldu. Çin'le ilişki kurulması da mümkün değildir, çünkü Uygur meselesi var. Ömürleri altı ay, bir yıl kalmış rejimlerle, Ahmedinecad ve Beşar'la mı ittifak kuracak? Bunların yol alması mümkün değildir.

> "Türkiye bu seçimle bir yol ayrımına gelmiştir. Seçim sonrası oluşacak hükümet demokratik bir diyalog geliştirebilir. Böyle bir aşamaya gelinirse, benim de hala elimden gelen bir şey olursa yapabilirim. Seçimden sonra demokratik diyalog yerine inkar politikaları dayatılırsa, imha dayatılırsa doğal olarak savaş gelişebilir, kontrolden çıkar"

Neo ittihatçı fikirlerin temeli 1906'ya kadar dayanır. Yüzyıllık bir geçmişi vardır. O dönem ittihatçıların lideri Enver Paşa'nın Turancı fikirleri vardı. Bu fikirlerini hayata geçirmek için I. Dünya Savaşı'ndan sonra Rusya'ya gidiyor. M. Kemal hiçbir zaman Enverist olmamıştır. M. Kemal'den sık sık bahsetmemin nedeni budur; O, ne halife olmayı kabul etmiştir ne de pantürkist politikalarla Orta Asya'ya yayılmayı kabul etmiştir, son derece pragmatist, gerçekçi yaklaşmıştır. M. Kemal o dönemde kurtarılacak ne kaldıysa ancak o kadar kurtarabilmiştir, bu da misak-ı millidir, cumhuriyettir. Şimdi de biz demokrasiyle bir şeyler kurtarabiliriz. Cumhuriyetin demokratikleştirilmesi gerekir.

Türkiye bu seçimle bir yol ayrımına gelmiştir

Türkiye bu seçimle bir yol ayrımına gelmiştir. Seçim sonrası oluşacak hükümet demokratik bir diyalog geliştirebilir. Böyle bir aşamaya gelinirse, benim de hala elimden gelen bir şey olursa yapabilirim. Erdoğan'ın bir açıklaması vardı, DTP'yi meclise çağırıyordu. Olumludur, fakat öyle tüccar zihniyetiyle, bir koyup on alacağım mantığıyla olmaz, diyalogla olur. Seçimden sonra demokratik diyalog yerine inkar politikaları dayatılırsa, imha dayatılırsa doğal olarak savaş gelişebilir, kontrolden çıkar. Daha önce de uyarmıştım; böyle bir savaş gelişirse, gerilla sayısı iki yılda elli bine dayanır. İran'dan yoğun katılım var. Suriye'deki halkımızın zaten tamamı PKK'lidir. PJAK ve PÇDK gelişme potansiyelleri yüksek olan partilerdir. ABD onlarla görüşüyor olabilir. Ben ABD ile savaşalım demiyorum, ama ABD ile kurulacak ilişkilerde belli ilkeler olmalı ve çizgi korunmalıdır. Gerekirse İran'la da sorunlar çözülebilir. Bir de sanki KDP ve YNK isteseler PKK'yi bulunduğu bölgeden çıkarabilirlermiş gibi bir hava yaratılıyor. Bu da maksatlıdır. Aslında böyle olmadığı biliniyor.

Güneyli güçler eskiden bizimle çok savaştılar. Daha önce, 1990'lı yıllarda Türkiye'nin 40 bin askerini de arkalarına alarak öyle saldırmışlardı, ama sonuç elde edemediler. PKK'nin öyle silah zoruyla dağlardan sökülemeyeceği anlaşılmalıdır. Dediğim gibi, seçimden sonra demokratik çözüm gelişmezse çıkmaz derinleşir ve savaş gündeme gelebilir. Irak'taki savaşa benzer şeyler gelişebilir. İşte karakollara dalma olayı ortada. Bu tür vahim olaylar gelişebilir. Ben yine uyarıyorum: Kimse benim adıma intiharvari eylemlere girişmesin. Mücadeleyi sürdürenler, dağda gerillacılık yapanlar kendi onurları, özgürlükleri, ideolojileri için ne yapmaları gerekiyorsa kararlarını kendileri verirler. Kararlarından, yapacaklarından kendileri sorumludur. Benim adımı kullanıp 'Apo için vuruyoruz, kırıyoruz' demesinler.

Ama söylediğim gibi seçimden sonra demokratik ulus çerçevesinde çözüme gidilmezse, daha önce de savunmamda söylediğim gibi, savaş gelişir ve bundan herkes zararlı çıkar. Ben bu düşüncelerimi özgür bir yurttaş olarak ifade ediyorum.

Savunmaların yeterince anlaşılmaması düşünüş tarzımın yeterince anlaşılmamasından kaynaklı olabilir. Benim düşünüş biçimim ne nesnel ne de özneldir. Salt objektivizm kaba materyalizme götürür. Yine salt subjektivizm de bireyi hayalciliğe götürür. Objektivist ve subjektivist düşüncenin kökeni antik Yunan filozoflarına dayanır. İ.Wallerstein bile bu konuda ikircikli ve kararsız bir tutum göstermiştir. Benim düşüncelerimin ipuçlarını Nietzsche'de bulmak mümkündür. Benim kapitalist modernite karşısındaki tutumum nettir. Bunlar kapsamlı konulardır.

Sanıyorum KNK ve KONGRA GEL birleşip ulusal kongre olacak. Artık tek tek şahısların görüşme ve diyalogları yerine, kurumsal düzeyde ve heyet halinde uluslararası alanda Kürtler adına görüşmeler yapılmalı, bireyler öne çıkmamalı, bu durumun yarattığı sakıncalar olur çünkü. Kongra Neteweyî Gel bir çeşit diplomasi kurumu olmalıdır.

DTP'nin de meclise bir grup oluşturacak şekilde girmesi önemlidir. Kürt sorunu ve çözümü konusunda iyi bir diplomasi yürütebilirler. Bir heyet oluşturabilirler. Bu şekilde çalışmayı esas alabilirler, şahıs ve bireyler üzerinden bu ilişkiler olmaz.

Seçimlere ilişkin olarak da herkesi iradelerine sahip çıkıp, Bin Umut adaylarını desteklemeye çağırıyorum. Herkes oyuna sahip çıkarak iyi çalışmalıdır. Bu konuda aydınlar da üzerlerine düşeni yapmalıdır.

Özgür Yurttaş Girişimi'ne çalışmalarında başarılar diliyorum.

Herkes kendi özgücüne dayanarak politika yapmalıdır

Orhan Doğan konuşma yaparken kalp krizi geçirmiş. Orhan Doğan bir barış ve demokrasi şehididir. Barış için çok yoğun çaba sarf ediyordu. Hep dürüst davranmaya çalıştı. Beni de yakından takip ettiğini biliyorum. Benimle ilgili gözlemleri, tespitleri vardı. Orhan Doğan'ı iyi tanıyorum, bazı duygusal yanları olmasına rağmen iyi bir siyasetçiydi, hem teorik hem de pratik olarak siyaseti biliyordu. Siyasetçi, kalbine ve sağlığına dikkat etmelidir. Orhan Doğan'ı bu vesileyle de anıyorum. Önemli olan O'nu anlamak, O'nun barış ve demokrasi mücadelesini taşımak, sürdürmektir.

Amerika'daki düşünce kuruluşu Hudson Enstitüsü'nde tartışılan senaryoyu radyodan takip ettim. Kubat Talabani'nin tartışılan senaryoda yer almayacaklarını söylediğini duydum. Bu senaryoda yer alacaklarına ihtimal vermiyorum. Bunlar her zaman konuşulan konulardır. Önemli olan bir çözümün gelişmesidir.

Yunanistan davası önemlidir ve bir çıkış olabilir. Diğer davaları göz ardı etmiyorum, ama Yunanistan davası asıl önemli olandır. Eğer Yunanistan'da dava açma imkanı yoksa AİHM'e gidilebilir. Bir şekilde bu dava açılmalı. Bu sorumlu yetkililer hakkındaki takipsizlik kararı AİHM'e götürülebilir. Ben D'alema örneğini boşuna vermedim. D'alema, "Senin kendi iraden olmadan hiçbir güç seni İtalya'dan çıkaramaz" demişti. D'alema bunu boşuna söylemedi. İtalya, Roma hukukunun beşiğidir. Roma hukuku da hukukun anasıdır. Yunanistan'dan ise kendi isteğimle çıkmadım. Hukuksal yönü tartışılarak, mutlaka bir çözüm yolu bulunmalı.

Çatışmalar olduğuna göre askerlerden yaşamını yitiren çok olmuştur. Şırnak'ta zehirlenme olayı doğru mu, nasıl olmuş? Benim mücadele anlayışım bu değildir. Ben her zaman kendi özgücümüze dayanarak politika yaptım. Benim nasıl politika yaptığımı bilmiyorsunuz. Ben 20 yıl Suriye'de kaldım, Hafız Esad'la ilişkilerimiz vardı. Biliyorsunuz Hafız Esad tarihin gördüğü en önemli liderlerden biriydi. Çok katı bir liderdi. Bu nedenle O'na "firavun" diyorlardı. Ama biz Hafız Esad'a bağlamadık kendimizi. Birbirimizi çok iyi tanıyorduk, O da bizi iyi tanıyordu. Birçok çevre, Kürtler, benim Hafız Esad'a dayanarak politika yaptığımı sanıyordu. Devlet de öyle biliyordu, ama yanılıyorlardı. Benim nasıl politika yaptığımı doğru dürüst bilmiyorlardı. Ben Hafız Esad'a dayanarak hiçbir zaman politika yapmadım. Nitekim benim oraya dayanarak politika yapmadığım şimdiki durumdan da anlaşılıyor. Herkes kendi özgücüne dayanarak politika yapsın. PKK'ye gelenler de bu temelde gelmeliler.

Ben kimseye zorla PKK'ye gel, bu işe gir demiyorum ki! Ama gelecekler-se de kendine yeterli olmalılar. Sen bir korucunun ekmeğine muhtaçsan nasıl mücadele edeceksin! Şuraya buraya muhtaçsan nasıl bu işi başaracaksın! Daha önce de 7 gerillanın Kulp'ta mağarada başına gelmişti böyle bir olay. Benim dönemimde de bu tür uyarıları yapıyordum. O dönemde yine Savur'da bir yere gidip 13 kişiye ayran getirmişti. Ayranın içine ilaç konulmuş, 13 gerilla da yaşamını yitirmişti. Kendilerine lazım olan en ufak önlemi dahi almıyorlar. Benim böyle olanlar için sızlanmam bile yersizdir, acımıyorum bile! Bir ekmek için öleceksenız bu işe girmeyeceksin, savaşmasını bilmiyorsan savaşmayacaksın! Bedenini de, kalbini de sağlam tutmak gerekir. Kalbini doğayla bütünleştirmen lazım. Sevgili gerilla kalbini ve beynini sağlam tut! Ben böyle bakıyorum. Aksi halde kim benim yerimde olsaydı şimdiye kadar kırk kez kalp krizi geçirirdi. Benim burada bir nefes almam bile önemlidir. Ben burada 'devlet'i anlamaya, çözmeye çalışıyorum. Ona göre de belirlemelerimi yapıyorum ama kimseye teslim olmuyorum. Özgür bir yurttaş olmaya çalışıyorum.

Aklı ve kalbi yetenler bu mücadelede olsun

İntihar eylemi benim tasvip ettiğim bir yöntem değildir. Tabii ben bununla "savaşma, mücadele etme, teslim ol"

demiyorum. Mücadele et ama akıllı mücadele et. Aklı ve kalbi yetenler bu mücadelede olsun.

Siyasal tartışmaları izliyorum. Biliyorum, benim idamım üzerine politika yapıyorlar. 'Apo'yu şöyle asarız, böyle asarız' diyorlar. Birbirlerine ip bulma yarışına girmişler; 'Sen niye asamadın?', 'Sen niye asmıyorsun?' diyorlar birbirlerine, Bahçeli, Baykal, Erdoğan ve diğerleri... Bunlar ne yaptıklarını bilmiyorlar. Türkiye'deki sorunları halledemeyeceklerini de iyi bildikleri için benim üzerimden siyasi rant elde etmeye çalışıyorlar. Bunlar siyasi rant ve hırs peşinde koşan hastalıklı kişilerdir. Sen Türkiye'yi demokratikleştirmeyeceksin, ekonomiyi düzeltmeyeceksin, çalışanlarına doğru dürüst maaş vermeyeceksin, savaşa 100 milyar dolar harcayacaksın, Türkiye'nin sorunlarını halletmeyeceksin, sadece benim üzerimden siyaset yapacaksın, o zaman sen kötü niyetlisin. Bunların hiç kimseye zerre kadar yararı yok. Kürtler 50-60 yıldır kendi oylarıyla seçilen kişilere bir tek oy bile vermesinler. Bunlar kirli politikacılardır. Kürtlere hiçbir faydaları olmamıştır. En ufak kültürel haklarını bile savunmamışlardır. Ayrıca idamdan korkmuyorum, sorunların çözümüne bir faydası olmaz.

Kürtleri bitirmeye çalışacağına Kürtler ile anlaş

Sınır ötesi operasyona ilişkin tartışmaları izliyorum. M. Kemal bunların içerisinde bu işi anlayan tek adamdı. Ben en azından M. Kemal'i örnek alın diyorum, onu da yapmıyorlar. M. Kemal kritik zamanlarda sağduyulu davranmıştır, akla dayanarak karar vermiştir. 1920'lerin ruhuyla cumhuriyet kurulmuştur. Bunlar Mustafa Kemal'e de saygılı değiller. Sen 'her şey masada' dersen, 'PKK de her şey masada' der, karşılıklı savaş daha da gelişirse o zaman nasıl çözülecek bu sorun. Başbakan da çözüme dönük bir irade beyanında bulunamıyor. Sen sadece 'yok ederim, şöyle bitiririm, böyle savaşırım' diyorsun. Başka bir yöntem görmüyorsun. Hayır, artık senin anlaman lazım, sen Kürtleri bitiremezsin, çağ buna müsait değil, siyaset buna müsait değil, bunu görmen lazım. Biz demokratik cumhuriyeti esas aldık. Gelin hep beraber cumhuriyeti demokratikleştirelim dedik. Dokuz-on yıl ve öncesi altı yıl bu işi tek başıma yürütmeye çalıştım. Şimdi de tek başıma kalıyorum. Kürtlerin istediği demokratik haklardır. Ama sen ikide bir 'Kürtleri yok ederim' diyorsun. Hayır, artık Kürtleri bitiremezsin. Kürtleri bitirmeye çalışacağına, Kürtler ile anlaş! Kürtlerle anlaşmak Türkiye'yi uçurur, ileriye götürür, herkese kazandırır. Ben buradayım, beni yok edebilirler de. Ama benim yaşayıp yaşamamam önemli değil. Ben bugün varım yarın yokum, asıl önemli olan bu sorunun barışçıl çözülmesidir.

> "Türkiye silahlarına, ordusuna güvenmesin. Saddam da ordusuna ve silahlarına güveniyordu, ama korkunç trajik bir sonla karşılaştı. Çözüm gelişmezse Türkiye'yi bu son bekliyor. Türkiye sınır ötesi operasyon yaparsa, gerilla sayısı bir-iki yılda elli bine çıkabilir. Toplumsal topyekün bir direniş başlar. Kürtler, 'bize başka yol bırakmadınız, hepimiz dağa çıkıyoruz' diyebilir"

Her yerde vatansever kuvvetleri örgütlemişler. Bu vatansever kuvvetler kendilerini dahi kurtaramaz, hiç kimseyi kurtaramaz. İkide bir 'Kuzey Irak'a girerim' diyorsun. Zaten Kuzey Irak'talar, uzun süredir Kuzey Irak'talar. Tabii bunlar çok iç içe, girift konular. Türkiye bu çözümsüzlükte ısrar ettiği müddetçe kaybeder, savaş tırmanır. Ben 300 yıllık ulus devlet sürecinin gelişimini inceledim, köşe taşlarını iyi biliyorum. Ulus devleti aşan devletler demokratikleşti ve büyüdü. Amerika bu sorunlarını aştığı için şimdi dünyanın liderliğine soyunmuş. AB ulus devlet sorunlarını çözdüğü için gelişti. Aralarındaki yüz yıllık savaşları, ihtilafları demokrasiyle çözdüler. Filistin'de Hamas-El-fetih de ulus devlet anlayışından dolayı iç çatışma yaşıyorlar. Neredeyse her örgüt kendisi için ulus devlet istiyor. Bunlar da Kürtlere karşı kaba kuvvetten başka yol düşünmüyorlar. Kürtlere karşı demokratik zeminde mücadele etmeyi bile bilmiyorlar. Rusya bile demokratikleşiyor, demokratik yöntemlerle mücadele etmeyi benimsiyor. Putin, Bush ile görüşmesinde 'en yaman demokrat benim' dedi, bunu boşuna söylemiyor. Rusya, ABD ile demokratik yollarla mücadele ettiği için gelişiyor.

Savaş gelişirse Türkiye kaybeder

Eğer seçimden sonra bir çözüm gelişmezse savaş gelişir. Bu savaş Türkiye'nin felaketi olur. Ben buradan talimat vermiyorum. Benim talimat verme imkanım yok. Olabilecekleri söylüyorum. Söyleyince de Apo savaş istiyor diyorlar. Daha önceleri de neden uyarmadınız demişlerdi. Her zaman uyardım, yine uyarıyorum. Ben savaş istemiyorum. Savaş gelişirse de bunun sorumlusu ben değilim, sizsiniz. Herhalde Kürtler de seçimden sonrasına göre hareket ederler? Seçimden sonra bir çözüm gelişmezse, dediğim gibi bir savaşın gelişeceğini sanıyorum. Daha önce dile getirdiğim Kürt-şia ittifakı gelişebilir. İran'la bazı sorunlar çözülebilir. Şah İsmail döneminden daha güçlü bir ittifak var Türkiye'ye karşı. Dün de genelkurmay sitem ediyor, 'ABD ve AB bizi yalnız bıraktı' diye. Sayın yetkili tabii ki yalnız kalırsın, seni desteklemezler. Kürtler kendi davalarında haklı pozisyondalar. Kürt-şia ittifakı gelişirse, o zaman Türkiye tamamen yalnız kalır. Barzani'nin ABD ve İsrail ile ilişkileri, ittifakı söz konusudur. Diğer taraftan Talabani'nin İran, Suriye, Çin, hatta Rusya ile ilişkileri vardır. Türkiye Ortadoğu'da yalnız kalıyor. Geriye yardım isteyebilecekleri bir tek Suudiler kalıyor. O da ne yapabilir ki!

Kürt-şia ittifakı geliştirilmelidir. Bu önemlidir. İran ile diyalog geliştirilebilir. Aslında Celal Talabani bu işin önünü açabilir. Bunun için Talabani ile de diyalog kurulabilir. Talabani'nin

İran ile ilişkileri iyidir. Soranlarla da ilişkileri iyidir. Oralarda etkinliği olduğu biliniyor.

Eğer seçimden sonra da bir çözüm gelişmez, savaş gelişirse bu savaşta Türkiye kaybeder, Kürtler kazançlı çıkar. Kürtler eski Kürtler değildir, kendi güçleri vardır. Fakat ben savaş istemiyorum. Sorunları demokratik yollarla çözüme kavuşturabiliriz. Kürt sorununun çözümü konusunda Özal adım atmak istedi, ancak engellendi. Siz her türlü yolu tıkarsanız, çözümsüzlükte ısrar ederseniz gelecek için nasıl ümitli olabiliriz!

Öyle sanıyorum çözüme yönelik bir proje de var. Yoksa bu kadar savaş olabilir mi, her tarafta savaş tırmandırılabilir mi?

Rusya ve Çin Türkiye'nin hedefi olamaz. Türkiye bu kadar devletleri karşısına alamaz. Türkiye silahlarına, ordusuna güvenmesin. Saddam da ordusuna ve silahlarına güveniyordu, ama korkunç trajik bir sonla karşılaştı. Çözüm gelişmezse Türkiye'yi bu son bekliyor. Kürtlerin silah sorunu yoktur. Kürtlere de silah veren var, olur. Gerilla sayısı da arttırılabilir, Türkiye sınır ötesi operasyon yaparsa, gerilla sayısı bir-iki yılda elli bine çıkabilir. Toplumsal topyekün bir direniş başlar. Kürtler, 'bize başka yol bırakmadınız, hepimiz dağa çıkıyoruz' diyebilir. Barzani de 30 milyon Kürt'ten bahsediyor, evet 30-40 milyon Kürt halkı hep beraber mücadele eder.

Birlikte demokratik bir yol haritası çizelim

Tabii Kürtlerin durumu tam olarak nedir, bilmiyorum. Ne durumdalar, herhalde katılım yoğun bir şekilde var, silah durumları nasıl, sayı durumları nasıl? Türkiye sınırları içerisinde 1800 gerilla olduğu söyleniyor, doğru mu? Irak'ta 3000-3500 arasında vardır herhalde, Aslında sayı önemli de değildir. Son altı aylık bilanço nedir? Genelkurmay açıkladı 259 diyor, HPG bunu doğruluyor mu?

Her iki tarafın kayıplarına da acıyorum. Asker kayıplarına da acıyorum. Ama politika duygu ile yapılacak iş değildir, akılla yapılır. Ben sağduyu ile yaklaşıyorum. Sağduyu ile politika yapıyorum. Bütün bu acıların yaşanmaması için de gelin hep birlikte demokratik bir yol haritası çizelim. Çözüm için her türlü adımı atmaya hazırız. Demokratik bir çözüm gelişirse gerilla dağdan da bayırdan da inecektir.

Herkes için söylüyorum, bu davaya farklı amaçlarla girmeyin. DTP için de söylüyorum, bu davayı kötü niyetli, kişisel amaçlar için kullanan kişiler her zaman vardır. Bunları atmak, açığa çıkarmak lazım. Bunlar devlet için de tehlikeli konumdadır. Çünkü bir çözüm gelişirse bunlar engeldir. Bunlar bizim için gelişmenin önünde engeldir.

Avukatlarım da kendi arasında asgari demokratik ilişkiyi sağlayabilirler. Avukatlar da menfaat ve gösteriş için bu işe girişmesinler. Herkes için söylüyorum. Bu işi yapabilecekler girmeli.

KCK demokratik örgütlenme modelidir

KCK sistemi anlaşılmıyor mu? Ben daha önce de söyledim. KCK demokratik örgütlenme modelidir. Bu toplumsal sistemin başkanı ve başkanlık konseyi var. KCK demokratik uluslaşma örgütlenmesidir. Aynı sisteme bağlı yüzlerce, binlerce örgüt yer alabilir. Savunmamda da geniş anlattım.

Genelkurmay başkanı bundan sonra PKK ile mücadelede tamamen özel kuvvetlerin yer alacağını söyledi. Ayrıca psikolojik harekatta PKK'nin kendilerinden daha iyi durumda olduğunu belirtti. Son dönemlerde üniversiteli genç kızları medyada terörist gösterme durumu var. Canlı bomba şeklinde gösteriliyor, bunu bilinçli yapıyorlar. Böyle durumları yok, neden böyle gösteriliyor olabilir?

Benim bu aşamada aydınlara söyleyeceğim bir şey yok. Herkes üzerine düşeni yapmalı. Cezaevindeki arkadaşlar da kültür sanat çalışmalarına devam edebilirler. Bunlar üzerine yoğunlaşabilirler. Ayrıca Avrupa'dan gelen heyete de belirttim, ben AİHM ve Avrupa Konseyi ile yazışmak istiyorum. Onlara mektup yazmak istiyorum. Bu nasıl mümkün olabilir, prosedürü nedir? Araştırılabilir.

Savunmamı almak için gerekli işlemler yapılmalı.

Diyarbakır'da büyük bir Kültür ve Sanat Merkezi yapılmasını önermiştim. Bu yapılabilir. Diyarbakır için gereklidir. Belediyenin öncülüğünde gelişebilir, herkes de katkısını sunabilir.

Tekrar ediyorum; Türkiye bir tıkanma noktasındadır. Cumhurbaşkanlığı seçimi yapılamadı. Siyasi belirsizlik var. Seçim sonrası Baykal-Bahçeli iktidara gelirse, çözümsüzlük daha da gelişebilir, faşist eğilimler artabilir. AKP iktidara gelirse de biraz daha ılımlı olabilir. Türkiye'de bu saatten sonra bir darbe olacağına ihtimal vermiyorum. ABD ve AB'nin desteği olmadan bir darbe olmaz, onların da bundan sonra darbelere destek vereceğini sanmıyorum. Türkiye Kürtleri yanına alarak ancak çözüm geliştirebilir, bu kaos durumundan kurtulabilir. Mustafa Kemal'in önemli yanı buydu, ama katılmadığım yönleri de var. Bir taraftan Kürt-ABD-İsrail ittifakı var, bir taraftan Kürt-şia ittifakı var, bir taraftan Kürt-İran-Çin-Rusya ittifakı var. Böylesi karmaşık durumlar var. Ben her şeye rağmen bir çözümün gelişeceğinden umutluyum, umudumu koruyorum.

Kadınlar için de şunu belirtebilirim: Kadın mücadelesine, kadının özgürleşmesine ilişkin görüşlerim biliniyor. Onların mücadelesine bağlılığım devam ediyor. Kadının özgürlük mücadelesi için her zaman düşünüyorum. Bağımsız adaylardan bir grup kadının seçilmesi iyi olur. Siyasete girenler için söylüyorum. Siyasete girmek isteyenlere söylemiştim, yine tekrar ediyorum: Bu işe girecekseniz, bütün aklınızı ve kalbinizi vererek gireceksiniz. DTP de seçim çalışmalarını sürdürüyor herhalde. Bağımsız adayların meclise girmeleri önemlidir, Kürt sorununun çözümünde bir adım olabilir. Siyasi partiler yasası, seçim yasası, barajın düşürülmesi gibi konularda da etkili olabilir. Ben de bir yurttaş olarak onların çalışmalarını destekliyorum. Herhalde otuz tane milletvekili çıkarırlar. İstanbul'da 2. bölgede Doğan Erbaş ile Baskın Oran, her ikisinin de seçilmesine dikkat edilebilir. Dikkat etsinler birbirlerine engel olup da ikisi de seçilmeyebilir.

Öldürücü namus olgusuna karşı ‘Nasıl yaşamalı’

“Kadın kurtuluş ideolojisi temel ilkeler ışığında hayat bulduğunda, son kullanım tarihleri çoktan geçmiş egemen ideolojiler eriyecek ve insanlığın, kadının ihtiyaç duyduğu anlamlı, özgür yaşam yeşerecektir. Bu, kadının egemen olduğu bir yaşam değil, kadının yaşamdaki varlığının doğru bir biçimde tanımlandığı, toplumla ilişkisinin yeniden düzenlendiği, kadın enerjisinin toplumun enerjisiyle özgürce buluştuğu, eşitlikçi ve estetik bir yaşam olacaktır”

İdeolojiler, toplumların ‘nasıl yaşamalı’ sorusuna verilen cevabı teşkil eder. Nasıl sorusu ideolojinin temel karakterini, özelliğini ifade eder. Beş bin yıllık uygarlık sistemi ideolojileri erkekçi, devletçi ve savaşçı karakterleriyle yaşamı tek yanlı ele almıştır. Bu nedenle de sömürü, baskı, bunun karşısında da isyanlar ikili bir biçimde süregelmiştir. Egemenlerin ve ezilenlerin ideolojileri olarak ifade edebileceğimiz bu ikililik, çeşitli evrimsel ve devrimsel süreçleri yaşayarak bazı değişimleri yaşamıştır. Birbirleri ile kıyasıya mücadele eden bu iki taraf, dönem dönem birbirlerini dolaylı ya da dolaysız etkilemişlerdir de. Zaten değişimlerin esası da buna dayanır.

Bu tarihi süreç boyunca toplum açısından bazı kazanımlar ortaya çıkmışsa da, yaşamın en temel öznesi olan kadının özgürleşmesi, eşitleşmesi ve iradesini ortaya koyması boyutunda çok adaletsiz ve sürekli kadının önünü kapatan bir yaklaşım ortaya çıkmıştır. Kadınlar hem egemen ideolojilerin hem de ezilen ideolojilerin varlık mücadelesinde sürekli yer almış ve bazen belli bazen belirsiz kadın taleplerini ortaya koymuşlardır. Ancak erkekçi karakter kadın mücadelesini görmezden gelmiş ve kadın taleplerini hep hasır altı etmiştir. Erkek kahramanlar ve erkekçilik öylesine parlak kılınmış ki, kadınlar ve mücadeleleri gölge olarak bile görülmemiş, birkaç istisna dışında tarihe bir not dahilinde bile düşülmemiştir.

Çağımızda insanlık kendi tarihinin sözde en gelişkin, en üst düzeyini yaşarken, insanlığın ve doğanın korkunç bir girdap içerisinde boğulmasının, mutsuzluğunun, boşluğunun nedeni işte budur. Egemen ve ezilen ideolojiler tarihin bu kördüğümüne çare üretememiş, çare üretmediği gibi de düğümün üzerine düğüm atan bir durumu ortaya çıkarmışlardır. Kadın kurtuluşuna gerçekçi ve özgürlükçü bir biçimde yer vermeyen her ideoloji, ‘nasıl yaşamalı’ sorusu karşısında bunalımlı, çaresiz, tüketici ve yok edici bir cevap oluşturmuştur. Çünkü insan yaşamının hem fiziki hem de manevi doğuranı olan kadın soyunun kurtuluşsuz, özgürlüksüz, haksız bırakılması, yaşam dengesinin bozulması, yaşamın cehenneme çevrilmesi demektir. Yaşamı cehenneme çevrilen her kadın, ister bilinçli ister bilinçsiz, ister örgütlü ister örgütsüz, erkekçi sistemin mezar kazıcısı, mutsuzlaştırıcı bir öznesidir. Çok değişik biçimlerde intikam örgüsünü örer sistemin ve erkeğin başına. Bu, kadını da kurtarmaz, ancak sistemi de hep ölmeye mahkum, felç bir vaziyette tutar.

Kadın kurtuluş ideolojisi şehitlere verilen bir cevaptır

Önder Apo, ilk defa 1998 yılında kadın kurtuluş ideolojisi kavramını kullandığında, işte yaşamın bu en temel sorununa çözüm getirmek ve ezilenlerin sosyalizm mücadelesinin bu en büyük boşluğunu doldurmak amacındadır. Reel sosyalizmin yenilgisi, kadın özgürlük sorununu çözememesinden, kadın enerjisini toplum enerjisi ile doğru buluşturamamasından kaynaklıdır. Bu deneyimi çok güçlü bir eleştirel yoruma tabi tutan Önder Apo, önceleri genel hareket içerisinde kadın örgütlenmesine ve özgünlüğüne büyük önem vererek geliştirmiş, mücadelemiz içerisinde ortaya çıkan kadın kahramanlığının derin analizi sonucunda kadın kurtuluş ideolojisinin gerekliliğine inanmış ve kadınlara hediye etmiştir. PKK’de şehitlere verilen anlamın, pratikte mutlaka bir somut adıma, örgütlülüğe, kazanıma dönüştürülmesi geleneği, kadın hareketi açısından da böylesi bir kazanıma yol açmıştır. ***Zilan*** ve ***Sema*** arkadaşlar başta olmak üzere kadın şehitlerin eylemlerini, kişiliklerini, özgürlük ütopyalarını ve mücadele biçimlerini kapsamlı değerlendiren Önder Apo, bu yoğunlaşmanın sonu-

"Ortadoğu'da kadın sadece ve sadece analık ve namus kavramları etrafında tanımlanır. Başka bir kimliği yoktur. Ve bu iki kavram kadın iradesini, düşüncesini, örgütlülüğünü ve mücadelesini fiziki ve manevi olarak yok eden bir işleve sahiptir. Kadın katliamı esasta bunlar üzerinden yürür. Kadın katliamlarının bin bir çeşidi vardır Ortadoğu'da ve bu katliamların çoğunun da verileri yoktur. Yaşanır ve üzeri ortak bir uzlaşı ile kapatılır"

cunu kadın açısından ideolojik bir kapsama evriltti.

Kadın kurtuluş ideolojisinin temel ayaklarını, yurtseverlik, özgür düşünme ve özgür irade, örgütlülük, mücadele bilinci ve estetik bilinç oluşturur. Yine kadının kendini bilmesi, kendi gerçek kimliği ile doğru temelde buluşabilmesi için erkekten, erkek egemenlikli sistemden kopuş da bu ideolojinin hayat bulabilmesi, bilinç ve örgütlülük zeminlerinin yerli yerine oturtulabilmesi için temel bir yöntem olarak uygulanır. Neolitik ana devrinin bitmesi ve erkekçi devirlerin başlamasıyla birlikte, kadın ve erkek açısından ortaya çıkan kişilik parçalanmasının, toplum parçalanmasının aşılabilmesi için buna kesinlikle ihtiyaç vardır.

Ortadoğu toprakları ana tanrıça kültürü ile toplumsal yaşamın ilk doğuranı oldu. Yine aynı topraklar Sümer rahip devletinin oluşumu ile birlikte erkek egemenlikli sistemin de ilk doğuranı, ana tanrıça kültürünü mezara gömeni oldu. İlk kazanışın ve ilk kaybedişin yaşandığı bu coğrafyada kadın gerçekliğini ele almak ve çözümlemek toplumsal yaşamın yeniden ve özgürce dirilişi, kaybedişin tekrardan zafere dönüşümü olacaktır.

Ortadoğu'da namus olgusu öldürücü ve bitiricidir

Kendi soy ağacında ana tanrıça izlerini taşıyan Ortadoğu kadını, bugün tam bir hiçlik noktasına sürüklenmiştir. Köleci ve feodal sistemlerin, dinsel etkilerin yoğunluğu ile oluşan ahlaki yapı ve kanunlar, kadını korkunç bir cendereye almıştır. Ortadoğu'da kadın, sadece ve sadece analık ve namus kavramları etrafında tanımlanır. Başka bir kimliği yoktur. Ve bu iki kavram kadın iradesini, düşüncesini, örgütlülüğünü ve mücadelesini fiziki ve manevi olarak yok eden bir işleve sahiptir. Kadın katliamı esasta bunlar üzerinden yürür. Kadın katliamlarının bin bir çeşidi vardır Ortadoğu'da ve bu katliamların çoğunun da verileri yoktur. Yaşanır ve üzeri ortak bir uzlaşı ile kapatılır. Kocalarının kurbanı olan, tecavüze uğrayıp suçlu konumuna düşürülen, taşlanan, bıçaklanan, intihara sürüklenen, hep erkeklere yalvarır duruma mahkum edilen, fuhuş batağına sürüklenen, savaşlarda en savunmasız kalan, hiçbir biçimde eğitim hakkı tanınmayan, yaşamının yirmi dört saatini emek vererek geçirdiği halde bir işçi yerine bile konulmayan, saçının bir teli göründü diye yerden yere vurulan, bedeninden utanır ve korkar hale getirilen kadınlar...

Hepsi de Ortadoğu topraklarının erkek egemenlikli sistemine kurban verilen kadınlardır. Hz. İbrahim oğlu İsmail'i tanrıya kurban olarak adar ve son anda tanrı ona bir koyun göndererek, oğlunu kurban etmekten kurtarır. Zaten bu, kurban bayramı olarak da kutlanır. Ama yaşamın kadınlar açısından oluşturduğu tabloya baktığımızda, özünde insanların kurban edilme kültürünün aşılmadığını görüyoruz. Binlerce yıldır bu coğrafya erkek sisteminin devamı için kadınları kurban vermektedir. Kadınların her biçimde kurban edildiği bu erkek egemenlikli ideolojinin aşılması için, kadın kurtuluş ideolojisinin geliştirilmesi, yaygınlaştırılması şarttır.

Ortadoğu'nun en kadim halklarından olan Kürt halkının kadınları, PKK mücadelesi içerisinde gelişen kadın özgürlük hareketi ile bu ideolojiyi aşmanın amansız mücadelesi içerisine girmişlerdir. Erkek egemenlikli sistemin zihniyette ve fizikte yarattığı tüm parçalanmalara karşı ideolojik bir mücadele yürütmektedir. Bu, çok önemli bir deneyimdir. Kadınlığından, düşüncesinden, duygusundan, fiziğinden utanmadan, namusunu özgürlük mücadelesini yürütüp kazanarak, yeni bir kadın soyunu yaratmayı amaçlamaktadır. Namus, özgürlük ve eşitlik bilincinden yoksunlaştırılmış, salt bir cinse sıkıştırılmış olduğunda, gerçekten öldürücü ve bitiricidir. Bunu tersine çevirmek, soylu ana tanrıçalarımızın bu topraklarda yeniden ve görkemli bir biçimde dirilişi, topraklarımızın o ilk baştaki özgürlük kokusunun yeniden duyumsanmaya başlaması anlamına gelir.

Kadın kurtuluş ideolojisinin temel ilkeleri alternatif düzenin teminatıdır

Kadın kurtuluş ideolojisinin temel ilkeleri olan toprak sevgisi, yani yurtseverlik bizi tarihin başlangıcına götürmekte, onu çağımızın olumlu değerleriyle buluşturarak, onunla yeniden buluşma azmini yaratmaktadır.

Özgür düşünme ve özgür irade, bizi hücrelerimize kadar sarıp sarmalamış ve teslim almış olan erkekçi sistemin dışında alternatif bir yaşam ve sistem yaratabilme düşüncesini, iradesini geliştirmektedir. Böylesi bir düşünce ise aynı zamanda özgür duygulanabilme şansını bizlere tanımaktadır. Kendi öz kimliğimiz, irademiz, duygu ve düşüncelerimizin parçalanması ile kaybettirildi, kazanmamız da duygu ve düşüncelerimizin özgürlükçü birleşmesi ile olacaktır.

Örgütlenme, Berlin duvarı gibi kadınla kadın arasına çekilmiş büyük duvarların yıkılması, kadınlar arasına

ekilmiş güvensizlik ve kıskançlık tohumunun sökülmesi ve birbirini tamamlayarak, güçlendirerek bir güç haline gelmenin ilkesi olmaktadır. Kendi gücüne ve hemcinsinin gücüne güven, güvenle birlikte sevgi ve sevginin gücüyle de kadın enerjilerinin yarattığı sinerji, çağımızın ihtiyaç duyduğu demokratik örgütlülüklerin esasını oluşturur. Yaygınlaşan kadın örgütlülüğü, erkek egemenlikli hiyerarşik sisteme alternatif sistemin örgülerini oluşturmak demektir.

Birliktelik olarak ortaya çıkan ilişkiler aslında ilişki değil ilişkisizliktir

Mücadeleyse, saydığımız bu üç temel ilkenin hayat bulabilmesi, ütopyaların gerçeğe dönüşebilmesi için, yani ana tanrıçanın tacını başına yeniden koyabilmesi için cesaret, kararlılık ve kendini adama ilkesidir. Mücadele ilkesi olmadan en güzel, en gerçekçi ilke bile yaşam şansı bulamaz. Mücadelecilik, toprağın derinliklerine tohumu ekmek, bakımını yapmak, sulamak ve ürün elde etmektir. Çok güzel ve çok gerçekçi düşünceleriniz olabilir, ancak onu toprağın derinliklerine değil de toprağın üstüne serperseniz, hiçbir ürün elde edemezsiniz. Dolayısıyla bu, çok yaşamsal bir ilke konumundadır.

Toprağını sevmeye, özgür düşünmeye, örgütlenmeye cesaret eden kadınlar, mücadele etmeye de cesaret edebilirler, etmelidirler. Kaybedecek başka neyimiz var ki? Böyle bir mücadele ile bizi ezen, namus adına katleden, bize tecavüz eden bu sistemi ve bu sistemin öznelerini kaybedeceğiz ki, zaten bunlar kaybedilmeyi çoktan hak etmiş, hatta fazladan yaşayan gerçekliklerdir. Ortadoğu'da kadının en ufak bir hak talebi bile canı pahasına olabiliyor, ama teslim alınmış ve kimliksizleştirilmiş ölü bir can gibi yaşamaktansa, özgürlük için ölmek en değerlisidir. Özgürlük için yarattığımız her değer, özgür kadın soyu için biriktirilmiş değerdir. Bilmeliyiz ki bu, bizi beş bin yıl öncesinin tarihi değerleriyle buluşturduğu gibi, geleceğin değerleriyle de buluşturmaktadır. Her doğum gibi sancılı, ama bir o kadar da yeni bir canlıyı yaratmanın sevinci kadar güzeldir.

Estetik bilinç ise, yaşamın her anlamda güzelleştirilmesi kadar kadının ruhsal, fiziksel ve davranışsal güzelliğini ifade eder. Güzellik bilinci insan bilincinde ve toplum belleğinde çok önemli bir yere sahiptir. Çağımızda bu, Batı'da çılgınca bir tüketim savaşına dönüşürken, Doğu'da güzelliğin kapatılmasına dönüşmüştür. Her ikisinin aşılarak, zihniyetten başlayarak ve doğanın güzelliğine katılarak alınıp satılmayan, yine kapatılmayan bir estetik anlayışını geliştirmek gerekmektedir. Bir güzellik, özgürlük bilinci ile donandığında, fethedemeyeceği bir şey yoktur. Çirkinlik baskı ve sömürünün sonucu ise, güzellik de özgür yaşamanın sonucu olarak doğacaktır. Bu nedenle kadının özgürlük ideolojisi etrafında güzellik anlayışını hem kendinde hem de toplumda geliştirmesi anlamlı olanı yaratacaktır.

Erkekçi sistemden, tek tek yaşamımıza girmiş erkeklerden zihinsel ve fiziksel boyutta kopuş çok önemlidir. Kendimizin, kendi gücümüzün farkına varabilmek, bize ait olan duygu ve düşüncelerimizi ayırt edebilmek için bu gereklidir. Mevcut durumda birliktelik olarak ortaya çıkan tüm ilişkiler, erkeğin egemen, kadının köle olduğu bir çıkmaz içerisindedir. Bunun adı ilişki değil ilişkisizlik, tahakküm kurma, birliktelik değil, birinin diğerinin sırtına binmesidir. Özgürce ve eşitçe kendi anlamımızca ilişkilenmek istiyorsak, bu egemen-köle denklemini bozup yeni bir denklem kurmalıyız. Bireysel ve sistemsel boyutta bunu yapabilmeliyiz. Yaşamdaki tüm olgular karşısında kendi ilişki hukukumuzu belirlemeliyiz. Bunu ancak bizi boğan bu sistemin dışına çıkarak yapabiliriz. İşte bu nedenle sistemden ve erkekten kopabilmek önemlidir.

Kadın kurtuluş ideolojisi, bu temel ilkeler ışığında hayat bulduğunda, son kullanım tarihleri çoktan geçmiş egemen ideolojiler eriyecek ve insanlığın, kadının ihtiyaç duyduğu anlamlı, özgür yaşam yeşerecektir. Bu, kadının egemen olduğu bir yaşam değil, kadının yaşamdaki varlığının doğru bir biçimde tanımlandığı, toplumla ilişkisinin yeniden düzenlendiği, kadın enerjisinin toplumun enerjisiyle özgürce buluştuğu, eşitlikçi ve estetik bir yaşam olacaktır. Böylece uygarlık tarihi boyunca eşitlik ve özgürlük adına mücadele veren milyonlarca isimsiz kahramanın mirası bir gerçekliğe dönüşecek, ezilenlerin ideolojisi bu eksiğini giderdikçe idealler, ütopyalar bir hayal olmaktan çıkacaktır.

TARİHE GERİ DÖNÜŞ -III-

"İçinde bulunduğumuz zaman, özgürlük ve eşitlik için daha fazla mücadeleye ihtiyaç duyulan ve buna imkan sunan bir zaman dilimi. Böyle bir mücadeleden insanlığın vazgeçmediği, gelecek özlemlerini, hayallerini, rüyalarını terk etmediği, tam tersine, onunla olması gerektiği, dopdolu olması gerektiği bir gerçek. Belki küresel sermayenin saldırısı biraz etkileyici oluyor, fakat insanlık bu saldırıya yenilmeyecektir. Tam tersine, bu savrulmaları, sapkınlıkları bertaraf edecek ve mevcut gelişmeleri zengin bir kültür birikimine dönüştürecek gelişme aşamasını yaşayacaktır"

Serxwebun: *Bu dönem için "ideolojilerin sonu" teorisi ortaya atılıyor. Hatta felsefe döneminin sonu olarak değerlendiriyor. Önder Apo'nun moral ve manevi değerler açısından ideolojilere dönük görüşü nedir? İdeoloji bireyin ve toplumun değişim ve dönüşümünde ne kadar etkilidir?*

Duran Kalkan: Özellikle geçen yüzyılın sonuna doğru, yani 20. yüzyılın sonlarında liberaller tarafından ideolojiler çağının sona erdiği, ideolojilerin sonunun geldiği, insanlığın artık günlük yaşamı düzenleyen varlıklar olduğu, dolayısıyla da her şeyin pragmatizm olduğu biçiminde bir iddia öne sürüldü ve dünyada böyle bir dalga geliştirilmeye çalışıldı. Yoğun olarak propaganda da edildi. Buna dayanarak ezilenler sınıf açısından, ulus, cins bakış açısından, düşünce üretmekten, dolayısıyla özgürlük, eşitlik, demokrasi mücadelesi vermekten uzaklaştırılmaya çalışıldı. Aslında tarih içerisinde zaman zaman egemenlerin başvurduğu bir yöntemdi bu. 20. yüzyılın sonunda da küreselleşmeye yönelen sermaye sisteminin kendi egemenliğini gerçekleştirebilmek için başvurduğu bir yöntem oldu.

Her alanda ezilenlere, yoksullara yönelik böyle bir propaganda yürütenler, çok daha fazla ideolojiye sarılmaya da çalıştılar. Yani kendi egemenliklerini katı bir ideolojik egemenlik biçiminde ortaya koydular. Bunu 20. yüzyılın başında çok net gördük. Esas olarak liberallerin bir iddiası ve propagandası olmasına rağmen Irak ve Ortadoğu savaşında çok net görüldü ki, Bush yönetiminin bizzat kendisi ideolojiye dayanmak zorunda kaldı. Daha doğrusu Irak

savaşının, Afganistan savaşının bir ideolojiler savaşı olduğunu, III. Dünya Savaşı dediği bu savaşın esas yönünün ideolojik olduğunu, siyasi, askeri boyutunun geride kaldığını bizzat başkan Bush ifade etti.

Yürüttüğü savaşı ideolojiye dayandırdı. Amerikan askerlerini Bağdat'a gönderirken, savaşa sürerken, ölümle yüz yüze getirirken, 'para kazanacaksınız, petrol alanlarını ele geçiriyorsunuz ya da Dicle kıyılarını alıyorsunuz, yaşayacaksınız' demedi. Irak'a özgürlük ve demokrasi götürmekten söz etti. Savaşa sürdüğü insanları da, özgürlük ve demokrasi götüren kahramanlar olarak değerlendirdi, öncüler olarak gösterdi. Demek ki insanlar para ve başka bir şey uğruna değil, özgürlük ve demokrasi uğruna ölüme gidiyorlardı, savaşa sürülebiliyorlardı. İnsanları yaşamını verecek düzeydeki bir fedakarlığa ancak ideolojiler çekebiliyordu. Bu bizzat neo liberallerin ağzından akan ispatlardı.

Son yıllarda Bush'un konuşmalarının büyük bir bölümü hep özgürlük üzerine oldu. 2004'te İstanbul'da yapılan toplantıda yarım saat konuşma yaptı. Bu yarım saat içinde hemen hemen elli kere 'özgürlük' sözcüğünü kullandı. Kendisini, hem Ortadoğu toplumlarına hem de Amerikan ve dünya toplumlarına 'Ortadoğu'ya özgürlük ve demokrasi getiren bir lider' olarak sunmaya çalıştı. İdeolojilerin sonu savı bir aldatmaydı. Ezilenlere yönelik aldatıcı bir söylemdi. Özgürlük ve demokrasi gibi ezilenlerin ideolojisinin insanlar için ne kadar etkileyici, çekici, yürütücü olduğu bizzat Irak savaşında görüldü. Egemenler bile ona sarılmak zorunda kaldılar.

Günümüzde insanlığın özgürlüğe eşitliğe demokrasiye ihtiyacı var

Bu bakımdan iki şeyi tespit etmemiz gerekiyor burada; ideolojilerin sonu bir demagoji, aldatma, yani yalan. Ezilenleri özgürlük mücadelesinden uzaklaştırmak için, propaganda araçlarına dayanılarak yürütülen yalana dayalı bir propaganda. İkincisi, özgürlük, eşitlik, demokrasi kavramlarının veya ideoloji-

sinin artık gerilediği, değerini kaybettiği, sosyalizmin değerinin düştüğü, insanlık için etkileyici olmadığı savı da gerçek dışı, bu da bir yalanı ifade ediyor. Özgürlük, eşitlik, demokrasi ilkelerinin bırakalım ezilenler ve yoksullar için gözden düşmüş ya da anlamını yitirmiş olmasını, egemenler bile –ABD pratiğinde olduğu– kendi saldırgan amaçlarını gerçekleştirmek için demokrasi, özgürlük, eşitlik kavramlarına sarılıyor. Ancak onlarla kendi çıkarcı yaklaşımları, saldırgan amaçları için insanları yönlendirebiliyorlar. Demek ki özgürlük, eşitlik ve demokrasi kavramları günümüzde insanlığa daha çok etkide bulunuyor. İnsanlığın buna daha çok ihtiyacı var ve insanlar bunu daha fazla hissediyorlar. Yoksa bundan uzaklaşmış değiller.

Pragmatizmin geleceği yoktur

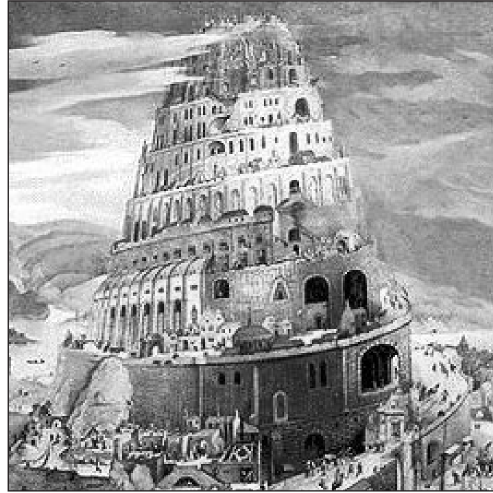
Aslında 20. yüzyılın başında bazı şeylerin sonunun geldiğini Önder Apo da tespit etti. Örneğin modernizmin iflas ettiğini ifade etti. Avrupa'ya çıkışıyla birlikte kendi şahsında iflas ettiğini söyledi. Avrupa üzerinden Kürt sorununa çözüm arama çabasının uluslararası komployla karşı karşıya gelmesinde gösterdi ki, modernizm bitmiştir. Artık o faydacı yaklaşımlarla toplumların kendilerini örgütlemeleri, geliştirmeleri, ulusal, sosyal sorunlarını çözmeleri mümkün değil. Çünkü Kürt sorununun çözümü gerçekleşmedi. Yine pozitivizmin sonunun geldiğini söylüyor. Çok fazla gücü esas alan, büyüklüğe dayanan pozitivist yaklaşımların sonunun geldiğini, günümüz dünyasında insanları yönlendirmek, toplumları etkilemek için bunun yetmediğini ortaya koydu. Bunun yerine demokratik konfederalizmi geliştirdi. Herkesin kendini ifade edebildiği, büyüklerin ve gücü olanların değil, esasta hiç bir imkanı olmayanların kendilerini örgütleyip, ifadeye kavuşturdukları bir dönemin açıldığını, bunun da özgürlükler ve demokrasi çağı olduğunu netçe ortaya koydu. Bunu görmemiz, değerlendirmemiz gerekiyor.

Burada pragmatizm, geleceği olmayan bir yaklaşım olarak ortaya çıktı. Belki 20. yüzyılın sonunda 21. yüzyılın başında, bu değişim, yeniden yapılanma döneminde pragmatist yaklaşımlar çok kısa vadeli olarak bazı güçlere imkanlar sundu, bu doğru, fakat bu imkanlar herkese sunulmadı. Bir de bu uzun vadeli değildir, geleceği yoktur. Dolayısıyla da aslında pragmatizmin geleceği yoktur, felsefenin sonu değil. Pragmatizmin ne kadar tüketicilik ve yozlaşma ortaya çıkardığı ve kaosa yol açtığı ortadadır.

Aşırı tüketim yozlaşma yaratır

– Yani felsefenin değil, pragmatizmin sonu gelmiştir diyebilir miyiz?

– Kesinlikle öyledir. Modernizm bitti, kapitalizmin ruhu olan faydacılığın, pragmatizmin sonuna geliniyor. Tersine

özgürlük ve eşitlik insanlık için daha büyük bir ihtiyaç. Bush yönetimi bile eylemini, saldırısını, işgalini bu kavramlara dayandırarak yürütebildi. Hala da onlara sarılarak kendini savunma eylemini yürütmeye çalışıyor. İnsanlığın felsefeye daha fazla ihtiyaç duyduğu bir döneme giriliyor. Çünkü bilim ve teknik devrim çok güçlü gelişmiştir. Maddi üretim çok güçlü gelişti. Doğanın ve insan gücünün tüketimi çok aşırı. Bu, değerleri müthiş bir biçimde tüketmeye götürdüğü gibi, çok aşırı bir yozlaşma da yaratıyor. Hem güncel yaşamı çok bozuyor hem de insanlığın geleceğini ciddi tehlikelerle yüz yüze getiriyor. Robot gibi tüketen, makine gibi yakıt harcayan bir varlığa dönüşüyor insan. Böyle bir yaşamın ne değeri olabilir?

Yine dünya, doğa tükeniyor 'yeni bir dünya gerekiyor' deniliyor. Bu, ciddi bir tehlikedir. Bilimsel teknik devrimin üretimde yarattığı dev gelişmelerle bu durum ortaya çıktı. Böyle bir dönemde ideolojilere daha fazla ihtiyaç var. Daha çok felsefeye ihtiyaç var. Bunu dengeleyecek, insan yaşamını bu yozlaşmadan kurtaracak, kaosa çözüm olacak, yaşam ilkesi ortaya çıkaracak bir bakış açısına, felsefeye, yine ideolojiye, yaşam ölçülerine ihtiyaç var. Ancak böyle olursa insan robot olmaktan çıkar. Manevi dünyanın, maneviyatın yok oluşu önlenir ve insan, yaşamından zevk alabilen, haz duyabilen bir hale gelir. Yine geleceğini tasarlar, plana kavuşturur. Yoksa geleceksiz bir yaklaşım her şeyi tüketen bir yaklaşım olur. İnsan, 'ben bugünü kurtarayım da yarın ne olursa olsun' diyen bir yaklaşımdan kendini ancak böyle kurtarabilir. Bu da felsefenin ve ideolojinin öneminin günümüz açısından çok daha büyük olduğunu, insanlığın daha fazla felsefe ve ideolojiye ihtiyacının bulunduğunu gösteriyor.

Felsefe olmazsa mevcut pragmatist yaklaşım, bu üretim düzeyi içerisinde her şeyi bitirir. İnsan yaşamdan hiçbir şey anlamayan bir varlık durumuna geliyor ki zaten bunlar bunalıma yol açıyor. Toplu yok etmeler, intiharlar gündeme gelebilir. Birçok yerde bu tür örnekler ortaya çıkıyor zaten. Yine ideolojisiz, yaşam ölçüsü olmayan, yani çığrından çıkmış bir toplum düzeyi oluşuyor, gelecek tasarımı olmuyor. Felsefi, ideolojik yaklaşımlar geçmişte daha uzun vadeli gelişiyordu. Şimdi daha yoğun, daha kapsamlı, herkesi içine alacak düzeyde bir ideolojik yaklaşıma ihtiyaç var. Zaten bu ihtiyaçtan dolayı felsefe ve ideolojiler üzerine tartışmalar gelişiyor. Özellikle de bu yozlaşmayı, tehlikeli gidişi önlemek için çareler aranıyor ve çare daha çok yaşam ölçülerinin düzeltilmesinde bulunmaya çalışılıyor. Bu da felsefeye, ideolojiye sarılmak demektir. Ancak yaşam ölçülerini ideolojik felsefi yaklaşımlar düzeltebilir, insana ölçü kazandırabilir. Manevi dünyasını geliştirir, moral dünyasını arttırır. Bu da maddi yaşamı dengeler, tüketiciliği sınırlandırır. Bir ölçüye kavuşturur. İdeolojilerin

böyle moral ve manevi düzeyi geliştirme, güçlendirme etkeni olduğu biliniyor. Felsefe insana yaşam gücü verir, insanın değerini, amacını ortaya çıkardıkça, insan yaşamdan haz duyan, dolayısıyla yaşam gücü kazanan bir noktaya gelir. Yine ideolojik yaşam ölçüleri olan insanlar, belli bir amaç için yaşayan insanlar her zaman yaşama daha güçlü sarılırlar, daha moralli, daha üretken, enerjik bir yapı arz ederler. Bu da insanı güçlendirir.

Yaşam yozlaştıkça insanlar kendilerini yok eder

Yozlaşmanın, robotlaşmanın geliştirildiği, duygu, düşünce ve ruh dünyasının yok edilmeye çalışıldığı, insanın bitirilmeye, makineleştirilmeye doğru götürüldüğü bir süreçte böyle bir moral düzeye, maneviyat gelişimine her zamandan daha fazla ihtiyaç var. İnsanlığın kendini tehlikelerden kurtarması böyle bir maneviyata, moral güç edinmesine bağlıdır. Daha önce örnek vermiştim; Japonlar en mutsuz toplumdurlar. Deprem oluyor, bir tane binaları bile çökmüyor, bir kişinin burnu bile kanamıyor, herkes maddi bakımdan varlık içinde yüzüyor. Ama mutsuz, yani ruhsuz, yaşamdan haz almıyor. Geleceği yok. Böyleleri robot gibi yaşar, bu yaşam gittikçe daha da yozlaşırsa, insanlar kendilerini yok ederler. Nitekim öyle tarikatlar var. Amerika'da diğer yerlerde toplu intihar ediyorlar. Bu olaylar bir ön olay gibi görülebilir ve kesinlikle altında bu durum yatıyor. O zaman çare felsefeye ve ideolojiye sarılmak, manevi dünyayı geliştirmek, insanı sadece maddi bir olgu olarak görmemektir.

Burada önemli bir nokta da kaba materyalizmi kesinlikle yıkmak gerekiyor. Kaba materyalizmin bir burjuva mantığı olduğu, kapitalizme ait olduğu ortaya çıkmıştır. Her türlü materyalizm sol ya da sosyalist değildir. Öyle anlaşıldı ki, materyalist olan burjuvazidir. Sosyalizm içinde de kaba materyalizm, reel sosyalizmi kapitalizme götürdü. Aşırı maddiyatçı yaklaşım, her şeyi maddiyatla izah eden, tanımlayan anlayışın doğru ve gerçekçi olmadığı, kapitalizmin bir mezhebi olduğu, reel sosyalizm pratiğinde netçe ortaya çıktı.

> "Bazı ideolojiler iktidara kendilerini çok bağlıyorlar. Bazıları da çok fazla iktidar hedeflemiyorlar. Aslında çok muhalifmiş gibi kalıyorlar. İkisi de gerçekçi değil. İdeolojinin özellikle de özgürlük, eşitlik, demokrasi ideolojisinin böyle olmaması gerekiyor. Milliyetçilik çıkarcılıktır. O da iktidar demektir. Dolayısıyla her ideolojinin iktidarla ilişkisi farklıdır"

Bütün bunların bilinerek, egemenlerin o alt edici söylemlerini de teşhir ederek, ezilenlere, emekçi sınıflara, ezilen halklara, ezilen cinse, kadına, gençliğe daha çok özgürlük, eşitlik, demokrasi taşımak, onları daha çok bilinçlendirmek, dolayısıyla moral düzeylerini, maneviyatlarını geliştirerek özgür yaşama ve mücadeleye sevk etmek, içinde bulunduğumuz kaos ortamından çıkışın en doğru ve temel yoludur. Kaosu ancak bu aştırabilir.

– Şimdiye kadar var olan ideolojiler neden kendilerini iktidarlaşma ile ifade edebildiler? İdeoloji ve iktidar arasındaki ilişki nedir?

– Bu hususlar önemli hususlar kuşkusuz. Bazı ideolojiler iktidara kendilerini çok bağlıyorlar. Bazıları da çok fazla iktidar hedeflemiyorlar. Aslında çok muhalifmiş gibi kalıyorlar. İkisi de gerçekçi değil. İdeolojinin özellikle de özgürlük, eşitlik, demokrasi ideolojisinin böyle olmaması gerekiyor. Milliyetçilik çıkarcılıktır. O, anında iktidar demektir. Dolayısıyla her ideolojinin iktidarla ilişkisi farklıdır. Çıkar öngören ideolojilerin iktidara sarılmaları doğaldır. Fakat bizim burada daha çok açığa çıkartmamız gereken özgürlük, eşitlik ve demokrasiyi öngören, insanları böyle bir toplumsal yaşama götürmeyi hedefleyen ideolojilerin iktidar karşısındaki durumları oluyor. Bu noktada hiç iktidar öngörmeyen, sadece muhalif söylem düzeyinde kalan bazı ideolojik yaklaşımlar var. Bir yandan da kendisini iktidara çok bağlayan, ama özgürlük, eşitlik adına hareket eden pratikler var. Bunlar doğru değil.

Her ideoloji kendini benimsetme ihtiyacı duyuyor. Taraftar kazanması, insanları etkilemesi ve kendine kazanması lazım. Bunun için de kendini çok güçlü ortaya koyması gerekiyor. Çok güçlü ortaya koymada, etkileyici olmada iki kolaycı yol seçiliyor. Bir tanesi iktidardır, imkan vaat etmek, kısa vadede insanlara birtakım gözle görülür, elle tutulur imkanlar vaat ederek kendisini benimsetmektir. Bu, iktidara, devletçiliğe, çıkarcılığa götürüyor. Kesinlikle özgürlük, eşitlik ideolojisi olmuyor. O adla çıksa da değişime uğruyor, devlet ideolojisine dönüşüyor. O ideoloji devletçi paradigmayı aşamıyor. Bir ikinci yönü ise kendini her şeyin sonu olarak koyuyor. 'İnsanlık birçok şeyi üretti ve benle sona ulaştı. Artık son düşünce benim, sonsuza kadar var olacağım' diyor. Bu islamiyette de vardır, marksizm de kendini böyle ortaya koyuyor. Adeta, 'artık sona gelinmiştir. İnsanlık sonsuza kadar böyle bir ideolojiyle yürüyecek' diyor.

Kendilerini benimsetmek açısından güçlü savunmaları gerekiyor, ikna edici veriler sunmaları lazım. Son düşünce olmaları, artık sonsuza kadar var olacak düşünce ve yaşam ölçüsü olarak kendilerini sunmaları büyük bir güçlülük veriyor, insanları etkiliyor. Herkes bir yerde kuşku duyuyor ve araştırıyor. Kendi geleceğini bir ideolojide bulmaya çalışıyor. Bir ideolojinin kendini böyle ortaya koyması dogmatizme yol açıyor. Dogmatizm ve kalıpçılığı ortaya çıkarıyor, yani düşüncenin gelişimini donduruyor. Tek doğru budur diyerek, onu özümseyen ve tekrarlayan bir toplum düzeyi ortaya çıkartmaya çalışıyor. Bir süre toplumsal gelişmeye öncülük etse de, toplumda belli bir gelişim ve değişim olduktan sonra gelişim önünde engel olmaya başlıyor ve tıkanma yaratıyor. Düşünce ve eylem gelişiminin önünde engel oluşturuyor. Dogmatizme, kalıpçılığa, kaderciliğe yol açıyor ve insanlar öyle bir düşünce içinde yok oluyorlar. Çıkışlarında mücadele ettikleri ideolojilerin bu yönlerini eleştirmelerine rağmen, giderek kendileri de o sonuca varıyor. O da onların çıkmazı oluyor.

Sosyalizm iktidar-muhalefet sistemi dışında bir ideolojidir

– *İktidar olmadan da ideolojiler yaşam bulup kendilerini ifade edebilirler mi?*

– Sosyalist ideoloji açısından belirteyim; sosyalizm iktidar vaat edemez. Özgürlük, eşitlik ve demokrasi ideolojisi iktidar vaat etmemelidir. İktidarla bir ilişkisi yoktur, çünkü devletçi paradigmaya ait değildir. Öyle yaptığı zaman bir çıkar ideolojisi olur. Özgürlük, eşitlik ve demokrasinin özünü kaybeder. Giderek başkalaşıma uğrar. Kesinlikle iktidarcı değil, fakat muhalefet de değildir. Yani muhalefet de iktidarın var olduğu yerde var olur. Böyle ezilenlerin bir bölümünün hep muhalefeti öngören ideolojileri de var. İktidar karşısında muhalefet oluyorlar. Sosyalizm bir muhalefet ideolojisi olarak da görülmemelidir. İktidar-muhalefet sistemi dışında bir ideolojidir. Buna düşmemelidir. İktidarla, çıkarla ilişkisi olmayan bir ideolojidir. Sosyalizm, insanlara yeni bir yaşam özelliği veren, kendilerini örgütleyerek iktidarsız ve muhalefetsiz yaşamlarını sürdürebilecekleri bir ideolojidir. Bu bakımdan da kesinlikle iktidar dışındadır. Sosyalizmi iktidarla bağdaştırmak veya ilişkilendirmek onun ilkesel özünden sapmayı ifade ediyor. Reel sosyalizm pratiği bunu çok net ortaya çıkardı. O bakımdan sosyalizmi aslında devletçi sistem dışında bir ideoloji olarak görmek, böyle ele almak lazım. Ayrı bir sistem öneriyor, demokratik sistemi yaratmayı öngören bir ideolojidir.

– *İdeolojiler ne kadar pratikleşiyor, ütopyalar ne kadar gerçekleşiyor?*

– İnsanlığın gelişiminde düşünceler gerçekten etkilidir, ideolojiler yön veriyorlar. Her ne kadar iktidarlar saraylar oluşuyor, krallar, imparatorlar, şahlar, padişahlar ortaya çıkıyorsa ve bunlar da etkiliyor ve yönlendiriyorlarsa da insanlığın yürüyüşünü esasta düşünce, ideoloji yönlendiriyor. Tarihsel gelişimin en temel dinamiklerinden birincisi ideolojilerdir.

Aslında milliyetçilik kapitalist dünyayı yönlendiriyor. Ezilenler, sosyalizm ideolojisinden çok etkilendiler. Sosyal, ulusal kurtuluş uğruna milyonlarca şehit verdiler. Yine kadın özgürlüğü yönünde büyük mücadelelere tanık olundu. Fakat her ideolojik formülasyon, ilkeler bütünlüğü ne kadar pratikleşiyor, ne kadar uygulanıyor, ne kadar sürede uygulanıyor? Bunlar önemli.

Bu konuda tarihe, özellikle de kendi pratiğimize baktığımızda bunun çok fazla olmadığını söyleyebiliriz. İnsanlığı sürüklüyor, yönlendiriyor, ama kendi özünü olduğu gibi pratikleştirerek yürütemiyor. Örneğin hıristiyanlığa bakabiliriz, aslında tersine dönmüştür, özü büyük ölçüde saptırılmıştır. Dünyada insanlığı bu kadar sürükleyen bir din, devletleri bu kadar yürüten, devletlerin sığındığı bir din, ama İsa'nın hıristiyanlığından ortada ne kaldı? İsevilikten ne var, ne kadar değişti? Bunlar tartışma konusu. Yine islamiyetin çıkışıyla bugün arasında ne kadar fark var? 'Kesinlikle hiç değişmemiş, olduğu gibi devam ediyor' diyorlar, bu doğru değil. Şimdi 'islamiyet'te islami reform gerekli" deyince, saldırıyorlar, kafirlikle suçluyorlar. Öyle değil, değiştirdiler. Peygamberin düşüncelerini büyük ölçüde değiştirdiler, birçok dönemde çıkarlar doğrultusunda değişmiş olmasına rağmen, sanki hiç değişmemiş gibi gösteriyorlar ve şimdi bazıları 'demokrasiye doğru bir değişim, reform gerekiyor, demokrasinin önünün açılması lazım' dediğinde, bunu şiddetle mahkum etmeye çalışıyorlar. Bu, doğru değildir. islamiyetin çıkışı o dönemdeki kaosa, cehalete karşı insanları kurtarma amaçlı bir çıkıştır, bir özgürlük ve kurtuluş düşüncesidir. Onun için dört elle insanlar sarılıyor ve büyük ölçüde yoksullara hitap ediyor. Giderek bir devlet ideolojisi oldu, devletleşti, dolayısıyla iktidarla bütünleştirildi, çıkarları savunan, çıkarlar büyüdükçe onları savunan bir dine dönüştürüldü.

Sosyalizm açısından da bunu söyleyebiliriz. Marks adına Sovyet pratiğinde ne uygulandı? Marks ve Engels'in söyledikleri adına ne yapıldı bu tartışma konusudur. Örneğin devlet konusunda, ordu konusunda marksist savları biliyorum; Sovyet pratiği tam tersidir. Birçok konuda da öyledir. Hatta Lenin'in düşünceleri Sovyet pratiğinde ne kadar uygulandı? O kadar kitabı var. Sovyetler Birliği'nde olanlara bakıyorsun, Lenin uygulanmamıştır.

– *Hareket olarak Önder Apo'nun tezlerini ne kadar uygulayabiliyoruz*?

– Önderlik bir röportajında *"Ancak % 5 oranında düşüncelerimi uygulayabiliyorum, % 95'i benim dışımda oluyor"* demişti. Oysaki herkes, 'dediğini yaptıran, etkili olan bir liderliktir' biçiminde ele alıyor. Önderliğin durumu öyle değerlendiriliyor. Herkes biraz öyle de biliyor. PKK ideolojisi de pratiğe geçiyor, sürüklüyor, bazı temel ölçüleri oluştu, yaşama da dönüşüyor, ama hala birçok konuda bir tasarı biçimindedir, bir ütopya halinde, yani bir rüya gibidir, gerçekleşmeyi bekliyor. Pratikte PKK adına gerçekleşenler onlar değil. Hala ona dönüşmüş değil. O bakımdan Önder Apo da, düşüncelerinin az bir kısmını ancak pratikleştirebilmiş, bir sürükleyicilik ortaya çıkartmıştır. Bir yön vermiş o doğru, ama diyelim tasarımlarının, ütopyalarının ancak az bir kesimi pratikleştirilebilmiştir.

İktidardan devletten kopmak anarşizm değildir

– *Sosyalist ideoloji iktidara endekslenmeseydi acaba anarşizme doğru gider miydi?*

– 'Ya devletçi ya da anarşist olursun' savı doğru değildir. Çelişki böyle değil. Devlet dışı düşünce anarşizm değil. Marksizm de devletin söneceğini öngördü. Anarşizme karşı en çok mücadele eden bir güç olmasına rağmen devletin söneceğini öngören bir ideolojidir. Devlet vaat eden bir ideoloji değil. Marks'ın sosyalist örgütlenmeye ilişkin çok somut formülasyonları vardır. Bürokrasinin, ordunun nasıl olacağına dair düşünceleri var. Sonunda bunu 'devlet olmayan devlet' diye tanımlıyor. Yani mevcut haliyle var olan devlet olmaktan çıkacak, devlet olmaktan çıkıyorsa demek ki devletin içerdiği birçok şey ortadan kalkıyor, geriye farklı bir şey kalıyor ve giderek devletin sönmesinden söz ediyorlar. Anarşizmin, devletin yıkılarak yok edilmesi karşısında onların sönme teorileri var. Zaten o da tam gerçekleşmedi. Çünkü sosyalizm Marks'ın öngördüklerini de olduğu gibi uygulayamadı.

İktidardan, devletten kopmak anarşizm değildir. Yani Önderlik, demokratik konfederalizmi önerdi, öyle bir formülasyon geliştirdi. Örgütsüzlük öngörmüyor, tam tersine yediden yetmişe toplumun tümünün örgütlenmesini esas alıyor. Yönetimsizlik öngörmüyor. İş ve rol koordinasyonu temelinde bir koordinasyon yönetimini bütün alanlar için öngörüyor. Bu bakımdan bir örgütsüzlük ve yönetimsizlik değil. Önderlik "devlet olmayan demokrasi" dedi. Marks, "devlet olmayan devlet" diyordu. İşte bu, demokratik konfederalizm olarak öngörüldü. Devletçi paradigmayı reddetmek, demokrasiyi esas almak demek, örgütlülüğü ve yönetimi reddetmek değil. Güvenlik bakımından, kamu yararı bakımından, yaşamın düzenlenmesi bakımından iş ve rol koordinasyonu temelinde yönetim her zaman ve her yerde var olacak. Toplumun örgütsüz, dağınık değil, şu anda var olan örgütsüzlüğü çok ileri düzeyde aşacak şekilde bir alanda değil, yaşamın her alanında çok değişik örgütsel çalışmalara katıldığı, iradesini özgür ve etkili bir şekilde kullandığı bir örgütlü toplumu öngörüyor. Bu da anarşizm değildir.

Devlette iktidar ve savaş var, bu örgütlenme ve yönetimde ise baskı, sömürü ve çıkarcılık yok. Üretme ve paylaşım var, komünalizm var. Çalışmada ve yaşamda paylaşım, ortaklaşma ve dayanışma var. Ortak yararı öngören bir çalışma var. Bireysel yararı, bireyciliği öngören, onun için kendi çıkarını her şeyin üstünde tutan, çıkar elde etmek için çalışan, çabalayan, sömüren, çalan bir tutum değil. Devlet bu demektir. Devletçilik bu iki şeyden oluşuyor. Birincisi güvenlik, kamu yararı, yönetim işlerini üstleniyor, onun yüzünü maskeliyor. Bunun altında esas olarak baskı var, sömürü var, çalma var, çıkar var. Bu çıkar ortadan kalkarsa, çıkarı yaratan varlık ortadan kalkarsa toplum dağılır diyemeyiz. Anarşizm devleti tümüyle öyle gördü. O nedenle devleti zorla yıkmak ve başıboşluk gibi algılanıyor, öyle de koyuyorlar. O doğru değildir. Aslında marksizm de öyle değildir. Marksizm de devletin sönmesini öngördü. Ama reel sosyalizm pratiği farklı oldu. Marks ve Engels bir devrimsel aşama ile bu sönmeye gidileceğini formüle ettiler. Pratik, reel sosyalizm pratiği oldu.

Önderlik bunu değerlendirdi ve ancak demokratik konfederalizm ile bunun giderilebileceğini öngörüyor. Yani bir süre devlet gitsin de sönsün değil, devlet öyle sönmüyor. Devlet+demokrasi olsun, devlet demokrasiye duyarlı hale gelsin. Toplumun demokratik örgütlülüğü, devlet ortamında gelişsin, demokrasi büyüdükçe devlet daralsın. Devlet+demokrasi süreci giderek devleti daraltıp, küçülten, yok olmaya götüren; halkın demokratik örgütlülüğü ise halkın düzeni olarak gelişip, artık tüm toplum yaşamına yön veren, biçimlendiren bir yaşam düzeni olsun. Reel sosyalizm pratiğini de değerlendirerek, günümüz dünyasında bunu daha gerçekleşebilir görüyor. Çünkü devleti zorla, devrimle yıkmak, bilim tekniğin, silahın geliştiği bir ortamda çok tahripkar olur. Yine yeni bir devlete yol açtıktan sonra bir çözüm üretilmiş olmuyor. Kalıcı bir ilerleme ortaya çıkmıyor. Bu çözüm olmuyor. Devletin nasıl söneceği noktasında Önderlik, devlet+demokrasi, yani demokratik konfederalizm çizgisini geliştirdi.

"Devleti zorla, devrimle yıkmak, bilim tekniğin, silahın geliştiği bir ortamda çok tahripkar olur. Yine yeni bir devlete yol açtıktan sonra bir çözüm üretilmiş olmuyor. Kalıcı bir ilerleme ortaya çıkmıyor. Bu çözüm olmuyor. Devletin nasıl söneceği noktasında Önderlik, devlet+demokrasi, yani demokratik konfederalizm çizgisini geliştirdi"

Sanatın ve edebiyatın gelişmesi insanın kendisini daha iyi tanımasına yol açar

– Bilim teknik çağında sanat ve edebiyat ne kadar rol oynayabilir ve insanlığın moral kaynağı olabilir?

– Sanat ve edebiyatta büyük bir daralma var. Çünkü bilimsel teknik devrim, maddi üretimi arttırdı, yaşamı kolaylaştırdı. İnsanlığın maneviyatını zayıflattı. Dolayısıyla da göze hitap eden, yüzeysel, güdüleri tatmin eden bir sanat ve edebiyat alanı geliştirdi. Aslında tam daraltmadı, bu alanda bir yozlaştırma da var. Fakat bu şu anlama gelmiyor; bilim ve teknik gelişimin ortamında sanat ve edebiyat olamaz, buna ihtiyaç yok. Tam tersine, daha çok ihtiyaç var. Mademki maneviyat bu kadar öldürülüyor, darbeleniyor, maddiyatçılık bu kadar ön planda ve bu ruhsal bunalıma, yozlaşmaya yol açıyor, kaos yaratıyor, o zaman insanlığı kurtaracak çalışmalara ihtiyaç

var. Bu da maneviyatın, moral düzeyin, yaşam ölçülerinin geliştirilmesidir. Bir alan felsefenin ve ideolojinin geliştirilmesidir. İnsanları ideolojisiz, felsefesiz bırakmamak, düşünce dünyalarını bu biçimde geliştirmek, ikincisi ise sanat ve edebiyattır. Yani insanın duygu dünyasını geliştirmek, zengin kılmak. Bilim ve teknik devrimin gelişimi maddi yaşamı ne kadar fazla zenginleştirmişse, kolaylaştırmışsa o düzeyde de aslında maneviyatın geliştirilmesi lazım. Felsefenin, ideolojinin, sanatın ve edebiyatın geliştirilmesi gerekli. İnsanın duygu ve düşünce dünyasının geliştirilmesi gerekiyor. Bunalımın önlenmesi ancak bununla mümkün ve bu rol oynayabilir.

Bu noktada çok fazla bir şey söyleyecek durumum yok. Böyle bir durumda sanat ve edebiyat geliştirilemez demek yanlıştır, ama bu çaba gerektirir.

Bunun ortaya çıkmaması için egemenler, süper emperyalizm ideolojisizliği yaymaya, felsefeyi öldürmeye çalışıyor, sanat ve edebiyatı yozlaştırmaya çalışıyor, bu onların çıkarınadır, kendi baskı ve sömürü dünyalarını güçlendiriyor. Tersinden ezilenlerin çıkarına olan da felsefenin, sanatın, edebiyatın, ideolojinin gelişmesidir. Demek ki sosyalistlerin daha çok sanat ve edebiyat üzerinde çalışması gerekiyor. Daha çok felsefe ve ideolojiyle uğraşmaları, özellikle sanat ve edebiyatla uğraşmaları gerekiyor. İnsan yaşamı gelişmiştir, zenginleşmiştir, sanatın ve edebiyatın alanı daha çok açılmış, genişlemiştir. O bakımdan sanat ve edebiyat alanı daraldı, yapılamaz, imkanları ortadan kalktı demek yanlış.

Sanat ve edebiyat bilimin bu kadar gelişmiş olduğu bir ortamda herhangi bir rol oynayamaz demek de yanlış. Kesinlikle rol oynar. Bu bir mücadele, çalışma, sorumluluk işidir. Eğer bunlar sergilenirse, sanat ve edebiyat, insan ve toplum yaşamında çok etkili rol oynar, hatta daha fazla rol oynar. Daha çok insana ulaşır, daha derinden etkiler. Çünkü insanda bir gelişme var. Mevcut gelişmelere dayalı olarak kendini ilerletme düzeyi var. Bu durumda insanlığın daha fazla yaşam zenginliği edinmesi gerekiyor. O nedenle de sanat ve edebiyat daha büyük rol oynar. Fakat egemenlik, yani sermaye düzeni bunu engelliyor, kendi tekeline almak istiyor. Kendi istediği gibi oluşmasını sağlamaya çalışıyor. Bu gerçeği görüp, onu aşacak bir yaklaşım geliştirmek, çalışabilmek, mücadele edebilmek gerekiyor.

> "Hiçbir kültür küçük görülmemeli, bastırılmamalı, tersine kendini ilerletmesi için güç, destek verilmeli ve çaba harcanmalıdır. Bu gerçekleştikçe insanlığın kültür zenginliği ve direnişi ortaya çıkacaktır. Dolayısıyla duygu ve ruh dünyaları gelişecektir. Bu da hayalleri ortaya çıkaracaktır. Hayaller yok olsa insanlık kalmaz. İnsanlık gelecek rüyası görmezse biter"

Bu bilim ve tekniğin yarattığı tehlikeleri görerek, yüksek bir sorumlulukla bunları önleyecek, insanı güçlendirecek çalışma içine girmeyi gerektirir. Durduk yerde ne sanat, ne de edebiyat gelişiyor. Geçmişte de, bugün de böyledir. Mevcut ortamda sanat ve edebiyatın gelişme imkanları azalmamıştır. Aslında artmıştır. Tabii bir saldırı var. Yozlaştırılmak, özünden boşaltılmak isteniliyor bu doğru, ama bu demek değildir ki imkanlar yok. Hayır, sanatı, edebiyatı, ideolojiyi, felsefeyi geliştirmek için imkanlar çoktur. Önemli olan bunu görmek, bu sorumluluğu duymak, böyle bir sorumluluk duyan insan kategorisini daha fazla geliştirmek ve bu temelde sanat ve edebiyat çalışmalarını güçlendirmektir. Bu da ezilenlerin hizmetinde oluyor. Sanatın, edebiyatın gelişmesi, ideolojinin gelişmesi, insanın kendisini tanıması, ruh ve duygu, düşünce dünyasının gelişmesi, dolayısıyla kendini tanıyıp, yaşama maddi, manevi alanda bütünlüklü olarak yön verip, özgürlük eşitlik istemesine yol açar.

Teknik gelişme emeği daha üretken kıldı

Bütün sanat edebiyat çalışmalarına değer vermeliyiz. Özellikle Kürtler açısından bu çok daha gerekli. Kürdistan'ın kültür birikimi buna imkan verir. Dış saldırıların toplumu en az etkilediği yerlerden biri Kürdistan'dır. Bir de devrimsel gelişmemiz var. Bu da en büyük sanat olayı. O açıdan sanat ve edebiyatı geliştirmek için günümüz Kürdistan'ı mükemmel bir alan, çok büyük bir imkan ve veri sunuyor. Küresel emperyalizme, onun ruhsal ve düşünsel dünyamızı bitirme çabasına karşı en güçlü direnişi, sanat ve edebiyat çalışmalarını örgütleyip geliştirerek verebiliriz. Kürdistan'da da en önemli bir direniş alanı sanat ve edebiyat alanı olabilir. Çok büyük sanatçı ve edebiyatçılar çıkabilir. Bunun verileri var, alt yapısı çok güçlüdür. Ama her şey insan emeğinin ürünü, kendiliğinden hiçbir şey olmuyor. Geçmişte de bu böyleydi, günümüzde de böyledir. Teknik gelişme ne kadar ilerlerse ilerlesin, insan emeğinin geri plana düşmesini yaratmadı, tersine, emeği daha üretken kıldı. Sadece ona yol açabildi. Bunlar emekle gerçekleşebilecek hususlar. Onun için de yönlendirici olmak, emek harcamak, büyük bir duygu ve düşünce yoğunlaşması içinde olmak gerekiyor. Büyük insanların ortaya çıkmasına ihtiyaç var.

– Bilim tekniğin gelişimiyle ve buna dayalı gelişen toplumsallaşma ile sezgilerden, duygulardan uzaklaşma ve hayallerin yok olması gibi bir durum yaşanıyor. İnsanlığın yeniden duygu, sezgi ve hayallerine kavuşması mümkün müdür, yoksa artık bunların çağı geçti mi?

– Doğru, günümüz dünyasında hayallerden, duygulardan, maneviyattan yoğun bir uzaklaşma yaşanıyor. Tüm dünya bu hale gelmiş, herkes bu durumu yaşıyor demek de doğru değil. Onun karşıtı da var. Hala manevi yaşamı çok güçlü olan, duygu ve düşünce dünyasını geliştirme üzerinde yoğunlaşan önderler de var, bunu yaşayan toplumlar da var. Felsefeciler, ideologlar, sanatçılar, edebiyatçılar var. Mücadeleler ve mücadele eden halklar var. Kendi yaşam kültürlerini ayakta tutmak, onları daha ileriye taşımak için ısrarla direnen, mücadele eden halklar var. Bu

gerçeği de görmemiz lazım. Süper sermayenin geliştirdiği bütün yozlaştırma çabalarına karşın insanlığın, halkların ciddi bir direniş içinde olduklarını da gözden ırak tutmamalıyız. Güçlü bir kültürel direniş var. Mezopotamya'da var, Doğu'da var, Amerika, Asya, Afrika'da var, aslında dünyanın dört bir yanında var. Halklar öyle kolay teslim olmuyorlar ve kendi kültürlerinden vazgeçmiyorlar. Ortadoğu'da bunun ne kadar sert bir direnişe yol açtığı ortadadır. Aslında bütün bu Avrupa'dan ve Amerika'dan gelenleri reddeden direnişin altında kültür direnişi yatıyor. Bu bir gerçek. Bu, pratikte örgütsüz, amaçsız, saptırılmış olabilir, fakat bütün bu direnişi yapanlara güç veren temel bir öğenin Ortadoğu'nun kültür birikimi olduğu da tartışmasız bir gerçektir.

Kültürel gelişme ayrılıkçılık değildir

Kültürlerin bir direnişi var. Belki Ortadoğu'ya göre biraz daha fazla özümsenebiliyorlar. Ama yine de direniyorlar. Kültürler kendilerini geliştirmeye çalışıyorlar. Günümüzde küresel düzeyde gelişmenin bu iki yönünü de görmemiz lazım. Bir yön her ne kadar sermayenin üstte küresel hakimiyet kurup, her şeyi kendi çıkarı doğrultusunda yönlendirmesi olurken, diğer yandan özgürlükler yönünde gelişmenin olduğu, en küçüğü de dahil olmak üzere kültürlerin ortaya çıkıp, kendisini geliştirmeye ve kendine yaşam imkanı yaratmaya çalıştığı da bir gerçek. Bu yönlü çok yoğun bir gelişme var. 20. yüzyılın ABD-Sovyet çatışmaları ortamında yok olmuş, bastırılmış olan birçok kültürel güç şimdi ortaya çıkıyor, birçok çelişki ortaya çıkıyor, sorun su yüzüne çıkıyor ve çözüm arıyor. Bu anlamda yerel düzeyde çok yoğun bir kültürel arayış ve gelişme çabası yaşanıyor. Bu, insanlığın zengin kültürel birikiminin açığa çıkma ve gelişme çabasıdır. Bunun arayışıdır. Bu da sermayenin küresel baskısına karşı, yozlaştırıcı, yok edici saldırısına karşı direnmeyi ifade ediyor. Gelişmenin bir yönü de budur. Küresel düzeyde ortaya çıkan yeniliğin önemli bir yanı da bu. Bunu görmemiz gerekiyor. Önemli bir gelişme alanıdır, oldukça değerlidir. Demokrasiyi, özgürlüğü ifade ediyor.

Bu kültürel gelişmelerin, kesinlikle bastırılmaması gerekir. Bunlar ayrılıkçılık değildir, daha fazla bölünme, parçalanma, tükenme getirmezler. Tam tersine, küresel düzeyde zengin bir insanlık kültürünü yaratabilmek için bunların gelişimine ihtiyaç vardır. O bakımdan da hiçbir kültür küçük görülmemeli, bastırılmamalı, tersine hepsinin önü açılarak, gelişmesi, açığa çıkması, kendini ilerletmesi için güç, destek verilmeli ve çaba harcanmalıdır. Bu gerçekleştikçe emperyalizmin yozlaştırıcı etkileri azalacaktır. En azından insanlığın kültür zenginliği ve direnişi ortaya çıkacaktır. Dolayısıyla duygu ve ruh dünyaları gelişecektir. Bu da hayallerini ortaya çıkaracaktır. Hayaller yok olsa insanlık kalmaz. İnsanlık gelecek rüyası görmezse biter.

"PKK adına siyaseti kitle yapıyor. Halk bizzat kendi eylemiyle yapıyor. Yeni gelişmelere yol açabiliyor. PKK böyle bir halk yaratabildi. En zayıflatılmış bir toplumdan bunu çıkarttı. Dolayısıyla siyaseti demokratikleştirme, halka mal etme, halkı siyasete çekme imkanı vardır. İnsanlığın mevcut gelişme düzeyi buna fazlasıyla imkan veriyor"

Duygu ve düşünce dünyasını öldürerek, insanları tasarımdan, gelecek hayali yapmaktan mahrum kılmaya çalışan bir küreselleşme olgusu var. Buna karşı güçlü bir direniş var. Bu direniş varlığını koruyacak ve gelişecek. O bakımdan şimdi de rüyasız, hayalsiz bir insanlıktan bahsedemeyiz. Parça parça da olsa bunu yaşayan bir halklar gerçeği ve bunu yok etmeye çalışan emperyalist saldırı olgusu arasında bir mücadele sürüyor. Böyle bir mücadelede insanların özgürlük, eşitlik ve demokrasi hayallerini çok daha güçlendirecek, eyleme ve örgüt alanına çekecek bir çabaya, mücadeleye şiddetle ihtiyaç var. Bunun çağı kesinlikle geçmiş değil. Tam tersine, daha fazla gerekli, daha çok anlam ifade ediyor. İnsanlığın yozlaşma tehlikeleri karşısında korunması, yine bugüne kadar yaratılan gelişme düzeyinin çok etkili bir insanlık kültürüne dönüştürülebilmesi için böyle bir mücadeleye her zamankinden daha çok ihtiyaç var. İçinde bulunduğumuz zaman, özgürlük ve eşitlik için daha fazla mücadeleye ihtiyaç duyulan ve buna imkan sunan bir zaman dilimi. Böyle bir mücadeleden insanlığın vazgeçmediği, gelecek özlemlerini, hayallerini, rüyalarını terk etmediği, tam tersine, onunla olması gerektiği, dopdolu olması gerektiği bir gerçek. Belki küresel sermayenin saldırısı biraz etkileyici oluyor, bilimsel teknik gelişimin kötü kullanılmasından dolayı buna yol açılıyor, fakat insanlık bu saldırıya yenilmeyecektir. Güçlü bir direniş içindedir ve bu direnişin zafer kazanması gereklidir. Yenilirse kıyamet kopmuş demektir. O zaman geriye bir şey kalmaz. O nedenle de yenilmemesi gerekiyor. İnsanlık yenilmeyecek, tam tersine, bu savrulmaları, sapkınlıkları bertaraf edecek ve mevcut gelişmeleri zengin bir kültür birikimine dönüştürecek gelişme aşamasını yaşayacaktır. Biz buna inanıyoruz.

PKK kendi adına siyaset yapan bir halk gerçeği yarattı

– *Siyasetin demokratikleştirilmesi mümkün müdür? Siyasetin elit bir kesimin elinden alınıp halka verilmesi mümkün müdür?*

– Kuşkusuz demokratik siyasetin geliştirilmesi mümkün. Siyasetin bir elit grubun elinden alınıp, halka verilmesi mümkündür. Bu konuda en zor koşullara, en az imkan ve fırsata sahip olmasına rağmen Kürdistan pratiğini somut bir örnek olarak gösterebiliriz. PKK pratiğini netçe ortaya koyabiliriz. PKK, halk, kitle siyaseti geliştiriyor. Öyle güçlü siyasetçileri yok. Siyaset okulları, merkezleri bulunmuyor. Elit bir grup olarak siyaset yapmıyor. Bir örgüt yönetimi var, ben birey olarak içindeyim, siyaset üretiyor gibi görülüyor, ama öyle bir şey yoktur. Bu konuda ciddi bir zayıflık ve eksiklik var. Tersine, PKK adına siyaseti kitle yapıyor. Halk buluyor ne yapacaksa

ve bizzat kendi eylemiyle yapıyor. Yeni gelişmelere yol açabiliyor. PKK böyle bir halk yaratabildi. En zayıflatılmış bir toplumdan bunu çıkarttı. En çok saldırının olduğu dönemde bunu yaratabildi. Demek ki bir anlayış ve çaba meselesi. Onun için de siyaseti demokratikleştirme, halka mal etme, halkı siyasete çekme imkanı vardır. İnsanlığın mevcut gelişme düzeyi buna fazlasıyla imkan veriyor. Dünyanın her yerinde böyle.

Bu konuda kitleleri pasifize etmek için egemenler biraz da geçmişte padişahların yeniçerilere verdiği gibi ulufe dağıtıyorlar aslında. Susturmak için, işçilere sus payı veriyor. Memura sus payı veriyor, aydına, yazara sus payı veriyor, askere, polise sus payı veriyor. Bu biçimde susturuyor. Elde ettiği imkanların büyük bir kısmını kendine alıyor, ama bir bölümünü de bilinçlenmiş olan kitleleri susturabilmek için kullanıyor. Bu bir gerçek. En son gördük; en çok güçlü olduğunu sandığı, propaganda ettiği ortamda, Amerikan toplumu Bush yönetimine 'dur' dedi. Hiç de öyle iradesiz olmadığı görülüyor. Gelişmelerden uzak değil. İzlemiyor, bilmiyor, anlamıyor değil, yine tavır koyamıyor da değil. Amerika toplumu süper sermaye tarafından çok fazla yönlendiriliyor. Cumhuriyetçi, Demokrat Parti diye iki parti oluşturulmuş. Her şey onlarca yönlendiriliyor. Toplum karşısına başka alternatif çıkmasına izin verilmiyor. Sadece onlar konuyor, ama onlara rağmen Amerika toplumu yine de mevcut gelişmelerden haberdardır, izliyor, tavır koyup, siyaset yapabiliyor. Toplumun seçimlerde ortaya koyduğu görüşler doğrultusunda Bush yönetimi siyaset belirlemeye çalışıyor, onun arayışı içerisindedir. Öyle yapmaya zorunlu olduğunu da herkes belirtiyor.

– Günümüzde siyaset pragmatizm ve dogmatizm arasında özünü yitirmiştir. Siyasetin içerisinde pragmatizm ile dogmatizmden farklı bir şey kalmış mıdır?

– Çok ağır bir pragmatizm ve dogmatizm var. Devletçi hakimiyet çok güçlü. Siyaset üzerinde devletin egemenliği çok fazladır. Siyasi partiler var, ama bunlar çok zayıflatılmış ve güçsüzdürler. Halkın iradesini ortaya çıkartmaktan çok, halkı devlete bağlamanın araçları biçimindedirler. Temel siyaset kurumu olarak parti olgusunda bir saptırma var. Bunun görülmesi, eleştirilmesi, düzeltilmesi gerekiyor. Partilerin halkın siyasi iradesini, sivil iradesini ortaya çıkartması, devlete karşı bir demokratik irade olarak, sivil toplum iradesi olarak ayakta durması gerekirken, tersi yapılıyor.

Devletin bu bakımdan bir hegemonyası var. Her şeyi kendi eline geçirmiş olma durumu var. Siyaset devlete endekslenmiş, bağlanmış durumda. Yine siyasette bu nedenle iktidarcılık, çıkarcılık, pragmatizm, yani geleceği öngörememe, kalıpçı yaklaşımlar çok fazla. Bütün bunlara rağmen toplumların önemli bir duyarlılığı, siyasal bilinci ve sivil bir örgütlülük de var. Amerika toplumu tavır koydu dedik. Avrupa'nın iktidarları, siyaset belirlerken, toplumların nabzını her zaman tutmak, dikkate almak zorundalar. Onu gözetmeden hiçbir şey belirleyemezler. Avrupa demokrasisi denen de budur. Siyaset ve devlet kurumu üzerinde, siyasetçiler ve partiler üzerinde kısmen örgütlenmiş bir toplum baskısı var. Devlet ve siyaset alanı bunu mümkün olduğu kadar daraltmaya çalışıyor. Toplumla devlet arasında böyle bir mücadele ve çelişki var. Bu alan açılabilir. Demokratik siyasetin gelişme alanı her zamankinden daha fazladır şimdi. Fakat bu konuda doğru ve derin bir bilince, bir de fedakar bir çalışmaya ihtiyaç var.

Reel sosyalizm milyonlarca insanın şehadeti üzerinden gelişti. Amerika bile kendi liberalizmini bu kadar askeri savaştırarak, kan dökerek yaratıyor. Kolay olmuyor, çaba gerekiyor, kendiliğinden olmaz. Bu bakımdan da ciddi bir mücadelenin, çabanın bu doğrultuda gelişmesi gerek. Ezilenlerin bunu yapması gerekiyor. Kadınların, gençlerin, halkların, işçilerin, köylülerin, memurların, aydınların böyle bir mücadeleyi yürütmesi, onun için de kendi örgütlülüklerini geliştirmeleri gerekiyor. Sivil toplum iradesini geliştirmeleri lazım.

Böyle bir akımın daha çok gelişmeye ihtiyacı var. Öyle anlaşılıyor ki küresel emperyalizmin gelişimine karşı böyle bir akım, küresel demokrasiyi geliştirecek tarzda gittikçe gelişecek, bunun verileri de var. Bu kitle siyasetine yol açacak. Sivil toplum alanı gelişiyor, sivil toplum örgütleri birleşiyorlar. Dünya Sosyal Formu var. Giderek gelişebilir. Latin Amerika'da yaşanan gelişmeler var. En çok şiddetin, gerillanın hüküm sürdüğü bu alanda şimdi kitleler eyleme geçiyorlar, seçimlerle irade ortaya koyuyorlar. ABD'nin arka bahçesinde ABD politikalarına karşı siyasi iktidarlar ortaya çıkartıyor bu toplumlar. Hem de büyük gösteriler halinde yapılıyor. Yine Balkanlar'da, Kafkasya'da birçok alanda kitle inisiyatifleri oldu. Söylemek istediğim, siyasetin demokratikleştirilmesidir. Demokratik siyasetin etkili kılınması, siyasetin kitleselleştirilmesi. Kitle siyasetinin giderek daha öne çıkmasının koşulları ve imkanları var. Gelişme sürecinin bu yönlü olacağı da anlaşılıyor.

Bilim alanında ahlaki ölçü olmazsa insanlık felaketle karşılaşır

– Önder Apo'nun bilim teknik üzerine yaptığı değerlendirmelerde bilim insanı ve sosyologlara yönelik birçok eleştiri var. Bu eleştirilerin kaynağı ve çerçevesi nedir?

– Önder Apo'nun bilim insanlarına, yine sosyal bilimlere yönelik ciddi eleştirilerinin olduğu doğrudur. Savunmalarında bunları çok cesaretli ve somut biçimde ortaya koydu. Fakat bu eleştiriler karşıt eleştiriler değildir. Yani bilim insanlığına, sosyal bilimlere sahip çıkma temelinde eleştirilerdir, onları kötüleme, reddetme değildir. Örneğin Önder Apo kendisini de bir sosyal bilimci sayıyor. Kendi adına sosyal bilim okullarının, akademilerin geliştirilmesini istedi. Bütün çalışma ve kitaplarının birer sosyal bilim kaynağı olduğunu belirtti. Bu işi önemsiyor, sahip çıkıyor. Sahip çıkma temelinde bu alanda olup da bu işin gereklerini özüne uygun bir şekilde yapmamayı eleştiriyor. Bunlar çok anlamlı ve önemli eleştirilerdir. Önderlik, sosyal bilimlerdeki dogmatizm ve kalıpçılığı eleştiriyor. Sosyal gelişmeleri görememeyi, sosyal gelişmeleri tahlil etmemeyi, dolayısıyla toplumları aydınlatmayan, ezilenleri, kadınları, işçiyi, memuru, halkları aydınlatmayan; hep böyle devlet memuru gibi para karşılığında bilimi devletçi güçlerin çıkarlarını gözeten bir alana çekmeyi eleştiriyor. Bunu katliam olarak, bilime hakaret olarak değerlendiriyor. Halbuki görevlerini herhangi bir çıkara bağlanmadan, cesaretle, fedakarlıkla sağa sola saptırmadan yapmaları lazım. Bilim insanlığının temel özelliği budur. Önderliğin bilimsel ahlakı böyledir.

Bilimle uğraşmada böyle bir ahlak sahibi olmayı çok önemsiyor. Çünkü bilim alanında da ahlaki ölçü olmazsa o zaman insanlık felaketle karşılaşır. Bir siyasetçi, devlet adamı daha fazla soyar, yer, çalar, katleder, onda bir ölçü ve ahlak olmaz. Onları frenleyecek, ölçü tutturacak olan bilim insanlarıdır. Onun için de bilimle uğraşanların, kadınların, erkeklerin, bilim insanlarının ahlaki ölçülerinin olması gerekir. Sosyal bilimler kadar, diğer bilimler açısından da bunu söyledi. Bir bilim softalığının oluştuğunu iddia etti. Softalık, islamiyette kullanılan bir deyimdir. İktidarın yaltakçısı olan, gerçekleri, bilimsel verileri olduğu gibi değil de padişahın istediği gibi sunan, söyleyen, çıkar için, kendini iktidara kabul ettirebilmek için gerçekliği ters yüz eden din alimleri için kullanılır. Her türlü dogmatizme, gericiliğe, cehalete, saptırmaya yol açan, izin veren bir tutumdur softalık. Öyle oldu, dinde öyle yapıldı. Nihayetinde islamiyet toplumları bir zaman geliştirdiği yerde bir zaman da geriletti. Osmanlı düzeni çöktü. Uygarlıkların beşiği, anası olan Ortadoğu bu kadar geriledi. Bunda softalığın ve softaların payı büyüktür. Kültürel kökleri bu kadar derin olan Ortadoğu toplumları günümüzde felaketleri yaşar hale geldi.

Günümüzde de softalık geriletiyor. Bilim softaları gerçekleri ters yüz ediyorlar. Sermaye düzenine yaranabilmek, ondan biraz çıkar elde edebilmek için gerçekleri saptırıyorlar, doğruları ortaya koymuyorlar. Pozitif bilim alanı insanlığı yok edecek araçları geliştiriyor, ama insanlık için kullanılacaklar üzerinde yeterince durmuyor, o alanı geliştirmiyor. İnsanlığı katletmeye destek veriyor, güç veriyor, onun için hiçbir ahlak kuralını gözetmeden çalışıyor. İşkence araçları üretiyorlar ve uyguluyorlar. Mesela bilim insanları var uygulayanlar içerisinde, bizzat kendileri uyguluyorlar. Onların gelişmesi için para karşılığında oturup, çalışıyorlar. Ahlak, ölçü nerede kaldı? Yoktur. Yine insanlığı tehdit eden ciddi tehlikeleri önleyecek bir irade ortaya koymuyorlar.

İnsanlığın gelişimine hizmek bilimin temel ölçüsü olmalıdır

Kısaca bilim, insanlığın gelişimine hizmet etmek durumunda. Bu temel ölçüsü olmalı ve bilim üretimi bu temelde yapılmalıdır. Bunun dışındaki yaklaşımlar tabii ki para karşılığı oluyor, gericidir, kendini satmayı ifade ediyor. Önderlik bunu suçladı, tehlikeli buldu, ahlaksızlık olarak değerlendirdi ve günümüz dünyasında düzeltmenin buradan başlatılması gerektiğini savunmalarında ortaya koydu. *"Öncelikle bir bilim ahlakı ve ölçüsü oluşturulmalıdır"* dedi. *"Bilim alanı uluslararası bir denetim altına alınmalı, bir ölçüye çekilmeli. İnsanlığa hizmet edecek, insanlık yararına çalışmalar yürütecek bir plan ve programa kavuşturulmalıdır. Bunun dışındaki çabalara izin verilmemelidir"* dedi. Çünkü 'balık baştan kokar' derler. Aslında baş, devletler ve devlet adamları değildir. İnsanlık için baş, düşünce alanıdır, ideoloji her zaman önemlidir, yani beyin orasıdır. Dolayısıyla da en çok bilim alanındaki yozlaşma, saptırma, denetimsizlik, özellikle bilim alanının sermaye düzeninin etkisi altına girmesi insanlık için en büyük tehlikeyi oluşturuyor. Dolayısıyla düzeltmeyi oradan yapmak gerekli.

– Bilim ve teknoloji insanlığa ne vermiştir, neleri almıştır?

– Bilim ve teknoloji insanlığı güçlendirdi. Tümden onu reddetmek doğru değil. Onun insanlık yararına değil de zararına kullanılmasını eleştirmek lazım. Yani burası bir gelişme alanıdır. Yaşamı kolaylaştırmış, zenginleştirmiştir. İnsan beynini, yüreğini daha üretken hale getirmiştir. Doğru kullanılırsa insanlığın çok büyük bir gelişme aşamasını ifade ediyor. Fakat aynı oranda tehlikeler de var. Doğru kullanılmazsa, çıkarcılık ve iktidar doğrultusunda kullanılırsa, o zaman büyük bir tehlikedir. İnsanlık için büyük bir tehlike yaratıyor. Nükleer savaştan tutalım, atmosferin bozulmasına, çevrenin kirletilmesine, neredeyse toplu ölümlerin gündeme geleceği bir yaşam durumunun yaratılmasına yol açıyor. Bunların önlenmesi, denetim altına alınması gerekiyor. Çok güçlü bir denetime, sosyal planlamaya ihtiyaç var. Sosyalizm de bunu yapması gereken bir ideoloji oluyor. Onun için insanlığın her zamankinden daha fazla şimdi bütün bu alanlarda denetim kuran, planlama geliştiren, bilim ve teknik gelişimin insanlık yararına kullanılmasını sağlayacak olan sosyalizme ihtiyacı var.

Toplumsal tarihin inkar edilemez bir gerçeği olarak ANTAGONİZM

“Antagonizm tarihin en köklü ve en temel çelişkisini ifade eder. Tarihin en köklü çelişkisi, özgürlükçü eğilim ile özgürlük karşıtı eğilim arasındaki çelişkidir. Özgürlük ve özgürlük karşıtı eğilimler, tarihsel açıdan iç içe bir konum taşısalar bile hiçbir zaman bir ve aynı kulvarda yol almazlar. Burada üzerinde önemle durulması gereken bir sorun, antagonizmanın, tarihsellik bakımından hangi karşıt yapılar içinde oluştuğunun doğru tespitine ilişkindir. Bu sorun doğru tespit edilmeden hiçbir özgürlükçü ve eşitlikçi çabanın başarıya ulaşma şansı yoktur”

Toplumsal tarihi kurgusal açıdan yorumlamak ile onu somut verileri içinde tanımlamak hiçbir surette bir ve aynı şey değildir. Kurgucu tarih anlayışları bilinçli ya da bilinçsiz kaçınılmaz olarak tarihi manipüle eder. Bu tür tarih anlayışlarında ilk etapta göze çarpan, en hafifinden kendine göreliliktir. Kendine göreli bir tarih olamayacağı gibi, işin bu tarafından bakan en iyimser yaklaşım bile çoğunlukla olan ile olması gerekeni birbirine karıştırır.

Tarihi kendi somut verileri içinde doğru yorumlamak önemlidir. Sağlam bir tarih tezine dayanmayan kuram ya da görüş, doğru bir yaşam ve gelecek perspektifini oluşturamayacağı gibi, toplumsal tarihin temel bir sorunu olarak oluşan özgürlük ve eşitlik sorununa da doğru ve gerçekçi bir çözüm yaklaşımını getiremez. Bu nedenle tarihi doğru yorumlamak, tarihin ve günümüzün bu en temel sorununa sağlam ve bilimsel bir çözüm perspektifinden bakmanın da bir gereğidir.

Tarihsel açıdan özgürlük ve eşitlik sorunu, birbirine indirgenemez değerlerin ve karşıtlıkların bir sorunudur. Toplumsal yaşamda birbirine indirgenemez bir karşıtlık oluşmadan bir özgürlük ve eşitlik sorunundan bahsetmek imkansızdır. Tarihte ve günümüzde bu biçimde bir karşıtlığın olmadığını ileri sürmek, geçmişte ve günümüzde bir özgürlük ve eşitlik sorununun asla var olmadığını iddia etmekle eşdeğerdir. Böylesi bir iddia, gayet bariz olarak hakim sistemin her zamanki iddiasıdır.

Tarihin hangi dönemine bakılırsa bakılsın hakim sistem, sistemi tüm yapısal dokuları ile birlikte bir ‘karşıtsızlık’ içinde tezahür eder. Bu, onun hakimiyet tezinin bir gereğidir. Hakim sistem açısından hiçbir zaman ve hiçbir biçimde bir özgürlük ve eşitlik sorunu olmamıştır ve olamaz da. Onun nazarında ona indirgenemez bir karşıtlık ne vardır ve ne de olması gereken bir şeydir.

Tarihin en köklü ve en temel çelişkisi

Elbette bu, hakim sistemin bir iddiasıdır. Bu noktada mademki günümüzde bir özgürlük ve eşitlik sorunu vardır ve bu inkar edilemezse, o halde bunun tarihsel arka planda neden, niçin, nasıl ve neye göre oluştuğunun da doğru izah edilmesi gerekmektedir. Bu sorunun tarihsel köklerinin doğru anlaşılması, bunun her şeyden önce bir karşıt değerler sorunu olduğunun anlaşılmasından geçmektedir. Bu karşıt değerler sorunu, ne tarihe yapılan anlamsız ve gereksiz bir yakıştırma ne de tarihi ilerletme dinamiği adına arzulanmış bir uydurmadır. Bu karşıt değerler sorunu, toplumsal tarihin inkar edilemez bir gerçeğidir. Bunun için tarihe hangi açıdan bakılırsa bakılsın, onun gelişim mantığı bu biçimde oluşmuş ve bu biçimde bir gelişme göstermiştir. En genelde özgürlük ve özgürlük karşıtı bir bağlam içinde tanımlanması gereken bu karşıt değerler, son kertede birbirine indirgenemez uzlaşmaz bir çelişkiyi ifade ederler. Gayet açık olarak bunun anlamı antagonizmdir.

Şüphesiz her çelişki antagonist bir yapı niteliğinde değildir. Antagonizm tarihin en köklü ve en temel çelişkisini ifade eder. Tarihin en köklü çelişkisi, özgürlükçü eğilim ile özgürlük karşıtı eğilim arasındaki çelişkidir. Özgürlük ve özgürlük karşıtı eğilimler, tarihsel açıdan iç içe bir konum taşısalar bile hiçbir zaman bir ve aynı kulvarda yol almazlar. Burada üzerinde önemle durulması gereken bir sorun, antagonizmanın, tarihsellik bakımından hangi karşıt yapılar içinde oluştuğunun doğru tespitine ilişkindir. Bu sorun doğru tespit edilmeden hiçbir özgürlükçü ve eşitlikçi çabanın başarıya ulaşma şansı yoktur. Bunun en somut kanıtı, marksist tarih tezi ve bu tez üzerinden gelişen özgürlük ve eşitlik deneyiminin sonuçlarıdır.

Marksist tarih kuramının önemli yanlışlıklar içermesi, onun toplumsal tarihi antagonist bir karşıtlık içinde açıklaması kesinlikle değildir. Yanlışlık, toplumsal tarihin temel bir çelişkisi olarak görülmesi gereken karşıt değerlerin doğru tespitine ilişkindir. O halde antagonizmanın ne olduğu ve tarihsel bağlam içinde nereye oturtulması gerektiği bir hayli önem taşır.

Antagonizm, çoğunlukla uzlaşmaz bir çelişkiyi dile getirmek üzere kullanıla gelen bir deyimdir. Özellikle marksist tarih anlayışında toplumsal kategorileşmeye bağlı olarak, daha çok kapitalist toplumda sosyal ayrışmanın somutlanışını ifade eden proletarya ile burjuvazi arasındaki ilişkiyi dile getirmek üzere kullanılan bu deyim, aynı zamanda marksist tarih an-

layışının da en temel argümanlarından birini oluşturmuştur.

Bu tarih anlayışı içinde birbirinin karşıtı olan burjuvazi ve proletarya birbirine indirgenemezler. Varoluşsal bir karşıtlık taşıdığı ileri sürülen bu iki sosyal kategorinin çatışması, genel marksist tarih anlayışının özünü oluşturan sınıf çatışmasının, birbirini yok etme üzerinden verilen mücadelenin nihai aşamasını oluşturur. Tarihin itici gücü olarak sınıf savaşının bu zorunlu ve kaçınılmaz mahşer kavgasında 'kendinde şey' olmaktan, 'kendisi için şey' haline gelen proletarya, ele geçirdiği devlet iktidarı ile proletarya diktatörlüğünü inşa ederek, kendisi ile birlikte burjuvaziyi de ortadan kaldırır, böylelikle sınıf insanından toplumsal ilişkilerin bütünü olan toplumsal insana geçişte tarihsel bir rolün de sahibi kılınır.

Sınıflı toplum toplumsal değerler adına bir varoluş tezi değildir

Sınıflı toplumun şaşmaz bir icadı olan devlet ve iktidar eksenine oturtulan bir sosyal ve sınıf mücadelesinin ne düzeyde bir uzlaşmazlık karakterini taşıyacağı önemle sorgulanması gereken bir konudur. İster toplumsal tarihin sosyal ayrışmasının başlangıcında, isterse de sonul aşamasında bir temel çelişkiyi dile getirmek üzere sosyal kategorileşmenin en uçlarında yer aldığı var sayılan sınıfların kendi aralarındaki mücadelelerinin uzlaşmaz bir konum arz ettiği ileri sürülmesine karşın, gerçekte ise sınıfı yaratan sınıfın birbirine bağımlılık ilişkisi içinde oluştuğu, sınıfsal varoluşun doğası gereği başat ve başat olmayan bir bağımlılık ilişkisinin aynı zamanda bir hakimiyet mücadelesini teşkil edeceği de unutulmamalıdır. Varoluşsal olarak da sınıf ve sınıf çelişkisi, bir bağımlılık ve hakimiyet ilişkisini dile getirir. Örneğin sınıflı toplum tarihi boyunca gelişen sınıf mücadelelerinin, özünde iktidar mücadelesi ekseninde odaklanmaları, sınıf çelişkisinin kendine özgü bu doğasından ileri gelmektedir. Bu anlamda toplumsal sistemlerde ortaya çıkan sınıf çelişkisinin ne düzeyde bir uzlaşmazlık içerdiği tartışmalıdır.

Bu yüzden de uzlaşmazlığın nerede ve hangi durumlarda geçerli sayılabileceği, hangi değerleri kapsayacağı ve neye göre saptanması gerektiği de bir hayli irdelenmeye değerdir. Sanıldığının aksine sınıf çelişkisi uzlaşmaz bir çelişki değildir. Sınıflı toplumun kendisi geniş yaygınlıkta bir sosyal farklılaşmaya yol açarken, esasta toplumun temel yapısını parçalayarak bunun yerine parçalı olan sınıf yapılaşmasını koyar. Bu sosyal farklılaşma ve parçalı yapılaşma içinde bizzat sınıflı toplumun kendi yaratımı olan sosyal kategorileşmeler, eşyanın doğası gereği varoluşlarını koşullayan ve beslendikleri zemin ile kopmaz bir bağ içindedirler. Sınıflı toplumun değerlerine göbekten bağımlılık içinde oluşan bütün sınıf kategorileri, çelişkinin genel yelpazesinin ister en dibinde, ister ortasında, isterse en tepesinde yer alsınlar sistemin uzlaşmaz çelişkisini oluşturamazlar. Sınıflı toplum, esas olarak komünal demokratik toplum değerleri ile uzlaşmaz bir çelişki içindedir.

Sınıflı toplum sistemi, ortaya çıktığı andan itibaren ve tarih boyunca da değişik formlar altında varlığını sürdüren konumuyla, temelde komünal demokratik değerlerle uzlaşmaz bir çelişki içinde olmayı ifade eder. Burada esas olarak birbirine indirgenemez olan, toplumun komünal demokratik değerleri ile sınıflı ve devletçi toplum değerleridir. Sınıflı toplumun başlangıcından günümüze değin başat ve uzlaşmaz bir çelişkiden bahsedilecekse, bu, toplumcu öğeler ile toplumcu olmayan öğeler arasındaki çelişkidir. Hayatın pratik akışında tarihin esas itici çelişkisi, toplumsal ve toplumsal olmayan yapılar arasındaki mücadelede odaklanmaktadır. Toplumsal gelişim anlamında tarihin temel tezi ve antitezi, bu iki yapı arasındaki karşıtlık ve bu karşıtlıktan doğan mücadele ile belirlenmektedir.

Sınıflı toplum hiçbir surette toplumsal değerler adına bir varoluş tezi değildir. En temelde insan toplumsallığına karşıt bir tezdir ve onunla sürekli bir mücadele içindedir.

"Doğal toplum bastırılabilir ama asla yok edilemez"

Nitekim sınıflı toplum daha başından itibaren doğal toplum dediğimiz insanlığın bu ilk toplumsal formu ile bir çelişki içinde doğmuş, onun dayanak noktalarını parçaladığı oranda kendi dayanak noktalarını oluşturmuştur. Özellikle bu konuda çelişkinin esas özüne inme bakımından daha somut ve daha temelli bir çözümleme yaklaşımını sunan Önder Apo, Bir Halkı Savunmak adlı eserinde şunları belirtmektedir:

"Sosyal bilimin en temel eksikliklerinden biri, tarih boyunca doğalında diyalektik bir ikilemi yaşaması gereken hiyerarşik ve devlet bağlamlı toplumların diğer ucunu partner göstermemesidir. Sanki tarih çelişkisiz, hakim toplumsal sistemin çizgisel gelişiminden ibarettir. Her olgusal gelişmede gözlemlendiği gibi, tarih boyunca hiyerarşik ve devletli toplum da zıddı rolünde olan doğal toplumsal değerlerle çelişki halinde gelişir. Onunla beslenerek büyür, gelişir, çeşitlenir. Doğal toplumun gücünü küçümsememek gerekir. Bu toplum ana kök hücre rolündedir. Nasıl ki kök hücreden diğer tüm doku hücreleri doğarsa, doğal toplumdan da dokusu niteliğindeki kurumları doğar. Yine nasıl dokulardan organ ve sistemler doğarsa, doğal toplumun ilkel kurumlarından -ilkel hiyerarşik kurumlar- da diğer gelişmiş organlar ve toplumsal sistemleri doğar. Doğal toplum bastırılabilir, geriletilip kıstırılabilir, ama asla yok edile-

mez. Çünkü o zaman toplum olmaktan çıkılır. Sosyal bilimin bu tespiti yapamaması büyük eksikliktir. Hiyerarşi ve devleti besleyen, doğal toplumların milyon yıllara dayanan oluşum gerçeğidir. Diyalektik ikilem başka nasıl doğabilir? Toplumsal analizleri dar sınıfsal veya ekonomik araçlarla yapmak, gerçeğin asli, temel öğesini baştan itibaren dışta bırakmak demektir. Bu büyük hata, yanılgı ve yanlış yapılmıştır. Hele marksizm gibi iddialı bir yaklaşımın komünal dedikleri doğal toplumu sanki ömrü binlerce yıl önce bitmiş, yok olmuş bir sistem gibi algılamaları bu olumsuzluğu daha çok körüklemiştir.

Doğal toplum hiçbir zaman bitmedi. Zıtlarını beslemesine rağmen tükenmedi. Kendini hep var edebildi. Etnisite, köle ve serflerin dayanakları olarak, işçi sınıflaşmasının aşılması ve yeni toplumun yükseldiği zemin olarak, çöldeki ve ormandaki göçebe toplum olarak, özgür köylü ve ana varlıklı aile olarak, tüm tahriplere rağmen toplumun yaşayan ahlakı olarak varlığını hiç eksik etmedi. Sanıldığının aksine, toplumun ilerletici motoru sadece dar sınıf mücadelesi değil, komünal toplumsal değerlerin büyük direnmesidir. Sınıf mücadelesini inkar etmek doğru olmaz. O sadece tarihin dinamiklerinden biridir. Başat rol oynayan, hep gezgin orman, dağ, çöl göçebesidir. Form olarak yaşadıkları etnisite –kabile, aşiret, halk– hareketleridir. Etnisitenin binlerce yıldır her tür amansız saldırılara ve doğal zorluklara dayanarak ayakta kalma gücüdür. Yarattıkları direnme kültürü, destanları, dilleri, saf, soylu insani değerleri, ahlaklarıdır.”

Bu tarihsel gerçeklik görülmeden sadece kapitalist toplumun maddi ve sosyal yapı çözümlemesinden hareketle tarihin esas itici ve uzlaşmaz çelişkisini dar sınıf yapılarına, kapitalist toplumda ise bunu burjuva ile proletarya arasındaki çelişkiye indirgemek marksist tarih tezinin en önemli bir yanlışlığı olmuştur. Şüphesiz burjuva ile proletarya arasındaki çelişkinin mahiyeti ve önemi göz ardı edilemez bir çelişkidir. Tarihsel anlamda sınıf çelişkisi vardır ve tarihsel bir dinamik olarak rolü inkar edilemez. Ama asli anlamda bir toplumsal çelişki olmadığı, salt proletaryaya dayandırılan bir mücadele stratejisinin var sayıldığı anlamda toplumun temel kurtuluş perspektifini oluşturmadığını bizzat ilerleyen hayatın kendisi ispatlamıştır. Konuya ilişkin yine Önder Apo şunları belirtmektedir:

“Sanıldığının aksine, kapitaliste karşı işçi, antagonist denilen çelişki türü içinde değildir. Günümüz kapitalizmine baktığımızda, iyi bir işi ve ücreti olan işçi, toplumun kaymak tabakasından sayılır. Sistemden asıl darbe yiyenler muazzam işsizler ordusu, sömürge halklar, etnik ve dini gruplar, ezici kadın kesimidir; yine çocuklar ve gençlerin durumu, ihtiyarlık; eko çevre sistemi iç çelişkileri, kapitalist toplum içinde çıkar ağlarındaki kademe çelişkileri, köy kent, büyük küçük kent, bilim iktidar, ahlak sistem, asker siyaset vb yüzlerce çelişki odağı sistemi belirlemektedir. Tüm bu olguları temel almadan sistemin en rahat yönetebileceği, ayrıcalıklı işçiye dayanan bir devrim değişim teorisinin fazla şansı olmayacağı derinlikli bir toplum anlayışıyla fark edilebilir.”

Kapitalist toplum kendi karşıtını bağrında doğurmamaktadır

Kapitalist toplum, sınıflı toplumun daha derinlik ve daha genellilik kazanmış bir biçimi olarak tanımlanabilir. Bu anlamda bu toplum biçiminin kendine özgü bir yapısı olacağı gibi, çelişkileri kendine özgü bir nitelik arz edebilir. Bu toplum biçiminin niteliği ne olursa olsun o, sınıflı uygarlığın bir devamı niteliğindedir. Tarihsel mayasını buradan almakta ve kendisini bu yapı değerleri üzerinden var etmektedir. Dolayısıyla bu toplum biçimi ile karşıtlık içinde olacak olan doğal toplum dediğimiz komünal ve özgürlükçü değerlerin direnmesi olacaktır. Kapitalist toplumun varoluş doğasına bağlı olarak kendisini var etmiş olan yapılar bir çelişki içinde olsalar bile onunla uzlaşmaz bir yapıyı oluşturamazlar. Çünkü kapitalist toplum kendi karşıtını kendi bağrında doğurmamaktadır. O tarihsel açıdan özgürlükçü ve eşitlikçi değerler ile bir karşıtlık içinde var olmaktadır.

Çok sınırlı bir değerlendirme niteliğinde de olsa, antagonizmanın mantığına ilişkin ortaya konulan bu değerlendirme ile amaçlanan, toplumsal tarihin temel çelişkisinin hangi yapılar üzerinden geliştiği, dolayısıyla söz konusu edilen bu çelişkinin doğasına ilişkin birtakım sonuçlara ulaşmaktır. Kuşkusuz toplumsal tarihin somut bir gerçekliği olarak sınıfa ve sınıfa dayanmayan toplum biçimleri şeklinde oluşagelen tarihin temel çelişkisini uzlaşmaz bir karşıtlık içinde açıklamaya çalışırken, bunun doğru bir mantık yapısı içinde olabildiğince doğru anlaşılmasında yarar vardır. Dikkat edilirse uzlaşmazlık, toplumsal özgürlük eksenine oturtulmuş bir bağlam içinde ele alınmaktadır. Tarihsel anlamda oluşmuş olan temel karşıtlıklar sorunu, mantıksal açıdan bir ak veya kara sorunu değildir. Somut, fiziksel varlık anlamında bir arada bulunmazlık sorunu da değildir.

Özgürlük ile kölelik birbirine indirgenemez bir karşıtlığı ifade eder

Uzlaşmazlık, kavramsal açıdan özgürlüğün doğasından kaynaklı bir sorundur. Doğal düzlemde gelişen bir çelişkinin doğası ile yaratılmış olan bir çelişkinin doğası bir ve aynı şey değildir. Özgürlüğün doğasında kölelik yoktur. Kölelik, yaratılmıştır. O halde özgürlük ile kölelik birbirine indirgenemez bir karşıtlığı ifade ederler.

> “Kapitalist toplumun varoluş doğasına bağlı olarak kendisini var etmiş olan yapılar bir çelişki içinde olsalar bile onunla uzlaşmaz bir yapıyı oluşturamazlar. Çünkü kapitalist toplum kendi karşıtını kendi bağrında doğurmamaktadır. O tarihsel açıdan özgürlükçü ve eşitlikçi değerler ile bir karşıtlık içinde var olmaktadır”

Bu birbirine indirgenemezlik sorunu, bir var etme veya yok etme sorunu da değildir. Özgürlüğün ne olduğunun bilinmesi için köleliğin ne olduğunun bilinmesi şartı da yoktur. Özgürlük ile kölelik birbirinden doğmaz, birbirini koşullamaz. Doğa diyalektiğinde ise olgular ve süreçler birbirinden doğar ve birbirini koşullar. Öyle ise bu şart doğanın zorunlu bir diyalektiği değildir. Sınıflı toplum en nihayet özgürlükçü değerlere karşıt bir yapı içinde ve ne yazık ki doğal toplumun içinden doğmuştur. Ama nasıl çıkmıştır? Bu doğuş, bilinçli bir çabanın ürünüdür. En genelde bilinç olgusu hesaba katılmadığından, bu doğuş çoğunlukla zorunlu ve doğal bir diyalektik içinde sunulmuştur. Bu toplum biçimi insan yaşamı açısından özgürlüğün ve eşitliğin doğasını bozmuştur. Doğal ve zorunlu olmayan bir yolla, bilinçli bir saptırma ile kendisini doğurtmuştur. Dolayısıyla insanın doğasına zarar veren, onu yaşanamaz kılan bir olgu, doğal bir zorunluluk nedeni ile doğal bir sonuç olarak gösterilebilir mi? Elbette buna "hayır" denilecektir.

Uzlaşmazlık ve sürekli mücadele özgürlüğün idealizmine ilişkindir

Toplumsal tarih açısından antagonizmayı yaratan işte tam da sınıflı toplumun bu varoluş doğasıdır. Hiçbir kuram, hiçbir tarih tezi sınıflı uygarlığın bu varoluş biçimini özgürlüğün ve eşitliğin doğası ile bağdaştıramaz. Sınıflı uygarlık, özgürlüğün doğasından bir sapmayı ifade eder. Bunun için, tarihsel anlamda gelişmiş olan tüm biçimleriyle sınıflı uygarlığın varoluş tezi, toplumsal varoluşun özü olan özgürlüğün ve eşitliğin doğası ile uzlaşmaz bir karşıtlık içinde olmayı gerektirmektedir. İşin özü budur. Bu, aynı zamanda mücadelenin sürekliliğine ilişkin bir sorundur.

Ne var ki uzlaşmazlık ile sürekli mücadele sorunu dogmatik bir bağlam içinde ele alınamaz. Uzlaşmazlık ve sürekli mücadele özgürlüğün idealizmine ilişkindir. Sınıflı toplum var olduğu sürece bu durum sürekli bir olgu halinde kendisini sürdürmek durumundadır. Ancak şu da bir gerçek ki, uzlaşma ile uzlaşmazlık bir arada yürürler. Bu nedenle uzlaşmazlık, biçimsel bir mantık içinde algılanamaz. Bir karşıtın diğer karşıtını yok etmesi biçiminde de nitelendirilemez. Geçmişte uzlaşmazlık hep bu biçimde kaba bir diyalektik yaklaşım ile ele alınmıştır.

Somut hayatın dilinde sürekli savaş durumu veya birbirini yok etme yoktur. Hayatın dili bize şunu öğretmektedir: Bazen bir uzlaşma bir uzlaşmazlık nedeni olabilmekte, bazen de bir uzlaşmazlık bir uzlaşma nedenine dönüşebilmektedir. Örneğin uzlaşma vardır egemen sisteme koşulsuz bir eklemlenmeyi getirmekte, ama aynı zamanda uzlaşma vardır onu dönüştürmeye zorlamaktadır. Bütün bunlar somut hayatın kendine özgü zenginliği içinde yaratıcı ve tutarlı bir siyasal mücadele çizgisinin sorunları olarak karşımıza çıkmaktadır.

Sözgelimi özgürlük ve eşitlik eğilimine sahip ideolojik siyasal bir çizgi, egemen sistem ile hem mücadele ve hem uzlaşma içinde olabilir. Eğilimler bir arada, iç içe bir uzlaşı içinde olabilirler. Nispeten bir denge konumunu yaşayabilirler. Ama aynı zamanda birbirini yaşamama anlamında bir uzlaşmazlık içindedirler.

Sonuç olarak, toplumsal tarih açısından antagonizmanın mantığını dile getirmek, kendi başına çelişkinin doğası çözümlenmiş anlamına gelmemektedir. Aslına bakılırsa çelişkinin yeniden tanımlanmasına bir ihtiyaç vardır. Toplumsal yaşam itibariyle temel çelişkinin antagonist bir nitelikte olması bir bakıma çelişkinin doğal olmayan karakterinden kaynaklanmaktadır.

Örneğin, sınıflı toplum uygarlığını çelişkinin doğal bir sonucu olarak nitelendirmeye kalkıştığımızda, onu yaşanması gereken tarihin zorunlu bir kader çizgisiymiş gibi meşrulaştırmış oluruz. Oysaki tarih bu biçimde gelişmeyebilirdi. Çelişkinin doğasında bu biçimde bir zorunluluk yoktur. Bilinç faktörü, yaratılan bir çelişkinin zorunlu bir hal almasında önemli bir etken olarak rol oynayabilir. Bu açıdan doğa durumundaki bir çelişki ile toplumsal yapılanmalardaki çelişkiler birebir aynılaştırılamazlar. Bu ayrım yapılmadığında hiç de olmaması gereken ve insanlarca yaratılmış olan bir çelişki doğal bir zorunlulukmuş gibi algılanmış olur. Fakat çelişkinin genel mantığından hareket edildiğinde, nasıl ki doğa çelişkilerle açıklanabilmekteyse, aynı biçimde toplum da çelişkilerle açıklanabilmektedir. Bu anlamda doğa ile toplum karşı karşıya getirilemezler. Toplum doğa dışında bir olay olmadığı gibi, doğada olup bitenler de kendisini toplumda yansıtmaktadır. Diğer taraftan ise toplum doğanın herhangi bir olgusu gibi ele alınamamaktadır. Çünkü toplum, yaşamı belirleyen doğa yasalarından farklı olarak kendi özgün yasallığına sahip, kendi yasalarını kendi belirleyen bir olgudur.

Elbette bu farklı bir tartışma konusu. Burada bağlantısını kurmaya çalıştığımız antagonizma çerçevesinde çelişkinin yeniden tanımlanmasına bir ihtiyacın olduğu ve bu bakımdan doğada ve toplumsal yaşamda örtüşen ve bire bir örtüşmeyen yanlardan hareketle birtakım mantıksal sonuçlara ulaşmaktır. Yaşamı belirleyen çelişki olduğuna göre, doğal ve doğal olmayan çelişkilerden hareketle çelişkinin doğasına dair doğru sonuçlara varmak gayet önemlidir.

Zağros dağlarının eteklerinde bir gün

"Yoldan aşağı inmeye devam ediyoruz. Aşağı indikçe akan derenin sesi artmakta. Daha yüksek tepelerden eriyen karlar, yağan yağmur dereyi iyice azdırmıştı. Su serinliğinin huzuru içinde yürümek ve bu serinliği duyumsamak ister istemez yürüyüş tempomuzu da suya göre ayarlamakta. Ormanlık bir tepeden kendimizi bırakıyoruz. İndikçe ağaçlar yolun sağında seyrekleşmekte. Aşağılarda havanın yazı anımsattığını söylemişlerdi. Ama burası mart ayının ilk günleri gibi. Ilık bir sıcaklığı hissediyorum"

Sabah erken saatlerde olmasa da, saat 10 civarında yola çıktık. Gecikmemizin nedeniyse, iki gündür yağan yağmurdu. Ama bugün hava güneşli ve bahar bütün görkemiyle benimle yaşayın demekte. Bugün yaşamın yeniden dirildiğine adeta tanıklık etmekte.

Bulunduğumuz yer yüksek bir tepe, zaten buradan ilerisi de yok. Buradan daha ileri gök kubbe. Ondan dolayı kendimizi aşağılara doğru bırakıyoruz. Topraktan bir yol. Çevredeki arkadaşlara soruyorum,

– *Bu yol ne zaman yapıldı?*

Sorduğum sorunun cevabını kimse tam olarak bilmiyor. Kesin olan ise bu yolun İran-Irak savaşında yapıldığıydı. Bu sarp dağlarda, bu yolların nasıl yapıldığını merak ediyorum. Yaylalık bir yer olduğundan, mayısın biri olmasına rağmen, karlar yeni yeni erimeye başlıyor. Ağaçlar yapraklarını tam olarak açmamış daha, otlar güneşin sıcaklığıyla her tarafı yemyeşile bezemiş. Doğa bütün görkemiyle güzelliğini sergilemek istercesine insanın içindeki yaşama sevincini kamçılamakta.

Yoldan aşağı inmeye devam ediyoruz. Aşağı indikçe akan derenin sesi artmakta. Daha yüksek tepelerden eriyen karlar, yağan yağmur dereyi iyice azdırmıştı. Su serinliğinin huzuru içinde yürümek ve bu serinliği duyumsamak ister istemez yürüyüş tempomuzu da suya göre ayarlamakta. Ormanlık bir tepeden kendimizi bırakıyoruz. İndikçe ağaçlar yolun sağında seyrekleşmekte. Aşağılarda havanın yazı anımsattığını söylemişlerdi. Ama burası mart ayının ilk günleri gibi. Ilık bir sıcaklığı hissediyorum.

Yolda kaçakçılarla karşılaşıyoruz. Biraz sohbet etmek istiyoruz, ama yüzlerindeki yorgunluk, korku, bizi bundan caydırıyor. Kendilerine kolay gelsin demekle yetiniyoruz. Atlarının sırtındaki yüklerle birkaç saat içinde iki ülke sınırını ihlal edecekler. Tabii belirlenen sınırlar kime göre çizilmiş sorusunu sorup kendim cevap aramaya çalışıyorum soruma.

İçinde yaşadığımız coğrafyanın ilginçleri sadece doğasal güzelliklerinde değil, içinde yaşayanların farklılıkları da apayrı ilginçlik yaratmakta. Sınır yaşamının farklılığı, ancak Kürdistan'ın üç parçasının sınırlarının kesiştiği noktadan bakmakla anlaşılır. Burada yaşayan insanların yaşam şartları ve yaşayış biçimleri insanda yüzlerce yıl öncesine yolculuk yapmış hissi uyandırmakta. Tabii bu tarihi yolculukta modern araçlarla karşılaşabiliyor insan. "Şlexecê" denilen land cureser gibi. Ama bu araçlar bile yüzyıllar öncesine gittiğimiz hissini ortadan kaldırmıyor. Yüzyıllar öncesinin kalıntıları coğrafyanın her bir tarafından tüm ayrıntılarıyla kendini göz önüne seriyor.

Yol, vadinin içinde kavisler çizerek devam ediyor. Karşıdaki yamaçlara bakıyorum. Kadınlar, çocuklar, genç kızlar, yaşlı erkekler... Kısacası her yaş grubundan insan. Ne yapıyorlar diye merak içindeyim. Yüzlerini tam seçemediğim tüm bu insanlara hayalimde kendi kendime onların belki de hiç bilmeyeceği işler veriyorum. Sonra yakından bakmak için yaklaşıyoruz. Ot topladıklarını anlamamız uzun sürmüyor. Hemen birkaç soru soruyorum.

– *Neden bu dağların başına ot toplamaya geldiniz?*

– *Yapacak başka iş yok,* yanıtına aşinayız.

– *Nereden geldiniz?* diye soruyoruz.

– *İran'ın Şino kasabasından geliyoruz* diye cevap veriyorlar.

– *Ama şuan bulunduğunuz yer Irak toprakları* diyoruz.

– *Bu sınırlar bizim için yapılmamış* diyorlar.

Gerçekten de bu sınırlar Kürtler için yapılmamıştı ve Kürtler hiçbir zaman bu sınırlara alışmamıştı, alışmayacak-

tı. Daha ileride başka bir grupla karşılaşıyoruz. Onlar da ot topluyorlar.

– *Hangi otları topluyorsunuz? diye soruyorum.*

– *Luş, Kardi, Kuvark topluyoruz* diyorlar.

– *Neden topluyorsunuz? Satmak içim mi?* diyorum

– *Hayır, kendimiz ve aileleri için topluyoruz* diyorlar.

Bu arada öğlen vakti yaklaşmakta. Grup kendisine çay yapmaya hazırlanmakta. Bizi de çay içmeye davet ediyorlar. Yanlarında oturup çay içiyoruz. Çay içerken yaşam biçimleri üzerine biraz sohbet etmeye çalışsak da, kendi fakirliklerinden, yerel hükümetin baskılarından ve son yapılan seçimlerden bahsediyorlar. Sohbetler kendi yaşam biçimleri gibi değişiyor.

– *Yaylaların çayı her zaman farklı olur* diyor içlerinden biri.

Ben de kendisine katılmazlık edemiyorum. Yayla sularıyla yapılan çayın gerçekten de insan damağında bıraktığı tat çok farklı oluyordu. İnsanın gün boyu yaşadığı tüm yorgunluğunu heliz ateşinde pişen çayla gidermesi gibi hoş bir duygu olabilir mi? Biz yanlarından ayrılırken, kalkıp ot toplamaya devam ediyorlar.

Ot toplayanlarla vedalaşırken, derenin kenarında yolumuza devam ediyoruz. Suyun coşkusu biraz daha artıyor. Bahar mevsimini düşünmeye başlıyorum ve

– *Bahar havasına hiç güvenim yok,* diyorum yanımdaki Salih arkadaşa. Bunun üzerine tartışmaya başlıyoruz baharın değişkenliği, belirsizliği üzerine.

Tartışmamız sürerken, güneyde bulutlar toplanmaya başlamıştı bile. Güneyde bulutların toplanması demek, akşam mutlaka yağmur demektir.

Öğlen bir yer bulup yemek yemeliyiz. Kendi yemeğimizi baharın bereketinden sağlamak için, daha önce bildiğimiz bir çeşmeye doğru yol alıyoruz. Suyun kenarındaki çeşmenin uzantısında taptaze tuzik otu boy boy yükselmiş suyun içinde, hemen toplamaya başlıyoruz. İlerlemeye devam ediyoruz. Vadinin kıvrılan ve düzleşen bir yerinden aşağı ilerlerken, yerde mantarların yağmurdan sonra baş verdiklerini fark ediyoruz. Burası çimenlik, küçük su akıntılarının olduğu bir yer. Kendimize yetecek kadar mantar topluyoruz. Öğle yemeğimizi çıkartıyoruz. Tuzik ve mantarın lezzetiyle yapacağımız yemeğin tadını şimdiden almaktayım.

Burada bulunan insanların yetiştirdiği keçiler gözüme çarpıyor. Öğle yemeğimizi çobanın yanında yiyebiliriz diyoruz ve yanlarına gidiyoruz. Yanlarına yaklaşırken bizi köpekler karşılıyor. Küçük bir çocuk gelip, köpeklerin bize saldırmasını engeliyor. Küçük çoban hemen ilgimi çekiyor ve sormadan edemiyorum.

– *Kaç yaşındasın?*

– *On iki yaşındayım,* diyor çoban.

Buna şaşırıyorum.

– *Bu dağların başında, bu kadar çok keçiyle baş etmek zor olmuyor mu?*

– *Hayır, biraz daha olsaydı, benim için iyi olurdu,* diyor kendine güvenle.

Yemeğimizi yapmak için hemen bir ateş yakıyoruz. Kendin pişir kendin ye lokantası gibi dağda yemek yemek. Her tarafta hormonlu yiyecekler tüm sağlıksızlıklarıyla beni almazsan iyi edersin derken, biz katkısız ürünlerimizi, katkısız helis ateşinde pişireceğiz. Yemeğimizin tadı da tabii apayrı oluyor. Her şeyiyle cömert davranan bir doğa parçasının farklılığı da bu olmalı. Bir insan asla ve asla bahar aylarında Kürdistan yaylalarında aç kalmaz. Doğa gerekli olan her şeyi ikram eder orada yaşayanlara. Gözün alabildiği enginlikteki yaylalarda yetişen her bir ot, sofraları tatlandıracak en güzel yiyecekler olmakta. Biz de tuzik ve mantar ziyafetimize başlıyoruz. Yemeğimizi yerken çobanlarla yine sohbete koyuluyorum.

– *Buralarda kurt olması lazım. Kurtlar hayvanlarınıza saldırmıyor mu* diyorum.

Yanlarındaki köpekleri göstererek,

– *Bunlar yanlarımızda olduğu sürece hiçbir kurt yanımıza yaklaşamaz* diyor genç çoban.

Yemeğimizi afiyetle yiyerken, köze koyduğumuz çay suyumuz da kaynamaya başlıyor. Mantar ve tuzik yemeğinden sonra koyu bir çayın tadına diyecek bir şey yok.

Çobanlarla vedalaşarak, dere yatağındaki patikadan yolumuza devam ediyoruz. Buradaki her patika bir gerilla biriminin, kampının ya da birliğinin yanına açılır. Bunu bilmek bile insana güç, moral veriyor. Bu alanda özgür bir yurdun tüm birimleşmeleriyle karşılaşmak mümkün. Burada gerillanın çok büyük kurumlaşması var. Yaşam en iyi nasıl örgütlendirilir sorusuna her açıdan tam cevap verilmiş. Her yerde gerillalarla karşılaşıyoruz. Uzun bir süredir bu kadar arkadaşı bir arada görmemiştim. Şimdi kalabalık yoldaşlar topluluğuyla karşılaşmanın coşkusu, yüreğimin en dip noktasından yüzeye vuran volkan gibi yüzüme vurmaya başlıyor.

Patikada yürümeye devam ederken bir gerilla arkadaşla karşılaşıyoruz. Uzun süredir görüşememenin hasretini giderir gibi selamlaşıyoruz.

– *Nereden geliyorsun ve nereye gidiyorsun* diye soruyorum.

– *Lojistikten geliyorum, tepeciyim ve yerime gidiyorum* diyor.

Başarı dileklerimizi sunarak vedalaşıyoruz. “Xebat xweş heval” ya da

"serkeftin" kelimleri her karşılaşmanın ve ayrılmanın ardından söylenen en güzel sözcükler oluyor gerillanın. Başarı dileklerinin her birinin diğeri için istediği gizemli sözcükle ayrılıyoruz gerilla arkadaşımızdan.

Bu coğrafyada her gerillanın bir çalışma sahası ve çalışma yeri var. Zagros eteklerinde, bu üç parçanın sınırlarının kesiştiği tek ülkede, Kürtlerin yaşadığı coğrafyada her adım atış, kendisiyle farklı insanlar, amaçlar, farklı çalışma ve yaşama biçimleriyle karşılaşma olanakları verse de, bu insanların ortak bir kaderi paylaştıkları hiç gözden kaçmıyor.

İster Şîno'dan ot toplamak için gelen bir köylü, ister yaşamak için tek yolu sınırları kaçak geçmek zorunda olan kaçakçı, ister çoban, ister bu dağların başında halkını koruyan gerilla, hepsinin ortak kaderleri, bu dağların bereketi, güzelliği, suların coşkusu; sömürgecilikten, baskıdan, her şeyden uzak kendi özgür yaşam sahalarında bir araya gelmeleri. Böyle bir kaderi kim paylaşmak istemez ki...

Yani Kürdistan coğrafyasında yaşama tutunmuş her bir canlı, bu doğanın güzelliğiyle büyümekte. Doğayla canlıların ortak bir denge yarattığı bu topraklar, yaşanan tüm zulümlere rağmen yaşam coşkusundan ve yaşama yaşam katmaktan asla uzak durmamakta. Bu doğanın güzelliğiyle büyüyen yürekleri buradan koparmaya çalışacak hiçbir güç başarılı olamaz.

Hava yavaş yavaş kararırken, yağmur çiselemeye başlıyor, adımlarımızı daha da hızlandırıyoruz yağmurdan daha fazla nasibimizi almadan bir noktaya ulaşmak için. Ve işte nihayet az ıslanmayla ulaşıyorz bir noktaya. Yine etrafımızı saran yoldaşlar topluluğu ve doğayla yaşamayı en iyi şekilde öğrenen Kürt çocukları. Belli bir sohbetten sonra baharın kendisiyle beraber getirmiş olduğu yorgunlukla bir ağırlığın üzerime çöktüğünü fark ediyorum. Günün bütün yorgunluğunu derin bir uykuyla çıkarmak istiyorum. Bu hislerle bana gösterilen yere gidiyorum ve başımı koyar koymaz derim bir uykuya dalıyorum.

Rüyamda yine dağları arşınlıyorum. Doğanın güzellikleriyle buluşmanın görkemiyle kabarıyor yüreğim. Evet, en güzel coğrafyanın, en bereketli coğrafyanın, en verimli toprakların çocuğu olmanın tadına rüyalarımda bile varıyorum.

Dağda buluşan sesler

Yıkık kentlerden geliyorum
Barikatlarda bıraktım sesimi
Yalın ayak simit satan çocukların
Gözlerinde bıraktım sesimi
Dağlara taşıdım mahsun
gülüşlerini...

Yıldızsız gecelerden geliyorum
Çamurlu sokaklardan
Yoksul gece kondulardan
Kurşun gibi geçerdik
Kavgaya çağıran türkülerimizi
İşçilerin sofrasına bıraktık...

Anaların kanayan yüreğinden
geliyorum
Nasırlı ellerine bıraktım sesimi
Akan gözyaşları özlem çiçeğidir
Açar hasret renginde,
kavga renginde

Halkımızın yürüyüşünden
geliyorum
Zulme inat, karanfiller gibi
Karanlıkta boy veren
Sıkılmış yumruklarda
bıraktım sesimi
Umutlarını mevziye taşıdım
Ey yıkılmış kentler!...
Yıldızı çalınmış geceler
Yoksulluk mahkumu işçiler
Ey! Acılı analar;
Kulak verin dağlara
Kaynağına ulaşan bütün sular gibi
Sesi iz, sesi izle birleştirecektir.

4 Mart 1996
Cudi Tepesi Zap
Şehit Hamza Yavuz

Bilinçle bütünleşen yürek

"Şehit Ciwan yoldaşımız bu toprakların yiğit bir evladı olarak aynı ruhla özgürlük mücadelesine katılarak, kanının son damlasına ve son nefesine kadar özgürlük değerlerine bağlı kaldı. Koşullar ne olursa olsun, hiçbir zorluk karşısında boyun eğmedi, teslimiyete asla geçit vermedi. Mücadele azmi, direnişçi ruhu ve fedakarlık dolu yaşam duruşuyla Önderliğe, halka ve şehitlere layık olmayı bildi. O, onur ve anlam yüklü kutsal şehadeti ile bize en paha biçilmez değerleri bahşetti"

Yurtsever Eren Ailesine

Kürdistan'ın çağdaş tarihi, özgürlük ve demokrasi şehitlerimizin canı ve kanı pahasına verdikleri mücadeleyle oluşmuştur. Eğer böyle bir tarihten söz ediliyorsa, bu tarih, bu değerler PKK şehitlerinin yarattığı değerlerle bağlantılıdır. Nice zulüm ve katliamla yok edilmeye ve sindirilmeye çalışılan Kürt halkı, bu zulüm ve katliamlara karşı direnerek 21. yüzyıla varmıştır.

Özgürlük ve eşitlik tohumlarını ekmek ve ardından bundan mahrum kalmak, bir halk için çok zor bir durumdur. Buna rağmen Kürt halkı, tarihinin hiçbir döneminde özgürlük ve eşitlik ideallerinden vazgeçmedi. Dağların kuytuluk köşelerine çekilerek, uygarlıktan uzak kalma pahasına yarattığı değerleri, kültürü ve dilini koruyarak 20. yüzyıla kadar geldi. 20. yüzyılın son çeyreğinde ise Önder Apo öncülüğünde PKK hareketi olarak çağdaş doğuşunu gerçekleştirdi. Kürt halkı ve insanlık adına ne kadar öz varsa, hepsine sahip çıkarak halksal bir çıkış yaptı. Özgürlük meşalesini Kürdistan'ın dört bir yanına taşıdı. Özgürlük meşalesinin aydınlığıyla Kürt halkının ulusal demokratik dirilişini başarıyla tamamladı.

Fakat bu mücadelede verdiği bedeller ve yarattığı halk kahramanları da çok oldu. Kürt halkı nice yıkımlar, talanlar, yakmalar, katliamlar, göçertmeler gördü. Yerinden yurdundan süründü. Yabancı şehir ve metropollerin varoşlarında en sefil bir yaşama mahkum edildi. Yine de mücadele azmi ve kararlılığı ile özgürlükten geri adım atmadı. Özgürlük ve insanlık mücadelesine yüklendikçe yüklendi. En seçkin evlatlarından Mazlumlarla partileşti, Agitlerle gerillalaştı, Beritanlarla direniş çizgisini yarattı, Zilanlarla özgürleşti.

Adı soyadı: **Baki EREN**
Kod adı: **Ciwan**
Doğum yeri ve tarihi: **Elbistan, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995 Avrupa**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Haziran 2007 Beytüşşebap/Botan**

1 Haziran Hamlesi şehitlerinden şehit Serxwebun, şehit Viyanlar ve şehit Nucanlarla demokratik kurtuluş yolunun önünü açtı. Elbette bunların hepsi kolayca olmadı. Bunların hepsi sizlerin en seçkin değerli oğul ve kızlarınızı mücadeleye vermeniz, yiğit evlatlarınızın kahramanlık destanlarını yaratarak direnmesiyle gerçekleşti.

Sömürgeci sistemin geliştirdiği asimilasyon, katliam ve göçertme politikalarına rağmen Güneybatı eyaletimizde yaşayan halkımız, özgürlük mücadelesi ile en erkenden buluşan, bütünleşen ve kitlesel katılım yapan bir rol sahibi olmayı bildi. Güneybatı halkımız bu mücadelede Besey Anuşlardan Mustafa Ömürcanlara, Mustafa Yöndemlerden Şexo Dirliklere, Battal Asanlardan Hasan Vurallara, Zübeyde Sönmezlerden Zilanlara, Ali Bilicanlardan Halil Şahinlere, Engin Sincerlerden Cennet Dirliklere kadar uzanan yüzlerce kahramanı bağrında yetiştirerek tarihe altın harflerle nakşetmiştir.

Düşmanın geliştirdiği çeşitli özel savaş politikaları neticesinde yerinden yurdundan koparılıp dünyanın dört bir yanına savrulan Güneybatı kitlemiz, gittiği her yerde en kısa zamanda örgütlenerek, özgürlük mücadelesine omuz vermeye, destek sunmaya başlamıştır. Yeri geldiğinde yüzlerce evladını Avrupa şehirlerinden, sömürgeci metropollerden gerilla saflarına göndermekte en küçük bir tereddüt dahi yaşamamıştır.

Bu yaklaşım, Güneybatı kitlemizin her şart altında özüne bağlılığının ve köklerine dönüş isteminin kararlılığıdır.

İşte şehit Ciwan yoldaşımız da bu toprakların yiğit bir evladı olarak aynı ruhla özgürlük mücadelesine katılarak, kanının son damlasına ve son nefesine kadar özgürlük değerlerine bağlı kaldı. Koşullar ne olursa olsun, hiçbir zorluk karşısında boyun eğmedi, teslimiyete asla geçit vermedi. Mücadele azmi, direnişçi ruhu, cesaret taşan yüreği ve fedakarlık dolu yaşam duruşuyla Önderliğe, halka ve şehitlere layık olmayı bildi. O, onur ve anlam yüklü kutsal şehadeti ile bize en paha biçilmez değerleri bahşetti.

1978 Elbistan doğumlu olan Ciwan yoldaş, yurtsever bir ailede büyüdüğünden mücadelemizle erken yaşlar-

da tanıştı. 1994 yıllarında Avrupa koşullarında mücadeleyi yakından tanımaya başlayan Ciwan yoldaş, Önderlik sahasına gideceği 1996 yılına kadar gençlik (YCK) çalışmaları içerisinde yer aldı. Parti Merkez Okulu'nda uzun bir süre Önderlik eğitiminden geçen Ciwan yoldaş, 1997 baharında ülke sahasına geçti. Öncelikle Zagros alanında aktif bir şekilde mücadele yürüttü. Bu asi doğanın hem zorluklarını yaşadı hem de önemli pratik tecrübeler edindi. Ardından birkaç yıl Xınêre alanında da kaldıktan sonra tekrar Zagros alanına geçti.

Behdinan'da, Haki Karer İdeolojik Eğitim Akademisi'nde bir devre eğitim gören Ciwan yoldaş, edindiği tecrübeleri derin bir bilinçle bütünleştirmeyi bildi. Süreç karşısında sorumluluk duygusu daha da artan Ciwan yoldaş, daha aktif bir katılımın sahibi olmak için Botan sahasına geçti.

2005 yılında Botan'a geldikten sonra, zayıf fiziğine rağmen tüm yoldaşlarını şaşırtan bir performansla katılım sergiledi. Görevden göreve koşan Ciwan yoldaş, savaşta da etkileyici bir cesaret örneği olmayı başardı. Bilinci pratik tecrübe ile birleştirerek, yüksek bir katılım seyri yakaladı.

Aydın özellikler taşıyan Ciwan yoldaş, herkesle kolaylıkla ilişki geliştirip iletişim kurabiliyordu. En belirgin bir özelliği de Önderliğe, örgüte, şehitlere, halka ve yoldaşlarına olan bağlılığıydı. Bu bağlılığı O'nu tüm zorlanmalar karşısında ayakta tuttu, sonuna kadar mücadele ile yürüme gücü verdi.

Mücadeleyi, *"özgür yaşamda ısrar ve bu uğurda canını feda etme gerçeği"* olarak değerlendiren Ciwan yoldaşımız, son nefesine kadar bu sözüne bağlı kaldı.

En son gittiği bir görevde kahramanca direnerek şehadete ulaşan Ciwan yoldaşımız, halkının yüreğinde en onurlu yerini aldı. O'nun şehadeti yoldaşları olarak bizleri derin bir üzüntü içinde bıraktığı gibi, O'nu yetiştiren ailesi olarak sizleri de aynı şekilde üzdüğünün bilincindeyiz. Yoldaşları olarak siz değerli Eren ailemizin acısını paylaşıyor, size ve halkımıza başsağlığı diliyoruz.

Bizlere düşen, sizlerle birlikte Önder Apo çizgisinde Kürdistan demokratik konfederalizm hedefine ulaşana kadar, özgür iradeyle kararlıca mücadele etmektir. Bu temelde şehit Ciwan yoldaşın şahsında tüm Kürdistan özgürlük şehitlerinin anısına bağlı kalacağımızın, onların bize devrettiği özgürlük meşalesini yere düşürmeyeceğimizin sözünü bir kez daha veriyoruz.

Devrimci selam ve saygılar
14 Temmuz 2007
HPG Anakaragah Komutanlığı

Umudun peşine takılmış çocuk

"Ardında bıraktığı yaşam ve mücadele gerçeği vardır. Ardında bıraktığı tamamlanması ve yerine getirilmesi gereken amaç ve umutlar vardır. Ardında bıraktığı yaşam değeri ve yoldaşlık gücü vardır. Çünkü geride kalanlar vardır bu yolun ardılları olarak ilerleyen. Onlardan da birer parça alıp gider umudun yolcuları. Bu parçaları alıp götürür ki, yaşam yollarında onların da izleri kalsın"

Umudun peşine takılmış çocuklar, sırtlarında taşırlar umudunu bir parça ekmek ve birazcık tuz gibi. Gezerlerken tüm diyarları, bu umut ile gittikleri her yere o umuttan bir parça bırakırlar kendilerinden bir iz bırakmak için.

Yüreğindeki güç ile arşınlarken karış karış toprağı, doğaya salarlar umut ettiklerini ve umut tohumlarını. Bir gezginci ya da bir serüvenci gibidirler onlar.

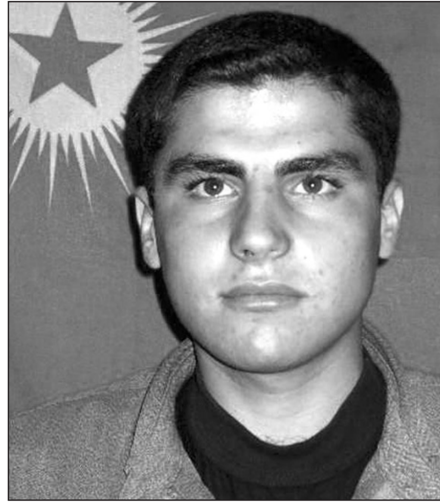
Her bir insana farklı şeyler söylerler. Her bir mekanda farklı yaşam karelerini bırakırlar. Kendilerine dair bir şeyler bulmak zor olsa da, umutlarına, inançlarına, özgürlük ideallerine ve hayallerine göre birçok şey görülür ve tanık olunur. Yürüdükleri yolda bir durak, aştıkları mekanlarda kendilerine ait bir yerleri yoktur. Her yer onların, her yerde hem varlar, hem de yoklar, sürekli ileri derler onlar. Onlar tüm özgürlükleri kuşanıp, umutlarını ve kendilerine ait gördüklerini alıp giderler sırtlarında ekmek ve tuz gibi...

Belki de Şurkej arkadaşı en güzel bu anlatım tarif eder. O, kendi yolunda ilerlemeye baş koymuştu. Bunun için ne O'nu kimse durdurabildi ne de O'nu buralarda tutabildi.

Gençti, sabırsızdı, kendisinde sınırları taşımıyor ve kabul etmiyordu. Atılgan ve sıcakkanlıydı. Bütün umut ve hayallerini bir ana sığdırmaya çalışıyordu. Sanki yarın olmayacakmış gibi. Sanki bir daha gerçekleştiremeyecekmiş gibi. Sanki yarını bekleyen gözleri umutsuz bırakmamak gibi. Sanki yarını çalmaya çalışan cellatlara inat gibi...

Belki de hiçbir şeyin hayatında yarım kalmasını istemiyordu. Arayışlarıydı O'nu bir anda birçok şeye yönelten. Gitmek istiyordu sadece kendini bulacağı, ifade edebileceği ve kendini var edebileceği diyarlara...

O'nun için diyordu: *"Benim için sadece gitmek vardır."* Devrimciliğin sıradan olmadığının, devrimciliğin bekleyerek, durarak olmayacağının bilincine varmıştı. Ve kendisi asla durağan bir devrimciliği yapmamaya kararlıydı. İşte bu kararlılık ile ilerledi umut yolculuğuna. Doğrudur, devrimciler durmaz, onlar yürür, ilerler ve ulaşmak istediği ana ulaşır. Onlar yarım kalmış sevdaları dağlarda dokuyan devrim işçisiydiler.

Adı, soyadı: **Orhan AYUS**
Kod adı: **Şurkêş AMED**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed 1984**
Mücadeleye katılım tarihi: **2003 Xinêre**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Nisan 2007, Girê Xanê/Besta**

Her insanın kendini anlatabileceği, ifade edebileceği ve kendisini bulduğu mekanlar, zamanlar vardır. Bu, her insan için o kadar çok farklıdır ki, birini diğeriyle kıyaslayamazsın. Bu temel doğrultusunda insanın kendisine çizdiği bir yol vardır. Bu bazen dar engebeli patika, bazen doruklara yükselen kayalıklar, bazen de kendini sonsuzluğa bırakan uçurumlardır.

Özgürlük mücadelesinde her şehadet yaşanılmış ve ayrıntılarda kendisini gizleyen bir gerçeği ifade etmiştir. Her birinde farklı yaşam anıları, farklı anlam damlaları vardır. Her biri kendisiyle beraber bizlerden bir parça alarak gider. Ardında bıraktığı birçok şey vardır insana ve mücadeleye dair.

Ardında bıraktığı yaşam ve mücadele gerçeği vardır. Ardında bıraktığı tamamlanması ve yerine getirilmesi gereken amaç ve umutlar vardır. Ardında bıraktığı yaşam değeri ve yoldaşlık gücü vardır. Çünkü geride kalanlar vardır bu yolun ardılları olarak ilerleyen. Onlardan da birer parça alıp gider umudun yolcuları. Bu parçaları alıp götürür ki, yaşam yollarında onların da izleri kalsın.

Şurkêş arkadaşı ilk gören herkesin O'na sorduğu soru, 'senin ismin niye Şurkej' olurdu. Bu isim O'nun hayallerinin timsaliydi. Kendinde yaratmak istediği ve kendinde aşmak istediği hususları ifade ediyordu. Aslında kendindeki farklılığı ifade ediyordu. Tıpkı her insanın farklı olması gibi...

Şurkêş arkaşı Besta'nın Girê Xanê tepesinde yitirmenin acısını yaşarken bile, yoldaşlar ortamına ve bu halkın mücadelesine vermiş olduğu farklılığın bir kez daha farkına varıyoruz. O farklılıklar içinde tüm zenginliklerin toplamıydı. Şehadetinde bile zenginlikleriyle farklı anlamlar taşıyarak, yarını yaratmak isteyen kahramanların kervanına katıldı. Çoçuk gülüşlerinde saklı olan umudun türküsünü dokudu.

Yarını karartılmak istenen bir toplumun geleceğine umut oldu, aşk oldu, sevda oldu.

Kendi isminin heybetiyle O'nu anarken, anısına bağlı kalacağımıza dair söz veriyoruz. Seni asla unutmayacağız.

Anısı mücadelemize önderdir.

Mücadele arkadaşları

“Ben de dağların kaplanı olacağım”

“Uzun soluklu mücadelemizde nice genç bedenleri gülüşlerindeki çocuk masumluğuyla geçmişte bıraktık. Kimini tan yeri ağardığında, kimini bir akşam vakti, kimini güneşin en doruk anında ve kimini bilinmeyen gün ve saatte. Biyolojik olarak yaşamın genci, ama bilgelikleriyle yaşamın eskisi, tanıyanıydı ve bu yolculukta uğurlandılar. Gülüşlerine kurşun sıkılsa da, en güzel gülüşleri yaşamanın tadıyla yüreklerimiz de taht kurdular. Onlar, geçmişten gelen geleceğin yaratıcıları oldular”

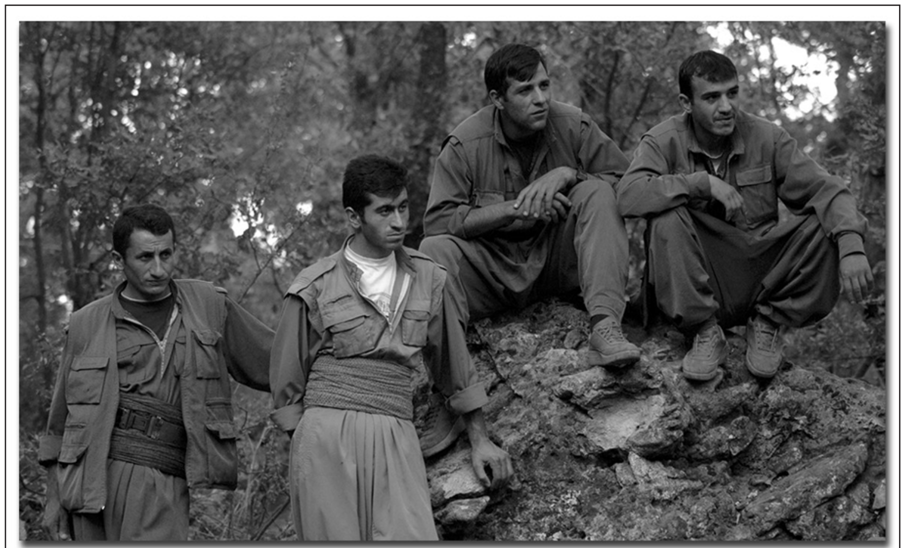
Adı, soyadı: **Hakan TEKİN**
Kod adı: **Bager HAVAR**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyadin 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **Mart 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995 Kösedağ/Serhat**

Kürdistan da çocuk olmak... Kendini acılarıyla, yitirmeleriyle var eden bir toplumun evladı olmak... Çocuk yüreğine sarılıp yaşamın büyüyeni olmak... Tüm zorluklara rağmen gülümseyerek inatla ayakta durup, yarınlara doğru yol almak...

Hiçbirimizin bu topraklarda yaşayamadığı özlemleri, yüreğimizin bir yerine belki de bizden bihaber yerleşen yarımları dile getirmekte çocuk olmak. Bir de hiç eksilmeyen umudumuzu. Neden yazmaya başlarken bunlar yüreğimden süzülüp kağıda döküldü diye sormuyorum, çünkü bu topraklarda yitirilen nice bedenler içinde, yüzlerine sinmiş çocuk gülüşleriyle hoşçakal diyenler var. Daha çocukça haylazlıklarının peşinden koşarken ve en içten gülüşlerinin en orta yerinde katıldılar özgürlük mücadelesine. Hepsinin tek istemi, çocukların gülüşlerinde saklı olan umut ateşini yılmadan, inatla geleceğe taşımaktı. Bu topraklarda özlemlerimize kurşun sıkılsa da umuda kurşun sıkılamayacağını ispatlamaktı.

Uzun soluklu mücadelemizde nice genç bedenleri gülüşlerindeki çocuk masumluğuyla geçmişte bıraktık. Kimini tan yeri ağardığında, kimini bir akşam vakti, kimini güneşin en doruk anında ve kimini bilinmeyen gün ve saatte. Biyolojik olarak yaşamın genci, ama bilgelikleriyle yaşamın eskisi, tanıyanıydı ve bu yolculukta uğurlandılar. Gülüşlerine kurşun sıkılsa da, en güzel gülüşleri yaşamanın tadıyla yüreklerimiz de taht kurdular. Onlar, geçmişten gelen geleceğin yaratıcıları oldular. Ve öyle çoktu ki onların hikayeleri, nereden başlanmalıydı anlatılmaya bilmiyorum. Tek bildiğim aradan geçen onca zamana rağmen, sizlere dair hissettiklerimizin zamanla ölçülemeyeceği ve unutmadığımız. Hangi zaman anılarımızı unutturabilecek kudrete sahipti ki? Unutmak ihanettir demiştik o uzun yaz gecelerinin birinde Tendürek’te gidenleri andığımız bir sohbette. Ve unutmamak bir yaşam felsefesi oldu hepimizin yüreğinde.

Seni, o çocuk gülüşünü de unutmadık heval Bager. Gülüşün hala yol göstericimiz. Zaman ve mekana takılmadan hala senli zamanları, anılarını anlatıp duruyoruz. Sonra seni tanımayanlar, ‘Serhat’ta Bager adında genç bir arkadaş varmış’ deyip anlatıyorlar seni başka seni tanımayanlara. Seni tanımayanlar da anılarda tanışıyor senle.

Şimdi seni yazıyorum, kısacık ömrüne sığan anlam arayışını, özgür yaşama tutkunu, her öğrendiğin şeyle gözlerine konan yıldızları...

Bager heval, ailesinin geçim sıkıntısı nedeniyle daha küçük yaşta okulunu bırakıp çalışmak zorunda kalmıştı. Yani hayatı en erkenden öğrenenlerdendi. Boyacılıktan simitçiliğe, garsonluktan, tatlıcılığa kadar her işi yapmıştı. Zaten iş içinden iş beğenecek bir lüksü yoktu yoksulluğun. Bunu da öğrenmişti. Bunun için de hangi iş olursa olsun var gücüyle çalmıştı. İnsanın emeğiyle değer gördüğünü, emeğin insana güzelleştirdiğini de daha o yıllarda öğrenmişti.

Ailesinin biricik umudu olmuştu, büyüdükçe, yaşam arayışları geliştikçe umudunu özgürlük davasından yana besleyecek ve büyütecekti.

Yaşamın adaletsiz, ayrımcı gerçekliğine daha küçük yaşta savaş açmış, özgücüne yüklenmişti. Daha o yaşta, kurmuş olduğu arkadaşlıklarda O'nu yaşama bağlayan en önemli beraberlikleri yaratacaktı. Yaptığı işlerden kendisine kalan üç-beş kuruşu hiçbir zaman arkadaşlarından habersiz harcamamıştı. Paylaşımın yarattığı sevgi gizeminin coşkusuyla arkadaşlıklara bağlanırdı.

Bager heval hem yaşama karşı yılmadan mücadele vermiş, hem de çevrede olup biten olaylar karşısında ilgisiz kalmamıştı. Gelişen ve güçlenen özgürlük mücadelesi O'nda sempati uyandırmıştı. Günbegün özgürlüğün buram buram koktuğu, yaşama aşkının en anlamlı kılındığı dağlarda savaşan kahramanlara karşı ilgisi artmıştı. Söz gerilladan açıldığında pür dikkat kesilir, son derece ciddi dinlerdi uzaklara dalarak. Bazen içimi yakan hayalinin özlemiyle iç çekerdi, bazen de *'yakında ben de dağların kaplanı olacağım' d*iyerek neşeli kahkahalar atardı. Ne zaman dağlardan söz açılsa, gözleri ışıl ışıl parlardı. Orada yaşayan, ama o hiç tanımadığı insanlara karşı sevgi doluydu, insan hiç tanımadığı insanları nasıl oluyordu da bu kadar sevebilirdi. O. bunun cevabını çoktan vermişti; yüreklerinde taşıdıkları inançları, yarınlara dair umutları, insana bağlılıkları...

Bager hevalde gelişen inanç da aşka dönüşüyordu. Giderek büyük bir aşkla gerillaya sevdalandı. Gerillaların şehadetleri depremler yaratırdı çocuk yüreğinde. Yüreğindeki acı O'nu gerillalara daha çok yaklaştırıyordu. Hissettiği sevgi, saygı tüm benliğini kaplamıştı. O'na kim olduğunu sorsanız, herhalde vereceği tek cevap "yüreğimin sesiyim" olurdu. Zaten yüreğinin sesini dinleyip, o çok sevdiği dağlara, o çok sevdiği tanımadığı insanlara yoldaş oldu.

Artık Bager hevaldi. Ne postacı, ne garson, ne hamal ne de işçiydi. O, özgürlük mücadelesinin küçük gerillasıydı, kendi deyimiyle "dağların kaplanıydı." O çok sevdiği gerillara ilk merhabayı Tendürek'te verdi, Bager ismini burada aldı, hani kanatları olsa uçardı o an sevinçten. Yüreğini yangın seline çeviren özlemi buluşmalara çevirmenin ilk adımıydı Tendürek. Bunun için de Tendürek O'nun ilk göz ağrıydı.

Yaşının çok genç olması nedeniyle ilk başlarda biraz zorlanmıştı, ama biliyordu ki çok sevdiği yoldaşlarıyla birlikte bu zorlukların üstesinden de gelecekti. Zaten mücadele azmi, inatçılığı, partiye bağlılığı, halka olan sevgisi O'nu kısa sürede güçlendirmişti. Bulunduğu her yerde moral kaynağıydı. Yaşama pozitif bakıp, her şeye rağmen gülümseyenlerdi. Coşkuluydu, moralliydi, fedakardı ve emekçi bir militandı. Bütün bu özellikleriyle etrafındaki bütün arkadaşların dikkatini çekmiş, herkesin sevgisini kazanmıştı. O, mücadeleye layık olmanın amansız çabasıyla çalışmalara büyük bir moralle katılıyordu.

Tendürek ve Çemçe dağlarında özgürlüğün anlamını yaşadığı doğa güzelliği içinde daha çok hissetmiş ve dağların doruklarından gelen sessizliği sese dönüştürmek için ant içmişti. Birbirine iki sevdalı gibi bakan dağların sevdasına sevdasını katacaktı. Her çatışmaya, her eyleme katılmıştı. Her defasında Ağrı dağı selamlamıştı, bulutların içinde kaybolan doruğunun sırrını çözmüşcesine...

Bager heval, mücadele arka-

daşlarına ve halkına aşkla bağlıydı. Bağlılık da fedakarlık, emek, daha fazla görev demekti. Bunun için de her eylemde üzerine düşen rolü oynamaya çalışmış, 'saldırı grubundan' başka hiçbir grupta yer almak istemiyordu. Bir defasında eylemde yaralandığı halde bu durumu arkadaşlardan saklamış, pansuman yapma gereği bile duymamıştı. Söylememişti, çünkü arkadaşlarını kaygılandırmak istememişti, söylememişti çünkü çalışmalarından bir anlığına bile olsa geri duracak kadar sabrı yoktu. Bununla cesaretini, direnişçiliğini, savaşkanlığını ortaya koyarken, arkadaşları için moral ve coşku kaynağı olmuştu.

Dağ başlarındaki yaşamın tüm ayrıntılarını öğrenmişti artık Bager heval. Küçük yaşta yaşamla belki de kendi rızası olmadan tanışmış, ama şimdi yüreğinin tüm gücüyle geldiği dağ başlarında savaşta daha da olgunlaşmıştı.

Mücadeleye aşkı, cesareti, atılgan ve gözü pekliğiyle örnek bir militandı artık. Korkusuzluğu, inanç ve kararlılığı, canlılığı O'nu yapı içerisinde saygın kılmıştı. Saygının yaşla değil, insanın kişiliğiyle bağlantılı olduğuna aşinaydı, ama bunu ikinci kez dağda öğrenecekti.

İlk kez parti eğitimini, 1994 yılının kışında alır. Bu kapsamlı eğitimden yararlanarak kendisini daha da güçlendirir.

Kış mevsimi yerini bahara henüz bırakmamışken, amansız bir savaş pratiğinin içinde bulur kendini. Bu savaşıma istenilenin üstünde bir katılım göstererek rolünü oynamaya çalışır. Bazen saldırı grubunda, bazen savunma grubunda, bazen tepelerde koordineyi sağlar, bazen de kuryelik yapardı. Görevin küçüğü büyüğü yoktu dağ başlarında. Küçük gibi görülen bir şey bile bazen büyük başarıları ya da başarısızlıkları bağrında taşıyordu. Bunun içinde önemli olan görevleri yerine getirmekti O'nun için. Yüklenmediği bir yükün başka bir arkadaş tarafından yükleneceğini biliyordu. Yoldaşının sırtından alabileceği her bir yük O'nun için vazgeçilmez yoldaşlığın sorumluluğunun bir gereğiydi. Bu yüzden haksız kazanç sağlayanlara karşı affedici olmazdı, gördüğü yerde bu tür anlayışları kabul etmeyeceğini net bir tavırla ortaya koyardı.

Bahar mevsimi yerini yaza bırakmıştır. Mevsimlerden hazirandır. Çemçe'de tüm güne yayılan yoğun bir çatışmaya girerler. Çıkan çatışmada arkadaşlar kayıp verirken, Bager heval de yaralanır. Yaralı olmasına ve kan kaybetmesine rağmen her zaman yaptığı gibi arkadaşlarına yansıtmaz. Ama bu defa arkadaşlarının gözünden kaçmaz yarası. Zamanla yarası iyileşir ve tekrar sıcak savaşın içine dalar. O'nun için yaralanmak dahi bir eğitim konusudur. Sergileyeceği her bir davranış ve pratikle çevresine güven ve inanç vermeliydi ki veriyordu da.

" her ayrılıkta harabe hüznü
her yolculukta terkedilmiş
kent ıssızlığı
hani şu tanımladığın ceset
acıdan kanayan bir okyanustur
şimdi
kendime yetmiyorum artık
benden aşırı bir dünya
çağırıyorum elime...
bir tutunma arıyorum titrek
ellerimle
esrarlı askıda kalmış bir gülüş
davet ediyorum
birlikte voltadayız
seninle duruyor bütün üşümelerim
ve aydınlığınla yırtılıyor bütün
mahşerlerim
bir bakış aşırıyorum senden
gözlerinde çözemediğim esrar?
hep böyle çocuksu mu bakar
senin gözlerin?
hep uzak ateşler mi yanar
bakışlarında? sormuyorum
yaslanmıyorum hiçbir bilgiç yanıta
esrarın esrarımız olarak kalsın"

1995 yılında yapılan düzenlemeyle bir takımlık güçle Köse dağına gider. Burada yoğun ve şiddetli eylemselliklerin içine girerler. Çatışmasız, eylemsiz bir günleri olmaz. Düşman aralıksız operasyon düzenler. Düşman bu çatışmalarda aldığı ağır kayıplarla tüm savaş kurallarını ihlal ederek bütün gücünü ve tekniğini harekete geçirir. Karşısında var gücüyle direnen küçük bir birimi imha etmek değil de, bütün o alanı coğrafyadan silmek ister gibi saldırıyordu düşman elindeki tekniğiyle. Ama gerilla grubu bu saldırılarını da püskürtmeyi başarmıştı. Tekniğe karşı yalın yürekleri vardı onların. Ve yürekleri düşmanın tekniğinden daha etkiliydi.

Kürdistan dağları yine onları bağrına basmış, korumuştur. Ancak burada adres tanımayan kör ve kahpe kurşunlar, binlerce şarapnel parçaları yağmur gibi etrafa savrulunca, bunlardan birisi de Bager hevalin genç körpe bedenine isabet eder. Artık yüreğinin gerçek sesidir, artık bu dağların sahibidir Bager heval.

Senden sonra senin gibi genç başka yürekler geldi seninki gibi bir coşkuyla. Senin gibi adını Bager yapanlar oldu. Sen, birken birçok oldun. Ve aradan geçen bunca zamana rağmen halen Tendürekler'deki o kısa yaz gecesinde gidenleri anarken söylediğimiz ve yaşam felsefemiz olan unutmak ihanettir sözüne bağlı, yüzümüz yarınlara dönük.

Mücadele arkadaşları

Onu anlatabilmek nakşedebilmektir yüreklere

"Hadi be Bendi, yeter geciktiğin, çık gel artık. Yemekten sonra yüzük oyunu da oynarız, bu sefer acıtmadan. Sonra sessiz sinema. İstemezsen gürültü yapmayız, ama ne olur gel. Bak bu sefer söz, günlüğünü de ben yazacağım, gerekçe koymam. İstersen sen yazarsın, ben de bir Mardin çayı demlerim. Bak hem bahar da coşuyor buralarda. Gider çiçek toplarız mangamıza. Buralarda olmaz, ama gider sana nergis toplarız. Bilirsin doyumsuzdur kokusu. Eğitim taklitlerimize başlayacağız birazdan, ama bu sefer battaniye altından kıs kıs gülmeden, kahkahalarla inleterek dağları. Ama gel, yeterki gel"

1 Ocak 2004

"Bir yılı daha geride bıraktık. Her nedense ömrümden gidiyor. Ve aynı zamanda ömrümüze yaklaşıyoruz. Özgürlüğe yaklaştıkça, ölümün kendi biçtiği fonksiyonu kalmaz. Özgürlüğü hep ölümsüzlük olarak öğrendik. Onun için bir yıl daha özgürlüğe yaklaştık. Ve çok mutluyum. Tüm özgürlükçülere hayırlı bir yıl ve üstün başarılar diliyorum.

Öğleden sonra 'erkeği öldürmek' dersine resmi bir biçimde başladık. Mevcut halimizle kendi içimizde ciddi bir sorgulamayı başlatmışız. Her arkadaş, bu derse çok kararlı bir biçimde gireceğini davranışlarıyla açığa vuruyor. Hem heyecanı, hem korkuyu, hem çekingenliği, hem de cesareti, bugün hepsini bir arada yaşayanlardanız. Çok güzel duygularımızın ifade edilmesi, tüm arkadaşların görevidir. Yeni yıla erkeği öldürmekle giriyoruz ve gururluyuz. Tüm arkadaşlara başarılar diliyorum." ***(Bendiwelat arkadaşın günlüğünden alınmıştır)***

Adı, soyadı: **M.Şefik ACABEK**
Kod adı: **Bendi Welat**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik/Mardin** ...
Mücadeleye katılım tarihi: **1992 Mersin**
Şehadet tarihi ve yeri: **Haziran 2004, Kandil**

Yaşam acımasızca geliyor. Ama vermiyor çaresizlere ve çaresizliklere.

Bu kaçıncıydı, bilmiyorum. Birçok şeyde olduğu gibi bunu da boş vermişim uzun zamandır. Her defasında ardı arkası kesilmeyen pişmanlık nöbetleri geçirdiğim şehadetleri saymayı, çoktan bıraktım. Her birini içimde barındırmam gerekirken, acıdan kaçmak için belki de, hepsini göklere saldım. Hep yanıbaşımdaydılar halbuki, hep meydan okuyorlardı, ama hep kaçıyordum. Acaba en son ben mi kalacağım diye kederleniyorum çoğu zaman; bu acıları yaşamam mı gerekiyor diye kızıyorum hatta yaşama, ölüme, kendime. Ama her şeye rağmen, yüreğimdeki acı beni ciddiyete çağırıyor.

Daha dün gülüp eğlendiğin yoldaşlarının yarın ya da bir saat sonra ya da bir an sonra olmayacağını bilmek delirtiyor insanı. Yani artık bir daha olmayacak. Sana gülmeyecek, kızmayacak. Bir daha kavga etmeyeceksin. Artık bir merhaba bile demeyecek. Geçmişe yergi, geleceğe övgü dizemeyeceksin. Meraklı bir çocuğun kocaman bakışlarıyla bakmayacak yüzüne seni dinlerken.

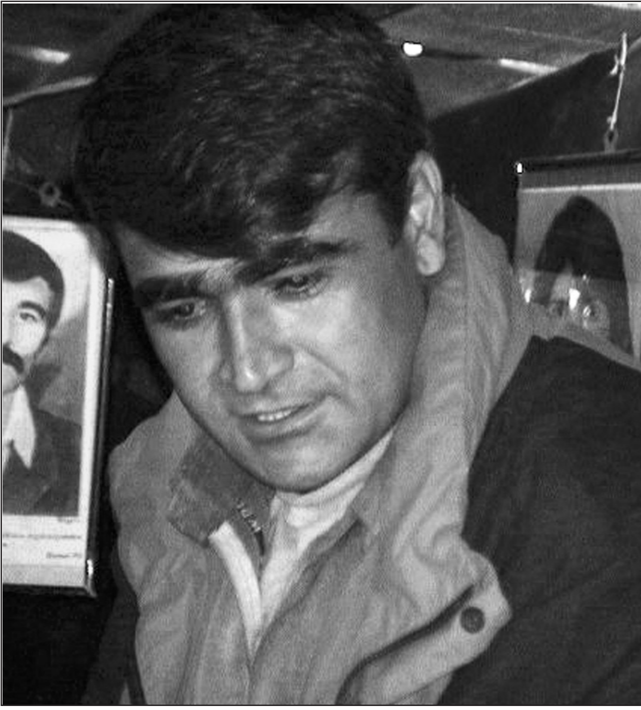
Neden, niye tek tek gidiyorsunuz? Bizi nerelere, kimlere bırakıyorsunuz? Hani beraber öldürecektik çirkinlikleri? Hani yoldaşlığın özünü yaşayacaktık yeni dünyada? Hani dili olacaktık birbirimizin, cevaplar dizecektik kendini bilmezlere. Niye bırakıp gittiniz ki sözünüzü!

Kaldırmıyor yürek, duygular düşünceler yetmiyor anlamaya sizi. Biliyorum yoldaşlığın hakkını veremedik, yanınızda olamadık yan yana yürürken bile, ama sevdik birbirimizi. Hep bir şeyler aradık gözlerimizde yarına bırakılmış sözlere dair. Hep yeni yaşama inanarak ortak bir nokta aradık. Suçladık birbirimizi, ağır eleştirdik belki de ya da övdük çoğu zaman, ama hepsi de yeni yaşam için değil miydi? Bizi çirkinleştirenlerden intikam almak için değil miydi? İçten bir gülüş de yeterdi dünyalarımıza, ama sustu gülüşlerimiz. Niye gittin heval?

Daha dün çocuk coşkunla çay ikram etmiyor muydun? Hani bizden önce gidecektin yeni yerimize? Hani o geniş sahamızda top oynayacaktık bitesiye? Yarım kalmış dersimize katılacaktın; o kadar da hazırlanmıştın, *"bu sefer iyi anlatacağım"* diyordun.

O gün yaktığımız battaniyeler için bize kızacağını düşünüyorduk, oysa birkaç gün sonra gelecek ve ağız dolusu gülecektin... Bak çay olmak üzere, masa kurulu, seni bekliyoruz. Hep ertelediğimiz paneli başlatacağız birazdan, hadi be Bendi, gecikme.

Bak uykusu geliyor arkadaşların, kalkıp gidecekler. Hem sana en sevdiğin yemeği yaptık; hani o Irak'ta bile aradığın komutan yemeği. Hem bak yağ bağlıyor üzeri. Hadi be Bendi, yeter geciktiğin, çık gel artık. Yemekten sonra yüzük oyunu da oynarız, bu sefer acıtmadan. Sonra sessiz sinema.

İstemezsen gürültü yapmayız, ama ne olur gel. Bak bu sefer söz, günlüğünü de ben yazacağım, gerekçe koymam. İstersen sen yazarsın, ben de bir Mardin çayı demlerim. Bak hem bahar da coşuyor buralarda. Gider çiçek toplarız mangamıza. Buralarda olmaz, ama gider sana nergis toplarız. Bilirsin doyumsuzdur kokusu. Eğitim taklitlerimize başlayacağız birazdan, ama bu sefer battaniye altından kıs kıs gülmeden, kahkahalarla inleterek dağları. Ama gel, yeterki gel.

***

Evet 24 saatini beraber yaşadığın insan, bir gün sonra olmayacak. Ve ağır bir yük yüklenecek omuzlarına. Artık onunla geçirdiğin dakikaların şahidi olarak onu anlatacaksın. Anlatmak dediğin, bir iki lafla övgü değil. Onun yaşamına damga vuranı göreceksin. Uğruna kendini adadığı her şeyi, sevinçlerini anlatacaksın, üzüntülerini, en olmazında yüzünde gülücük açtıranı, soğuk aralık rüzgarlarında kalbinin sıcaklığını... Hücrelerine kadar anlatacaksın bütün yaşamını. Katılımının coşkusunu, ilk gerilla yürüyüşünü. Takıldığı dikenlere, sarp uçurumlara tebessümünü yazacaksın. Gelirken gördüğü ışığın ne olduğunu, içindeki aydınlığı ve çehresindeki şavkı anlatacaksın. Sonra ilk hayal kırıklığını, ilk anlam karmaşasını ve ilk güç kaynağını. Sonra ilk merminin sıcaklığını, ilk eylemin doyumsuz tadını. Bir gerillanın doğuşunu...

Belki zor olacak, ama yazacaksın... ama kendini kandırmayacaksın, gerçeğini yazacaksın. Gelgitlerini, üzüntülerini ve kırılmalarını yazacaksın. Duygularını gizlisiz, saklısız yazacaksın. Unutmayacaksın, insanı anlamak zordur. Ve eğer anlatabilmek anlayabilmekse, anlamadığını anlatacaksın.

Hiç beklemediğin bir anda gelir ve yakalar seni şehit gerçeği. Bir boy aynası gibi dikilir karşına. Artık onu anlamanın kendini tanımaktan geçtiğini haykırır yüzüne. Dövünmeler, haykırışlar ve hıçkırıklar nafiledir artık. Akıtacağın göz yaşları da kar etmeyecektir temizlemeye kirini. Bir anda tek başına kalacağın bir karanlığa itileceksin. Bilinmezlerle dolu bir karanlık. Her şey o karanlıkta; dünün, bugünün ve yarının. Hep kaçtığın o “sen” de orada. Ve anlayacaksın ki, yüzleşme vaktidir artık. Şehidin hakemliğinde kendinle yüzleşme...

Ondandır ki, kendine anlam veremeyen, iç dünyasını çözemeyen, çirkinliklerinden nefret etmeyen, alışmayı kabul eden sonu gelmez pişmanlık nöbetlerinden kurtulamaz.

O’nu anlatabilmek budur. O’nu anlatabilmek nakşedebilmektir yüreklere. O’nu anlatabilmek anlam verebilmektir hayata. O’nu anlatabilmek yaşayabilmektir dünyasında. O’nu anlatabilmek tanıyabilmektir kendini.

Evet heval Bendi, seni anlatabilmek bu ise anladığımız hayatın en güzelinden oluyor.

Mücadele arkadaşları

Yoldaşlarımızı severiz yaşarken de giderken de

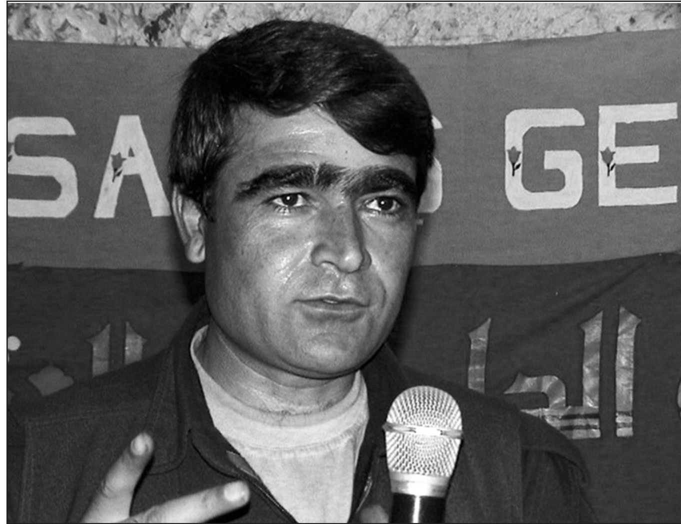
Halaya durmuş bir deli çocuk
kan ter içinde
özgürlük kıskanır seni
tey tey tey

Newroz arifesiydi Bendi'yi yitirdiğimizde. Yaklaşık on üç yıllık mücadele yaşamının büyük bölümünü en zorlu savaş alanlarında geçirmiş, birçok kez yaralanmasına rağmen yaşama azmini ve coşkusunu elden bırakmamıştı. Ama ne yazık ki yılların biriktirdiği sağlık sorunlarıyla savaşmamıştı. Hem nereden bilebilirdi ki yorgun bedeninin yaşama sevincine ket vuracağını. En sonunda akciğerinde oluşan iltihaplanmanın kalp spazmına yol açması sonucu şehit düştü.

Beraber geçirdiğimiz 6 aylık süre zarfında, Özgür Kadın Akademisi'nde erkeği dönüştürme mücadelesinin yürütülmesinde bütün zorlanmalarına rağmen sergilediği duruş ve özgürlük arayışı bu devrede bulunan erkek arkadaşların içindeki mücadele azmini yükseltmişti.

Bir yüreğimiz vardı geriye kalan. Onu bayrak yaptık ve düştük yollara bütün yaşanmamışlıklar adına. Yollar dolambaçlı ve taşlık; yollar hayınca. Lüzumu var mı anlatmaya ne canların düştüğünü. Her düşüş bir neden oldu...

Bahar patlamasına dönüşecek bir gülüşümüz. Umut yüklü duygularla "neden, niçin" sorularıyla, hiyerarşik uygarlığın sahte yaşam olanaklarını iade edeceğiz. Kurulacak dünyalarımız var çünkü. Şeker yiyecek çocuklar, kadınlar gülecek, bitki ve hayvanlarımızla yaşayacağız. Dağ, ova ve deniz... bunların sahibi değiliz, birlikte yaşayacağız.

"Bir yüreğimiz vardı geriye kalan. Onu bayrak yaptık ve düştük yollara bütün yaşanmamışlıklar adına. Yollar dolambaçlı ve taşlık; yollar hayınca. Lüzumu var mı anlatmaya ne canların düştüğünü. Her düşüş bir neden oldu...Bahar patlamasına dönüşecek bir gülüşümüz. Umut yüklü duygularla "neden, niçin" sorularıyla, hiyerarşik uygarlığın sahte yaşam olanaklarını iade edeceğiz. Kurulacak dünyalarımız var çünkü"

Tabudur bizde, 'erkekler ağlamaz, duygusal olamaz.' Bu nedenledir ki "Adem ile Havva'dan bu yana aramızda dikilen karaçalıların" kara dikenleri gibi oldu insanlık. Çalıların ötesi yetmedi; evde, sokakta, iş yerinde, dağda dışlandı, taşlandı kadın, öteki oldu. Ötekinin biz olduğunu sonradan anlayacaktık. Atılan her taşa sevgiyle boynunu uzattı, *"kabulümdür"* dedi Bendi Welat, *"erkeğin her gün canavarlaşan yönleri ortaya çıkıyor"* dedi. Sonra Önderliği düşündü. *"Ben kadınla değil, kadının özgürlüğüyle ilişkilendim."* Kadının özgürlüğüyle ilişkilenmenin yürüyüşüne katılmak özgürleşmekle eşdeğerdir. Ola ki ömür yetmeye, insanı yaşatan idealleri değil midir? İdeallerin büyüyor yoldaşım.

Gittiğin yerden başlıyor sorgulamalar. Neden daha önceden birbirimize güzellikleri gösteremiyoruz. Bin yılların kiri ve pasından arınmak gerekir. İnsana yoldaşa yaklaşım, Önderliğe, ideolojiye yaklaşım noktalarında bir yakınlığı oluşturmak gerekir. Önderliğin ilişki tarzını yakalamak da, oldukça fedakar ve bilinçli olmayı gerektirir. Ancak bunlar bizde zayıf olduğu için boşluklar oluşuyor. Birbirimizi sevmek mücadeleyi ortadan kaldırmayacaktır. Aksine, sevmek daha fazla mücadeleciliği gerektirir. Yitirilen güçlü duyguları yeniden yaratmak gerekir.

Bendi Welat arkadaşın güçlü arayışları vardı. Kendini sıradanlaştırmıyordu. Kadın ortamının kendisi üzerinde yarattığı bir atmosfer vardı. O'nun da buna ciddi bir yaklaşımı vardı. Seni takiben yüzeysel yaklaşımlardan arınarak, yaşamı bütünlüklü ele alacağız. Şehadetini bireyselleştirmiyoruz. Genele mal ettiğimiz kadar, bize yüklediği sorumlulukları yerine getireceğimize olan inanç ve kararlılığımızı daha da yükseltiyoruz.

Zamansız gidişin bizi üzdü. Ancak başarma gerekçelerimiz daha da çoğaldı.

Mücadele arkadaşları adına
Ş. Erdal Eğitim Devresi Öğren-

"Onlar, sadece kendileri için savaşmadılar. Kendilerindan haberi olmayan insanlar içinde bir şeyler yapabilmenin arayışındaydılar." Önder Apo

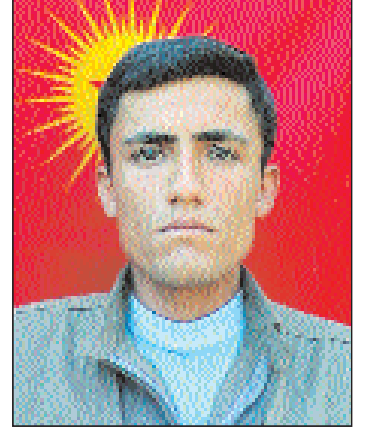
Adı soyadı: **Osman GÖKTEPE**
Kod adı: **Ayhan RODİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Cihanbeyli, 1967**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Haziran 2007, Uludere/Kêlamemê**

Adı soyadı: **Rızki KAPLAN**
Kod adı: **Çıya WAN**
Doğum yeri ve tarihi: Afrin, **1983**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Haziran 2007, Uludere/Kêlamemê**

Adı soyadı: **Mehmet TANRIBUYURDU**
Kod adı: **Dr. Mahir AYDIN**
Doğum yeri ve tarihi: **Kırşehir, 1967**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Haziran 2007, Uludere/Kêlamemê**

Adı soyadı: **Süleyman SÜLEYMAN**
Kod adı: **Fevzi AFRİN**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1983**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Haziran 2007, Uludere/Kêlamemê**

Adı soyadı: **Mustafa ALTUN**
Kod adı: **Kendal PENABER**
Doğum yeri ve tarihi: **Hatay, 1982**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Haziran 2007, Uludere/Kêlamemê**

Adı soyadı: **Cengiz MİLAN**
Kod adı: **Rêber KOTOLİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Kotol, 1982**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Haziran 2007, Uludere/Kêlamemê**

Adı soyadı: **Rojda NAS**
Kod adı: **Ruken HESPIST**
Doğum yeri ve tarihi: **İdil, 1981**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Haziran 2007, Uludere/Kêlamemê**

Adı soyadı: **Cihan UNAT**
Kod adı: **Xelat GORSE**
Doğum yeri ve tarihi: **Kızıltepe, 1980**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Haziran 2007, Uludere/Kêlamemê**

Adı soyadı: **Halim SÖNMEZ**
Kod adı: **Ciwan ZAZA**
Doğum yeri ve tarihi: **Bingöl,1984**
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Haziran 2007, Bingöl/Yedisu**

Adı soyadı: **Saniye OSO**
Kod adı: **Bınevş RUBARİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin,1973**
Şehadet tarihi ve yeri: **4 Temmuz 2007, Dersim/Geyiksu**

Adı soyadı: **Fidan SICAK**
Kod adı: **Dicle URFA**
Doğum yeri ve tarihi: **Urfa, 1982**
Şehadet tarihi ve yeri: **4 Temmuz 2007, Dersim/Geyiksu**

Adı soyadı: **Fatih EKMEKÇİ**
Kod adı: **Poyraz WELAT**
Doğum yeri ve tarihi: **Bulanık, 1985**
Şehadet tarihi ve yeri: **4 Temmuz 2007, Bingöl/Yedisu Elmalı**

